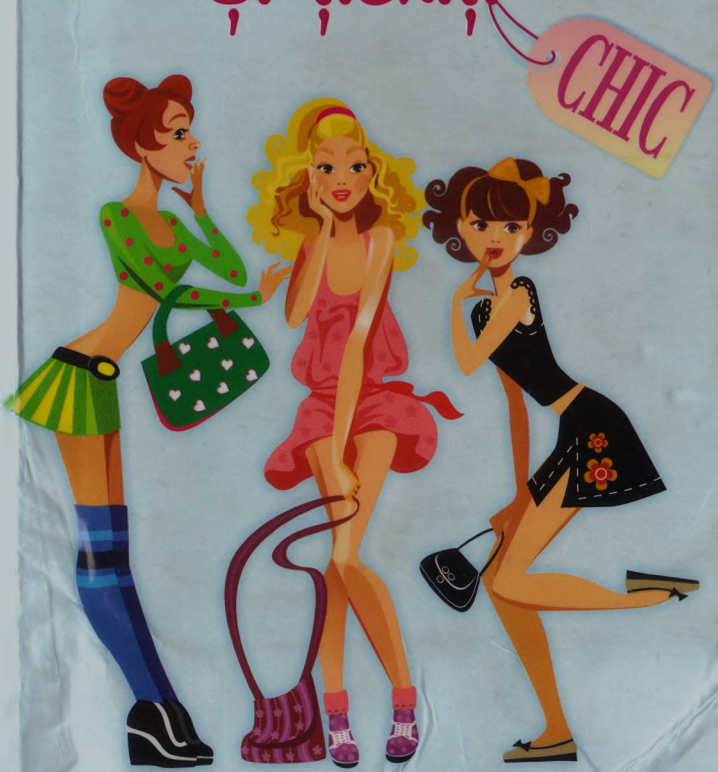
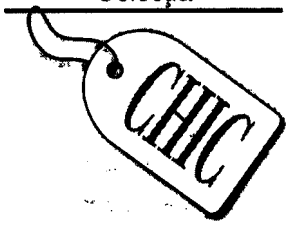
POLIROM

Kevin KWAN

Asiatici bogați și țicniți

Colecția

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Kevin Kwan, *Crazy Rich Asians*

Copyright © 2013 by Kevin Kwan
All rights reserved

© 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/filitova

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KWAN, KEVIN

Asiatici bogați și țicniți / Kevin Kwan; trad. din lb. eng. de Mihaela Doagă. – Iași: Polirom, 2014

ISBN 978-973-46-4200-7

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Kevin KWAN

Asiatici bogați și țicniți

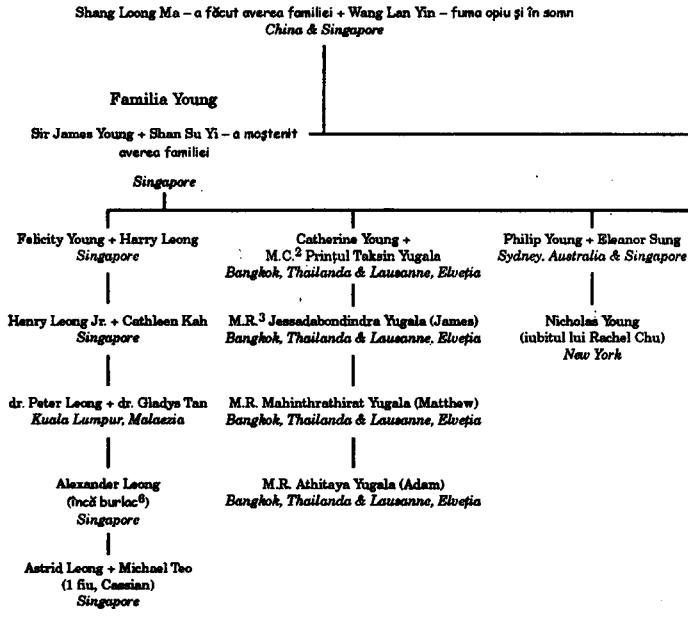
Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

POLIROM
2014

KEVIN KWAN s-a născut în Singapore şi a studiat literatura la University of Houston, apoi designul la Parsons School of Design, în New York. Locuieşte în Manhattan. *Asiatici bogaţi şi ţicniţi*, romanul său de debut, a creat senzaţie, fiind unanim apreciat de cititori şi de critică.

Romanul ne dezvăluie lumea puţin cunoscută a expaţilor chinezi din Singapore, deţinători ai unor averi fabuloase. Când Rachel Chu, asiatică născută în Statele Unite, este invitată de prietenul ei, Nick Young, să-l însoţească la ceea ce se anunţa a fi nunta anului în Singapore, tânăra universitară nici nu ştie ce-o aşteaptă! Rachel descoperă brusc că familia bărbatului cu care speră să se mărite într-o bună zi locuieşte într-o casă care aduce mai degrabă a palat, că va fi invitată să călătorească mai degrabă în avioane private decât cu maşina şi, cireaşa de pe tort, că tânărul de la braţul ei e unul dintre cei mai doriţi burlaci din Asia. Şi atunci nu e de mirare că Rachel va deveni în curând ţinta tuturor bârfelor şi intrigilor imaginabile, căci marile familii din oraş şi-l doresc drept ginere pe Nick, moştenitorul unei averi colosale. Tratând cu fină ironie lumea opulentă şi puţin cunoscută a *nouveau-riche*-ilor asiatici, romanul lui Kevin Kwan este mortal de nostim şi captivant, pentru că, nu-i aşa, cine nu-şi doreşte să fie tânăr, îndrăgostit şi super-bogat?

Părinților mei

Shang Loong Ma – a făcut averea familiei + Wang Lan Yin – fuma opiu şi în somn
China & Singapore
Familia Young
Sir James Young + Shan Su Yi – a moştenit averea familiei
Singapore
Felicity Young + Harry Leong
Singapore
Catherine Young + M.C.[2] Prinţul Taksin Yugala
Bangkok, Thailanda & Lausanne, Elveţia
Philip Young + Eleanor Sung
Sydney, Australia & Singapore
Henry Leong Jr. + Cathleen Kah
Singapore
M.R.[3] Jessadabondindra Yugala (James)
Bangkok, Thailanda & Lausanne, Elveţia
Nicholas Young (iubitul lui Rachel Chu)
New York
dr. Peter Leong + dr. Gladys Tan
Kuala Lumpur, Malaezia
M.R. Mahinthrathirat Yugala (Matthew)
Bangkok, Thailanda & Lausanne, Elveţia
Alexander Leong (încă burlac[6])
Singapore
M.R. Athitaya Yugala (Adam)
Bangkok, Thailanda & Lausanne, Elveţia
Astrid Leong + Michael Teo (1 fiu, Cassian)
Singapore

1. Asta te-aşteaptă când faci *face lifting* în Argentina.
2. M.C. este abrevierea de la Mom Chao, titlu rezervat nepoţilor regelui Rama al V-lea al Thailandei (1853-1910), care aparţin celei mai de jos clase a familiei regale. Acest titlu este redat în limba engleză prin „His Serene Highness". Precum mulţi dintre membrii marii familii regale, ei petrec o mare parte a anului în Elveţia. Terenurile de golf sunt mai bune, traficu-i mai lejer.
3. M.R. este abrevierea de la Mom Rajawongse, titlu atribuit părţii bărbăteşti a Mom Chao. În engleză, acest titlu este redat prin „The Honourable". Cei trei fii ai lui Catherine Young şi ai Prinţului Taksin au luat în căsătorie femei thailandeze din familii nobile. Cum numele soţiilor sunt toate neobişnuit de lungi, de nepronunţat pentru cei ce nu vorbesc thailandeza, şi cam fără sens pentru povestea acestui roman, am ales să-i lăsăm deoparte.
4. Care pune la cale s-o şteargă la Manila cu dădaca lui iubită, să participe la Concursul Mondial de Karaoke.
5. Căci bârfele ei circulă mai repede decât ştirile BBC.
6. Dar a lăsat în urmă cel puţin un copil făcut cu o malaeziană (ce-şi duce acum zilele într-un ditamai apartamentul luxos din Beverly Hills).
7. Actriţă de telenovelă din Hong Kong, despre care se zvoneşte că ar fi tipa cu perucă roşie din *Crouch My Tiger, Hide Your Dragon II*.
8. Care, din nefericire, o cam ia pe urmele mamei.
9. Şi-a vândut proprietăţile în anii '80 pe multe milioane şi s-a mutat în Hawaii, însă se vaită tot timpul că „dacă ar mai fi aşteptat câţiva ani", acum ar fi milionar.

Familiile Young, T'sien & Shang

(un arbore genealogic ceva mai puțin încâlcit)

Familia Shang

Alfred Shang – a moștenit averea familiei + Mabel T'sien (poreclită de rudele mai tinere „Mătușica fluieră-vânt"[1])

Singapore & Surrey, UK

Victoria Young
Singapore & Londra

Alexandra „Alix" Young + dr. Malcolm Cheng
Hong Kong

Sir Leonard Shang + Lady India Hesketh
Singapore & Surrey, UK

Edison Cheng + Fiona Tung (3 copii)
Hong Kong

prof. Charles Shang + Anne Lygon
Singapore & Buckinghamshire, UK

Cecilia Cheng – își petrece timpul mai mult cu cai, decât cu fiul ei + Tony Moncur (1 fiu, Jake[4])

Frederick Shang + Hon. Penelope Curzon
Singapore & Gloucestershire, UK

Alistair Chang (*se iubește* cu Kitty Pong[7])
Hong Kong

Cassandra Shang (aka Radio One Asia[6])
Singapore, Londra & Surrey, UK

Famila T'sien

T'sien Tsai Tay + Rosemary Young (sora lui Sir James Young)
Singapore

Mabel T'sien + Alfred Shang (fratele lui Shang Su Yi)
Singapore & UK

Richard „Dickie" T'sien + Nancy Tan (care are cea mai mare colecție de poșete Judith Leiber)
Singapore, Hong Kong & Marbella, Spania

Mark T'sien + Bernadette Ling, vară a celebrei frumuseți Jacqueline Ling[8] (un fiu, Oliver T'sien din Londra)
Singapore & Beijing, China

Ann May T'sien + George Yeoh
Vancouver, BC

Clarence T'sien (aka „Unchiul Clarence cel sărac"[9])

Prolog: Verii

*

LONDRA, 1986

Nicholas Young se trânti pe primul loc liber din holul hotelului, extenuat după zborul de şaisprezece ore din Singapore, după drumul cu trenul de la Aeroportul Heathrow şi după drumul anevoios, pe jos, prin ploaia torenţială. Verişoara lui, Astrid Leong, tremura cu stoicism lângă el, doar pentru că mama ei, Felicity, *dai gu cheh* a lui – „mătuşa cea mare", în cantoneză –, spusese că e o risipă să ia un taxi pentru o distanţă de numai nouă străzi şi îi obligase pe toţi să meargă pe jos de la staţia de metrou Piccadilly.

Oricine ar fi privit întâmplător scena ar fi observat un băiat de opt ani neobişnuit de liniştit şi o fâşneaţă de fată, care stăteau cuminţi într-un colţ, dar tot ceea ce observă Reginald Ormsby de la biroul lui, cu vedere directă spre hol, erau doi copii chinezi care mânjeau canapeaua îmbrăcată în damasc cu hainele lor îmbibate de apă. Şi ăsta era doar începutul. Trei chinezoaice stăteau în picioare lângă ei, ştergându-se frenetic cu şerveţele, în timp ce un adolescent începuse să se dea pe pardoseala holului, ca şi cum ar fi fost pe gheaţă, lăsând urme de noroi pe marmura în pătrăţele alb-negru.

Ormsby coborî în goană de la mezanin, ştiind că o să-i trimită pe străini la plimbare mai repede decât angajaţii de la recepţie.

— Bună seara, eu sunt directorul general. Cu ce vă pot fi de folos? spuse rar, rostind cu grijă fiecare cuvânt.

— Da, bună seara, avem o rezervare, îi răspunse una dintre femei, într-o engleză impecabilă.

Ormsby o cercetă surprins.

— Pe ce nume?

— Eleanor Young cu familia.

Ormsby rămase ţintuit locului – recunoscu numele, mai ales că grupul Young rezervase apartamentul Lancaster. Dar cine şi-ar fi închipuit că „Eleanor Young" avea să se dovedească a fi *chinezoaică* şi cum Dumnezeu o fi ajuns aici? Poate la Dorchester sau la Ritz primeau astfel de oaspeţi, dar acesta *era* hotelul Calthorpe, deţinut de familia Calthorpe-Cavendish-Gore din vremea domniei lui George IV, care funcţiona de fapt şi de drept ca un club privat pentru genul de familii menţionate în *Debrett's*[1] sau în *Almanach de Gotha*[2]. Ormsby studie femeile ude leoarcă şi copiii de pe hainele cărora se scurgea apă. Marchiza de Uckfield, care era văduvă, îşi petrecea weekendul aici şi nici nu voia să-şi imagineze ce impresie i-ar fi făcut să-i vadă pe *indivizii ăştia* apărând la micul dejun. Luă imediat o decizie.

— Îmi pare nespus de rău, dar nu găsesc nici o rezervare pe acest nume.

— Sunteţi sigur? întrebă Eleanor surprinsă.

— Foarte sigur, răspunse Ormsby, cu un zâmbet încordat.

Felicity Leong i se alătură cumnatei sale la recepţie.

— E vreo problemă? întrebă nerăbdătoare, abia aşteptând să ajungă în cameră ca să-şi usuce părul.

---

1. Publicaţie anuală care include biografiile celor mai distinse personalităţi din Marea Britanie (n. tr.).
2. Publicaţie anuală extrem de prestigioasă, care oferea informaţii genealogice despre familiile regale din Europa. A fost lansată în 1763 şi a apărut fără întrerupere până în 1944 (n. tr.).

— *Alamak*[1], nu ne găsesc rezervarea, oftă Eleanor.

— Cum aşa? Poate ai făcut rezervarea pe alt nume? întrebă Felicity.

— Nu, *lah*. De ce-aş fi făcut una ca asta? De fiecare dată fac rezervarea pe numele meu, spuse Eleanor iritată.

De ce Felicity presupunea întotdeauna că nu e în stare să facă nimic bine? Se întoarse din nou spre directorul hotelului.

— Domnule, puteţi să mai verificaţi o dată, vă rog? Am reconfirmat rezervarea acum două zile. Ar trebui să fim cazaţi în cel mai mare apartament pe care-l aveţi.

— Da, ştiu că aţi rezervat apartamentul Lancaster, dar nu vă găsesc numele nicăieri, insistă Ormsby.

— Mă scuzaţi, dar, dacă ştiţi că am rezervat apartamentul Lancaster, de ce nu ne puteţi oferi camera? întrebă Felicity confuză.

La naiba! Ormsby se ocărî pentru gafa pe care o făcuse.

— Nu, nu, m-aţi înţeles greşit. Am vrut să spun că vă *închipuiţi poate* că aţi rezervat apartamentul Lancaster, dar eu nu vă găsesc nicăieri.

Se întoarse pentru o clipă, prefăcându-se că scotoceşte prin alte hârtii.

Felicity se aplecă peste biroul din lemn de stejar lăcuit şi trase registrul cu coperţi de piele spre ea, răsfoindu-l.

— Uitaţi! Scrie chiar aici: „Dna Eleanor Young – apartamentul Lancaster, pentru patru nopţi". N-aţi văzut scris aici?

— Doamnă! Registrul este ceva PRIVAT! se răsti Ormsby furios, făcându-i să tresară pe cei doi subalterni ai săi, care-i aruncară o privire stânjenită.

---

1. Expresie argotică în limba malaeză, menită să exprime şocul sau exasperarea, un echivalent al lui „oh, Doamne" sau „vai". *Alamak* şi *lah* sunt cele mai folosite expresii argotice în Singapore. (*Lah* este un sufix care poate fi adăugat la sfârşitul oricărei propoziţii pentru întărire, dar nu există nici o explicaţie pentru folosirea sa, *lah*.) (n. a.)

Felicity îl măsură cu privirea pe individul cu chelie, roşu la faţă, realizând brusc cum stau lucrurile. Nu mai avusese de-a face cu forma aceasta de dispreţ plin de aroganţă din vremea copilăriei, în ultimele zile ale perioadei coloniale din Singapore, şi îşi închipuise că genul ăsta de rasism pe faţă dispăruse.

— Domnule, spuse pe un ton politicos, dar ferm, hotelul acesta ne-a fost recomandat călduros de doamna Mince, soţia episcopului anglican din Singapore, şi ne-am văzut *clar* numele trecut în registrul dumneavoastră. Nu ştiu care-i treaba, dar venim de departe, iar copiii noştri sunt obosiţi şi îngheţaţi de frig. *Insist* să onoraţi rezervarea pe care o avem.

Ormsby se simţi indignat. Cum *îndrăznea* chinezoaica asta cu un permanent *à la* Thatcher şi cu accentul ei „britanic" de-a dreptul revoltător să-i vorbească în felul acesta?

— Mă tem că pur şi simplu nu avem nici o cameră disponibilă.

— Vreţi să spuneţi că nu mai e nici o cameră liberă în tot hotelul? întrebă Eleanor, nevenindu-i să creadă.

— Da, răspunse tăios.

— Şi unde ar trebui să ne ducem la ora asta? întrebă Eleanor.

— Undeva în Chinatown, poate? pufni Ormsby.

Străinii ăştia îl făcuseră să piardă prea mult timp deja.

Felicity se întoarse lângă sora ei mai mică, Alexandra Cheng, care rămăsese să păzească bagajele.

— În sfârşit! De-abia aştept să fac o baie fierbinte, spuse Alexandra nerăbdătoare.

— De fapt, individul ăsta odios refuză să ne dea camera! zise Felicity, fără a încerca să-şi ascundă furia.

— Poftim? De ce? întrebă Alexandra confuză.

— Cred că are legătură cu faptul că suntem chinezoaice, răspunse Felicity, parcă nevenindu-i să creadă ce spune.

— *Gum suey ah!*[1] exclamă Alexandra. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el. Trăind în Hong Kong, am mai multă experienţă cu indivizi din ăştia.

— Alix, nu te obosi! E un exemplu tipic de *ang mor gau sai*![2] spuse Eleanor.

— Chiar şi-aşa, ăsta nu era considerat unul din cele mai bune hoteluri din Londra? Cum de-şi permit să se comporte în felul ăsta? întrebă Alexandra.

— Exact! spuse Felicity furioasă. Englezii sunt aşa de amabili de obicei, de când vin aici n-am fost niciodată tratată în halul ăsta.

Eleanor încuviinţă, dând din cap, deşi în sinea ei considera că Felicity purta într-o oarecare măsură vina pentru acest dezastru. Dacă Felicity n-ar fi fost atât de *giam siap*[3] şi le-ar fi permis să ia un taxi de la Heathrow, n-ar fi ajuns aici arătând ca adunaţi de pe gârlă. (Desigur, mai era şi felul şleampăt în care arătau cumnatele ei întotdeauna, mereu trebuia să se îmbrace mult mai modest ca de obicei când călătorea cu ele, de când cu excursia aceea în Thailanda, când toată lumea le-a luat drept servitoarele ei.)

Edison Cheng, fiul Alexandrei, în vârstă de doisprezece ani, se apropie de ele cu un aer nonşalant, sorbind suc dintr-un pahar înalt.

— Vai de mine, Eddie! De unde ai luat sucul ăla? îl întrebă Alexandra.

---

1. „Ce ghinion!" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).
2. O savuroasă expresie colocvială în hokkien care s-ar traduce „rahat de câine" (*gau sai*) „roşcovan" (*ang mor*). Folosită spre a-i desemna pe occidentali în general, este întâlnită de regulă sub forma „*ang mor*" (n. a.).
3. „Zgârcit", „avar" (în hokkien, în orig.). Marea majoritate a populaţiei din Singapore vorbeşte engleza, dar în mod frecvent se combină cuvinte din limba malaeză, dialecte ale limbii indiene şi dialecte chinezeşti, care alcătuiesc un dialect hibrid local numit „singleză" (n.a.).

— De la bar, desigur.

— Cum l-ai plătit?

— N-am plătit – i-am spus să-l treacă în contul camerei, răspunse Eddie degajat. Putem să urcăm acum? Sunt lihnit de foame şi vreau să comand cina în cameră.

Felicity clătină din cap dezaprobator – se ştia că băieţii crescuţi în Hong Kong sunt tare răzgâiaţi, dar nepotul ăsta al ei era incorigibil. Noroc că se aflau aici pentru a-l înscrie la o şcoală cu internat, unde avea să-i bage cineva minţile în cap – duşuri reci şi pâine uscată cu Bovril, de asta avea nevoie.

— Nu, nu, nu mai rămânem aici. Du-te şi stai cu Nicky şi Astrid până ne hotărâm noi ce facem, îi spuse Felicity.

Eddie se îndreptă spre verii lui mai mici, reluând jocul pe care îl începuseră în avion.

— Jos de pe canapea! Amintiţi-vă că eu sunt *preşedintele* companiei, aşa că doar eu am dreptul să stau jos, le ordonă el. Poftim, Nicky, ţine-mi paharul în timp ce eu beau cu paiul. Astrid, tu eşti secretara mea, aşa că trebuie să-mi faci masaj.

— Nu văd de ce trebuie să fii tu preşedintele, Nicky vicepreşedintele, iar eu trebuie să fiu secretara, protestă Astrid.

— Nu v-am explicat deja? Eu sunt preşedintele, pentru că sunt cu patru ani mai mare decât voi doi. Tu eşti secretara mea, pentru că eşti fată. Am nevoie de o fată care să-mi facă masaj şi care să mă ajute să aleg bijuterii pentru toate amantele mele. Tatăl prietenului meu cel mai bun Leo, Ming Kah-Ching, e pe locul trei în topul celor mai bogaţi oameni din Hong Kong şi cu asta se ocupă secretara lui.

— Eddie, dacă vrei ca eu să fiu vicepreşedintele, ar trebui să fac ceva mai important decât să-ţi ţin paharul, interveni Nick. Încă n-am hotărât cu ce se ocupă compania.

— Am hotărât – producem limuzine la comandă, gen Rolls-Royce şi Jaguar, răspunse Eddie.

— Nu putem să producem ceva mai mişto, cum ar fi o maşină a timpului? întrebă Nick.

— Ei bine, sunt limuzine foarte speciale, cu chestii cum ar fi jacuzzi, compartimente secrete și scaune cu ejecție, ca-n filmele cu James Bond, zise Eddie, țâșnind de pe canapea atât de brusc, încât răsturnă paharul din mâna lui Nick, împrăștiind Coca-Cola peste tot.

Zgomotul produs de paharul spart răsună în tot holul. Majordomul-șef, portarul și funcționarii de la recepție se uitară urât la ei. Alexandra veni în fugă, făcându-i semn cu degetul.

— Eddie, uite ce-ai făcut!

— N-a fost vina mea, Nicky l-a scăpat, începu Eddie.

— Dar era paharul tău și tu mi-ai dat peste mână! se apără Nick.

Ormsby se apropie de Felicity și Eleanor.

— Mă tem că trebuie să vă rog să părăsiți hotelul.

— Am putea da un telefon? îl rugă Eleanor.

— Aș *zice* că puștii au produs destule pagube pentru o seară, dumneavoastră nu? șuieră Ormsby.

Afară încă ploua și ei se adăpostiră sub o prelată în dungi albe și verzi de pe Brook Street, în timp ce Felicity încerca disperată să sune la alte hoteluri de la un telefon public.

— *Dai gu cheh* arată ca un soldat într-o gheretă în cabina aia roșie, observă Nick, mai curând entuziasmat de întorsătura neașteptată a situației. Mami, ce-o să facem dacă nu găsim nici un loc în care să stăm în seara asta? Am putea să dormim în Hyde Park. E un fag plângător impresionant în Hyde Park, i se spune copacul răsturnat, și ramurile lui atârnă până la pământ, așa că e aproape ca-ntr-o peșteră. Putem să dormim cu toții sub el și să fim la adăpost...

— Nu vorbi prostii! Nimeni n-o să doarmă în parc. *Dai gu cheh* încearcă chiar acum pe la alte hoteluri, zise Eleanor, gândindu-se că fiul ei devenea îngrijorător de precoce.

— Oooh, eu vreau să dorm în parc! exclamă Astrid entuziasmată. Nicky, mai ții minte când am mutat

patul ăla mare de fier în grădină, acasă la *Ah Ma*, şi am dormit o noapte sub cerul înstelat?

— Ei bine, voi doi n-aveţi decât să dormiţi şi-n *loong kau*[1], dar eu vreau apartamentul de lux, unde pot să comand sendvişuri, şampanie şi caviar, zise Eddie.

— Nu te prosti, Eddie. Ai mâncat vreodată caviar până acum? îl întrebă maică-sa.

— Am mâncat acasă la Leo. Majordomul lor ne serveşte întotdeauna caviar pe feliuţe de pâine prăjită. Şi întotdeauna e caviar de sturion iranian, pentru că mama lui Leo zice că e *cel mai bun*.

— Mda, *tipic* pentru Connie Ming, mormăi Alexandra înfundat, fericită că fiul ei scăpase în sfârşit de sub influenţa acelei familii.

În cabina telefonică, Felicity încerca să-i explice situaţia soţului său aflat în Singapore, printre bruiajele de pe fir.

— Ce aberaţie, *lah*! Ar fi trebuit să *insişti* să vi se dea camera! spuse exasperat Harry Leong. Eşti întotdeauna prea politicoasă – oamenii ăştia care lucrează în hoteluri trebuie învăţaţi să-şi cunoască lungul nasului. Le-ai spus cine suntem? O să-l sun chiar acum pe ministrul Investiţiilor şi Comerţului!

— Haide, Harry, nu ne ajuţi deloc! Am sunat deja la cel puţin zece hoteluri. Cine ştia că azi e Ziua Commonwealth-ului? Au venit tot felul de oaspeţi de seamă şi nu mai au nici un loc liber. Biata Astrid e udă leoarcă. Trebuie să găsim unde să stăm în noaptea asta înainte ca fiică-ta să moară degerată.

— Ai încercat să-l suni pe vărul tău Leonard? Poate c-aţi putea lua trenul până la Surrey, îi sugeră Harry.

— Am încercat. Nu e acasă, e plecat la vânătoare în Scoţia tot weekendul.

— Ce ghinion, la naiba! oftă Harry. Hai că-l sun pe Tommy Toh la ambasada noastră. Sunt sigur că rezolvă ei lucrurile într-un fel. Cum se numeşte blestematul ăla de hotel rasist?

---

1. „Canal" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Calthorpe, răspunse Felicity.

— *Alamak*, e hotelul deţinut de Rupert Calthorpe-nu-ştiu-cum? o întrebă Harry, înviorându-se subit.

— Habar n-am.

— Unde e situat?

— În Mayfair, pe lângă Bond Street. De fapt, e chiar un hotel frumos, dacă n-ar fi fost directorul ăla oribil.

— Da, cred că ăla e! Am jucat golf cu Rupert nu-mai-ştiu-cum şi alţi câţiva englezi luna trecută în California şi îmi amintesc că mi-a povestit de hotelul lui. Felicity, mi-a venit o idee. O să-l sun pe Rupert ăsta. Aşteaptă acolo, revin eu.

Ormsby rămase ţintuit locului când cei trei copii chinezi ţâşniră din nou în hol, la nici o oră după ce-i trimisese pe toţi la plimbare.

— Eddie, mă duc să-mi iau ceva de băut pentru *mine*. Dacă vrei şi tu ceva, ia-ţi singur, îi spuse Nick hotărât vărului său în timp ce se îndrepta spre bar.

— Nu uita ce-a zis mama ta. E prea târziu să bem Coca-Cola, îl avertiză Astrid, ţopăind prin hol şi încercând să ţină pasul cu cei doi băieţi.

— Ei bine, atunci eu o să-mi iau un rom cu Coca-Cola, declară Eddie obraznic.

— Ce Dumnezeu..., răcni Ormsby, năvălind în hol, ca să le taie calea copiilor.

Până să ajungă la ei, dădu cu ochii de lordul Rupert Calthorpe-Cavendish-Gore, care tocmai le poftea pe chinezoaice în hol, părând că făcea un tur.

— Iar în 1918 bunicul meu l-a adus pe René Lalique să picteze muralele pe sticlă pe care le vedeţi aici, în holul principal. Evident, Lutyens, care coordona lucrările de restaurare, nu a fost prea încântat de aceste înfloriturі în stil *art nouveau*.

Femeile răspunseră râzând politicos.

Angajaţii adoptară rapid poziţia de drepţi, surprinşi să-l vadă pe bătrânul lord, care nu mai pusese piciorul în hotel de ani de zile. Lordul se întoarse spre directorul hotelului.

— Ah, Wormsby[1], nu-i aşa?

— Da, Înălţimea Voastră, răspunse, prea şocat pentru a îndrăzni să-şi corecteze superiorul.

— Binevoieşte să pregăteşti nişte camere pentru minunatele doamne Young, Leong şi Cheng.

— Dar, domnule, tocmai am..., încercă Ormsby să protesteze.

— Şi, Wormsby, continuă lordul Rupert, ignorându-l, îţi încredinţez sarcina de a transmite întregului personal un anunţ important: perioada îndelungată în decursul căreia familia mea a deţinut Hotelul Calthorpe se încheie în seara aceasta.

Ormsby îl privi uluit.

— Înălţimea Voastră, de bună seamă e vreo greşeală...

— Nu, nu e nici o greşeală. Tocmai am vândut hotelul. V-o prezint pe noua proprietară, doamna Felicity Leong.

— POFTIM?

— Da, soţul doamnei Leong, Harry Leong – un tip minunat, cu o servă de dreapta mortală, pe care l-am cunoscut la Palm Beach –, m-a sunat şi mi-a făcut o ofertă incredibilă. De-acum îmi pot petrece tot timpul pescuind în Eleuthera, fără a mai trebui să am grija mormanului ăsta de piatră în stil gotic.

Ormsby rămase încremenit, holbându-se la femei cu gura căscată.

— Doamnelor, ce-ar fi să ne alăturăm copiilor voştri adorabili la bar, să ciocnim un pahar? propuse lordul Rupert voios.

— Minunată idee! spuse Eleanor. Dar, mai întâi, Felicity, parcă aveai ceva să-i spui acestui domn?

Felicity se întoarse spre Ormsby, care părea gata să leşine.

— Oh da, aproape că uitasem, începu ea zâmbind, mă tem că trebuie să vă rog să părăsiţi hotelul.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil, pornind de la cuvântul în limba engleză „worm" (*vierme*) (n. tr.).

PARTEA I

Nicăieri în lume nu există un popor mai bogat decât poporul chinez.

IBN BATTUTA (sec. al XIV-lea)

1

Nicholas Young și Rachel Chu

*

NEW YORK, 2010

— Ești sigur în privința asta? îl întrebă din nou Rachel, suflând încet în ceașca aburindă de ceai.

Stăteau la masa lor obișnuită, de lângă geam, la Tea & Sympathy, iar Nick tocmai o invitase să-și petreacă vara cu el în Asia.

— Rachel, mi-aș dori foarte mult să vii, o asigură Nick. Nu aveai de gând să predai în vara asta, așa că de ce eziți? Crezi că n-o să faci față căldurii și umidității?

— Nu, nu e vorba despre asta. Știu c-o să fii prins cu îndatoririle tale de cavaler de onoare și n-aș vrea să te distrag de la asta, zise Rachel.

— Cum să mă distragi? Nunta lui Colin o să ne răpească doar prima săptămână, cât vom fi în Singapore, apoi ne putem petrece restul verii hoinărind prin Asia. Haide, lasă-mă să-ți arăt unde am crescut. Vreau să te duc prin toate locurile mele preferate.

— O să-mi arăți peștera sacră unde ți-ai pierdut virginitatea? îl tachină Rachel, ridicând o sprânceană.

— Clar! Putem chiar să facem și-o reconstituire! râse Nick, în timp ce-și întindea gem și smântână pe un biscuit cald, de-abia scos din cuptor. Și n-aveai o bună prietenă care trăiește în Singapore?

— Da, Peik Lin, cea mai bună prietenă a mea din facultate, zise Rachel. De ani de zile încearcă să mă convingă să-i fac o vizită

BIBLIOTECA METROPOLITA

— Un motiv în plus. Rachel, o să-ţi placă la nebunie şi sunt sigur c-o să te dea pe spate mâncarea! Sper că ştii că Singapore e ţara cea mai preocupată de mâncare din întreaga lume.

— Mda, după ce te-am văzut cum te entuziasmezi în faţa oricărui fel de mâncare, am dedus că probabil acesta este sportul naţional.

— Mai ţii minte articolul lui Calvin Trillin din *New Yorker* despre gheretele cu mâncare de pe străzile din Singapore? O să te duc la toate dughenele locale de care nici măcar el n-a auzit.

Nick mai luă o îmbucătură din biscuit şi continuă, cu gura plină.

— Ştiu cât de mult îţi plac biscuiţii ăştia. Stai să vezi când vei gusta biscuiţii de la *Ah Ma*...

— *Ah Ma* a ta face biscuiţi?

Rachel încercă să-şi imagineze o bunicuţă tipică din China pregătind acest desert tradiţional englezesc.

— Mă rog, nu îi face ea personal, dar are cei mai buni biscuiţi din lume – o să vezi, zise Nick, întorcându-se din reflex, ca să se asigure că nu-l auzise nimeni în locşorul ăla intim.

Nu voia să devină *persona non grata* la cafeneaua lui preferată pentru că îndrăznise, în mod nesăbuit, să laude alţi biscuiţi, chiar dacă erau cei ai bunicii lui.

La o masă învecinată, fata care stătea ghemuită după un suport cu trei etaje acoperit de sendvişuri minuscule era din ce în ce mai interesată de conversaţia la care trăgea cu urechea. Bănuise că s-ar putea să fie el, dar acum era absolut sigură. Chiar *era* Nicholas Young. Deşi n-avea decât cincisprezece ani la momentul acela, Celine Lim n-a uitat niciodată ziua în care Nicholas a trecut pe lângă masa lor, la Pulau Club[1], şi i-a zâmbit fermecător surorii sale Charlotte.

1. Cel mai prestigios club de agrement din Singapore (să devii membru al acestui club este chiar mai greu decât să obţii titlul de „Sir") (n. a.).

— E vreunul din fraţii Leong? întrebase maică-sa.

— Nu, e Nicholas Young, un văr de-al fraţilor Leong, răspunsese Charlotte.

— Băiatul lui Philip Young? Hopa, când a crescut aşa? E atât de chipeş acum! exclamase doamna Lim.

— Tocmai s-a întors de la Oxford. Are dublă specializare în istorie şi drept, adăugase Charlotte, anticipând următoarea întrebare a maică-sii.

— De ce nu te duci să intri în vorbă cu el? zisese doamna Lim entuziasmată.

— De ce m-aş obosi, când tu trimiţi la plimbare orice tip care îndrăzneşte să se apropie de mine? răspunsese Charlotte îmbufnată.

— *Alamak*, fată nătângă! Încerc doar să te apăr de vânătorii de zestre. Pe-ăsta ai avea noroc să pui mâna. Pe-ăsta poţi să-l *cheong*!

Lui Celine nu-i venea să creadă că maică-sa chiar o încuraja pe sora ei mai mare să *pună gheara* pe băiatul ăsta. Îl studie curioasă pe Nicholas, care acum râdea plin de viaţă împreună cu prietenii lui, aşezat la o masă sub o umbreluţă cu alb şi albastru, lângă piscină. Chiar şi de departe, ieşea în evidenţă. Spre deosebire de ceilalţi băieţi, cu tunsorile lor comune, tipice frizeriilor indiene, Nicholas avea un păr negru, ciufulit, trăsături delicate de vedetă pop cantonează şi gene foarte dese. Era cel mai frumos tip pe care-l văzuse vreodată.

— Charlotte, de ce nu te duci să-l inviţi la serata caritabilă pe care o organizezi sâmbătă? insistase mama lor.

— Încetează, mamă! mormăi Charlotte, zâmbind, cu dinţii încleştaţi. Ştiu eu ce fac.

După cum s-a dovedit ulterior, Charlotte nu ştia ce face, dat fiind că Nicholas nu şi-a făcut apariţia la serata ei caritabilă, spre eterna dezamăgire a maică-sii. Dar după-amiaza aceea de la Pulau Club i se întipărise atât de adânc în amintire lui Celine, încât, şase ani mai târziu şi în celălalt capăt al lumii, îl recunoscu.

— Hannah, hai să-ţi fac o poză cu acea budincă delicioasă de caramel, zise, scoţându-şi telefonul cu cameră.

Îl îndreptă în direcţia prietenei sale, dar, pe furiş, fixă obiectivul asupra lui Nicholas. Făcu rapid poza şi i-o şi trimise pe e-mail soră-sii, care locuia acum în Atherton, California. După câteva minute, veni şi răspunsul.

Sor'Mea: OMG! ĂSTA E NICK YOUNG! UNDE EŞTI?
Celine Lim: T&S.
Sor'Mea: Cine e fata cu care e?
Celine Lim: Prietena, cred. Pare CNA.[1]
Sor'Mea: Hmm... vezi vreun inel?
Celine Lim: Nu.
Sor'Mea: PLS, spionează-i pentru mine!!!
Celine Lim: Mi-eşti datoare vândută!!!

Nick se uită pe fereastră, minunându-se de oamenii cu căţei minusculi care mergeau pe această bucată din Greenwich Avenue ca şi cum ar fi fost un podium de defilare pentru cele mai populare rase. Acum un an, erau la modă buldogii francezi, dar astăzi se părea că ogarii italieni le făceau concurenţă serioasă franţujilor. Se întoarse din nou spre Rachel, reluând campania de convingere.

— Lucrul cel mai bun legat de Singapore e că reprezintă punctul de plecare ideal. Doar un pod ne desparte de Malaezia şi suntem la doi paşi de Hong Kong, Cambodgia, Thailanda. Putem chiar să facem un tur al insulelor din Indonezia...

— Sună minunat, dar *zece săptămâni*... Nu ştiu dacă vreau să lipsesc aşa de mult, zise Rachel, stând în cumpănă.

Vedea cât de mult îşi dorea Nick asta, iar ideea de a vizita din nou Asia o entuziasma. Predase un an în Chengdu, între facultate şi masterat, dar nu

1. Chinezoaică născută în America (n. a.).

avusese bani să călătorească în afara graniţelor Chinei. Ca economist, ştia desigur destule despre Singapore – această insuliţă fascinantă aflată în sudul peninsulei Malay, care în câteva decenii se transformase dintr-o obscură colonie britanică în ţara cu cel mai mare număr de milionari. Ar fi fascinant să vadă locul în realitate, mai ales cu un ghid ca Nick.

Şi totuşi ceva legat de călătoria asta o făcea să se simtă puţin neliniştită şi nu putea să nu cântărească implicaţiile mai profunde. Nick dădea impresia că e ceva spontan, dar, cunoscându-l, era sigură că se gândise mult mai mult la asta decât voia să se vadă. Erau împreună de aproape doi ani şi acum o invita într-o călătorie prelungită în care să-i viziteze oraşul natal, ba mai mult, să participe şi la nunta celui mai bun prieten al lui. Oare asta chiar însemna ce credea ea?

Rachel îşi fixă privirea în ceaşcă, dorindu-şi să aibă darul de a ghici în frunzele stinghere adunate pe fundul ceştii cu Assam auriu. Nu fusese niciodată genul de fată care visează la finaluri fericite ca-n basme. La douăzeci şi nouă de ani era, conform percepţiei chineze, deja fată bătrână şi, deşi rudele ei băgăcioase încercau mereu s-o cupleze cu cineva, de la douăzeci de ani se concentrase în principal pe terminarea studiilor postuniversitare, pe finalizarea disertaţiei şi pe începutul unei cariere academice. Şi totuşi această invitaţie-surpriză trezea în ea un instinct atavic. *Vrea să mă ia la el acasă. Vrea să-i cunosc familia.* Un elan romantic latent se trezea în fiinţa ei şi ştia că nu-i poate da decât un singur răspuns.

— Va trebui să vorbesc cu decanul, să văd când trebuie să mă întorc, dar ştii ce? Hai s-o facem! spuse Rachel.

Nick se aplecă peste masă şi-o sărută, era în culmea fericirii.

La doar câteva minute, înainte chiar ca Rachel să ştie sigur ce planuri are pentru vară, detalii privind conversaţia dintre ei începuseră deja să se răspândească în întreaga lume, ca un virus scăpat de sub control. După ce Celine Lim (masterandă în design

vestimentar la Parsons School of Design) i-a trimis un e-mail surorii ei Charlotte Lim (recent logodită cu întreprinzătorul Henry Chiu), aflată în California, Charlotte a sunat-o pe cea mai bună prietenă a ei, Daphne Ma (mezina lui Sir Benedict Ma), în Singapore și i-a dat vestea pe nerăsuflate. Daphne le-a informat prin SMS pe prietenele sale, între care și Carmen Kwek (nepoata lui Robert „Regele Zahărului" Kwek), aflată la Shanghai, a cărei verișoară Amelia Kwek fusese colegă la Oxford cu Nicholas Young. Amelia a trebuit musai să-i dea vestea pe chat prietenei sale Justina Wei (moștenitoarea imperiului construit pe afacerea cu tăiței instant) la Hong Kong, iar Justina, al cărei birou la Hutchison Whampoa era chiar vizavi de biroul lui Roderick Liang (membru al familiei care deține Liang Finance Group), a *trebuit* să întrerupă videoconferința în care se afla ca să împărtășească această bârfă suculentă. La rândul lui, Roderick a vorbit pe Skype cu prietena lui, Lauren Lee, aflată în vacanță la Royal Mansour în Marrakech cu bunica ei, doamna Lee Yong Chien (care nu mai are nevoie de prezentări), și mătușa ei Patsy Teoh (Miss Taiwan 1979, actualmente fosta soție a mogulului telecomunicațiilor Dickson Teoh). În timp ce stătea la piscină, Patsy a sunat-o pe Jacqueline Ling (nepoata filantropului Ling Yin Chao) la Londra, știind foarte bine că Jacqueline avea să-i transmită imediat vestea Cassandrei Shang (verișoară de-a doua cu Nicholas Young), care-și petrecea fiecare primăvară pe întinsul domeniu al familiei din Surrey. Și astfel această bârfă picantă s-a răspândit rapid prin rețelele levantine ale celor mai înstărite familii din Asia și, în câteva ore, toți membrii acestui cerc exclusivist știau că Nicholas Young se întoarce în Singapore însoțit de o fată.

Și, *alamak*! Asta era o veste importantă.

2

Eleanor Young

*

SINGAPORE

Toată lumea știa că *Dato'*[1] Tai Toh Lui se îmbogățise pe căi necinstite, ducând la falimentul Băncii Loong Ha la începutul anilor '80, dar, în cele două decenii care trecuseră de-atunci, eforturile făcute de soția sa, *Datin* Carol Tai, ca reprezentantă a unor organizații caritabile bine cotate, consacraseră numele Tai drept unul extrem de respectabil. În fiecare joi, de pildă, *datin* găzduia un dejun de studiu al Bibliei, în propriul dormitor, pentru cele mai bune prietene ale ei, iar Eleanor Young nu lipsea niciodată.

Dormitorul lui Carol nu se afla, de fapt, în clădirea uriașă din oțel și sticlă pe care toți cei care locuiau pe Kheam Hock Road o porecliseră „Casa Star Trek". La sfatul echipei de securitate, dormitorul era

1. Un titlu onorific extrem de respectat în Malaezia (similar titlului de „Sir" în Marea Britanie) acordat de către unul din regii unuia din cele nouă state malaeziene. Titlul este adesea folosit de regii din Malaezia pentru a recompensa oameni de afaceri, politicieni și filantropi influenți din Malaezia, Singapore și Indonezia; sunt oameni care încearcă să le câștige bunăvoința decenii întregi doar pentru a obține acest titlu. Soția unui *dato'* primește titlul de *datin* (n. a.).

ascuns în foişorul de lângă piscină, o fortăreaţă din travertin alb care străjuia de-a lungul piscinei, ca un Taj Mahal postmodern. Ca să ajungi acolo, trebuia s-o iei fie pe aleea care şerpuia de-a lungul grădinilor de piatră, fie pe scurtătură, trecând prin aripa servitorilor. Eleanor prefera întotdeauna drumul mai scurt, evitând cu încăpăţânare soarele, pentru a-şi păstra tenul ca de porţelan şi, de asemenea, pentru că, fiind cea mai veche prietenă a lui Carol, se considera scutită de ceremonialul aşteptării la uşa de la intrare, spre a fi anunţată de majordom şi toate cele.

În plus, lui Eleanor îi plăcea să treacă prin bucătărie. Bătrânele *amah* care străjuiau deasupra cazanelor de email ridicau întotdeauna capacele, lăsând-o să miroasă ierburile medicinale puse la fiert pentru soţul lui Carol („Viagra naturală", cum o numea el), iar servitoarele care curăţau peşte în curtea interioară o flatau, spunându-i cât de tânără arată la cei şaizeci de ani ai ei, cu tunsoarea ei modernă, până în dreptul bărbiei, şi pielea ei fără urmă de rid (pentru ca apoi să dezbată, de îndată ce nu le mai putea auzi, ce nouă procedură estetică exorbitantă şi-o mai fi făcut doamna Young).

Până să ajungă Eleanor în dormitorul lui Carol, membrele obişnuite ale grupului de studiu al Bibliei – Daisy Foo, Lorena Lim şi Nadine Shaw – erau deja adunate şi-o aşteptau. Aici, la adăpost de căldura ecuatorială sufocantă, femeile acestea care se cunoşteau de-o viaţă zăceau tolănite prin cameră, analizând versetele din Biblie alese în ghidurile lor de studiu. Locul de onoare, pe patul *Huanghuali*[1] din vremea dinastiei Qing, îi era întotdeauna rezervat lui Eleanor, pentru că, deşi erau în casa lui Carol

1. În traducere literală „păr galben înflorit", o specie foarte rară de lemn de trandafir, acum practic dispărută cu desăvârşire. În ultimele decenii, mobila *Huanghuali* a devenit foarte căutată în rândul colecţionarilor. La urma urmelor, se potriveşte de minune cu stilul modern de la jumătatea secolului XX (n. a.).

şi ea era cea căsătorită cu finanţistul miliardar, Carol îi recunoştea întâietatea. Aşa stătuseră lucrurile încă din copilăria lor, pe când erau vecine pe Serangoon Road – provenind dintr-o familie în care se vorbea chineza, Carol se simţise întotdeauna inferioară lui Eleanor, care învăţase engleza ca *primă* limbă. (Celelalte femei îi recunoşteau de asemenea întâietatea – chiar şi între aceste doamne care făcuseră partide excelente, Eleanor câştigase detaşat odată ce devenise doamna Philip Young.)

Dejunul începu cu friptură de prepeliţă înăbuşită şi haliotis, cu tăiţei de casă, iar Daisy (căsătorită cu magnatul cauciucului Q.T. Foo, dar născută Wong, din familia Wong Ipoh) se chinuia să separe tăiţeii făinoşi, în timp ce căuta Timotei 1 în Biblia ei în versiunea Regelui Iacob. Cu părul tuns scurt şi făcut permanent şi ochelarii de citit fără rame cocoţaţi pe vârful nasului, arăta ca o directoare la o şcoală de fete. La şaizeci şi patru de ani, era cea mai în vârstă dintre ele şi, deşi toate celelalte femei foloseau ediţia americană modernă, Daisy insista întotdeauna să citească din ediţia ei, spunând:

— Am mers la o şcoală care aparţinea de o mânăstire, unde ne predau măicuţele, ştiţi, aşa că pentru mine versiunea veche e de bază.

Stropea cu picături minuscule de zeamă cu usturoi foaia ca de pergament, dar reuşea să ţină cartea sfântă deschisă cu o mână, în timp ce cu cealaltă mânuia cu dexteritate beţişoarele de fildeş.

Nadine, între timp, răsfoia absorbită Biblia *ei* – ultimul număr din *Singapore Tattle*[1]. În fiecare lună, de-abia aştepta să vadă câte poze de-ale fiicei ei Francesca – celebra „moştenitoare a imperiului Shaw Foods" – erau publicate la rubrica „Serate" a revistei. Nadine însăşi apărea regulat în paginile mondene, cu machiajul ei ca de Kabuki, bijuteriile cât oul de porumbel şi părul tapat la greu.

---

1. Nume generic pentru o publicaţie mondenă, de la *tattle* – „bârfă, pălăvrăgeală" (n. tr.).

— Ia uite, Carol, *Tattle* a alocat două pagini paradei tale de modă caritabile! exclamă Nadine.

— Deja? Nu ştiam c-o să apară aşa repede, zise Carol.

Spre deosebire de Nadine, era întotdeauna un pic stânjenită când apărea în vreo revistă, chiar dacă redactorii se entuziasmau întotdeauna de „frumuseţea ei clasică, ca de cântăreaţă shanghaineză". Carol pur şi simplu se simţea obligată să ia parte la câteva gale caritabile pe săptămână, ca orice bună creştină botezată din nou, şi pentru că soţul ei îi amintea constant că „să faci pe Maica Tereza dă bine pentru afaceri".

Nadine studie paginile lucioase de sus până jos.

— Lena Teck asta *chiar* s-a îngrăşat de la croaziera în Mediterana, nu-i aşa? Probabil din cauza bufetului suedez – mereu îţi vine să mai mănânci ceva, să merite banii pe care i-ai dat. Ar trebui să aibă grijă, toate femeile din familia Teck sfârşesc prin a li se îngroşa gleznele.

— Nu cred că-i pasă dacă i se îngroaşă. Ştii cât a moştenit după moartea lui taică-său? Am auzit că ea şi cei cinci fraţi ai ei au moştenit şapte sute de milioane *fiecare*, zise Lorena de pe şezlong.

— Doar atât? Credeam că Lena are pe puţin un miliard, strâmbă din nas Nadine. Hei, ciudat, Elle, cum de nu e nici o poză cu frumoasa ta nepoată Astrid? Îmi amintesc că toţi fotografii au roit în jurul ei în ziua aia.

— Fotografii ăia îşi pierd timpul. Pozele lui Astrid nu apar niciodată în vreo revistă. Maică-sa a făcut o înţelegere cu toţi redactorii-şefi încă de când era adolescentă, explică Eleanor.

— De ce Dumnezeu ar face una ca asta?

— Nu i-ai cunoscut pe cei din familia soţului meu până acum? Mai curând ar muri decât să apară la ziar, zise Eleanor.

— Cum aşa, au devenit prea mândri ca să mai fie văzuţi interacţionând cu compatrioţii lor? întrebă Nadine indignată.

— Ei, acuma, Nadine, e o diferenţă între a fi mândru şi a fi discret, spuse Daisy, ştiind foarte

bine că familii ca Leong şi Young îşi apărau aproape obsesiv intimitatea.

— Mândri sau nu, eu cred că Astrid e o persoană minunată, interveni Carol. Ştiţi, n-ar trebui să dezvălui asta, dar Astrid ne-a făcut cea mai mare donaţie la gala caritabilă. Şi a insistat să rămână anonimă. Dar, datorită donaţiei ei, gala de anul ăsta a fost un succes fără precedent.

Eleanor o studie pe noua cameristă frumuşică din China continentală care tocmai intrase în cameră, întrebându-se dacă era încă una din fetele alese de *dato'* de la acea „agenţie de recrutare" pe care o frecventa în Suzhou, oraşul unde se spune că sunt cele mai frumoase femei din China.

— Ce ne arăţi azi? o întrebă pe Carol, în timp ce fata aşeza pe pat o casetă voluminoasă din sidef, bine cunoscută.

— Oh, voiam să vă arăt ce am cumpărat din excursia în Birmania.

Eleanor deschise nerăbdătoare caseta şi începu să scoată metodic cutiuţele îmbrăcate în catifea neagră, aşezate una peste alta. Era momentul ei preferat din joia dedicată studiul Bibliei, când se uitau la ultimele achiziţii ale lui Carol. În curând patul gemea de cutiuţe conţinând o selecţie orbitoare de bijuterii.

— Ce cruci cu modele complicate – nu ştiam că fac lucrături aşa sofisticate în Birmania!

— Nu, nu, crucile sunt de la Harry Winston, o corectă Carol. Rubinele sunt din Birmania.

Lorena se ridică de la masă şi se îndreptă ţintă spre pat, ridicând unul din rubinele cât o nucă în lumină.

— Ai-ai, trebuie să fii atentă, pentru că multe din rubinele lor sunt tratate sintetic ca să intensifice roşeaţa.

Ca soţie a lui Lawrence Lim (familia Lim deţinea L'Orient Jewelry), Lorena era o expertă în domeniu.

— Credeam că rubinele din Birmania sunt cele mai bune, răspunse Eleanor.

— Doamnelor, nu-i mai spuneţi Birmania. Se numeşte Myanmar de mai bine de douăzeci de ani, le corectă Daisy.

— *Alamak!* Parc-ai fi Nicky, el mă tot corectează! zise Eleanor.

— Hei, apropo de Nicky, când soseşte de la New York? Nu e cavalerul de onoare la nunta lui Colin Khoo? întrebă Daisy.

— Ba da. Dar ştii cum e fiu-meu – eu sunt mereu ultima care află! se plânse Eleanor.

— N-o să stea la voi?

— Sigur. Întotdeauna stă mai întâi la noi, înainte să se ducă la Bătrână, zise Eleanor, referindu-se la soacra sa.

— Ei bine, continuă Daisy cu voce scăzută, ce crezi c-o să facă Bătrâna în legătură cu musafira lui?

— Ce vrei să spui? Ce *musafiră*? întrebă Eleanor.

— Cea... pe care o aduce... la nuntă, spuse Daisy rar, uitându-se din când în când la celelalte doamne, cu un aer poznaş, ştiind că toate înţeleg la cine se referă.

— Ce tot spui? Pe cine aduce? întrebă Eleanor, puţin confuză.

— Pe actuala lui prietenă, *lah*! dezvălui Lorena secretul.

— Imposibil! Nu se poate ca Nicky să aibă prietenă, insistă Eleanor.

— De ce ţi-e aşa de greu să crezi până şi că fiul tău are prietenă? întrebă Lorena.

Îl considerase întotdeauna pe Nick *cel mai* fermecător tânăr din generaţia lui şi, cu toată averea familiei Young, era mare păcat că mototoala de fiică-sa, Tiffany, nu reuşise niciodată să-i atragă atenţia.

— Dar cu siguranţă ţi-a pomenit de fata asta? Cea din New York, spuse Daisy în şoaptă, în culmea încântării că ea era cea care-i dădea vestea lui Eleanor.

— O *americancă*? Nicky n-ar *îndrăzni* să facă una ca asta. Daisy, informaţiile tale sunt întotdeauna *ta pah kay*![1]

1. „Incorect" (în malaeză, în orig.) (n. a.).

— Ce vrei să spui? Informaţiile mele nu sunt *ta pah kay* – vin de la cea mai sigură sursă! Oricum, din câte ştiu e chinezoaică, completă Daisy.

— Serios? Cum o cheamă şi de unde e? Daisy, dacă-mi spui că e din China continentală, cred c-o să fac apoplexie, o avertiză Eleanor.

— Din câte am auzit, e din Taiwan, zise Daisy precaut.

— Oh, Doamne, sper că nu e o tornadă din aia din Taiwan! râse Nadine.

— Ce vrei să spui? întrebă Eleanor.

— Ştii că li s-a dus buhul fetelor ălora din Taiwan. Apar pe neaşteptate, îi dau pe spate pe bărbaţi şi au şi dispărut, nu înainte de a le lua şi ultimul bănuţ, ca o tornadă, explică Nadine. Ştiu mulţi bărbaţi care le-au căzut pradă – amintiţi-vă de fiul doamnei K.C. Tang, Gerald, a cărui nevastă l-a lăsat fără un sfanţ şi a fugit cu toate bijuteriile familiei. Sau de biata Annie Sim, al cărei soţ a fost sedus de cântăreaţa aia dintr-un bar din Taipei.

În clipa aceea, în cameră intră soţul lui Carol.

— Salutare, salutare, doamnelor! Cum merge ora de întâlnire cu Iisus? zise, trăgând din trabuc şi luând o gură din paharul de Hennessy, părând, cu silueta lui rotofeie, întruchiparea magnatului din Asia.

— Salutare, *Dato'*! răspunseră doamnele în cor, grăbindu-se să adopte poziţii mai puţin lejere.

— *Dato'*, Daisy vrea să-mi provoace un atac de cord! Tocmai ne-a spus că Nicky are o nouă prietenă, care e din *Taiwan*! exclamă Eleanor.

— Linişteşte-te, Lealea. Fetele din Taiwan sunt *minunate* – chiar ştiu să aibă grijă de un bărbat şi poate c-o fi mai frumoasă decât toate fetele astea răzgâiate cu care încercaţi să-l cuplaţi, zise *dato'*, rânjind larg. Oricum, continuă el cu vocea scăzută, în locul tău, în momentul de faţă mi-aş face mai multe griji legat de *Sina Land* decât de junele Nicholas.

— De ce? Ce se întâmplă cu Sina Land? întrebă Eleanor.

— Sina Land *toh tuew*. Or să cadă, declară *dato'* cu un zâmbet larg.

— Dar Sina Land sunt acţiuni foarte sigure. Cum se poate? Fratele meu mi-a zis că au o mulţime de proiecte în vestul Chinei, interveni Lorena.

— Sursa mea m-a asigurat că guvernul chinez a renunţat la acel mega-proiect de dezvoltare în Xinjiang. Eu tocmai m-am debarasat de acţiunile mele şi vând o sută de mii de acţiuni la fiecare oră, până ce se va închide Bursa.

Acestea fiind spuse, *dato'* suflă un rotocol de fum din trabuc şi apăsă pe un buton aflat lângă pat. Peretele uriaş de sticlă, din faţa piscinei cu apă strălucitoare, se înclină la patruzeci şi cinci de grade, ca o uşă de garaj, şi *dato'* ieşi agale în grădină, pornind spre clădirea principală.

Pentru câteva secunde, în cameră domni o tăcere absolută. Aproape că auzeai rotiţele din mintea fiecărei femei, turate la maximum. Daisy sări brusc de pe scaun, răsturnând tava cu tăiţei pe podea.

— Repede, repede! Unde mi-e poşeta? Trebuie să-mi sun brokerul!

Eleanor şi Lorena începură să scotocească şi ele după telefoane. Nadine avea numărul brokerului pe formare rapidă şi deja zbiera în telefon:

— Scapă de ele! SINA LAND. Da. Scapă de ele! Tocmai am auzit direct de la sursă că sunt faliţi!

Lorena era în celălalt capăt al patului, cu mâna pâlnie pe telefon.

— Desmond, nu-mi pasă, te rog să începi să le vinzi chiar acum.

Daisy intrase deja în fibrilaţii.

— *Sum toong, ah!*[1] Pierd milioane de dolari în fiecare secundă! Unde e afurisitul ăsta de broker? Să nu-mi spui că e încă în pauza de masă!

Carol apăsă calm pe panoul de lângă noptieră.

— Mei Mei, vino, te rog, să cureţi, s-a vărsat ceva pe jos.

---

1. „Mă doare inima" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

Apoi închise ochii, își ridică mâinile în aer și începu să se roage cu voce tare:

— Oh Iisuse, Domnul și Mântuitorul nostru, slăvit fie numele Tău! Îți cerem iertare astăzi, că toate am greșit înaintea Ta. Mulțumim pentru că-Ți reverși mila Ta asupra noastră. Îți mulțumim, Iisuse, pentru că ne-am reunit astăzi, pentru hrana pe care am împărtășit-o, pentru puterea cuvântului Tău sfânt. Te rog privegheză asupra surorii Eleanor, surorii Lorena, surorii Daisy și surorii Nadine, în timp ce încearcă să-și vândă acțiunile Sina Land...

Carol deschise ochii pentru o clipă, observând cu satisfacție că măcar Eleanor se ruga împreună cu ea. Dar, bineînțeles, n-avea de unde să știe că, dincolo de aerul acela senin, Eleanor se ruga pentru cu totul altceva: *O fată din Taiwan! Te rog, Doamne, fă să nu fie adevărat!*

3

Rachel Chu

*

NEW YORK

Era abia trecut de ora cinei în Cupertino şi, în serile când nu rămânea la Nick, Rachel se obişnuise s-o sune pe mama ei chiar înainte să se culce.

— Ghici cine tocmai a încheiat contractul pentru casa aceea mare de pe Laurel Glen Drive? se lăudă Kerry Chu entuziasmată în mandarină de cum răspunse la telefon.

— Ooh, mamă, felicitări! Nu e a treia casă vândută luna asta? întrebă Rachel.

— Ba da! Mi-am depăşit recordul de luna trecută! Vezi, *ştiam* eu c-am luat decizia bună când m-am hotărât să vin cu Mimi Shen la biroul din Los Altos, zise Kerry încântată.

— Iar o să câştigi titlul de Agentul Imobiliar al Anului, sunt sigură, spuse Rachel, înfoind mai bine perna pe care stătea. Ei bine, am şi eu o veste grozavă... Nick m-a invitat să-l însoţesc în Asia vara asta.

— *Serios?* întrebă Kerry, coborând glasul conspirativ.

— Mamă, să nu începă să-ţi vină idei, o avertiză Rachel, ştiind prea bine ce însemna tonul maică-sii.

— Ei na! Ce idei? Când ai venit cu Nick acasă anul trecut de Ziua Recunoştinţei, toţi cei care v-au

văzut împreună au zis că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Acum e rândul lui să te prezinte familiei. Crezi că are de gând să te ceară în căsătorie? întrebă Kerry, neputând să se abţină.

— Mamă, n-am vorbit nici măcar o dată despre căsătorie, zise Rachel, încercând să pară cât mai degajată.

Oricât de încântată era de toate posibilităţile pe care le deschidea călătoria, n-avea de gând să-i dea apă la moară maică-sii deocamdată. Maică-sa era deja prea implicată în fericirea ei şi nu voia să-i dea speranţe... nu prea multe.

Cu toate astea, Kerry nu-şi mai putea reţine entuziasmul.

— Fata mea, ştiu eu cum sunt bărbaţii ca Nick. Poate face pe boemul cât o vrea, dar ştiu eu că în adâncul lui e un familist. Vrea să se aşeze la casa lui şi să aibă o mulţime de copii, aşa că nu e vreme de pierdut.

— Mamă, încetează!

— Şi pe deasupra, câte nopţi pe săptămână petreci deja la el? Mă mir că încă nu v-aţi mutat împreună.

— Eşti singura mamă chinezoaică pe care o ştiu care efectiv îşi încurajează fiica să se mute cu un tip, râse Rachel.

— Sunt singura mamă chinezoaică a cărei fiică de aproape treizeci de ani e nemăritată! Ştii ce întrebări mi se pun aproape zilnic? M-am plictisit să-ţi iau apărarea. Păi, chiar ieri m-am întâlnit cu Min Chung la Peet's Coffee. „Ştiu că voiai ca fiica ta să-şi facă o carieră mai întâi, dar nu e vremea să se mărite fata asta?" m-a întrebat. Ştii că fiica ei, Jessica, s-a logodit cu tipul numărul 7 de la Facebook, nu-i aşa?

— Da, da, ştiu. Ştiu toată povestea. În loc de inel de logodnă, a fondat o bursă care-i poartă numele la Stanford, zise Rachel pe un ton plictisit.

— Şi nu e nici pe departe la fel de frumoasă ca tine, zise Kerry indignată. Toţi unchii şi toate mătuşile tale au renunţat de mult să mai spere, dar eu

am ştiut întotdeauna că aşteptai bărbatul potrivit. Evident, trebuia să alegi un profesor ca tine. Măcar copiii voştri o să aibă reduceri la taxele şcolare – doar aşa o să vă permiteţi să-i ţineţi la facultate.

— Apropo de unchi şi de mătuşi, promite-mi că nu mai spui altcuiva. Te rog!

— Of! Bine, bine. Ştiu că eşti întotdeauna precaută şi nu vrei să fii dezamăgită, dar inima îmi spune ce-o să se întâmple, zise maică-sa veselă.

— Ei bine, până când s-o întâmpla *ceva*, n-are rost să facem caz, insistă Rachel.

— Aşadar, unde o să staţi în Singapore?

— Acasă la părinţii lui, cred.

— Locuiesc la casă sau într-un apartament?

— Habar n-am.

— Trebuie să afli lucrurile astea!

— Ce importanţă are? Ai de gând să încerci să le vinzi o casă în Singapore?

— O să-ţi spun eu ce importanţă are – ştii cum o să dormiţi?

— Cum o să dormim? Ce vrei să spui?

— Of, ştii dacă o să dormi în camera de oaspeţi sau dacă o să dormi în aceeaşi cameră cu el?

— Nu m-am gândit...

— Fata mea, ăsta e cel mai important lucru. Să nu presupui automat că părinţii lui Nick or să fie la fel de deschişi la minte ca mine. Te duci în Singapore şi acolo sunt cei mai tradiţionalişti chinezi, să ştii! Nu vreau ca părinţii lui să creadă că nu te-am educat cum se cuvine.

Rachel oftă. Ştia că mama ei avea intenţii bune, dar ca de obicei reuşise s-o facă să se streseze pentru lucruri la care nu s-ar fi gândit în veci.

— Acum, trebuie să plănuim ce cadouri să le iei părinţilor lui Nick, continuă Kerry entuziastă. Află ce băutură preferă tatăl lui. Scotch? Votcă? Whisky? Am atâtea sticle de Johnny Walker Red rămase de la petrecerea de Crăciun, pot să-ţi trimit una.

— Mamă, n-o să mă car cu o sticlă de băutură pe care o pot găsi şi acolo. O să mă gândesc la cadoul perfect pe care să-l iau pentru ei *din America*.

— Oh, știu cadoul ideal pentru mama lui Nick! Ar trebui să mergi la Macy's și să-i iei o pudrieră din aceea aurită de la Estée Lauder. Sunt la ofertă acum și-ți dau și un cadou – o borsetuță de lux din piele cu ruj, parfum și o mostră de cremă pentru ochi. Crede-mă, tuturor femeilor asiatice le plac astfel de cadouri...

— Stai liniștită, o să mă ocup de asta.

4

Nicholas Young

*

NEW YORK

Nick stătea tolănit pe canapeaua lui veche de piele, corectând lucrări, când Rachel deschise subiectul, ca pe un fapt divers.

— Aşadar... care-i treaba când vom sta la ai tăi? O să stăm în acelaşi dormitor sau ar fi scandalizaţi?

Nick îşi lăsă capul într-o parte.

— Hmm. Cred c-o să stăm în aceeaşi cameră...

— *Crezi* sau ştii?

— Nu-ţi face griji, îi dăm noi de cap când ajungem acolo.

Îi *dăm de cap*. De obicei, Rachel savura expresiile cu iz britanic ale lui Nick, dar de data asta expresia o irită un pic. Simţind că nu e în apele ei, Nick se ridică, se apropie de ea şi o sărută cu blândeţe pe creştet.

— Stai calm, părinţii mei nu sunt genul de oameni care să se preocupe de astfel de lucruri.

Rachel se întrebă dacă era într-adevăr aşa. Încercă să se concentreze din nou pe informaţiile de pe site-ul de informare turistică al Departamentului de Stat pentru Asia de Sud-Est. Privind-o în lumina laptopului, Nick se minună involuntar cât de frumoasă era prietena lui chiar şi după o zi grea. Cum o fi avut el norocul ăsta? Totul la ea – de la tenul proaspăt, ca şi cum tocmai se întorsese de la alergarea de

dimineaţă, la părul negru ca pana corbului, care-i venea până la baza gâtului – respira o frumuseţe naturală, nesofisticată, atât de diferită de fetele ca scoase din cutie în jurul cărora crescuse.

Acum Rachel îşi freca buza de sus cu degetul arătător, cufundată în gânduri, cu fruntea uşor încreţită. Nick ştia bine acest gest. Oare de ce îşi făcea griji? De când o invitase în Asia acum câteva zile, întrebările începuseră să vină valuri-valuri. Unde or să stea? Ce cadouri ar trebui să le ia părinţilor lui? Ce le povestise Nick despre ea? Nick şi-ar fi dorit să poată împiedica mintea ei înclinată spre analiză să reflecteze obsesiv asupra fiecărui aspect al călătoriei. Începea să înţeleagă că Astrid avusese dreptate. Astrid nu era numai verişoara lui, era şi cea mai apropiată confidentă a lui şi îi pomenise prima dată de ideea de a o invita pe Rachel la Singapore când vorbiseră la telefon cu o săptămână în urmă.

— În primul rând, ştii c-o să împingi automat lucrurile la nivelul următor, nu-i aşa? Eşti sigur că vrei asta? îl întrebase Astrid fără ocolişuri.

— Nu. Mă rog... poate. E doar o vacanţă de vară.

— Haide, Nicky, nu e „doar o vacanţă de vară". Femeile nu văd aşa lucrurile şi ştii asta. Aveţi o relaţie serioasă de aproape doi ani. Ai treizeci şi doi de ani şi până acum n-ai adus *niciodată* o fată acasă. Asta *e* o chestie serioasă. Toată lumea o să presupună că ai de gând să...

— Te rog, o avertiză Nick, nu spune acel cuvânt.

— Vezi – ştii că *exact* la asta or să se gândească toţi. În primul rând, îţi garantez că la asta o să se gândească Rachel.

Nick oftă. De ce fiecare gest trebuia să fie atât de încărcat de semnificaţii? Aşa se întâmpla de fiecare dată când încerca să vadă lucrurile din perspectiva unei femei. Poate că nu fusese o idee bună s-o sune pe Astrid. Era mai mare decât el cu doar şase luni, dar uneori îi plăcea prea mult s-o facă pe sora mai mare. Prefera latura ei capricioasă, nonşalantă.

— Vreau doar să-i arăt lui Rachel colţul meu de lume, asta-i tot, fără obligaţii, încercă el să-i explice.

Şi cred că o parte din mine îşi doreşte să ştie cum va reacţiona la asta.

— „Asta" însemnând familia noastră, zisese Astrid.

— Nu, nu doar familia noastră. Prietenii mei, insula, totul. Nu pot să plec în vacanţă cu prietena mea fără ca asta să devină un incident diplomatic?

Astrid tăcuse pentru o clipă, încercând să analizeze situaţia. Aceasta era cea mai serioasă relaţie pe care o avusese vărul ei vreodată. Chiar dacă nu era dispus s-o recunoască în sinea lui, ea ştia că, subconştient cel puţin, făcea următorul pas crucial spre altar. Dar acel pas trebuia făcut cu multă grijă. Oare Nick chiar era pregătit pentru minele pe care avea să le declanşeze? Uneori tindea să fie destul de naiv cu privire la subtilităţile lumii din care provenea. Poate că fusese întotdeauna ocrotit de bunica lor, dat fiind că era favoritul ei. Sau poate că Nick trăia pur şi simplu de prea mult timp departe de Asia. În lumea lor, *nu se obişnuia* să vii acasă cu o fată necunoscută fără să anunţi.

— Ştii că o consider pe Rachel o fată minunată. Sincer. Dar, dacă o s-o inviţi acasă s-o prezinţi familiei, asta *va* schimba lucrurile între voi, indiferent dacă vrei sau nu. Acum, nu-mi fac griji în privinţa relaţiei voastre – sunt sigur că va rezista. Mă îngrijorează mai curând cum vor reacţiona ceilalţi. Ştii cum se întâmplă cu...

Vocea lui Astrid fusese acoperită brusc de sunetul sacadat al unei sirene de poliţie.

— Ciudat zgomot. Unde eşti? o întrebase Nick.

— Sunt pe stradă.

— În Singapore?

— Nu, la Paris.

— La Paris? întrebase el confuz.

— Da, sunt pe rue de Berri şi tocmai au trecut două maşini de poliţie.

— Credeam că eşti în Singapore. Scuze că te sun aşa târziu – credeam că la tine e dimineaţă.

— Nu, nu, nu-i nimic. E doar 1.30. Tocmai mă întorc la hotel.

— E şi Michael cu tine?

— Nu, e în China, cu afaceri.

— Ce treburi ai la Paris?

— E doar excursia mea anuală de primăvară, ştii tu.

— Oh, aşa e.

Nick îşi aminti că Astrid îşi petrecea în fiecare an luna aprilie la Paris ca să-şi facă garderoba la casele de modă. Se întâlnise o dată cu ea la Paris şi îşi amintea şi acum amestecul de fascinaţie şi plictiseală pe care-l simţise în timp ce stătea în atelierul Yves Saint Laurent de pe avenue Marceau, urmărind trei croitorese care se agitau în jurul lui Astrid, care stătea ca şi cum ar fi meditat, înfăşurată într-o chestie vaporoasă, dând pe gât sticle de Diet Coke ca să-şi revină după schimbarea de fus orar. Îi evocase o figură dintr-o pictură barocă, o infantă de la Curtea Spaniei care se supunea unui ritual arhaic de costumare fix ca în secolul al XVII-lea. (Era un „sezon total neinspirat", îi zisese Astrid, şi îşi comanda „doar" douăsprezece ţinute în primăvara aceea, care costau mult peste un milion de euro.) Nick nici măcar nu voia să-şi imagineze câţi bani avea să cheltuiască în sejurul *ăsta*, fără cineva care s-o ţină din scurt.

— Îmi lipseşte Parisul. N-am mai fost de nu ştiu când. Îţi aminteşti de excursia noastră dementă cu Eddie? o întrebase.

— Aoleu, nu-mi aminti! N-am de gând să mai stau vreodată în aceeaşi cameră cu pramatia aia!

Astrid se cutremură, gândindu-se că n-avea să-şi poată şterge vreodată din minte imaginea vărului ei din Hong Kong cu stripperiţa aia cu membre amputate şi cupele de profiterol.

— Stai în apartamentul de la ultimul etaj la George V?

— Ca de obicei.

— Nu schimbi niciodată nimic. Ar fi foarte uşor să te asasineze cineva.

— De ce nu încerci?

— Ei bine, data viitoare când eşti la Paris, dă-mi de ştire. S-ar putea să-ţi fac o surpriză şi să trec oceanul cu trusa mea specială de asasin.

— O să-mi dai una în cap, mă bagi în cadă şi torni acid peste mine?

— Nu, pentru tine voi folosi o metodă mult mai elegantă.

— Păi, vino când doreşti. O să fiu aici până la începutul lui mai. N-ar trebui să aveţi un fel de vacanţă de primăvară în curând? Ce-ar fi s-o iei pe Rachel şi să veniţi pentru un weekend prelungit?

— Mi-aş dori să putem. Vacanţa de primăvară a fost luna trecută şi profesorii colaboratori cu grade mai mici, ca noi, nu au dreptul la zile suplimentare de concediu. Dar o să avem toată vara liberă şi de-asta vreau s-o iau cu mine când vin acasă.

Astrid oftase.

— Ştii ce-o să se întâmple din clipa în care vei sosi la Aeroportul Changi cu fata asta la braţ, nu-i aşa? Ştii ce greu a fost pentru Michael la început, când ne-am făcut publică relaţia. Asta s-a întâmplat acum cinci ani şi nici până azi nu s-a obişnuit întru totul. Chiar crezi că Rachel e pregătită pentru toate astea? *Tu* eşti pregătit?

Nick nu răspunsese. Înţelegea argumentele lui Astrid, dar se hotărâse deja. Era pregătit. Era îndrăgostit la nebunie de Rachel şi era momentul s-o arate întregii lumi.

— Nick, cât de mult ştie?

— Despre ce?

— Despre familia noastră.

— Nu cine ştie ce. Eşti singura rudă de-a mea pe care a întâlnit-o. Crede c-ai gusturi minunate în materie de pantofi şi că soţul tău te răsfaţă la culme. Şi cam atât.

— Nu crezi c-ar fi cazul s-o pregăteşti un pic, întrebase Astrid râzând.

— Pentru ce? zisese Nick nonşalant.

— Uite ce e, Nicky, spusese Astrid, dintr-odată serioasă. Nu poţi s-o arunci pur şi simplu aşa în gura lupului. *Trebuie* s-o pregăteşti, m-ai auzit?

5

Astrid Leong

*

PARIS

În fiecare an de 1 Mai, familia L'Herme-Pierre – una dintre cele mai influente familii de bancheri din Franţa – organiza *Le Bal du Muguet*, un eveniment somptuos care era capul de afiş al sezonului monden de primăvară. În anul acela, când păşi în pasajul cu boltă prin care se intra în minunatul *hôtel particulier* al familiei L'Herme-Pierre, Astrid fu întâmpinată de un valet îmbrăcat într-o livrea elegantă, cu negru şi auriu, care-i înmână un bucheţel delicat de flori.

— E un obicei inspirat de Carol IX, ştiţi. El le înmâna bucheţele de lăcrămioare tuturor doamnelor la Fontainebleau în fiecare an de 1 Mai, îi explică o femeie cu o tiară în timp ce intrau în curtea interioară, unde sute de baloane cu aer cald în miniatură, de secol XVIII, pluteau printre tufişurile ornamentale.

Astrid de-abia apucă să admire priveliştea, când îi apăru în faţă vicontesa Nathalie de L'Herme-Pierre.

— Mă bucur aşa de mult c-ai reuşit să ajungi, o întâmpină călduros, sărutând-o de două ori pe fiecare obraz. Oh, Doamne, ăsta e *in*? Astrid, doar *tu* poţi purta o rochie simplă de in la un bal şi să arăţi impecabil! zise, râzând, admirându-i rochia de culoarea mierii, cu pliuri delicate în stil grecesc. Stai un pic... ăsta e cumva un model original Madame Grès?

întrebă, realizând că văzuse o rochie asemănătoare la Musée Galliera.

— Din perioada ei timpurie, răspunse Astrid, aproape stânjenită că fusese descoperită.

— Desigur. Dumnezeule, Astrid, te-ai depăşit pe tine încă o dată. Cum Dumnezeu ai pus mâna pe o rochie Madame Grès din perioada timpurie? întrebă Nathalie impresionată la culme.

Venindu-şi în fire, îi şopti:

— Sper că nu te superi, dar te-am aşezat lângă Grégoire. Se poartă *oribil* în seara asta, pentru că-şi închipuie că mi-o trag în continuare cu croatul. Tu eşti singura persoană pe care pot s-o aşez fără griji lângă el în seara asta. Dar măcar o să-l ai pe Louis în stânga.

— Nu-ţi face probleme în privinţa mea. E întotdeauna o plăcere să mă conversez cu soţul tău şi o să fie un deliciu să stau lângă Louis – i-am văzut ultimul film deunăzi.

— Nu-i aşa c-a fost o plicticoşenie cu pretenţii? Nu mi-a plăcut deloc c-a fost alb-negru, dar măcar Louis arăta delicios fără haine pe el. Oricum, mulţumesc că m-ai salvat. Eşti sigură că mâine trebuie să pleci? o întrebă gazda îmbufnată.

— Sunt plecată de acasă de aproape o lună! Mă tem că fiul meu nici măcar n-o să mă mai recunoască dacă mai întârzii vreo zi, răspunse Astrid în timp ce era poftită în holul mare, unde oaspeţii erau întâmpinaţi ceremonios de soacra lui Nathalie, contesa Isabelle de L'Herme-Pierre.

— Astrid, *quelle surprise*! exclamă Isabelle.

— Ei bine, n-am fost sigură că voi putea veni, până în ultima clipă, se scuză Astrid, zâmbindu-i doamnei cu un aer scorţos aflată alături de contesă.

Femeia nu-i răspunse la zâmbet. În schimb, înclină infinitezimal din cap, ca şi cum ar fi cântărit-o pe Astrid din cap până în picioare, făcând să i se legene cerceii uriaşi de smarald.

— Astrid Leong, ţi-o prezint pe draga mea prietenă, baroana Marie-Hélène de la Durée.

Baroana o salută cu un gest trufaș, întorcându-se apoi spre contesă și reluându-și conversația. De îndată ce Astrid se îndepărtase, Marie-Hélène o întrebă *sotto voce* pe Isabelle:

— Ai observat colierul pe care-l purta? L-am văzut săptămâna trecută la JAR. E incredibil pe ce lucruri pun mâna astfel de fete în zilele noastre. Spune-mi, Isabelle, *a cui* este?

— Marie-Hélène, Astrid nu e o femeie întreținută. Ne cunoaștem cu familia ei de ani de zile.

— Oh? Din ce familie face parte? întrebă Marie-Hélène șocată.

— Familia Leong, sunt o familie chineză din Singapore.

— Ah, da, am auzit că încep să se îmbogățească chinezii. De fapt, am citit că acum sunt mai mulți milionari în Asia decât în întreaga Europă. Cine ar fi crezut?

— Nu, nu, mă tem că ai înțeles greșit. Familia ei deține o avere de câteva generații. *Tatăl ei este unul dintre cei mai importanți clienți ai lui Laurent*, spuse Isabelle în șoaptă.

— Draga mea, iar îmi destăinui toate secretele? interveni contele Laurent de L'Herme-Pierre, alăturându-i-se soției sale ca să întâmpine oaspeții.

— Deloc. Doar o lămuream pe Marie-Hélène în legătură cu familia Leong, răspunse Isabelle, scuturând o scamă de pe reverul costumului lui din gros-grain.

— Ah, familia Leong. De ce? Minunata Astrid e printre noi în seara asta?

— Tocmai ai scăpat-o. Dar nu-ți face griji, ai tot timpul să-i arunci ocheade la cină, îl tachină Isabelle, explicându-i lui Marie-Hélène: Atât soțul, cât și fiul meu sunt obsedați de Astrid de ani de zile.

— Ei bine, de ce nu? Principalul motiv pentru care există fete ca Astrid este să hrănească obsesiile, remarcă Laurent.

Isabelle îi trase una peste braț, făcând pe supărata.

— Laurent, spune-mi, cum e posibil ca acești chinezi să fie bogați de generații întregi? întrebă

Marie-Hélène. Credeam că nu cu mult timp în urmă erau cu toţii comunişti săraci-lipiţi, îmbrăcaţi în costume maoiste în culori terne.

— Ei bine, în primul rând trebuie să înţelegi că există două tipuri de chinezi. Pe de-o parte chinezii din *China continentală*, care au făcut averi în ultimul deceniu, întocmai ca ruşii, iar pe de altă parte *chinezii din diasporă*. Aceştia sunt cei care au plecat din China cu mult timp înainte de venirea comuniştilor, în multe cazuri cu sute de ani înainte, şi s-au răspândit în tot restul Asiei, strângând pe îndelete averi considerabile. Dacă te uiţi la toate ţările din Asia de Sud-Est – în special Thailanda, Indonezia, Malaezia –, vei vedea că aproape *tot* comerţul e controlat de chinezii din diaspora. Cum ar fi familia Liem în Indonezia, familia Tan în Filipine, familia Leong în...

Soţia lui îl întrerupse.

— Doar un lucru îţi spun: i-am făcut o vizită familiei lui Astrid acum câţiva ani. Nu poţi să-ţi *imaginezi* cât de bogaţi sunt oamenii ăştia, Marie-Hélène! Casele, servitorii, stilul în care trăiesc. Prin comparaţie, familia Arnault pare o familie de *ţărani*. Mai mult, mi s-a spus că Astrid urmează să moştenească averi din două părţi – familia din partea *mamei* e şi mai bogată.

— Serios? întrebă Marie-Hélène uluită. Ce-i drept, este relativ *soignée*, recunoscu.

— Oh, e foarte şic – una din puţinele fete din generaţia ei care are stil, decretă contesa. François-Marie mi-a spus că Astrid are o colecţie de haine haute couture care concurează cu aceea a soţiei şeicului din Qatar. Nu participă niciodată la prezentări de modă, pentru că urăşte să fie fotografiată, dar se duce direct la ateliere şi îşi cumpără rochii cu braţul.

Astrid era în salon, admirând un portret de Balthus care trona deasupra şemineului, când auzi o voce în spatele ei.

— E mama lui Laurent, ştii.

Era baroana Marie-Hélène de la Durée, cu un zâmbet prefăcut pe chipul acru.

— Mă gândeam eu, răspunse Astrid.

— *Chérie*, trebuie să-ţi spun că-mi place la nebunie colierul tău. De fapt, îl admirasem la atelierul domnului Rosenthal acum câteva săptămâni, dar, din nefericire, m-a informat că era deja rezervat, spuse exuberant baroana. Acum văd că era în mod clar făcut pentru tine.

— Mulţumesc, dumneavoastră aveţi nişte cercei absolut minunaţi, răspunse amabil Astrid, oarecum amuzată de schimbarea subită de atitudine a femeii.

— Isabelle mi-a spus că eşti din *Singapor*. Am auzit foarte multe despre ţara ta, cum c-ar fi devenit Elveţia Asiei. Nepoata mea va vizita Asia vara asta. Poate c-o să fii drăguţă să-i dai nişte sfaturi?

— Desigur, răspunse amabil Astrid, spunându-şi în sinea ei, *Hopa – în doar cinci minute a renunţat la a mai fi cu nasul pe sus şi a început să mă linguşească*.

Era dezamăgitor, de fapt. Parisul era locul în care evada şi aici încerca să devină invizibilă, să fie una din nenumăraţii turişti asiatici care se înghesuiau în magazinele de lux aflate de-a lungul străzii Faubourg-Saint-Honoré. Acest lux al anonimatului era motivul pentru care iubea Oraşul Luminilor. Dar faptul că trăise aici cu câţiva ani în urmă schimbase lucrurile. Preocupaţi de faptul că trăia singură într-un oraş străin, fără compania potrivită, părinţii ei făcuseră greşeala de a-şi anunţa prietenii din Paris, cum era familia L'Herme-Pierre. Se răspândise vestea şi deodată nu mai era o simplă *jeune fille* care închiria un apartament la Marais. Era *fiica lui Harry Leong* sau *nepoata lui Shang Su Yi*. Era aşaaa de frustrant! Desigur, ar fi trebuit să se obişnuiască până acum cu asta, cu faptul că oamenii începeau să vorbească despre ea de cum ieşea din cameră. Aşa fusese dintotdeauna, încă de când se născuse.

Ca să înţelegi motivul, trebuia mai întâi să iei în considerare ce era evident – frumuseţea ei ieşită din comun. Astrid nu era o frumuseţe tipică în genul starletelor din Hong Kong cu ochi migdalaţi, nici nu

era o frumuseţe eterică, precum zeiţele din panteonul chinez. Ai fi putut spune că are ochii prea distanţaţi, iar maxilarul ei – amintind de rudele bărbăteşti pe linie maternă – era prea proeminent pentru o fată. Şi totuşi combinaţia de trăsături, cu nasul ei delicat, buzele voluptuoase şi părul lung, ondulat natural, exercita o atracţie inexplicabilă. Ea era întotdeauna *acea fată* pe care o opreau pe stradă recrutorii de la agenţiile pentru top modele, deşi mama ei îi trimitea la plimbare fără menajamente. Astrid n-avea să pozeze pentru nimeni şi cu siguranţă n-avea s-o facă pe *bani*. Astfel de lucruri erau mult sub nivelul ei.

Şi acesta era celălalt aspect, mai important, legat de Astrid: se născuse în vârful piramidei financiare din Asia – un cerc restrâns, discret, de familii aproape necunoscute profanilor, care deţineau averi fabuloase. În primul rând, tatăl ei provenea din familia Leong din Penang, o familie venerabilă de chinezi Peranakan[1] care deţinea monopolul asupra industriei uleiului de palmier. Dar, pentru un amestec şi mai exotic, mama ei era fiica cea mare a lui Sir James Young şi a încă şi mai aristocraticei Shang Su Yi. Mătuşa lui Astrid, Catherine, se căsătorise cu un prinţ thailandez de rang minor. O alta era căsătorită cu Malcolm Cheng, renumitul cardiolog din Hong Kong.

1. Chinezii Peranakan sau chinezii din Strâmtori sunt descendenţii chinezilor care au emigrat în secolele XV şi XVI în regiunea Malacca în timpul perioadei coloniale. Aceştia au alcătuit elita din Singapore, fiind educaţi în limba engleză şi mai loiali Marii Britanii decât Chinei. Căsătorindu-se adesea cu localnicii, chinezii Peranakan au creat o cultură unică, un hibrid de influenţe chineze, malaeziene, engleze, olandeze şi indiene. Bucătăria Peranakan, care a constituit mult timp nucleul artei culinare din Singapore şi Malaezia, este foarte în vogă în rândul gurmanzilor din Occident, deşi asiaticii aflaţi în trecere sunt şocaţi când văd preţurile astronomice practicate în restaurantele de fiţe (n. a.).

Puteai petrece ore întregi analizând toate legăturile dinastice din arborele genealogic al lui Astrid, dar, din orice unghi ai fi privit lucrurile, avea un „pedigree" extraordinar. Şi, în timp ce se aşeza la masa luminată de lumânări din galeria familiei L'Herme-Pierre, înconjurată de porţelanuri strălucitoare de Sèvres şi tablouri din perioada roz a lui Picasso, nici nu bănuia ce schimbări extraordinare aveau să se petreacă în viaţa ei.

6

Familia Cheng

*

HONG KONG

Majoritatea celor care trec pe lângă clădirea joasă, cenușie, aflată la o intersecție aglomerată din Causeway Bay ar presupune că e vreo clădire guvernamentală, dar Asociația Atletică Chineză e de fapt unul dintre cele mai exclusiviste cluburi private din Hong Kong. În ciuda denumirii oarecum formale, a fost primul club fondat de chinezi în fosta colonie britanică dedicat sportului. Președintele de onoare era legendarul magnat al jocurilor de noroc Stanley Lo, iar pentru acceptarea în acest club exista o listă de așteptare de opt ani, deschisă doar celor mai respectabile familii.

În sălile deschise publicului domnea încă decorul din crom și piele tipic pentru sfârșitul anilor '70, deoarece membrii votaseră ca toți banii să fie alocați modernizării echipamentelor sportive. Doar restaurantul multlăudat fusese modernizat recent, fiind transformat într-o sufragerie elegantă, cu pereții îmbrăcați în brocart roz-pal și ferestre care dădeau spre terenul de tenis. Mesele rotunde erau aliniate strategic, astfel încât toată lumea avea vedere spre ușa de la intrare, ceea ce le permitea distinșilor membri să-și facă intrarea cu stil, în ținutele lor de după fitness, astfel încât luarea mesei era un sport foarte popular, cu mulți spectatori.

În fiecare duminică după-amiază, familia Cheng se reunea negreşit să ia prânzul la AAC. Oricât de ocupat sau de agitat le-ar fi fost programul în timpul săptămânii, toată lumea ştia că nu se putea lipsi de la *dim sum*-ul de duminică la Club, dacă erau în oraş. Dr. Malcolm Cheng era cel mai apreciat chirurg cardiolog din Asia. Mâinile sale erau atât de preţioase, încât era celebru pentru faptul că purta întotdeauna mănuşi din piele de miel – făcute special pentru el de Dunhill – când ieşea în oraş. De asemenea, lua măsuri suplimentare spre a-şi proteja mâinile de uzura cauzată de şofat, optând pentru un şofer care-l ducea peste tot în limuzina sa Rolls-Royce Silver Spirit.

Soţia sa bine-crescută, odinioară Alexandra „Alix" Young din Singapore, considera acest lucru un semn de ostentaţie, aşa că prefera să cheme un taxi oricând se putea, lăsând maşina cu şofer exclusiv la dispoziţia soţului.

— La urma urmei, îi plăcea ei să spună, el salvează în fiecare zi oameni de la moarte, iar eu sunt o simplă casnică.

Modestia era o atitudine caracteristică Alexandrei, deşi ei i se datora de fapt averea lor.

Ca o soţie de doctor plictisită, Alexandra a început să investească fiecare bănuţ din câştigurile considerabile ale soţului în proprietăţi chiar atunci când piaţa imobiliară din Hong Kong a început să crească. A descoperit că avea un talent înnăscut pentru anticiparea fluctuaţiilor pieţei, astfel că, începând cu perioada de recesiune a pieţei petroliere, din anii '70, trecând prin vânzările produse de panica instaurării comunismului la sfârşitul anilor '80 şi criza financiară din Asia lui 1997, Alexandra punea întotdeauna mâna pe proprietăţi când atingeau cota minimă şi le vindea când atingeau maximul. La jumătatea primului deceniu al secolului XXI, când preţul unei proprietăţi imobiliare pe metru pătrat era în Hong Kong mai mare ca oriunde în lume, soţii Cheng au

descoperit că aveau unul din cele mai considerabile portofolii imobiliare private de pe insulă.

În fiecare duminică, prânzul le oferea lui Malcolm și soției lui ocazia să-și studieze copiii și nepoții, era o datorie pe care și-o luau foarte în serios. Pentru că, în ciuda tuturor avantajelor de care se bucuraseră copiii familiei Cheng, Malcolm și Alexandra își făceau mereu griji pentru ei. (De fapt, Alexandra era cea care își făcea cele mai multe griji.)

Fiul lor cel mic, Alistair, „dezastrul", era un pierde-vară crescut în puf, care reușise cu chiu cu vai să termine Universitatea din Sydney și acum făcea nu se știa exact ce în industria filmului din Hong Kong. Recent se încurcase cu Kitty Pong, o vedetă care juca în seriale siropoase și care pretindea că provine dintr-o „familie bună din Taiwan", deși familia Cheng se îndoia de asta, pentru că mandarina pe care o vorbea avea un accent caracteristic pentru nordul Chinei mai curând decât inflexiunile mai suave ale mandarinei vorbite în Taiwan.

Fiica lor, Cecilia, „cea cu caii", a dezvoltat o pasiune pentru dresaj la o vârstă fragedă și avea mereu probleme cu calul ei temperamental sau cu soțul la fel de temperamental, Tony, un australian care avea o afacere cu vânzări de bunuri de consum și pe care Malcolm și Alexandra îl numeau, între ei, „Ocnașul". Oficial dedicată exclusiv rolului de mamă, Cecilia petrecea de fapt mai mult timp pe circuitul curselor de cai decât împreună cu fiul ei, Jake. (Datorită orelor petrecute în compania servitoarelor filipineze, Jake începuse să vorbească fluent tagalog; îl imita, de asemenea, de minune pe Sinatra interpretând *My Way*.)

Și mai era și Eddie, primul născut. În aparență, Eddie era „copilul perfect". Absolvise cu brio Cambridge Judge Business School, lucrase o vreme la Cazenove în Londra, iar acum era un nume în ascensiune în lumea banking-ului privat din Hong Kong. Se căsătorise cu Fiona Tung, care provenea dintr-o familie cu legături în lumea politică, și aveau împreună trei copii bine-crescuți și foarte studioși. Dar, în sinea

ei, Alexandra își făcea mai multe griji pentru Eddie decât pentru ceilalți. În ultimii ani, începuse să petreacă prea mult timp cu acei miliardari dubioși din China continentală, călătorind peste tot prin Asia la petreceri de weekend, și ea se temea că asta avea să-i afecteze sănătatea și viața de familie.

Prânzul de azi era foarte important deoarece Alexandra voia să pună la punct aspectele practice legate de călătoria de familie pe care urmau s-o facă la Singapore pentru nunta lui Colin Khoo. Era prima dată când călătoreau cu toții – părinți, copii, nepoți, servitoare și bone –, iar Alexandra voia să se asigure că totul va merge șnur. La ora unu, membrii familiei au început să se adune de peste tot: Malcolm de la un meci de tenis dublu-mixt; Alexandra de la biserică, însoțită de Cecilia, Tony și Jake; Fiona și copiii de la meditațiile de weekend; și Alistair care abia se trezise în urmă cu un sfert de oră.

Eddie ajunse ultimul și, ca de obicei, vorbea la telefon, în drum spre masă, ignorând pe toată lumea, pălăvrăgind pe un ton ridicat în cantoneză în casca Bluetooth. Când termină în sfârșit de vorbit, le aruncă un zâmbet plin de sine.

— S-a rezolvat! Tocmai am vorbit cu Leo și vrea să ne pună la dispoziție avionul personal al familiei, spuse el, referindu-se la cel mai bun prieten al lui, Leo Ming.

— Ca să mergem cu toții în Singapore? întrebă Alexandra, puțin confuză.

— Da, normal!

Fiona veni imediat cu o obiecție.

— Nu sunt sigură că e o idee bună. În primul rând, nu cred că întreaga familie ar trebui să călătorească împreună în același avion. Ce s-ar întâmpla dacă am avea un accident? Iar în al doilea rând, n-ar trebui să-i cerem o astfel de favoare lui Leo.

— Știam eu c-o să spui asta, Fi, începu Eddie. De-asta am pus la cale planul ăsta: Mami și tati ar trebui să meargă cu o zi mai devreme, cu Alistair; Cecilia, Tony și Jake pot veni cu noi a doua zi; iar copiii pot veni cu bonele în cursul zilei.

— Asta-i culmea. Cum poate să-ţi treacă prin cap să abuzezi la modul ăsta de avionul lui Leo? exclamă Fiona.

— Fi, e cel mai bun prieten al meu şi îl doare în cot de cât de mult o să folosim avionul, răspunse Eddie.

— Ce fel de avion e? Gulfstream? Falcon? întrebă Tony.

Cecilia îşi înfipse unghiile în braţul soţului, enervată de entuziasmul lui, şi interveni.

— De ce copiii voştri zboară separat, iar fiul meu trebuie să călătorească cu noi?

— Cum rămâne cu Kitty? Vine şi ea, întrebă calm Alistair.

Toţi cei de la masă îl priviră oripilaţi.

— *Nay chee seen, ah!* [1] se răsti Eddie.

Alistair fu indignat.

— Am confirmat deja în numele ei. Iar Colin mi-a spus că abia aşteaptă s-o cunoască. E o vedetă şi eu...

— Poate că în Teritoriile Noi o ştiu câţiva idioţi care se uită la serialele alea siropoase, dar crede-mă, nimeni din Singapore n-a auzit de ea, îl întrerupse Eddie.

— Nu e adevărat – e una dintre vedetele asiatice cu ascensiune fulminantă. Şi oricum asta n-are a face – vreau s-o prezint tuturor rudelor noastre din Singapore, replică Alistair.

Alexandra cântări implicaţiile declaraţiei în sinea ei, dar se hotărî să abordeze problemele pe rând.

— Fiona are dreptate. Nici nu se pune problema să împrumutăm avionul familiei Ming două zile la rând! De fapt, cred că nici nu s-ar cădea să călătorim cu un avion privat. Vreau să spun, cine ne credem?

— Tati e unul dintre cei mai cunoscuţi chirurgi cardiologi din lume! Tu provii dintr-o familie princiară din Singapore! Ce-are dacă mergem cu un avion privat? ţipă Eddie exasperat, gesticulând atât de violent, încât aproape că-l lovi pe chelnerul aflat în

1. „Ţi-ai pierdut minţile!" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

spatele lui, care se pregătea să pună pe masă un teanc de coşuleţe pentru gătit la abur.

— Unchiule Eddie, ai grijă! E cineva cu mâncare în spatele tău! strigă nepotul lui, Jake.

Eddie aruncă o privire în spate şi îşi continuă tirada.

— De ce te porţi mereu aşa, mamă? De ce trebuie să te comporţi mereu atât de provincial? Eşti putred de bogată! De ce nu poţi să nu mai fii aşa zgârcită, măcar o dată, şi să ai sentimentul propriei valori?

Cei trei copii ai lui îşi ridicară pentru o clipă privirea din cărţile cu teste de matematică. Erau obişnuiţi cu crizele lui de furie acasă, dar nu-l văzuseră prea des atât de furios în prezenţa lui *Gong Gong* şi *Ah Ma*. Fiona îl trase de mânecă, şoptindu-i:

— Vorbeşte mai încet! Te rog nu vorbi despre bani în faţa copiilor.

Maică-sa clătină din cap, calmă.

— Eddie, asta n-are nimic de-a face cu sentimentul propriei valori. Pur şi simplu cred că astfel de extravaganţe sunt complet de prisos. Şi nu provin dintr-o familie princiară. Nu există familii princiare în Singapore. Ce aberaţii spui!

— E tipic pentru tine, Eddie. Vrei doar ca toată lumea din Singapore să ştie că ai venit cu avionul lui Ming Kah-Ching, interveni Cecilia, întinzând mâna după o găluşcă cu carne de porc. Dacă ar fi fost avionul *tău*, era una, dar să ai îndrăzneala să împrumuţi avionul pentru trei drumuri în două zile e culmea. Eu una aş prefera să-mi plătesc drumul.

— Kitty călătoreşte cu un avion privat tot timpul, zise Alistair, dar toată lumea îl ignoră.

— Ei bine, ar *trebui* să ne luăm propriul nostru avion. Zic asta de ani de zile. Tată, tu petreci practic jumătate din lună la clinica din Beijing şi, având în vedere că eu îmi propun să mă extind în China într-un mare stil la anul..., începu Eddie.

— Eddie, sunt de acord cu mama şi cu sora ta în privinţa asta. Pur şi simplu n-aş vrea să-mi fac o astfel de obligaţie faţă de familia Ming, zise Malcolm într-un final.

Oricât de mult îi plăcea să zboare cu un avion privat, nu putea suporta ideea de a împrumuta avionul familiei Ming.

— Oare de ce tot încerc să fac atât de multe favoruri unei familii așa de ingrate? pufni Eddie a lehamite. Fie, faceți ce vreți. N-aveți decât să călătoriți cu China Airlines, la clasa economică. Eu și familia mea vom lua avionul lui Leo. Și e un Bombardier Global Express. Este enorm, ultramodern. Are până și un tablou de Matisse în cabină. O să fie *minunat*.

Fiona îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar el se uită așa urât la ea, că se abținu de la alte obiecții. Eddie băgă în el câteva rulouri cu crevete *cheong fun*, se ridică și anunță imperios:

— Am șters-o. Trebuie să mă întâlnesc cu niște clienți importanți!

Și ieși grăbit, lăsând în urmă o familie oarecum ușurată că plecase.

Cu gura plină, Tony îi șopti Ceciliei:

— Să-i vedem înecându-se cu toții în Marea Chinei de Sud în avionul de fițe al lui Leo Ming.

Oricât ar fi încercat, Cecilia nu reuși să-și rețină râsul.

7

Eleanor

*

SINGAPORE

După câteva zile de convorbiri telefonice strategice, Eleanor identifică în sfârşit sursa zvonului îngrijorător legat de fiul ei. Daisy mărturisi că l-a auzit de la cea mai bună prietenă a nurorii ei, Rebecca Tang, care la rândul ei recunoscu că l-a auzit de la fratele ei, Moses Tang, care fusese coleg la Cambridge cu Leonard Shang. Iar Moses îi declară următoarele lui Eleanor:

— Am fost la Londra la o conferinţă. În ultimul moment, Leonard m-a invitat să iau cina la casa lui de la ţară, din Surrey. Aţi fost acolo, doamnă Young? Oho, ce palat are! Nu ştiam c-a fost proiectat de Gabriel-Hippolyte Destailleur, arhitectul care a construit conacul Waddesdon pentru familia Rothschild din Anglia. Oricum, luam cina cu toate VIP-urile *ang mor*[1] şi parlamentarii veniţi din Singapore şi, ca de obicei, Cassandra Shang era în centrul atenţiei. Şi deodată, din senin, Cassandra îi spune cu voce tare, peste masă, cumnatei dumneavoastră Victoria Young: „N-o să ghiceşti ce-am auzit... Nicky se vede cu o fată din Taiwan la New York şi acum o aduce

1. În acest caz, *ang mor* se referă la politicieni britanici, mai ales la membrii Partidului Conservator (n. a.).

în Singapore pentru nunta lui Colin Khoo!". Şi Victoria o întreabă: „Eşti sigură? Din *Taiwan*? Dumnezeule, s-a lăsat vrăjit de vreuna care vânează de averi?". Şi apoi Cassandra zice ceva de genul: „Ei bine, s-ar putea să nu fie aşa grav cum crezi. Am auzit din surse sigure că e una din fetele familiei Chu. Ştii, familia Chu de la Taipei Plastics. Nu sunt tocmai o familie cu tradiţie, dar măcar sunt una din cele mai avute familii din Taiwan."

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, Eleanor ar fi considerat toate astea o simplă bârfă între rubedeniile plictisite ale soţului ei. Dar vestea venea de la Cassandra, care avea informaţii foarte sigure de obicei. Nu i se spunea degeaba „Radio One Asia". Eleanor se întrebă cum o fi obţinut Cassandra această informaţie de ultimă oră. Vara de-a doua, cu gura mare, era ultima persoană căreia i s-ar fi confesat Nicky. Probabil că o obţinuse de la vreuna din iscoadele ei din New York. Avea iscoade peste tot, care sperau s-o *sah kah*[1] transmiţându-i câte o bârfă fierbinte.

Pe Eleanor n-o surprindea faptul că fiul ei avea o nouă iubită. Ceea ce o surprindea (sau, mai bine zis, o irita) era faptul că abia acum aflase. Oricine putea să-şi dea seama că el era în vizor şi de-a lungul anilor fuseseră multe fete pe care Nicky *crezuse* că reuşise să le ascundă de maică-sa. Toate fuseseră lipsite de importanţă în ochii lui Eleanor deoarece ştia că fiul ei încă nu era pregătit să se căsătorească. Dar acum era altceva.

Eleanor avea de mult o teorie legată de bărbaţi. Ea considera sincer că, pentru majoritatea bărbaţilor, toată vorbăria despre „a fi îndrăgostit" sau „a-ţi găsi

1. Un termen în hokkien care, în traducere literală, înseamnă „trei picioare" şi vine de la un gest obscen schiţat ridicând trei degete ca şi cum i-ai ţine organele genitale cuiva. Aceasta e versiunea chineză a unei practici cunoscute occidentalilor sub numele de „a linguşi" (n. a.).

aleasa" era o prostie. Căsătoria era ceva ce ţinea strict de momentul potrivit şi, oricând un bărbat se sătura în sfârşit de zburdat din floare în floare şi era gata să se aşeze la casa lui, oricine ar fi fost fata care se nimerea lângă el la momentul acela avea să fie *aleasa*. Această teorie îi fusese confirmată de nenumărate ori; de fapt, ea îl prinsese pe Philip Young la momentul potrivit. Toţi bărbaţii din familia aceea obişnuiau să se însoare în jur de treizeci de ani şi Nicky era acum tocmai copt. Dacă cineva din New York ştia deja atât de multe despre relaţia lui Nicky şi dacă el chiar o aducea pe fata asta acasă pentru nunta celui mai bun prieten al lui, probabil că relaţia devenea serioasă. Îndeajuns de serioasă, încât el nu pomenise *dinadins* de existenţa ei. Îndeajuns de serioasă, cât să strice planurile bine puse la punct ale lui Eleanor.

Razele soarelui care apunea pătrundeau prin ferestrele înalte ale apartamentului recent finisat de la ultimul etaj care străjuia deasupra străzii Cairnhill Road, scăldând încăperea ca un atriu într-o lumină portocalie, caldă. Eleanor privea cerul în amurg, observând coloanele clădirilor înghesuite în jurul străzii Scotts Road şi vederea care se întindea până dincolo de râul Singapore, incluzând Keppel Shipyard, cel mai aglomerat port comercial din lume. Chiar şi după treizeci şi patru de ani de căsnicie, era perfect conştientă de norocul pe care îl avea că se află acolo, în lumina unei vederi demne de invidiat.

Pentru Eleanor, fiecare persoană ocupa un loc bine definit în universul social complex din mintea ei. Ca majoritatea femeilor din clasa ei socială, Eleanor putea să întâlnească un alt asiatic oriunde în lume – de pildă, la *dim sum* la Royal China din Londra sau la cumpărături în raionul de lenjerie de la David Jones din Sydney – şi, la treizeci de secunde după ce afla cum se numea şi unde locuia, îşi aplica algoritmul social şi calcula cu precizie poziţia în ierarhia ei în funcţie de familia din care provenea, alte relaţii de rudenie, valoarea netă aproximativă a averii

lui, cum obținuse acea avere și ce scandaluri de familie avusese în ultimii cincizeci de ani.

Cei din familia Chu de la Taipei Plastics erau proaspăt îmbogățiți, făcuseră avere în anii '70-'80, cel mai probabil. Faptul că nu știa aproape nimic despre această familie o neliniștea în mod deosebit pe Eleanor. Ce poziție deținea în societatea din Taipei? Cine erau mai exact părinții fetei și ce avere urma să moștenească? Trebuia să știe cu cine avea de-a face. Era 6.45 dimineața, la New York. *E momentul să-l trezesc pe Nicky.* Puse mâna pe telefon, ținând în cealaltă mână cartela telefonică pentru apeluri în străinătate la preț redus[1], pe care o folosea de fiecare dată, chiorându-se la șirul de cifre minuscule. Formă o serie complicată de coduri și așteptă mai multe semnale sonore înainte de a forma în sfârșit numărul. Telefonul sună de patru ori înainte să răspundă robotul: *Salut, nu pot răspunde acum, lăsați un mesaj și o să vă contactez cât de curând posibil.*

Eleanor rămânea puțin șocată oricând auzea accentul „american" al fiului ei. Prefera engleza britanică la care acesta revenea oricând se întorcea în Singapore. Vorbi poticnit în receptor: „Nicky, unde ești? Sună-mă diseară să-mi spui cu ce zbor vii, *lah*. Toată lumea pare să știe când ajungi acasă, în afară de mine. Stai mai întâi la noi sau la *Ah Ma*? Te rog să mă suni. Dar nu mă suna diseară dacă e trecut de miezul nopții. O să iau un somnifer, așa că cel puțin opt ore n-o să pot răspunde".

Lăsă telefonul din mână și îl luă din nou aproape imediat; de data asta, formă un număr de mobil.

— Astrid, *ah*? Tu ești?

— Oh, salutare, mătușă Elle, zise Astrid.

---

1. Chinezii care au averi de generații detestă să arunce banii pe apeluri telefonice în străinătate, precum și pe prosoape pufoase, apă minerală, camere de hotel, mâncare occidentală scumpă, taxiuri, bacșișuri și bilete de avion la alte clase decât cea economică (n. a.).

— Te simţi bine? Ai o voce cam ciudată.

— Nu, sunt bine, doar că dormeam, zise Astrid, dregându-şi glasul.

— Oh, cum de te-ai culcat aşa devreme? Ţi-e rău?

— Nu, sunt la Paris, mătuşă Elle.

— *Alamak*, am uitat că eşti plecată! Scuze că te-am trezit, *lah*. Cum e la Paris?

— Minunat.

— Ai făcut multe cumpărături?

— Nu prea multe, răspunse Astrid cât de răbdător putea.

Oare mătuşa ei o sunase doar ca să facă conversaţie despre cumpărături?

— Mai au cozile alea la Louis Vuitton pentru clienţii asiatici?

— Nu ştiu sigur. N-am mai fost la un magazin Louis Vuitton de ani de zile, mătuşă Elle.

— Bravo ţie. Cozile alea sunt groaznice şi nu le dau voie clienţilor asiatici să cumpere mai mult de un produs. Asta îmi aminteşte de perioada ocupaţiei japoneze, când îi obligau pe chinezi să stea la coadă ca să primească resturi de mâncare stricată.

— Da, dar pe undeva înţeleg de ce au nevoie de astfel de reguli, mătuşă Elle. Ar trebui să-i vezi pe turiştii asiatici cum rad toate bunurile de lux, nu doar la Louis Vuitton. Sunt peste tot, cumpără tot ce văd. Dacă e ceva de firmă, îl vor. E o nebunie. Şi ştii că unii din ei le cumpără doar ca să le vândă la supraprеţ acasă.

— Da, *lah*, turiştii ăştia care abia ies în lume ne fac de râs. Dar eu fac cumpărături la Paris din anii '70 – n-aş sta niciodată la o coadă ca să mi se spună ce pot să cumpăr! Oricum, Astrid, voiam să te întreb... ai mai vorbit cu Nicky în ultimul timp?

Astrid făcu o scurtă pauză.

— Hm, m-a sunat acum câteva săptămâni.

— Ţi-a zis când vine în Singapore?

— Nu, nu mi-a zis data exactă. Dar sunt sigură că va ajunge cu vreo câteva zile înainte de nunta lui Colin, nu?

— Ştii, *lah*, Nicky nu-mi spune nimic!

Eleanor făcu o pauză, apoi continuă precaut.

— Hei, mă gândesc să organizez o petrecere-surpriză pentru el şi prietena lui. Doar o petrecere în cerc restrâns în apartamentul nou, de bun-venit. Crezi că e o idee bună?

— Sigur, mătuşă Elle. Cred că le-ar plăcea foarte mult.

Astrid fu şocată că mătuşa ei era aşa dornică s-o întâmpine pe Rachel. *Probabil că Nick şi-a folosit din plin farmecul personal.*

— Dar nu prea ştiu ce i-ar plăcea, aşa că nu ştiu cum să plănuiesc petrecerea mai bine. Poţi să-mi dai câteva idei? Ai cunoscut-o când ai fost la New York anul trecut?

— Da.

Eleanor simţi că ia foc. *Astrid a fost la New York în martie anul trecut, asta înseamnă că fata e în peisaj de cel puţin un an.*

— Cum e? E chiar taiwaneză?

— Taiwaneză? Deloc. Mie mi se pare complet americanizată, răspunse Astrid, până să-şi dea seama ce spune.

Ce oribil, îşi zise Eleanor. Întotdeauna considerase fetele asiatice cu accent american absolut ridicole. *Toate sună fals, încercând să pară mai* ang mor.

— Aşadar, deşi familia ei e din Taiwan, a fost crescută în America?

— Nici nu ştiam că este din Taiwan, drept să spun.

— Serios? N-a vorbit despre familia ei din Taipei?

— Deloc.

Oare unde bate mătuşa Elle? Astrid ştia că mătuşa ei o iscodea, aşa că se simţi datoare s-o prezinte pe Rachel într-o lumină cât mai bună.

— E foarte inteligentă şi talentată, mătuşă Elle. Cred c-o să-ţi placă de ea.

— Oh, e genul intelectual, ca Nicky.

— Da, clar. Am înţeles că e una dintre cele mai apreciate profesoare din domeniul ei.

Eleanor rămase interzisă. *O profesoară! Nicky avea o relaţie cu o profesoară! Oh Doamne, oare era mai în vârstă decât el?*

— Nicky nu mi-a zis care e specialitatea ei.

— Oh, dezvoltare economică.

O femeie mai în vârstă abilă, şireată. Alamak! *Ce auzea era din ce în ce mai rău.*

— A făcut facultatea la New York? insistă Eleanor.

— Nu, a fost la Stanford, în California.

— Da, da, am auzit de Stanford, zise Eleanor, nepărând prea impresionată. *E facultatea aia din California pentru oamenii care nu reuşesc să intre la Harvard.*

— E o universitate de prima mână, mătuşă Elle, zise Astrid, ştiind exact ce-i trecea prin minte mătuşă-sii.

— Mă rog, bănuiesc că, dacă trebuie să mergi la o facultate în *America*...

— Haide, mătuşă Elle. În comparaţie cu oricare alta, Stanford e o universitate minunată. Cred că şi-a făcut masteratul la Northwestern. Rachel e foarte inteligentă şi capabilă şi e o fată cu picioarele pe pământ. Cred c-o să-ţi placă foarte mult de ea.

— Oh, sunt sigură, răspunse Eleanor.

Aşadar, o cheamă Rachel. Eleanor făcu o pauză. Mai avea nevoie de o singură informaţie – cum se scria corect numele de familie al fetei. Dar cum putea să afle asta fără să-i trezească suspiciuni lui Astrid? Brusc îi veni o idee.

— Cred c-o să comand un tort din acela minunat de la Awfully Chocolate, cu numele ei. Ştii cum se scrie numele ei? C-H-U, C-H-O-O sau C-H-I-U?

— Cred că e C-H-U.

— Mulţumesc. M-ai ajutat foarte mult, zise Eleanor. *Nici nu bănuieşti cât de mult.*

— Cu plăcere, mătuşă Elle. Să-mi spui dacă îţi pot fi de folos la organizarea petrecerii. De-abia aştept să-ţi văd noul apartament de lux.

— Oh, încă nu l-ai văzut? Credeam că şi mama ta a cumpărat o proprietate aici.

— O fi cumpărat, dar nu l-am văzut. Nu pot să ţin pasul cu toate proprietăţile pe care le învârt ai mei.

— Aşa e. Părinţii tăi au atâtea proprietăţi în jurul lumii, spre deosebire de mine şi bietul tău unchi

Philip. Noi avem doar casa din Sydney şi chichineaţa asta.

— Oh, sunt sigură că numai chichineaţă nu e, mătuşă Elle. Nu era vorba că ar fi cele mai luxoase apartamente construite vreodată în Singapore?

Astrid se întrebă pentru a mia oară de ce toate rudele ei se întreceau în a se declara săraci lipiţi.

— Nu, *lah*. E un apartament obişnuit – nu se compară cu casa tatălui tău. Oricum, scuze că te-am trezit. Ai nevoie de ceva să adormi la loc? Eu iau cincizeci de miligrame de amitriptilină în fiecare seară şi încă zece miligrame de Ambien, ca să dorm toată noaptea. Uneori iau şi un Lunesta şi, dacă nu m-ajută, scot valiumul...

— N-am probleme, mătuşă Elle.

— Bine atunci, la revedere!

Şi închise. Intuise bine. Cei doi veri se aveau ca fraţii. Cum de nu se gândise s-o sune pe Astrid mai devreme?

8

Rachel

*

NEW YORK

Nick deschise discuţia nonşalant, în timp ce îşi sorta hainele proaspăt spălate în duminica dinaintea plecării. În mod evident, părinţii lui Nick abia fuseseră anunţaţi că venea însoţit de Rachel. Şi oh, apropo, abia acum aflaseră de existenţa ei, de fapt.

— Nu înţeleg... *vrei să zici că ai tăi n-au ştiut de existenţa mea în tot timpul ăsta?* îl întrebă Rachel uluită.

— Da. Adică, nu, n-au ştiut. Dar trebuie să înţelegi că asta n-are nimic de-a face cu tine..., începu Nick.

— Ei bine, e cam greu să n-o iau personal.

— Te rog, n-o lua. Regret dacă aşa pare. Doar că... Nick înghiţi în sec.

— Doar că am încercat întotdeauna să nu amestec viaţa personală cu viaţa mea de familie, atâta tot.

— Dar n-ar trebui să fie una şi aceeaşi?

— Nu, în cazul meu. Rachel, *ştii* cât de obsedaţi să aibă totul sub control sunt unii părinţi chinezi.

— Păi, da, dar asta nu m-ar împiedica să-i spun mamei despre un lucru atât de important cum ar fi că am un iubit. Vreau să zic, i-am spus mamei despre tine la cinci minute după prima noastră întâlnire şi după vreo două luni deja luai cina cu ea şi-i savurai supa cu dovleac de iarnă.

— Ei bine, tu ai o relaţie specială cu mama ta, ştii asta. Nu toţi sunt la fel de norocoşi. Şi cu părinţii mei, e...

Nick făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

— E pur şi simplu altceva. Ne purtăm mult mai formal unul cu altul şi nu prea discutăm despre viaţa noastră sentimentală.

— Cum aşa, sunt firi mai reci, au un blocaj emoţional? Au trecut prin perioada Marii Crize?

Nick râse, clătinând din cap.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Cred c-o să înţelegi când o să-i cunoşti.

Rachel nu ştia ce să creadă. Uneori Nick avea tendinţa să fie atât de criptic, încât nu pricepea nimic din explicaţia lui. Totuşi, nu voia să facă din ţânţar armăsar.

— Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu despre familia ta înainte de a mă urca în avion ca să-mi petrec toată vara cu tine?

— Nu. Nu prea. Mă rog...

Nick făcu o pauză, întrebându-se dacă să pomenească despre problema cu locuinţa. Ştia c-o dăduse rău de tot în bară cu maică-sa. Aşteptase prea mult şi, când o sunase s-o anunţe oficial despre relaţia lui cu Rachel, la celălalt capăt al firului se lăsase tăcerea. O tăcere de rău augur. Singurul lucru pe care-l avusese de spus maică-sa fusese: „Aşadar, unde o să stai tu şi unde o să stea *ea*?".

Nick realizase brusc că n-ar fi o idee bună să stea amândoi la ai lui – cel puţin, nu la început. Nici nu se cădea ca Rachel să stea la bunica lui fără o invitaţie explicită. Puteau sta la una dintre mătuşile lui sau la vreun unchi, dar asta ar fi putut stârni furia maică-sii şi ar fi creat mai multe animozităţi în sânul familiei.

Neştiind cum să iasă din această dilemă, Nick îi ceru sfatul mătuşii Rosemary, sora bunicului, care ştia întotdeauna cum să rezolve astfel de probleme. Mătuşa Rosemary îl sfătui să facă mai întâi o rezervare la hotel, dar insistă ca el să facă astfel încât s-o prezinte pe Rachel părinţilor lui chiar în ziua sosirii.

— Chiar din prima zi. Nu aştepta până a doua zi, îl avertiză femeia.

Poate c-ar trebui să-i invite în oraş, să ia masa împreună, pentru a se întâlni pe un teren neutru. Într-un loc mai discret, cum ar fi Clubul Colonial, şi era mai bine să-i invite la prânz, şi nu la cină.

— Toată lumea e mai relaxată la prânz, spuse ea.

Nick urma apoi să meargă singur acasă la bunica lui şi să-i ceară oficial permisiunea s-o invite la cina tradiţională de vineri pe care o organiza *Ah Ma* pentru întreaga familie. Abia după ce Rachel era primită cum se cuvine la cina de vineri, putea aborda tema locului unde aveau să stea.

— Bunica ta vă va invita sigur, de cum o s-o cunoască pe Rachel. Dar, în caz că n-o va face, o să vă invit *eu* la mine şi nimeni n-o să mai poată zice nimic, îl asigură mătuşa Rosemary.

Nick hotărî să-i ascundă aceste aranjamente delicate lui Rachel. Nu voia să-i dea ocazia de a găsi vreo scuză să renunţe la călătorie. Voia ca Rachel să fie pregătită să-i cunoască familia, dar voia şi ca ea să-şi facă singură propriile impresii când avea să vină momentul. Totuşi, Astrid avea dreptate. Trebuia să-i facă lui Rachel o scurtă introducere cu privire la familia lui. Dar cum putea să-i explice cum stăteau lucrurile cu familia lui, mai ales când toată viaţa fusese condiţionat să nu vorbească despre ei?

Nick se aşeză pe podea, sprijinindu-se cu spatele de peretele de cărămidă netencuit, punându-şi mâinile pe genunchi.

— Mă rog, probabil c-ar trebui să ştii că provin dintr-o familie foarte mare.

— Credeam că eşti singur la părinţi.

— Da, dar am o mulţime de rubedenii şi o să-i întâlneşti pe mulţi dintre ei. Există trei ramuri unite prin alianţă şi, pentru cineva din afară, poate părea uşor copleşitor la început.

Regretă că spusese *cineva din afară*, dar Rachel păru să nu fi observat, aşa că el continuă.

— E ca în orice familie mare. Am unchi gălăgioşi, mătuşi excentrice, veri enervanţi la culme, tot tacâmul. Dar sunt sigur c-o să fie o experienţă interesantă

să-i întâlnești. Ai cunoscut-o pe Astrid și ți-a plăcut de ea, nu-i așa?

— Astrid e minunată.

— Ei bine, ea te adoră. *Toată lumea* o să te adore, Rachel. Sunt convins.

Rachel se așează tăcută pe pat, lângă teancul de prosoape de-abia scoase din uscător, încercând să absoarbă tot ce-i spusese Nick. Niciodată nu-i vorbise atât de mult despre familia lui și asta o făcea să se simtă un pic mai liniștită. Tot nu putea să priceapă care era treaba cu părinții lui, dar trebuia să recunoască faptul că văzuse destule familii ai cărei membri nu comunicau – mai ales în rândul prietenilor ei asiatici. În liceu, trebuise să îndure cine sumbre în sufrageriile cu lumină fluorescentă ale colegilor ei, cine la care părinții și copiii nu schimbau mai mult de cinci cuvinte. Observase reacțiile șocate ale prietenilor ei oricând își îmbrățișa mama fără vreun motiv sau îi spunea „te iubesc" înainte să închidă telefonul. Și, cu vreo câțiva ani în urmă, primise prin e-mail o listă amuzantă intitulată „Douăzeci de indicii că ai părinți asiatici". Primul punct de pe listă era: *Părinții tăi nu te sună absolut niciodată „doar să vadă ce mai faci"*. Ea nu înțelesese multe din glumele acelea, deoarece copilăria ei fusese complet diferită.

— Suntem foarte norocoase, să știi. Nu toate mamele și fiicele au relația pe care o avem noi, îi zise Kerry în timp ce povesteau la telefon în cursul aceleiași seri.

— Știu asta, mamă. Știu că e altfel pentru că m-ai crescut singură și mă luai peste tot cu tine, reflectă Rachel.

Când era copil, aproape în fiecare an mama ei răspundea la vreun anunț de mică publicitate din *World Journal*, ziarul comunității chinezo-americane, iar ele se mutau pentru ca ea să înceapă o nouă slujbă la nu-știu-ce restaurant chinezesc în nu-știu-ce oraș. Îi veniră în minte imaginile tuturor acelor cămăruțe din pensiuni și paturi improvizate din orașe ca East Lansing, Phoenix și Tallahassee.

— Nu poţi pretinde ca alte familii să fie ca noi. Eram atât de tânără când te-am avut – nouăsprezece ani –, încât am putut să fim ca două surori. Nu fi aşa aspră cu Nick. Îmi pare rău să spun asta, dar nici eu n-am fost prea apropiată de părinţii mei. În China, n-aveai timp să ai o relaţie apropiată – mama şi tata lucrau din zori şi până-n noapte, şapte zile pe săptămână, iar eu eram la şcoală tot timpul.

— Cu toate astea, cum le-a putut ascunde ceva atât de important alor lui? Nu e ca şi cum am avea o relaţie doar de câteva luni.

— Fata mea, încă o dată judeci situaţia din perspectivă americană. Trebuie s-o priveşti din perspectiva chineză. În Asia, orice lucru are momentul lui potrivit, regulile lui. După cum ţi-am mai zis, trebuie să realizezi că familiile de chinezi din diasporă pot fi încă şi mai tradiţionaliste decât noi, cei din China continentală. Nu ştii nimic despre familia lui Nick. Te-ai gândit că e posibil să fie relativ săraci? Nu toată lumea e plină de bani în Asia, să ştii. Poate Nick are datoria să muncească din greu şi să trimită bani familiei şi ei n-ar fi de acord dacă şi-ar închipui că risipeşte banii pe fete. Sau poate că n-a vrut ca familia lui să ştie că jumătate din săptămână staţi împreună. E posibil să fie budişti pioşi, să ştii.

— Tocmai asta e, mamă. Realizez că Nick ştie tot ce se poate şti despre mine, despre noi, dar eu nu ştiu aproape nimic despre familia lui.

— Nu te speria, fata mea. Îl ştii pe Nick. Ştii că e un bărbat cumsecade şi, deşi a păstrat secretul despre tine o vreme, acum face ceea ce trebuie să facă. În sfârşit se simte pregătit să te prezinte familiei – aşa cum se cuvine – şi ăsta e cel mai important lucru, zise Kerry.

Rachel se întinse în pat, alinată ca întotdeauna de sonoritatea liniştitoare a tonurilor mandarinei vorbite de mama ei. Poate că era prea aspră cu Nick. Se lăsase copleşită de nesiguranţă şi reacţia ei reflexă fusese să presupună că Nick aşteptase atât de mult până să le spună părinţilor lui din cauză că-i era cumva ruşine cu ea. Dar era posibil să fie invers?

Îi era ruşine cu *ei*? Rachel îşi aminti ce-i zisese prietena ei din Singapore, Peik Lin, când vorbiseră pe Skype şi-o anunţase încântată că se vede cu un compatriot de-al ei. Peik Lin provenea dintr-una din cele mai bogate familii de pe insulă şi nu auzise niciodată de familia Young.

— Evident, dacă provine dintr-o familie bogată sau proeminentă, am fi auzit de ei. Young nu e un nume foarte răspândit pe-aici – eşti sigură că nu sunt coreeni?

— Da, sunt sigură că sunt din Singapore. Dar ştii că mi-e indiferent cât de bogaţi sunt.

— Da, asta e problema cu tine, pufni Peik Lin. Ei bine, sunt sigură că, dacă a trecut testul Rachel Chu, familia lui e perfect normală.

9

Astrid

*

SINGAPORE

Astrid se întoarse din sejurul ei la Paris după-amiaza târziu, însă la timp pentru a-i face baie fiului său în vârstă de trei ani, Cassian, sub privirile pline de dezaprobare ale lui Evangeline, bona franţuzoaică (*Maman* îi freca prea energic părul şi risipea prea mult şampon pentru bebeluşi). După ce-l băgă pe Cassian în pat şi-i citi *Bonsoir Lune*, Astrid îşi reluă ritualul de a despacheta cu grijă noile achiziţii haute couture, pentru a le ascunde în camera liberă înainte ca Michael să ajungă acasă. (Avea grijă ca soţul ei să nu vadă niciodată tot ce-şi cumpăra în fiecare sezon.) Bietul Michael părea atât de stresat la muncă în ultimul timp! Toţi cei care lucrau în lumea tehnologiei păreau să lucreze din zori şi până-n noapte, iar Michael şi partenerul lui de la Cloud Nine Solutions încercau din greu să facă această companie să meargă. În ultimul timp, călătorea în China cam o dată la două săptămâni ca să supervizeze proiecte noi şi ştia c-avea să fie obosit în seara aceea, pentru că se dusese la birou direct de la aeroport. Voia să-l aştepte cu cina perfectă.

Astrid intră în bucătărie să se consulte cu bucătăreasa în legătură de meniul şi hotărî că vor lua cina pe balcon în seara aceea. Aprinse câteva lumânări cu aromă de smochine şi caise şi puse o sticlă de

Sauternes, nou adus din Franţa, în frapieră. Michael avea o slăbiciune pentru vinurile dulci şi începuse să-i placă Sauternes-ul recoltat târziu. Ştia c-o să-i meargă la inimă sticla asta, care-i fusese recomandată anume de Manuel, minunatul somelier de la Taillevent.

Orice singaporez ar fi considerat că Astrid se pregătea pentru o seară minunată în familie. Dar pentru prietenii şi familia ei, situaţia conjugală în care se afla Astrid era ceva de neînţeles. Ce treabă avea să intre în bucătărie şi să stea de vorbă cu bucătăreasa, de ce-şi desfăcea singură bagajul, de ce-şi făcea griji pentru cât de mult muncea soţul ei? Cu siguranţă nimeni nu şi-ar fi imaginat că aşa va arăta viaţa lui Astrid. Astrid Leong era menită să fie castelană într-un conac. Menajera ei ar fi trebuit să-i anticipeze fiecare dorinţă, în timp ce ea se aranja ca să meargă cu soţul ei cel puternic şi influent la una din petrecerile exclusiviste care aveau loc în noaptea aceea pe insulă. Dar Astrid sfida întotdeauna aşteptările tuturor.

Pentru grupul restrâns de fete care creşteau în mediul de elită al societăţii din Singapore, viaţa urma un plan prestabilit: La şase ani te înscriai la Şcoala Metodistă de Fete (SMF), Şcoala Chinezească de Fete din Singapore (SCFS) sau Mânăstirea Pruncului Iisus (MPI). După cursuri, orele libere erau alocate unei echipe de meditatori care te pregăteau pentru avalanşa de examene săptămânale (care îţi testau cunoştinţele de literatură chineză clasică, funcţii cu mai multe necunoscute şi biologie moleculară), urmau apoi weekenduri dedicate orelor de pian, vioară, flaut, balet sau echitaţie şi vreo activitate în cadrul Ligii Creştine pentru Tineri. Dacă aveai rezultate bune, intrai la Universitatea Naţională din Singapore (UNS), dacă nu, erai trimis în străinătate, în Anglia (facultăţile americane erau considerate inferioare). *Singurele* specializări acceptabile erau medicina sau dreptul (doar dacă nu erai bătută în cap, caz în care optai pentru contabilitate). După ce absolveai cu nota

maximă (mai puţin de atât ar fi dezonorat familia), profesai (nu mai mult de trei ani) înainte să te căsătoreşti cu un băiat de familie bună la vârsta de douăzeci şi cinci de ani (douăzeci şi opt dacă făcuseşi medicina). Din acest moment, renunţai la carieră ca să faci copii (guvernul încuraja oficial femeile din clasa ta socială să aibă trei sau mai mulţi copii, din care cel puţin doi băieţi) şi viaţa ta avea să se rezume la o serie de gale care alternau paşnic, activităţi la cluburi de agrement, grupuri de studiere a Bibliei, voluntariat care nu presupunea prea mult efort, jocuri de bridge, mahjong, călătorii şi la petrecerea timpului cu nepoţii (ideal, cât mai mulţi) până ce aveai să mori liniştită, în patul tău.

Astrid a schimbat acest tipar. N-a fost o fire rebelă, pentru că asta ar fi însemnat să încalce regulile. Astrid pur şi simplu îşi făcea propriile reguli şi, datorită circumstanţelor ei particulare – un venit personal considerabil, părinţi foarte indulgenţi şi propriul ei *savoir-faire* –, fiecare gest pe care-l făcea era comentat pe nerăsuflate şi studiat în acel cerc închis.

În copilărie, Astrid dispărea din Singapore în perioada vacanţelor. Deşi Felicity îşi învăţase fiica să nu se laude niciodată cu călătoriile ei, o colegă invitată pe la ea descoperise o fotografie înrămată, cu Astrid călare pe un cal alb, având în fundal un conac de ţară care arăta ca un palat. Astfel a luat naştere zvonul că unchiul lui Astrid avea un castel în Franţa, unde ea mergea să-şi petreacă vacanţele şi să călărească un armăsar alb. (De fapt, era un conac în Anglia, armăsarul era un ponei, iar colega n-a mai fost invitată niciodată pe la ea.)

În adolescenţă, bârfele s-au răspândit cu şi mai mare înverşunare atunci când Celeste Ting, a cărei fiică era în aceeaşi Ligă Metodistă pentru Tineri ca Astrid, a pus mâna pe un exemplar din *Point de Vue* la Aeroportul Charles de Gaulle şi a descoperit o fotografie a lui Astrid, surprinsă de paparazzi în timp ce plonja de pe puntea unui iaht în Porto Ercole, cu câţiva prinţi europeni. În anul acela, Astrid s-a

întors din vacanţă cu un simţ al stilului mult prea devreme dezvoltat. În timp ce alte fete din cercul ei se îmbrăcau din cap până în picioare în haine de firmă, Astrid a fost prima care a combinat o haină vintage Saint Laurent *Le Smoking* cu pantaloni scurţi din batic, de trei dolari, cumpăraţi de la o tarabă de pe plaja din Bali, prima care a purtat Antwerp Six şi prima care a venit acasă cu o pereche de pantofi roşii cu toc cui de la un anume Christian, un designer de pantofi obscur. Colegele ei de la Şcoala Metodistă de Fete se chinuiau să-i imite fiecare ţinută, iar fraţii lor o porecliseră „Zeiţa" şi o transformaseră în principalul obiect al fanteziilor lor sexuale.

După ce a picat toate examenele în mod răsunător şi fără vreo jenă (cum putea să-i stea gândul la carte când călătorea întruna?), Astrid a fost trimisă la o şcoală preuniversitară din Londra pentru cursuri pregătitoare. Toată lumea ştia povestea cu Charlie Wu, fiul cel mare al miliardarului Wu Hao Lian, în vârstă de optsprezece ani, care se despărţise de ea cu lacrimi în ochi la Aeroportul Changi şi îşi chemase imediat avionul personal, ordonându-i pilotului să ajungă înaintea avionului ei la Heathrow. La sosire, Astrid îl descoperi cu uimire pe Charlie, îndrăgostit până peste urechi, aşteptând-o cu trei sute de trandafiri roşii. Câţiva ani au fost de nedespărţit, iar părinţii lui Charlie i-au cumpărat un apartament în Knightsbridge (pentru a păstra aparenţele), deşi cunoscătorii bănuiau că Charlie şi Astrid trăiau „în păcat" în apartamentul ei din Hotelul Calthorpe.

La douăzeci şi doi de ani, Charlie a cerut-o în căsătorie într-o telecabină în Verbier şi, deşi Astrid a acceptat, se pare că a refuzat inelul cu diamant de treizeci şi nouă de carate pe care i l-a oferit el considerându-l vulgar şi aruncându-l pe pârtie (Charlie nici măcar n-a încercat să caute inelul). Lumea mondenă din Singapore fremăta în aşteptarea nunţii, în timp ce părinţii ei erau îngroziţi de perspectiva unei alianţe cu o familie fără o origine deosebită, care îşi expunea ostentativ averea proaspăt acumulată.

Dar totul s-a încheiat în mod neașteptat cu nouă zile înainte de ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai fastuoasă nuntă văzută vreodată pe continentul asiatic. Astrid și Charlie s-au certat violent în public. După o remarcă memorabilă a cuiva, Astrid „l-a aruncat așa cum aruncase inelul cu diamant, în fața restaurantului Wendy's de pe Orchard Road, împroșcându-l cu un milk shake Frosty în față".

Părinții ei au fost de acord ca Astrid să ia o „pauză de relaxare" în străinătate, dar, oricât ar fi încercat să fie discretă, Astrid fermecă *le tout Paris* cu frumusețea ei seducătoare. Când se întoarse în Singapore, reîncepură bârfele: Astrid se dădea în spectacol. Se spunea c-ar fi fost văzută în primul rând la parada de modă Valentino, stând între Joan Collins și Prințesa Rosario a Bulgariei. Se spunea că ia lungi prânzuri intime la Le Voltaire cu un playboy-filosof căsătorit. Și, poate cel mai senzațional zvon – că s-ar fi încurcat cu unul dintre fiii lui Aga Khan și ar urma să se convertească la Islam. (Se spune că Episcopul de Singapore ar fi luat primul avion spre Paris pentru a interveni.)

Toate aceste zvonuri se dovediră nefondate când Astrid luă pe toată lumea prin surprindere din nou, anunțându-și logodna cu Michael Teo. Prima întrebare de pe buzele tuturor a fost „Michael și mai *cum*?". Era un personaj complet necunoscut, fiul unor învățători din cartierul pe atunci de clasă mijlocie Toa Payoh. La început, părinții ei au fost șocați și intrigați de cum ajunsese ea în contact cu o persoană din „acel mediu", dar în cele din urmă realizară că Astrid făcuse o partidă bună – alesese un membru al Brigăzii de Elită a Forțelor Armate nemaipomenit de arătos, care câștigase o bursă națională de merit și mai era și specialist în informatică, cu studii la Caltech. Se putea mult mai rău.

Ceremonia de căsătorie s-a desfășurat într-un cerc restrâns (doar trei sute de oaspeți la casa bunicii ei), consemnată într-un anunț fără poză de cincizeci și unu de cuvinte în *Straits Times*, deși, conform unor surse rămase anonime, Sir Paul McCartney a

venit să cânte special pentru mireasă, în cadrul unei ceremonii „absolut splendide". În mai puţin de un an, Michael a renunţat la postul din cadrul armatei pentru a-şi fonda propria companie de tehnologie şi li s-a născut primul copil, un băiat pe care l-au botezat Cassian. În acest cocon de fericire domestică, te-ai fi aşteptat ca toate zvonurile legate de Astrid să se stingă încet. Dar zvonurile n-aveau să dispară.

Michael a ajuns acasă la nouă şi ceva, iar Astrid a dat fuga să-l întâmpine cu o îmbrăţişare drăgăstoasă. Erau căsătoriţi de mai bine de patru ani, dar ea simţea încă un fior la vederea lui, mai ales dacă fuseseră despărţiţi o vreme. Era, pur şi simplu, atât de atrăgător, că-ţi tăia răsuflarea, mai ales astăzi cu un început de barbă şi cămaşa lui şifonată în care Astrid ar fi vrut să-şi cufunde faţa – în taină, îi plăcea la nebunie cum mirosea el după o zi lungă de muncă.

Mâncară lejer – plătică gătită la abur, în sos de ghimbir cu vin şi orez în vas de lut, şi apoi se întinseră pe canapea, uşor abţiguiţi după cele două sticle de vin pe care le răseseră. Astrid continua să-şi povestească aventurile pariziene, în timp ce Michael se uita ca în transă la canalul de sport, fără sonor.

— Ai cumpărat multe rochii din acelea de câteva mii de dolari, de data asta? o întrebă Michael.

— Nu... doar una sau două, zise Astrid nonşalant, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă el ar descoperi vreodată că preţul era mai curând ceva de genul două sute de mii de dolari rochia.

— Nu ştii *deloc* să minţi, mormăi Michael.

Astrid îşi lăsă capul pe pieptul lui, mângâindu-i încet piciorul drept. Îşi lăsă vârful degetelor să alunece în linie dreaptă de-a lungul gambei lui, urcând pe genunchi şi de-a lungul pulpei. Îl simţi învârtoşându-se sub ceafa ei şi continuă să-i mângâie piciorul alene, fără să se oprească, apropiindu-se din ce în ce mai mult de porţiunea cărnoasă din interiorul coapsei. Când Michael n-a mai rezistat, a luat-o pe sus dintr-o singură mişcare şi a purtat-o pe braţe în dormitor.

După ce-au făcut dragoste pătimaș, Michael s-a ridicat din pat și a intrat la duș. Astrid stătea întinsă pe jumătatea ei de pat, epuizată. Când se regăseau, partidele lor de sex erau întotdeauna nemaipomenite. iPhone-ul ei scoase un bâzâit. Oare cine-i trimitea mesaj la ora asta? Întinse mâna spre telefon, chiorându-se la ecranul luminos. Mesajul suna astfel:

TE VREAU DIN NOU ÎN MINE.

N-are nici o logică. Cine mi-a trimis mesajul ăsta? se întrebă Astrid, uitându-se cu o undă de amuzament la numărul necunoscut. Părea un număr de Hong Kong – oare era una din farsele lui Eddie? Studie din nou mesajul, realizând brusc că ținea în mână telefonul soțului ei.

10

Edison Cheng

*

SHANGHAI

Oglinda din dressing a fost picătura care a umplut paharul. Această încăpere din apartamentul triplex nou-nouţ al lui Leo Ming, situat în cartierul Huangpu, l-a făcut pe Eddie să clacheze.

De când Shanghaiul devenise capitala Asiei, Leo petrecuse mai mult timp acolo cu cea mai proaspătă amantă, o starletă originară din Beijing, al cărei contract trebuise să-l „răscumpere" de la o companie chineză de film, plătind nouăsprezece milioane (câte un milion pentru fiecare an din viaţa ei). Leo şi Eddie veniseră pentru o zi să vadă noul apartament de lux al lui Leo şi se aflau într-un dressing de 185 de metri pătraţi, ce amintea de un hangar, având un perete întreg cu ferestre din tavan până în podea, dulapuri din abanos de Macassar şi mai multe rânduri de uşi cu oglinzi care se deschideau automat, lăsând la vedere suporturi de haine cu un blat din lemn de cedru.

— Temperatura este controlată automat, spuse Leo. În dulapurile astea este menţinută la treisprezece grade, special pentru caşmirul meu italian, costumele cu imprimeu houndstooth şi blănuri. Dar în dulapurile pentru încălţăminte temperatura e menţinută la douăzeci şi unu de grade, temperatura ideală pentru piele, iar umiditatea e menţinută constant la treizeci şi cinci la sută, astfel ca pantofii mei Berluti

și Corthay să nu transpire. Trebuie să te porți cu grijă cu drăgălașii ăștia, *hei mai*[1]?

Eddie încuviință, gândindu-se că era timpul să-și modernizeze și el dressingul.

— Hai să-ți arăt și *pièce de résistance*, zise Leo, pronunțând „pis" în loc de „pièce".

Cu un gest teatral, își trecu degetul mare peste una din ușile cu oglinzi, care se transformă pe dată într-un ecran high-definition ce proiecta imaginea în mărime naturală a unui model masculin într-un costum la două rânduri de nasturi. Deasupra umărului său drept planau numele mărcilor tuturor articolelor de îmbrăcăminte pe care le purta, urmate de datele și locurile unde fusese purtat anterior articolul respectiv. Leo flutură un deget prin fața ecranului ca și cum ar fi dat pagina și, de data asta, bărbatul apăru îmbrăcat în pantaloni de catifea cord și un pulover cu model împletit.

— Oglinda conține o cameră care te fotografiază și salvează poza, ca să poți vedea toate lucrurile pe care le-ai purtat vreodată, organizate în funcție de dată și loc. Astfel n-o să porți niciodată aceeași ținută de două ori.

Eddie se uită uimit la oglindă.

— Oh, am mai văzut așa ceva, zise, nu foarte convingător, cuprins de un val de invidie.

Subit, simți un impuls de a-i vârî fața cărnoasă a prietenului său în oglinda aia imaculată. Încă o dată, Leo se lăuda cu o jucărie nouă pentru care nu făcuse absolut nimic s-o merite. Așa stătuseră lucrurile încă din copilărie. Când Leo a împlinit șapte ani, tatăl lui i-a făcut cadou o bicicletă din titan, proiectată special pentru corpul lui dolofan de ingineri care lucraseră la NASA (i-a fost furată în trei zile). La șaisprezece ani, când Leo visa să devină cântăreț de hip-hop cantonez, tatăl lui i-a construit un studio ultramodern și i-a finanțat primul album (CD-ul se mai găsește și acum pe eBay). Apoi, în 1999, i-a oferit capitalul necesar pentru a începe o

1. „Nu-i așa?" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

afacere în domeniul Internetului, care a reuşit performanţa să-i aducă pierderi de mai bine de nouăzeci de milioane de dolari şi să dea faliment într-un moment de boom al pieţei. Şi acum asta – cea mai recentă achiziţie dintr-o serie nenumărată de case în jurul lumii, cu care-l răsfăţa tatăl lui iubitor. Da, Leo Ming, membru fondator al Clubului Spermatozoidul Norocos din Hong Kong, primea totul pe o tavă încrustată cu diamante. Iar Eddie avusese ghinionul să se nască într-o familie care nu-i dădea nici un sfanţ.

Într-un oraş considerat de mulţi cel mai materialist loc de pe Pământ, un oraş unde cuvântul magic este „prestigiu", gurile rele din cele mai bârfitoare cercuri din Hong Kong ar declara că Eddie Cheng ducea o viaţă de invidiat. Ar fi de acord că Eddie se născuse într-o familie prestigioasă (chiar dacă genealogia sa pe linia Cheng era, evident, destul de comună), mersese la cele mai prestigioase şcoli (nici o facultate nu întrece Cambridge-ul, mă rog... doar Oxfordul) şi acum lucra la cea mai prestigioasă bancă de investiţii din Hong Kong (deşi era păcat că nu-i călcase pe urme tatălui său şi nu se făcuse şi el doctor).

La treizeci şi şase de ani, Eddie îşi păstra trăsăturile tinereşti (se cam împlinise, dar nu contează – îi dădea un aer mai prosper); se orientase bine căsătorindu-se cu Fiona Tung (o familie din Hong Kong care deţinea o avere de generaţii, dar păcat de scandalul acela cu manipularea acţiunilor în care se băgase tatăl ei cu *Dato'* Tai Toh Lui), iar copiii lui, Constantine, Augustine şi Kalliste, erau întotdeauna bine-îmbrăcaţi şi bine-crescuţi (dar ce era cu băiatul cel mic, era puţin autist sau ceva de genul?).

Edison şi Fiona locuiau în apartamentul duplex aflat la ultimul etaj din Triumph Towers, una dintre cele mai căutate clădiri situate sus de tot pe Victoria Peak[1] (cinci dormitoare, şase băi, peste 370 de metri

1. Victoria Peak (cunoscut şi ca The Peak) – numele celui mai înalt munte din Hong Kong, precum şi al zonei rezidenţiale exclusiviste care-l înconjoară (n. tr.).

pătraţi, fără a include terasa de aproape 75 de metri pătraţi), şi aveau două servitoare filipineze şi două din China continentală (chinezoaicele erau mai eficiente la curăţenie, în timp ce filipinezele se înţelegeau de minune cu copiii). Apartamentul încărcat cu mobilă Biedermeier, decorat de celebrul austro-german, stabilit în Hong Kong, Kaspar von Morgenlatte, astfel încât să evoce un castel de vânătoare al familiei de Hapsburg, fusese prezentat recent în *Hong Kong Tattle* (Eddie fusese fotografiat mândru nevoie mare în capul scării sale de marmură în spirală, într-o jachetă tiroleză verde ca pădurea, cu părul dat pe spate, în timp ce Fiona, întinsă într-o poziţie incomodă la picioarele lui, purta o rochie semnată de Oscar de la Renta, de culoarea vişinei coapte).

În garajul clădirii în care locuiau deţineau cinci spaţii de parcare (valorând două sute cincizeci de mii fiecare), iar colecţia lor de maşini includea un Bentley Continental GT (maşina de lucru a lui Eddie), un Aston Martin Vanquish (maşina de weekend a lui Eddie), un Volvo S40 (maşina Fionei), un Mercedes S550 (maşina familiei) şi un Porsche Cayenne (SUV-ul familiei). În portul Aberdeen era ancorat iahtul lui cu o lungime de nouăsprezece metri, *Kaiser*. Mai aveau şi apartamentul de vacanţă în Whistler, British Columbia (singurul loc în care se putea merge la schi, dat fiind că găseai mâncare cantoneză relativ acceptabilă la o oră distanţă în Vancouver).

Eddie era membru al Clubului Sportiv Chinez, al Clubului de Golf din Hong Kong, al Clubului China, al Clubului Hong Kong, al Clubului de Cricket, al Clubului Dynasty, al Clubului American, al Clubului Jockey, al Clubului Regal de Iahting din Hong Kong şi prea multe alte cluburi exclusiviste pentru a le pomeni pe toate. Ca majoritatea membrilor clasei superioare din Hong Kong, Eddie deţinea de asemenea legitimaţia de apartenenţă la cel mai invidiat club – cărţi de rezidenţă permanentă în Canada pentru el şi familia lui (un refugiu sigur în caz că regimul de la Beijing avea să repete vreodată episodul *Tiananmen*). Colecţiona ceasuri şi în prezent avea

mai mult de şaptezeci de astfel de piese semnate de cei mai apreciaţi ceasornicari (toate elveţiene, desigur, cu excepţia câtorva ceasuri vintage Cartier), pe care le ţinea etalate pe o consolă din lemn de arţar, cu vedere panoramică, în dressingul său (soţia lui nu avea propriul dressing). Fusese inclus pe lista „Cel mai frecvent invitat" a celor de la *Hong Kong Tattle* patru ani la rând şi, cum se cuvenea unui bărbat în poziţia lui, avusese deja trei amante în cei treisprezece ani de când se căsătorise cu Fiona.

În ciuda acestei averi considerabile, Eddie se simţea extrem de sărac în comparaţie cu majoritatea prietenilor lui. Nu avea o casă pe The Peak. Nu avea avionul lui personal. Nu avea un echipaj permanent pentru iahtul lui, care era prea mic pentru a găzdui mai mult de zece oaspeţi la dejun, fără să se simtă înghesuiţi. Nu avea nici un tablou de Rothko sau Pollock sau alţi pictori americani răposaţi ale căror lucrări trebuia să le ai atârnate pe pereţi pentru a te simţi cu adevărat bogat în vremurile noastre. Şi, spre deosebire de tatăl lui Leo, părinţii lui Eddie erau de modă veche – insistând ca Eddie să-şi câştige singur existenţa din momentul în care a absolvit facultatea.

Era atât de nedrept, la naiba. Părinţii lui erau putred de bogaţi şi maică-sa avea să mai moştenească o căruţă de bani dacă bunică-sa din Singapore avea să crape vreodată. (*Ah Ma* suferise deja două atacuri de cord în ultimii zece ani, dar acum avea un defibrilator şi putea s-o mai ţină aşa Dumnezeu ştie cât.) Din nefericire, părinţii lui erau de asemenea sănătoşi tun, aşa că, atunci când aveau să crape şi banii aveau să se împartă între el, scorpia de soră-sa şi pramatia de frate-său, n-aveau să-i ajungă nici pe-o măsea. Eddie încerca întotdeauna să aprecieze averea reală a părinţilor lui, bazându-se în principal pe informaţii furnizate de prietenii lui din domeniul imobiliar. A devenit o obsesie pentru el şi avea un document în Excel, pe care îl updata sârguincios în fiecare săptămână, în funcţie de valoarea estimată

a proprietăților, calculând apoi cât avea să-i revină lui. Oricum ar fi făcut calculele, realiză că, cel mai probabil, n-avea să ajungă niciodată în Top 10 efectuat de *Fortune Asia*, la cum își administrau ai lui afacerile.

Dar, pe de altă parte, părinții lui fuseseră întotdeauna foarte egoiști. Sigur, îl crescuseră și plătiseră pentru educația lui, îi cumpăraseră primul lui apartament, dar îl dezamăgiseră în cea mai importantă privință – nu știau să-și etaleze averea cum se cuvine. Tatăl lui, în ciuda renumelui și al talentului său, crescuse într-o familie de clasă mijlocie, cu gusturi pe măsură. Se mulțumea să fie doctorul respectat, condus peste tot în acel Rolls-Royce total depășit, să poarte un ceas vechi Audemars Piguet și să meargă la cluburile lui. Și mai era și maică-sa. Era atât de zgârcită, numărând fiecare bănuț. Ar fi putut fi o regină în cercurile mondene dacă ar fi fost dispusă să se folosească de originea ei aristocratică, să poarte niște rochii haute couture sau să se mute din apartamentul ăla din Mid-Levels[1]. Afurisitul ăla de apartament.

Eddie ura să treacă pe-acasă pe la părinții lui. Ura holul, cu pardoseala ieftină din granit mongol, și o ura pe portăreasa în vârstă care mânca întotdeauna tofu puturos dintr-o pungă de plastic. În apartament, ura colțarul portocaliu din piele și rafturile albe lăcuite (cumpărate când vechiul magazin Lane Crawford de pe Queen's Road avusese o lichidare de stoc, pe la jumătatea anilor '80), mărgelele de sticlă de pe fundul fiecărei vaze cu flori artificiale, sulurile de caligrafie chineză (primite cadou de la pacienții tatălui său) așezate alandala pe pereți și plăcile și diplomele medicale aliniate pe raftul de sus care înconjura camera de zi. Ura să treacă pe lângă dormitorul lui de odinioară, pe care fusese obligat să-l împartă cu fratele lui mai mic, cu paturile

1. Zonă rezidențială prestigioasă, aflată pe Victoria Peak (n. tr.).

duble cu modele marinăreşti şi raftul bleumarin de la Ikea fixat în perete, rămase neschimbate după atâţia ani. Cel mai mult ura portretul mare de familie, cu rama din lemn de nuc, care îl privea din spatele televizorului cu ecran larg, iritându-l constant cu fundalul său brun-fumuriu de studio foto şi inscripţia SAMMY PHOTO STUDIO, cu litere aurite, în colţul din dreapta jos. Ura cum arăta în poza aia – avea nouăsprezece ani, abia se întorsese după primul an la Cambridge, cu părul lung până la umeri, îmbrăcat într-un sacou de tweed Paul Smith care i se părea atât de mişto pe vremea aceea, cu cotul sprijinit nonşalant pe umărul maică-sii. Şi cum putea maică-sa, care se născuse într-o familie atât de ilustră, să fie complet lipsită de bun-gust? De-a lungul anilor, o implorase să redecoreze sau să se mute, dar ea refuzase, susţinând că „n-ar putea niciodată să se despartă de toate amintirile fericite din locul unde au crescut copiii". Ce amintiri fericite? Singurele lui amintiri erau despre cât de ruşine îi fusese în copilărie să invite vreun prieten la el (cu excepţia celor care locuiau în clădiri mai puţin luxoase) şi despre anii adolescenţei petrecuţi în toaleta minusculă, masturbându-se practic sub chiuvetă, ţinând tot timpul picioarele proptite în uşă (care nu se încuia).

Stând în noul dressing din Shanghai al lui Leo, uitându-se pe geamurile cât peretele la cartierul financiar Pudong, strălucind dincolo de râu ca Xanadu, Eddie îşi jură că într-o bună zi avea să aibă un dressing atât de mişto, încât până şi ăsta avea să pară un coteţ. Până atunci, avea totuşi un lucru pe care nici măcar banii de parvenit ai lui Leo nu-l puteau cumpăra – o invitaţie pe hârtie groasă, în relief, la nunta lui Colin Khoo, în Singapore.

11

Rachel

*

NEW YORK – SINGAPORE

— Glumeşti, nu-i aşa? întrebă Rachel, închipuindu-şi că Nick îi făcea o farsă când o împinse pe covorul roşu din faţa ghişeului de clasa întâi de la Singapore Airlines de la aeroportul JFK.

Nick schiţă un zâmbet conspirativ, savurându-i reacţia.

— M-am gândit că, dacă ai decis să parcurgi jumătate de lume cu mine, ar trebui să încerc măcar să-ţi ofer o călătorie cât mai confortabilă cu putinţă.

— Dar trebuie să fi costat o avere! Sper că n-a trebuit să-ţi vinzi un rinichi pentru asta, nu?

— Nu-ţi face griji, adunasem cam un milion de puncte de loialitate.

Cu toate astea, Rachel nu putea să nu se simtă un picuţ vinovată pentru punctele de loialitate pe care trebuie să le fi sacrificat Nick pentru această călătorie. Cine mai călătorea la clasa întâi de fapt? A doua surpriză a venit când s-au îmbarcat în uriaşul avion Airbus A380 cu două niveluri şi au fost întâmpinaţi de o stewardesă superbă, care arăta ca şi cum ar fi coborât dintr-o fotografie cu contururi neclare dintr-o revistă de turism.

— Domnule Young, doamnă Chu, bine aţi venit la bord! Vă voi conduce la apartamentul dumneavoastră.

Stewardesa o porni agale de-a lungul culoarului, îmbrăcată într-o rochie lungă, elegantă, care-i punea

în evidenţă formele[1], conducându-i spre partea din faţă a avionului, alcătuită din douăsprezece apartamente private.

Rachel avu senzaţia că intră în sala de proiecţii a unui apartament luxos din Tribeca. Cabina includea două dintre cele mai mari fotolii pe care le văzuse vreodată – îmbrăcate în piele moale Poltrona Frau, cusută manual –, două ecrane plate uriaşe, aşezate unul lângă altul, şi un dulap înalt de haine ascuns ingenios după un paravan din scoarţă de nuc. Un şal de caşmir Givenchy era drapat cu dichis peste fotolii, îndemnându-i să se cuibărească acolo şi să se simtă ca la ei acasă.

Stewardesa arătă spre cocktailurile care-i aşteptau pe măsuţa din mijloc.

— Un aperitiv înainte de decolare? Domnule Young, gin cu apă tonică, ca de obicei. Doamnă Chu, un Kir Royale, ca să vă faceţi comodă.

Îi întinse lui Rachel un pahar cu picior lung, cu şampanie frapată, care arăta ca şi cum abia ar fi fost turnată în pahar. *Evident* că ştiau deja cocktailul ei preferat.

— Aţi dori să vă relaxaţi în fotolii până la ora cinei sau aţi prefera să vă transformăm apartamentul în dormitor imediat după decolare?

— Cred c-o să profităm o vreme de sala de proiecţie, răspunse Nick.

De îndată ce stewardesa nu-i mai putea auzi, Rachel exclamă:

— Dumnezeule, am locuit în apartamente mai mici decât ăsta!

— Sper că nu te deranjează că n-avem chiar cele mai bune condiţii – e ceva relativ modest după standardele ospitalităţii asiatice, o tachină Nick.

— Hm... cred că mă pot adapta.

---

1. Creată de Pierre Balmain, uniforma caracteristică stewardeselor de la Singapore Airlines a fost inspirată de *kebaya* malaeziană (şi a inspirat între timp mulţi călători) (n. a.).

Rachel se cuibări în fotoliul adânc şi începu să butoneze telecomanda.

— OK, au mai multe canale decât pot număra. Ai de gând să te uiţi la unul din thrillerele tale suedeze, cu atmosferă sumbră? Oooh, *Pacientul englez*! Vreau să mă uit la asta. Stai aşa. Oare aduce ghinion să te uiţi la un film despre un accident de avion în avion?

— Ăla era un planor cu un motor şi parcă a fost doborât de nazişti! Cred că poţi să te uiţi fără grijă, zise Nick.

Avionul uriaş începu să ruleze spre pistă şi Rachel se uită pe geam la avioanele aliniate pe piste, cu luminiţele sclipind în vârful aripilor, aşteptându-şi fiecare rândul să se avânte spre cer.

— Ştii, în sfârşit încep să realizez că pornim în călătoria asta.

— Eşti entuziasmată?

— Un pic. Cred că partea care mă entuziasmează cel mai mult e să dorm într-un *pat* adevărat în avion.

— De-aici încolo lucrurile or să te dezamăgească, nu-i aşa?

— Categoric. E o dezamăgire constantă din ziua în care te-am cunoscut, zise Rachel, făcându-i cu ochiul şi împletindu-şi degetele cu ale lui.

NEW YORK, 2008, TOAMNA

Trebuie spus că Rachel Chu n-a simţit proverbiala străfulgerare când a dat prima dată cu ochii de Nicholas Young pe terasa restaurantului La Lanterna di Vittorio. Sigur, era al naibii de arătos, dar ea îi privise întotdeauna cu suspiciune pe bărbaţii arătoşi, mai ales pe aceia cu accent cvasi-britanic. Îşi petrecu primele minute măsurându-l în tăcere, întrebându-se în ce-o mai băgase Sylvia de data asta.

Sylvia Wong-Swartz, colega lui Rachel de la Catedra de Economie a Universităţii din New York, intrase în catedră într-o după-amiază şi declarase:

— Rachel, tocmai mi-am petrecut dimineaţa cu viitorul tău soţ.

Ea ignorase declaraţia, considerând-o încă un aranjament stupid al Sylviei, şi nici măcar nu se obosise să-şi ridice privirea din laptop.

— Nu, pe bune, l-am întâlnit pe viitorul tău soţ. A fost cu mine la o întâlnire cu reprezentanţii studenţilor. E a treia oară când ne întâlnim şi sunt sigură că e *făcut* pentru tine.

— Aşadar viitorul meu soţ e student? Mulţam – abia aştept să intru la corupere de minori.

— Nu, nu – e noul prof de la Catedra de Istorie şi e genial. E totodată consultantul din partea facultăţii în cadrul Asociaţiei de Istorie.

— Ştii că nu mă atrag profesorii. Mai ales cei de la Istorie.

— Mda, dar tipul ăsta e diferit, crede-mă. E cel mai fascinant tip pe care l-am întâlnit în ultimii ani. E fermecător. Şi SEXY. M-aş băga pe el într-o clipită dacă n-aş fi deja măritată.

— Cum îl cheamă? Poate că-l cunosc deja.

— Nicholas Young. A venit semestrul ăsta, s-a transferat de la Oxford.

— Englez?

Rachel îşi ridică privirea, brusc interesată.

— Nu, nu.

Sylvia lăsă dosarele din mână şi se aşeză, inspirând adânc.

— OK, o să-ţi spun ceva, dar, înainte să-l refuzi din start, promite-mi c-o să mă asculţi până la capăt.

Rachel de-abia aştepta să audă restul poveştii. Ce amănunt compromiţător omisese Sylvia?

— E... asiatic.

— Oh, Doamne, Sylvia!

Rachel îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse din nou spre ecranul laptopului.

— *Ştiam* eu c-o să reacţionezi aşa! Ascultă-mă până la capăt. Tipul ăsta e bărbatul perfect, îţi jur...

— *Cum să nu*, zise Rachel, cu o voce plină de sarcasm.

— Are cel mai seducător accent, cu tentă britanică. Şi se îmbracă minunat. Astăzi purta o haină superbă, şifonată exact pe unde trebuie...

— Sylvia. Nu. Mă. Interesează.

— Şi seamănă un pic cu actorul acela japonez din filmele lui Wong Kar-wai.

— E japonez sau chinez?

— Ce contează? De fiecare dată când un asiatic îţi aruncă o privire, îi răspunzi cu privirea ucigătoare marca Rachel Chu şi este spulberat fără să-i mai dai vreo şansă.

— Ba nu!

— Ba da! Te-am văzut de atâtea ori. Îl mai ţii minte pe tipul ăla pe care l-am întâlnit la dejunul oferit de Yanira weekendul trecut?

— Am fost foarte politicoasă cu el.

— L-ai tratat ca şi cum ar fi avut HERPES scris pe frunte. Pe bune, ca asiatică, eşti persoana cea mai ruşinată de propria rasă pe care am cunoscut-o vreodată!

— Ce vrei să spui? Nu sunt deloc ruşinată de propria rasă. Cum rămâne cu tine? *Tu* eşti cea care s-a măritat cu un alb.

— Mark nu e alb, e evreu – asta-l face asiatic, în fond! Dar n-are a face – *eu una* măcar m-am întâlnit cu o mulţime de asiatici pe vremea mea.

— Ei bine, şi eu.

— Când te-ai văzut *vreodată* cu un asiatic? întrebă Sylvia, ridicând surprinsă din sprânceană.

— Sylvia, nici nu *bănuieşti* cu câţi asiatici mi s-a făcut lipeala de-a lungul anilor. Să vedem, a fost tocilarul de la MIT, care studia fizică cuantică şi era mai interesat să aibă o femeie de serviciu permanent la dispoziţia lui, sportivul taiwanez, membru într-o frăţie, cu pectoralii mai mari decât sânii mei, Chuppie-ul[1] care făcea un MBA la Harvard şi era obsedat de Gordon Gekko. Să-ţi mai spun?

---

1. Chinez + *yuppie* = *Chuppie* (*yuppie* – tânăr profesionist din mediul urban (n. tr.).

— Sunt sigură că n-au fost aşa oribili precum îi prezinţi.

— Ei bine, au fost nişte experienţe îndeajuns de oribile, încât să introduc regula „fără asiatici" acum vreo cinci ani, insistă Rachel.

Sylvia oftă.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Adevăratul motiv pentru care îi tratezi pe bărbaţii asiatici aşa cum îi tratezi e faptul că reprezintă genul de bărbat pe care familia ta şi-ar *dori* să-l aduci acasă, iar tu te răzvrăteşti pur şi simplu, refuzând să te întâlneşti cu vreunul.

— Baţi câmpii, râse Rachel, clătinând din cap.

— Ori asta, ori, pentru că ai crescut ca membru al unei minorităţi rasiale din America, consideri că actul de asimilare supremă este să te căsătoreşti cu un membru al rasei dominante. Motiv pentru care te întâlneşti doar cu albi din clasa superioară... sau europeni cu fiţe.

— Ai fost vreodată în Cupertino, unde mi-am petrecut adolescenţa? Aşa ai vedea că acolo chinezii sunt *rasa dominantă*. Nu-ţi mai proiecta propriile tale obsesii asupra mea.

— Ei bine, acceptă-mi provocarea şi încearcă măcar o dată să ignori apartenenţa rasială.

— OK, o să-ţi dovedesc că te înşeli. Cum propui să mă prezint acestui seducător asiatic venit de la Oxford?

— Nu e nevoie. Am aranjat deja să bem o cafea cu el la La Lanterna după ore, zise Sylvia veselă.

Când chelneriţa estonă, cu un aer îmbufnat, de la La Lanterna veni să-i ia comanda lui Nicholas, Sylvia şuşotea furioasă în urechea lui Rachel:

— Hei, eşti mută, ce ai? Ajunge cu atitudinea de excludere a asiaticilor!

Rachel se hotărî să-i facă pe plac şi să se alăture conversaţiei, dar realiză imediat că Nicholas habar n-avea că li se făcea lipeala şi, lucru mai îngrijorător, părea mult mai interesat de colega ei. Era fascinat de pregătirea multidisciplinară a Sylviei şi o

asaltă cu întrebări legate de cum era organizată catedra de economie. Sylvia savura atenţia pe care i-o acorda el, râzând cochet şi răsucindu-şi şuviţe de păr pe degete în timp ce povesteau. Rachel se uită urât la el. *Pe ce lume e tipul ăsta? Nu observă verigheta Sylviei?*

Abia după douăzeci de minute Rachel reuşi să-şi depăşească vechile prejudecăţi şi să aprecieze situaţia de faţă. Era adevărat – în ultimii ani, nu le acordase prea multe şanse bărbaţilor asiatici. Maică-sa îi spusese chiar:

— Rachel, ştiu că ţi-e greu să te raportezi la bărbaţii asiatici din cauză că nu ţi-ai cunoscut niciodată tatăl.

Rachel considera acest tip de analiză după ureche mult prea simplistă. De-ar fi fost aşa de uşor...

Pentru Rachel, problema a început practic la pubertate. A observat un fenomen care se petrecea de fiecare dată când un bărbat asiatic intra în încăpere. Acesta se comporta politicos şi perfect normal cu toate celelalte fete, dar ei îi era rezervat un *tratament special*. Mai întâi, era măsurată din priviri: băiatul îi cântărea atributele fizice în modul cel mai evident – evaluând fiecare centimetru al corpului ei după standarde complet diferite faţă de cele pe care le aplica fetelor non-asiatice. Cât de mari erau ochii ei? Avea pleoape duble naturale sau făcuse operaţie estetică? Cât de deschis la culoare îi era tenul? Cât de drept şi strălucitor îi era părul? Avea şolduri îndeajuns de late, ca să poată naşte copiii sănătoşi? Avea vreun accent? Şi cât de înaltă era de fapt, fără tocuri? (La 1,70 metri, Rachel era relativ înaltă, iar bărbaţii asiatici mai curând şi-ar fi tras un glonţ în prohab decât să se vadă cu o fată mai înaltă decât ei.)

Dacă s-ar fi întâmplat să treacă de acest obstacol iniţial, ar fi urmat *adevăratul* examen. Toate prietenele ei asiatice cunoşteau acest examen. Îl numeau „Examenul de Admitere". Bărbatul asiatic începea un interviu nu prea subtil care avea ca temă aptitudinile sociale şi academice şi talentele femeii asiatice, pentru a vedea dacă era o potenţială bună „soţie şi

mamă a fiilor mei". În acelaşi timp, bărbatul asiatic se lăuda nu foarte subtil cu propriile sale „credite" – de câte generaţii trăia familia lui în America; ce fel de doctori erau părinţii lui; la câte instrumente muzicale ştia să cânte; în câte tabere de tenis fusese; ce burse la facultăţi de prima ligă refuzase; ce model de BMW, Audi sau Lexus avea şi, cu aproximaţie, câţi ani mai avea până când să devină (alegeţi varianta potrivită) director executiv, director financiar, director al departamentului tehnologic, partener principal la firma de avocatură sau chirurg-şef.

Rachel se obişnuise în aşa măsură să fie supusă „Examenului", încât absenţa acestuia în seara aceea fusese deconcertantă. Tipul ăsta nu părea să aibă acelaşi mod de a opera şi nu se tot lăuda cu ilustrele sale cunoştinţe. O intriga şi nu prea ştia cum să reacţioneze. El îşi savura pur şi simplu irish coffee-ul, se bucura de atmosferă şi se comporta absolut fermecător. Stând pe terasa luminată de lămpi cu abajururi viu colorate, cu modele fantastice, Rachel începu treptat să vadă într-o nouă lumină persoana pe care prietena ei dorise atât de mult să i-o prezinte.

N-ar fi putut spune exact ce era, dar Nicholas Young avea ceva straniu, exotic. În primul rând, haina lui de pânză puţin şifonată, cămaşa albă de in şi blugii negri decoloraţi îi evocau un aventurier proaspăt revenit dintr-o expediţie de cartografiere a zonei de vest a Saharei. Apoi mai era umorul lui autoironic, caracteristic băieţilor educaţi în Anglia. Dar dincolo de toate acestea era o masculinitate calmă şi o atitudine degajată, care se dovedea molipsitoare. Rachel se trezi atrasă în conversaţie şi, până să-şi dea seama, sporovăiau ca şi cum ar fi fost prieteni vechi.

La un moment dat, Sylvia se ridică de la masă şi anunţă că era momentul s-o ia spre casă, înainte ca soţul ei să moară de foame. Rachel şi Nick se hotărâră să mai comande un rând. Şi încă unul. Şi apoi să ia cina la bistroul de după colţ. Şi apoi o îngheţată în Piaţa Father Demo. Şi apoi să facă o plimbare prin Washington Square Park (deoarece

Nick insistă s-o conducă la apartamentul ei din campus). *E un adevărat gentleman*, își zise Rachel, în timp ce treceau pe lângă fântâna arteziană și chitaristul cu codițe blonde împletite cânta o baladă tristă.

Și ești aici lângă mine, iubesc trecerea timpului, cânta băiatul pe un ton tânguitor.

— Cântecul ăsta nu e de la Talking Heads? întrebă Nick. Ascultă...

— Oh Doamne, așa e! Cântă *This Must Be the Place*, exclamă Rachel surprinsă.

Îi plăcu la nebunie faptul că Nick știa îndeajuns de bine cântecul, încât să recunoască această versiune modificată.

— Nu cântă rău, zise Nick, scoțându-și portofelul și aruncând câțiva dolari în cutia de chitară a puștiului.

Rachel observă că Nick fredona cuvintele cântecului. Primește o mulțime de bile albe acum, își zise și apoi tresări, realizând că Sylvia avusese dreptate – tipul ăsta cu care se conversa de șase ore, neîntrerupt, care știa toate versurile unuia dintre cântecele ei preferate, tipul ăsta aflat acum lângă ea era primul bărbat pe care chiar și-l putea imagina ca viitorul ei soț.

12

Familia Leong

*

SINGAPORE

— În sfârşit, cuplul de aur! exclamă Mavis Oon când Astrid şi Michael intrară în sala de banchet a Clubului Colonial.

Michael, îmbrăcat într-un costum bleumarin Richard James, cu o croială perfectă, şi Astrid, într-o rochie lungă din voal de mătase în stilul anilor '20, de un roşu-aprins, erau într-adevăr un cuplu care ieşea în evidenţă şi apariţia lor stârni obişnuitele şuşoteli înfundate ale doamnelor, care o măsurau pe Astrid pe furiş din cap până-n picioare, şi ale bărbaţilor, care se uitau lung la Michael cu un amestec de invidie şi ironie.

— Vai de mine, Astrid, de ce-aţi întârziat atâta? îşi dojeni Felicity Leong fiica când ajunse în dreptul mesei lungi de banchet aflate lângă peretele cu trofee, unde erau deja aşezaţi membrii familiei Leong, inclusiv rude mai îndepărtate, şi distinşii lor oaspeţi din Kuala Lumpur – *Tan Sri*[1] Gordon Oon şi *Puan Sri* Mavis Oon.

---

1. Al doilea titlu onorific ca importanţă din Malaezia (similar titlului de duce în Marea Britanie), conferit de un monarh ereditar al unuia din cele nouă state malaeziene; soţia acestuia primeşte titlul de *puan sri*. Un *tan sri* este de regulă mai bogat ca

— Mii de scuze. Avionul cu care s-a întors Michael din China a avut întârziere, se scuză Astrid. Sper că nu ne-aţi aşteptat, ca să comandaţi? Aici întotdeauna durează o veşnicie până-ţi aduc mâncarea.

— Astrid, vino, vino să te văd, îi spuse Mavis.

Doamna obişnuită să dea ordine, care ar fi putut trece cu uşurinţă drept o sosie a Imeldei Marcos, cu obrajii ei pudraţi excesiv şi cocul bogat, o bătu pe obraz pe Astrid, ca şi cum ar fi fost o fetiţă, şi începu una din tiradele ei obişnuite.

— Vai de mine, nu te-ai schimbat deloc de când te-am văzut ultima dată ce face micul Cassian când mai faceţi unul să nu aşteptaţi prea mult *lah* acum trebuie să faceţi şi o fetiţă să ştii că nepoata mea de zece ani Bella te adoră de când a fost ultima dată în Singapore îmi spune tot timpul *„Ah Ma*, când o să fiu mare, vreau să fiu exact ca Astrid" am întrebat-o de ce şi-mi zice „Pentru că se îmbracă întotdeauna ca o vedetă de cinema şi Michael e aşa sexy!".

Toţi cei de la masă izbucniră în hohote de râs.

— Da, nu-i aşa că ne-am dori *cu toţii* banii pe care îi dă Astrid pe haine şi abdomenul musculos al lui Michael? glumi Alexander, fratele lui Astrid.

Harry Leong îşi ridică privirea din meniu şi, dând cu ochii de Michael, îi făcu semn să se apropie. Aşezat în capul mesei, cu părul lui argintiu şi faţa bronzată, Harry era o figură leonină şi, ca întotdeauna, Michael se apropie de socrul său emoţionat. Harry îi întinse un plic mare capitonat.

— Poftim laptopul meu Mac-Book Air. Are o problemă la conexiunea wireless.

— Care-i problema, mai exact? Nu găseşte reţeaua sau nu reuşiţi să vă conectaţi? îl întrebă Michael.

Harry era deja atent la meniu.

— Poftim? Oh, pur şi simplu nu pare să meargă niciunde. Tu eşti cel care ai configurat-o, eu n-am schimbat nici o setare. Îţi mulţumesc *nespus* pentru

---

un *dato'* şi a petrecut probabil mai mult timp flatându-i pe membrii familiei regale (n. a.).

că îţi arunci un ochi pe el. Felicity, când am fost ultima dată aici am comandat costiţa de miel? Aici ard întotdeauna carnea?

Michael luă laptopul, ca un ginere ascultător, şi, în timp ce se întorcea la locul lui, aflat la celălalt capăt al mesei, fratele cel mare al lui Astrid, Henry, îl trase de mânecă:

— Hei, Mike, scuze că te deranjez cu asta, dar ai putea să treci pe la noi weekendul ăsta? Avem o problemă cu Xbox-ul lui Zachary. Sper că-l poţi repara tu – e prea *mah fan*[1] să-l trimitem înapoi la fabrică, în Japonia, să-l repare.

— S-ar putea să plec weekendul ăsta, dar, dacă nu, o să încerc să trec, zise Michael pe un ton neutru.

— Oh, mulţumim, mulţumim, interveni Cathleen, soţia lui Henry. Zachary efectiv ne-a înnebunit de când stă fără Xbox.

— Cumva Michael se pricepe la jucării electronice sau ceva de genul? întrebă Mavis.

— Oh, e un adevărat *geniu*, Mavis, un *geniu*! E ginerele ideal la casa omului – ştie să repare orice! declară Harry.

Michael zâmbi stânjenit când Mavis îl fixă cu privirea.

— Oare de ce aveam impresia că lucrează în cadrul armatei?

— Mătuşă Mavis, Michael a lucrat pentru Ministerul Apărării. A ajutat la programarea tuturor sistemelor de armament high-tech, zise Astrid.

— Da, soarta sistemului nostru de apărare împotriva rachetelor balistice e în mâinile lui Michael. Ştiţi, în caz că suntem invadaţi de cei două sute cincizeci de milioane de musulmani care ne înconjoară din toate părţile, putem să le opunem rezistenţă timp de vreo zece minute, râse Alexander.

Michael încercă să-şi ascundă o grimasă şi deschise meniul greu, îmbrăcat în piele. Tema culinară a lunii era „Arome din Amalfi" şi numele celor mai

1. „Deranj" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

multe mâncăruri erau în italiană. *Vongole*. Ştia că asta înseamnă scoici. Dar ce naiba însemna *Paccheri alla Ravello*, oare le-ar fi căzut mâna dacă puneau şi o traducere în engleză? Chestia asta era ceva tipic pentru unul din cele mai vechi cluburi de agrement de pe insulă, un loc atât de plin de fiţe şi cufundat în tradiţia din perioada edwardiană, încât femeilor nu li se permisese nici măcar *să arunce un ochi* în barul bărbaţilor până în 2007.

În adolescenţă, Michael jucase fotbal în fiecare săptămână pe *Padang*, imensul parc din faţa primăriei unde aveau loc toate paradele naţionale şi se uita adesea curios la impunătoarea clădire victoriană aflată în marginea dinspre est a Padang-ului. De la stâlpul porţii, vedea candelabrele strălucitoare dinăuntru, vasele cu capace de argint aşezate pe feţele de masă albe, impecabile, chelnerii în frac învârtindu-se de colo-colo. Studia oamenii cu un aer impozant care luau cina şi se întreba cine erau. Îşi dorea să intre în club măcar o dată, să se poată uita la terenul de fotbal stând de cealaltă parte a geamului. Le lansase câtorva prieteni provocarea de a se strecura clandestin în club. Aveau să meargă într-o zi înainte de fotbal, înainte să se schimbe de uniformele de la St. Andrews. Puteau pur şi simplu să intre degajaţi, ca şi cum ar fi fost membri ai clubului, şi cine avea să-i împiedice să comande ceva de băut de la bar? „Visezi, Teo, nu ştii ce e acolo? E Clubul Colonial! Trebuie să fii *ang mor* sau să te fi născut într-una din familiile alea superbogate ca să fii primit înăuntru", spuse unul dintre prieteni.

— Eu şi Gordon ne-am vândut legitimaţiile la Clubul Pulau pentru că mi-am dat seama că mă duceam acolo doar pentru *ice kacang*-ul[1] lor, o auzi Michael pe Mavis spunându-i soacrei lui.

---

1. Un desert malaezian făcut din fulgi de gheaţă, sirop colorat de zahăr şi diverse alte ingrediente, cum ar fi fasole roşie, boabe de porumb, agar-agar, seminţe de palmier şi îngheţată (n. a.).

Ar fi dat orice să fie din nou pe terenul de fotbal cu prietenii lui acum. Puteau să joace fotbal până se însera și apoi să se îndrepte spre cel mai apropiat *kopi tiam*[1] să mănânce niște *nasi goreng*[2] sau *char bee hoon*[3] cu bere rece. Ar fi fost mult mai bine decât să stea aici cu cravata asta care aproape că-l sugruma, mâncând specialități al căror nume nu-l putea pronunța, la prețuri exorbitante. Nu că vreunul din comesenii lui s-ar fi uitat vreodată la prețuri – familia Oon deținea, practic, jumătate din Malaezia, cât despre Astrid și frații ei, Michael nu-i văzuse nici măcar o dată achitând nota. Erau cu toții oameni în toată firea, cu copii, dar Papa Leong plătea întotdeauna pentru toți. (În familia Teo, nici unul din frații lui n-ar fi conceput măcar să-i lase pe părinții lor să plătească nota.)

Cât avea să dureze cina asta? Mâncau în stil european, așa că urma să li se servească patru feluri și aici asta însemna unul pe oră. Michael se uită din nou la meniu. *Gan ni na!*[4] Mai era și o salată afurisită. Unde s-a mai pomenit să mănânci salată după felul principal? Asta însemna că vor fi cinci feluri, pentru că lui Mavis îi plăceau deserturile, deși se plângea întruna că suferă de gută. Și apoi soacră-sa se plângea de problemele ei cu pinteni osoși și cele două doamne începeau să se întrecă în probleme cronice de sănătate. Apoi avea să vină momentul toasturilor – acele toasturi pline de înfloriturii în care socrul lui îi felicita pe soții Oon pentru că se născuseră în familiile potrivite și apoi Gordon Oon dedica la rândul lui un toast soților Leong pentru că se născuseră, de asemenea, în familiile potrivite.

---

1. „Cafenea" (în hokkien, în orig.) (n. a.).
2. Rețetă indoneziană de orez prăjit, o mâncare foarte populară în Singapore (n. a.).
3. Paste de orez prăjite, o altă specialitate apreciată în Singapore (n. a.).
4. Expresie în hokkien care poate însemna „Ba pe-a mă-tii!" sau, ca în cazul acesta, „băga-mi-aș!" (n. a.).

Şi apoi Henry Leong Jr. îi dedica un toast fiului lui Gordon, Gordon Jr., minunatul june care, anul trecut, fusese prins cu o fată de cincisprezece ani în Langkawi. Doar printr-o minune aveau să scape de-aici mai devreme de unsprezece şi jumătate.

Astrid se uită peste masă la soţul ei. Cunoştea bine acea postură foarte dreaptă şi zâmbetul încordat pe care se silea să-l schiţeze în timp ce vorbea cu soţia episcopului See Bei Sien – le văzuse pentru prima dată când fuseseră invitaţi să ia ceaiul cu bunica ei şi când luaseră cina cu preşedintele la Istana.[1] În mod evident Michael îşi dorea să fie în altă parte acum. Sau mai curând cu *altcineva*? Cine era acel altcineva? Îşi tot punea aceste întrebări din noaptea în care descoperise *acel* mesaj.

*

TE VREAU DIN NOU ÎN MINE. În primele zile, Astrid încercă să se convingă că exista, probabil, o explicaţie raţională. Era o simplă greşeală, cineva greşise numărul, era vreo farsă sau o glumă cu circuit închis care-i scăpa. A doua zi mesajul fusese şters şi-şi dori să-l fi putut şterge la fel de uşor şi din mintea ei. Dar mintea ei nu-i dădea pace. Nu-şi putea vedea mai departe de viaţă până ce nu rezolva misterul acestor cuvinte. Începu să-l sune pe Michael la birou în fiecare zi, la ore bizare, inventând vreo întrebare sau vreo scuză stupidă ca să se asigure că era unde pretindea că este. Începu să-i verifice telefonul mobil cu fiecare ocazie, parcurgând febril toate mesajele în cele câteva minute disponibile. Nu

1. „Palat", în malaeză; aici se referă la reşedinţa oficială a preşedintelui statului Singapore. Terminată în 1869, din ordinul lui Sir Harry Saint George Ord, primul guvernator colonial al Singaporelui, era cunoscută iniţial sub numele de Government House şi ocupă o suprafaţă de 43 de hectare în vecinătatea zonei Orchard Road (n. a.).

mai erau mesaje compromiţătoare. Oare Michael îşi ştergea urmele sau pur şi simplu era ea paranoică? De câteva săptămâni deja, deconstruia fiecare privire, fiecare cuvânt, fiecare gest al lui Michael, căutând un semn, o dovadă care să-i confirme ceea ce nu se simţea în stare să exprime în cuvinte. Dar nu găsise nimic. Totul părea normal în viaţa lor minunată.

Până în după-amiaza aceasta.

Michael tocmai se întorsese de la aeroport şi, plângându-se că-l durea tot corpul din cauza poziţiei înghesuite în care stătuse pe locul din mijloc pe ultimul rând al unui avion mai vechi de la China Eastern Airlines, Astrid îi sugeră să facă o baie caldă cu săruri Epsom. În lipsa lui, Astrid îşi băgă nasul prin bagajul bărbatului, căutând ceva, orice. Scotocind prin portofelul lui, dădu peste un petic de hârtie împăturit, ascuns sub compartimentul plastifiat în care-şi ţinea cartea de identitate. Era o notă de plată, de la cina din seara anterioară. O notă de la Petrus. În valoare de 3 812 dolari[1]. Acoperind aproximativ preţul unei cine pentru două persoane.

Oare de ce luase soţul ei cina la cel mai elegant restaurant franţuzesc din Hong Kong, când ar fi trebuit să lucreze la un proiect de externalizare a serviciilor cloud în Chongqing, în sud-vestul Chinei? Şi mai cu seamă în *acest* restaurant, loc în care de obicei trebuia să-l târăşti cu forţa. În nici un caz partenerii lui aflaţi în dificultate financiară n-ar fi fost de acord cu o astfel de cheltuială, nici măcar pentru cei mai importanţi clienţi ai lor. (Şi, în plus, nici un client chinez n-ar vrea să încerce bucătăria franţuzească, de bunăvoie şi nesilit de nimeni.)

Astrid se uită mult timp la chitanţă, fixând cu privirea liniile îndrăzneţe din semnătura lui cu cerneală albastru-închis, pe hârtia albă. Semnase cu stiloul Caran d'Ache pe care i-l dăruise la ultima

1. Este vorba de moneda locală, dolarul din Hong Kong (n. red.).

lui aniversare. Inima îi bătea atât de repede, încât părea c-o să-i sară din piept şi, cu toate astea, se simţea complet paralizată. Şi-l imagină pe Michael în sala luminată de lumânări aflată deasupra hotelului Island Shangri-La, admirând luminiţele strălucitoare din portul Victoria, savurând o cină romantică alături de fata care-i trimisese mesajul. Începeau cina cu un minunat vin de Burgundia din Côte d'Or şi o încheiau cu sufleul cald de ciocolată amară pentru două persoane (glazurat cu cremă de lămâie).

Îi venea să dea buzna peste el în baie şi să-i bage chitanţa în faţă în timp ce se afla în cadă. Îi venea să ţipe şi să-l zgârie. Dar, bineînţeles, nu făcu nimic de genul ăsta. Inspiră adânc. Îşi recăpătă autocontrolul. Autocontrol care-i fusese impregnat din ziua în care se născuse. Avea să se comporte raţional. Ştia că n-avea nici un rost să facă o scenă, să-i ceară o explicaţie. Orice tip de explicaţie care ar putea să tulbure chiar şi infinitezimal viaţa lor aparent perfectă. Împături cu grijă chitanţa şi o strecură la loc în ascunzătoarea ei, dorindu-şi s-o poată face să dispară din portofel şi din mintea ei. Pur şi simplu să dispară.

13

Philip și Eleanor Young

*

SYDNEY ȘI SINGAPORE

Philip stătea în scaunul lui pliant preferat, pe pontonul care se întindea de la peluza casei lui aflate pe malul apei, cu un ochi la undița pe care o aruncase în Watson's Bay și cu celălalt pe ultimul număr din *Popular Mechanics*. Mobilul începu să-i vibreze în buzunarul de la pantalonii de pânză, tulburându-i dimineața liniștită. Știa că era soția lui; era practic singura persoană care-l suna pe mobil. (Eleanor insista să-și ia telefonul la el tot timpul, pentru situațiile în care ar fi avut nevoie de el de urgență, deși se îndoia că-i poate fi de ajutor pentru că el petrecea cea mai mare parte a anului aici în Sydney, în timp ce ea călătorea constant în Singapore, Hong Kong, Bangkok, Shanghai și Dumnezeu știe unde altundeva.)

Răspunse la telefon și nevastă-sa se lansă imediat într-o tiradă isterică.

— Liniștește-te și vorbește mai rar, *lah*. Nu înțeleg o iotă din ce spui. Acum, de ce vrei să te arunci de pe o clădire? o întrebă Philip în stilul lui obișnuit, laconic.

— Tocmai am primit dosarul despre Rachel Chu de la detectivul acela particular din Beverly Hills recomandat de Mabel Kwok. Vrei să știi ce scrie în el?

Nu era o întrebare; suna mai curând a amenințare.

— Hm... cine e Rachel Chu? întrebă Philip.

— Nu fi senil, *lah*! Nu-ţi aminteşti ce ţi-am zis săptămâna trecută? Fiul tău are o relaţie *în secret* cu o fată de mai bine de un an şi a avut nerușinarea să ne spună despre asta doar cu câteva *zile* înainte să vină cu ea în Singapore!

— Ai angajat un detectiv particular s-o verifice pe fată?

— Normal. Nu ştim nimic despre ea şi toată lumea deja vorbeşte despre ea şi Nicky...

Philip se uită la undiţa care începea să zvâcnească. Ştia unde duce conversaţia şi nu voia să fie implicat în asta.

— Mă tem că nu mai pot vorbi, dragă, sunt prins cu ceva urgent.

— Înnebuneşti, *lah*! *Asta* e ceva urgent! Raportul pe care l-am primit îmi depăşeşte cele mai mari temeri! Imbecila de vară-ta, Cassandra, s-a înşelat – s-a dovedit că fata *nu* provine din familia Chu de la Taipei Plastics!

— Mereu îţi zic să nu crezi o vorbă din ce spune Cassandra. Dar ce importanţă are asta?

— Ce importanţă are? Fata *minte* cu bună ştiinţă – pretinde c-ar fi din familia Chu.

— Păi, dacă numele ei de familie se întâmplă să fie Chu, cum poţi s-o acuzi că pretinde c-ar fi din familia Chu?

— Oof, nu mă contrazice! O să-ţi spun eu cum minte. Mai întâi, detectivul mi-a zis că e CNA, dar, după ce-a făcut mai multe săpături, a descoperit că nici măcar nu e *cu adevărat* o chinezoaică născută în America. S-a născut în China continentală şi a venit în America la şase luni.

— Şi?

— M-ai auzit? În *China continentală*!

Philip era nedumerit.

— Dar nu provine orice familie de chinezi din China continentală în fond? De unde ai vrea să vină? Din Islanda?

— Nu face glume cu mine! Familia ei provine din cine ştie ce sat *ulu ulu*[1] din China de care n-a

1. „Izolat", „aflat departe de civilizaţie" (în malaeză, în orig.) (n. a.).

auzit nimeni. Detectivul crede că erau, cel mai probabil, muncitori. Cu alte cuvinte, ŢĂRANI!

— Cred că, dacă mergi îndeajuns de departe în timp, draga mea, vei descoperi că familiile noastre, ale *tuturor*, erau ţărani. Şi nu ştii că, în China antică, clasa ţărănească era privită cu respect, de fapt? Erau coloana vertebrală a economiei şi...

— Nu mai vorbi prostii, *lah*! N-ai auzit ce e mai rău – fata a venit în America pe când era bebeluş, împreună cu mama ei. Dar unde e tatăl? N-a găsit nici un act cu privire la tată, aşa că probabil sunt divorţaţi. Îţi vine să crezi? *Alamak*, copilul unui cuplu obscur, *ulu*, care a divorţat! O să *tiao lau*[1]!

— Ce e rău în asta? Sunt o mulţime de oameni care provin din familii destrămate în zilele noastre şi care ajung să aibă o căsnicie fericită. Uită-te la rata divorţurilor aici în Australia, încercă Philip s-o îmbuneze.

Eleanor oftă adânc.

— Australienii ăştia provin cu toţii din infractori, la ce să te aştepţi?

— De-asta eşti atât de populară aici, dragă, glumi Philip.

— Nu vezi imaginea de ansamblu. Fata asta VÂNEAZĂ AVERI, este şireată şi mincinoasă! Ştii la fel de bine ca mine că fiul tău nu se poate însura niciodată cu o astfel de persoană. Îţi imaginezi cum va reacţiona familia *ta* când o să vină acasă cu o asemenea persoană?

— De fapt, mă doare în cot de ce spun ei.

— Dar nu vezi în ce fel îl va afecta asta pe Nicky? Şi, *desigur*, mama ta o să dea vina pe mine pentru asta, *lah*. *Întotdeauna* pe mine se dă vina pentru *orice*. *Alamak*, de bună seamă ştii cum se va sfârşi asta.

Philip oftă din rărunchi. Ăsta era motivul pentru care petrecea cât de mult timp putea *departe* de Singapore.

---

1. „A te arunca de pe o clădire" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

— Am rugat-o deja pe Lorena Lim să-şi folosească toate contactele din Beijing ca să afle informaţii despre familia fetei din China. Trebuie să aflăm totul. Nu vreau să-mi scape nimic. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate, zise Eleanor.

— Nu crezi că exagerezi un pic?

— Absolut deloc! Trebuie să punem capăt nebuniei ăsteia înainte să meargă prea departe. Vrei să ştii ce crede Daisy Foo?

— Nu prea.

— Daisy crede că Nicky o s-o ceară în căsătorie pe fată cât sunt în Singapore!

— Dacă n-a cerut-o deja, o tachină Philip.

— *Alamak!* Ştii ceva ce nu ştiu eu? Ţi-a zis Nicky...

— Nu, nu, nu intra în panică! Draga mea, le laşi pe prietenele tale nătânge să-ţi facă sânge rău degeaba. Trebuie să ai încredere în judecata fiului nostru. Sunt sigur că fata se va dovedi minunată.

Peştele începuse să tragă. Poate că era un barramundi. Ar putea să-i ceară bucătarului să i-l frigă pentru prânz. Philip voia să închidă cât mai repede telefonul.

*

În joia aceea, la întâlnirea de studiere a Bibliei de la Carol Tai, Eleanor hotărî că era momentul să ceară ajutorul prietenelor ei. În timp ce doamnele stăteau în jurul ei, răsfăţându-se cu *bobo chacha* făcut în casă şi ajutând-o pe Carol să-şi ordoneze colecţia de perle negre tahitiene după nuanţă, Eleanor începu să se tânguiască, savurându-şi totodată budinca de cocos şi sago:

— Nicky nu-şi dă seama ce ne face. Acum îmi spune că nici măcar n-o să stea în noul nostru apartament când vine. O să stea la hotelul Kingsford cu fata aia! Ca şi cum trebuie să se ascundă de noi! *Alamak*, ce-o să spună lumea?

Eleanor scoase un oftat dramatic.

— Ce ruşine! Să stea în aceeaşi cameră de hotel, când nici măcar nu sunt căsătoriţi! Ştii, unii oameni ar putea să creadă că s-au căsătorit în secret şi vin aici în luna de miere! interveni Nadine Shaw, deşi, în sinea ei, o bucura la culme perspectiva unui potenţial scandal care ar putea să-i coboare din slăvile lor pe membrii familiei Young, cărora nu le ajungeai cu prăjina la nas.

Continuă să toarne gaz pe foc, nu c-ar mai fi fost nevoie.

— Cum îndrăzneşte fata asta să-şi închipuie că poate apărea ca o boare la braţul lui Nicky şi să ia parte la evenimentul social al anului fără permisiunea ta? Evident, habar n-are cum merg lucrurile pe-aici.

— Oof, copiii din ziua de azi nu ştiu să se poarte, zise Daisy Foo încet, clătinând din cap. Fiii mei sunt exact la fel. Ai noroc că Nicky ţi-a *spus* că vine cu o fată acasă. Eu n-aş putea niciodată să sper aşa ceva din partea băieţilor mei. Trebuie să aflu din ziare ce mai fac! Ce putem face, *lah*? Aşa se întâmplă când îţi educi copiii în străinătate. Devin prea occidentalizaţi şi *aksi borak*[1] când se întorc. Vă vine să credeţi – nora mea Danielle mă obligă să anunţ cu două săptămâni înainte doar ca să-mi pot vedea nepoţii! Crede că, pentru c-a absolvit la *Amherst*, ştie mai bine decât mine cum să-mi cresc nepoţii!

— Mai bine decât tine? Toată lumea ştie că fetele astea CNA sunt urmaşele tuturor ţăranilor care-au fost prea nerozi spre a supravieţui în China! râse Nadine.

— Ei, Nadine, nu le subestima. Fetele astea pot fi *tzeen lee hai*[2], o avertiză Lorena Lim. Acum că americanii sunt faliţi, toate fetele CNA vor să vină

1. Termen argotic în limba malaeză însemnând „a se da mare sau a face pe deşteptul" (pe scurt, un dobitoc cu fumuri) (n. a.).
2. „Foarte inteligente" sau „periculoase" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

în Asia şi să pună gheara pe băieţii noştri. Sunt şi mai rele decât tornadele taiwaneze, pentru că sunt educate în Occident, sofisticate şi, mai rău, au *studii superioare*. Vă amintiţi de fiul doamnei Hsu Tsen Ta? Fosta lui soţie, educată la o facultate de prima mână, l-a prezentat *dinadins* fetei care avea să-i devină amantă şi apoi s-a folosit de acea scuză stupidă ca să obţină o sumă uriaşă drept compensaţie la divorţ. Familia Hsu a trebuit să vândă o mulţime de proprietăţi doar ca să-i plătească suma. *Sayang!*[1]

— Danielle era aşa o *kwai kwai*[2] la început, aşa de ascultătoare şi modestă, îşi aminti Daisy. Oho – de cum i-a pus inelul ăla cu diamant de treizeci de carate pe deget, s-a transformat în afurisita de Regină din Saba! Mai nou nu mai poartă altceva decât Prada, Prada şi iar Prada şi aţi văzut cum îl face pe fiul meu să arunce bani pe fereastră angajând o întreagă echipă de securitate care s-o însoţească oriunde s-ar duce, ca şi cum ar fi un mare ştab. Cine-ar vrea s-o răpească? Fiul şi nepotul meu sunt cei care ar avea nevoie de bodyguarzi, nu fata asta cu nasul turtit! *Suey doh say!*[3]

— Nu ştiu ce m-aş face dacă fiul meu ar aduce acasă o fată ca asta, se jelui Eleanor, luându-şi cea mai tristă expresie cu putinţă.

— Haide, Lealea, mai ia nişte *bobo chacha*, zise Carol, încercând să-şi liniştească prietena, în timp ce îi mai punea o porţie din desertul aromat în bol. Nicky e un băiat bun. Ar trebui să-i mulţumeşti Cerului că nu seamănă cu Bernard al meu. Am renunţat de mult să încerc să-l fac pe Bernard să mă asculte. Taică-său îl lasă să facă ce vrea. Ce pot face? Taică-său plăteşte şi iar plăteşte, iar eu mă rog şi iar mă rog. Biblia ne învaţă să acceptăm ceea ce nu putem schimba.

---

1. „Ce risipă" (în malaeză, în orig.) (n. a.).
2. „Mironosiţă" (în hokkien, în orig.) (n. a.).
3. „Atât de groaznic, că-mi vine să mor!" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

Lorena se uită la Eleanor, întrebându-se dacă era momentul potrivit să lanseze bomba. Se hotărî s-o facă.

— Eleanor, m-ai rugat să fac ceva investigații în legătură cu familia fetei ăsteia din China și nu vreau să te entuziasmezi *prea* mult, dar tocmai am primit o informație extrem de interesantă.

— Atât de repede? Ce-ai aflat? se învioră Eleanor.

— Ei bine, e un tip care pretinde că are informații „extrem de prețioase" legate de Rachel, continuă Lorena.

— *Alamak*, ce informații? întrebă Eleanor alarmată.

— Nu știu exact, dar vin de la o sursă din Shenzhen, zise Lorena.

— Shenzhen? A zis ce fel de informații?

— Ei bine, au zis doar că sunt „extrem de prețioase" și nu vor să le discute la telefon. O să-ți dea informațiile doar personal și o să te coste.

— Cum i-ai găsit pe oamenii ăștia? întrebă Eleanor entuziasmată.

— *Wah ooh kang tao, mah*,[1] zise Lorena pe un ton misterios. Cred c-ar trebui să te duci la Shenzhen săptămâna viitoare.

— Nu voi putea. Nicky și fata aia vor fi aici, răspunse Eleanor.

— Ellie, cred c-ar trebui să te duci exact când sosesc Nicky și fata aia, sugeră Daisy. Gândește-te – nici măcar nu stau cu tine, așa că ai scuza perfectă să nu fii aici. Și, dacă nu ești aici, ești în cea mai bună poziție. Le vei arăta tuturor că NU te dai peste cap pentru fată și nu te vei face de rușine dacă se dovedește o persoană oribilă.

— În plus, vei fi obținut noi informații vitale, adăugă Nadine. Poate e deja măritată. Poate are deja un copil. Poate e implicată într-o escrocherie de proporții și...

---

1. „Am contactele mele secrete, desigur" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

— Vai de mine, am nevoie de un Xanax, strigă Eleanor, căutând în poşetă.

— Lorena, n-o mai speria pe Lealea! interveni Carol. Nu ştim povestea fetei, poate nu e nimic important. Poate că Domnul o va binecuvânta pe Eleanor trimiţându-i o noră ascultătoare şi cu frică de Dumnezeu. „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi." Matei 7:1.

Eleanor cântări tot ce spuseseră prietenele ei.

— Daisy, eşti întotdeauna atât de inteligentă. Lorena, pot să stau în apartamentul tău superb din Shenzhen?

— Sigur. Aveam de gând să te însoţesc. De asemenea, de când aşteptam să mai fac un maraton de cumpărături în Shenzhen.

— Cine mai vrea să meargă la Shenzhen weekendul ăsta? Carol, te bagi? întrebă Eleanor, sperând că avea s-o atragă şi pe Carol ca să poată călători cu avionul ei.

Carol se aplecă în faţă şi zise:

— O să verific, dar cred că putem lua avionul dacă plecăm înainte de weekend. Ştiu că soţul meu trebuie să meargă la Beijing să preia o companie de Internet numită Ali Baibai mai pe la începutul săptămânii. Iar Bernard are nevoie de avion sâmbătă pentru petrecerea burlacilor a lui Colin Khoo.

— Haideţi să mergem toate la Shenzhen pentru un weekend la spa! propuse Nadine. Vreau să merg în locul ăla unde te pun să-ţi bagi picioarele în găleţile alea de lemn şi apoi ţi le masează o oră întreagă.

Eleanor începea să se entuziasmeze.

— Bună idee! Haideţi să facem şi o repriză de cumpărături până nu mai putem în Shenzhen. O să-i lăsăm pe Nicky şi fata asta să se descurce singuri şi apoi o să mă întorc cu informaţiile mele preţioase.

— Cu *muniţia* ta preţioasă, o corectă Lorena.

— Ha-ha, bine zis, aprobă Nadine, strecurându-şi mâna în geantă şi începând să scrie pe furiş un mesaj adresat brokerului ei. Acum, Carol, cum se numea compania aceea pe care plănuieşte s-o preia *dato*?

14

Rachel şi Nicholas

*

SINGAPORE

Avionul se înclină abrupt spre stânga, ieşind dintre nori, iar Rachel văzu pentru prima dată apărând insula. Plecaseră din New York cu douăzeci şi una de ore în urmă şi, după un popas la Frankfurt, era în Asia de Sud-Est, deasupra tărâmului pe care strămoşii ei îl numeau *Nanyang*[1]. Dar priveliştea pe care o vedea din avion nu era un ţinut romantic învăluit în ceaţă, ci o metropolă plină de zgârie-nori care străluceau în amurg şi, de la 1800 de metri, Rachel simţea deja energia vibrantă a unuia din nucleele financiare ale lumii.

Când uşile automate ale punctului vamal se deschiseră, dezvăluind oaza tropicală care alcătuia zona de sosiri a Terminalului 3, Nick îl văzu pe prietenul său Colin Khoo, ţinând în mână o pancartă mare pe care scria CAVALERUL DE ONOARE. Lângă el se afla o fată zveltă, foarte bronzată, care ţinea în mână un mănunchi de baloane argintii.

---

1. A nu se confunda cu academia din Singapore unde se predă în mandarină, groaznic – *Nanyang* este denumirea în mandarină a „Mării de Sud". Cuvântul a devenit de asemenea o denumire generică pentru întreaga comunitate de origine chineză din Asia de Sud-Est (n. a.).

Nick şi Rachel se îndreptară spre ei, trăgând de bagaje.

— Ce-i cu voi aici? exclamă Nick surprins când Colin îl întâmpină cu o îmbrăţişare viguroasă.

— Ei, ce vorbă-i asta! Normal că trebuia să-mi întâmpin cavalerul de onoare cum se cuvine! Oferim servicii complete, frate, zise Colin cu un zâmbet larg.

— E rândul meu! spuse fata de lângă el, aplecându-se să-l îmbrăţişeze pe Nick şi sărutându-l pe obraz.

Apoi se întoarse spre Rachel, îi întinse mâna şi zise:

— Tu trebuie să fii Rachel. Eu sunt Araminta.

— Oh, scuze, haideţi să fac prezentările – Rachel Chu, ţi-o prezint pe Araminta Lee, logodnica lui Colin. Şi acesta, evident, este Colin Khoo.

— Mă bucur să vă cunosc în sfârşit, zâmbi Rachel, dând mâna viguros cu amândoi.

Nu era pregătită pentru acest comitet de primire şi, după atâtea ore de zbor, îşi imagina cum arăta, probabil. Studie o clipă fericitul cuplu. Oamenii arată întotdeauna atât de diferit în carne şi oase faţă de cum arată în poze. Colin era mai înalt decât şi-l imaginase, genul de ştrengar seducător, cu pistrui închişi la culoare şi un păr ciufulit, care îi dădea un aer de surfer polinezian. Dincolo de ochelarii cu rame subţiri, Araminta avea un chip foarte atrăgător, chiar şi nemachiată. Părul ei lung şi negru era prins într-o coadă de cal, care-i ajungea până la mijloc, şi părea mult prea slabă pentru înălţimea ei. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni în carouri, care părea de pijama, un maiou portocaliu-deschis şi era încălţată în şlapi. Deşi probabil avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, arăta mai curând ca o şcolăriţă decât ca o femeie pe cale să se mărite. Erau un cuplu foarte exotic şi Rachel se întrebă cum aveau să arate copiii lor.

Colin începu să butoneze telefonul.

— Şoferii fac ture de ceva vreme. Staţi să-i anunţ că suntem gata.

— Aeroportul ăsta este incredibil – pe lângă el, JFK arată ca şi cum ar fi în Mogadishu, exclamă Rachel.

Admiră uluită structura ultramodernă, care se înălţa spre cer, palmierii de interior şi grădinile suspendate pe verticală, imense, luxuriante, care păreau să se întindă până la capătul terminalului. O bură fină începu să se împrăştie peste vegetaţia care cobora în trepte.

— Stropesc tot peretele? Mă simt ca şi cum aş fi într-o staţiune tropicală de lux.

— Toată ţara e o staţiune tropicală de lux, glumi Colin, în timp ce-i conducea spre ieşire.

La colţ îi aşteptau două maşini Land Rover argintii, identice.

— Uite, puneţi-vă tot bagajul în maşina asta, o să-l ducă direct la hotel. Putem să mergem cu toţii în cealaltă, fără să ne înghesuim.

Şoferul din prima maşină coborî, înclină din cap spre Colin şi se alătură celuilalt şofer, lăsând o maşină liberă pentru ei. Ameţită din cauza schimbării de fus orar, Rachel nu ştiu ce să creadă despre toate astea şi se urcă pur şi simplu în maşină.

— Ce răsfăţ! Nu cred c-am mai fost luat aşa de la aeroport de când eram mic, zise Nick, amintindu-şi de perioadele din copilărie când un grup mare de rude se adunau să-i aştepte la aeroport.

Pe-atunci o vizită la aeroport era un eveniment palpitant, deoarece însemna şi că tatăl lui îl lua să mănânce o îngheţată fierbinte cu caramel la cofetăria Swensen's în terminalul vechi. Oamenii păreau să plece în călătorii mai lungi pe-atunci şi femeile plângeau întotdeauna când îşi luau rămas-bun de la rudele care plecau peste mări şi ţări sau când îşi întâmpinau copiii întorşi de la studii în străinătate. Ba chiar odată îl auzise pe vărul său mai mare Alex şoptindu-i tatălui său înainte ca Harry Leong să se urce în avion: „Să nu uiţi să-mi iei ultimul număr din *Penthouse* în timpul escalei la Los Angeles!".

Colin se instală la volan şi începu să ajusteze oglinzile pentru vizibilitate maximă.

— Încotro? Direct la hotel sau mergem să *makan*[1]?

— N-aş refuza ceva de mâncare, zise Nick.

Se întoarse către Rachel, ştiind că ea probabil ar fi preferat să meargă direct la hotel şi să se prăbuşească în pat.

— Te simţi bine, Rachel?

— Mă simt minunat. De fapt, şi mie mi-e cam foame.

— În New York acum aţi fi luat micul dejun, de-aia, observă Colin.

— Aţi avut o călătorie plăcută? V-aţi uitat la multe filme? întrebă Araminta.

— Rachel a luat o supradoză de Colin Firth, le spuse Nick.

Araminta chiţăi entuziasmată.

— Ooooh, îl ador! Pentru mine el rămâne singurul şi unicul Mr. Darcy[2]!

— OK, cred că acum putem fi prietene, spuse Rachel.

Se uită pe geam, uimită de palmierii care se legănau în adierea brizei şi de revărsarea de buganvilea, de o parte şi de alta a autostrăzii puternic iluminate. Era aproape zece noaptea, dar totul în oraşul ăsta părea nefiresc de luminos – aproape efervescent.

— Nicky, unde s-o ducem pe Rachel pentru a degusta pentru prima dată specialităţile locale? întrebă Colin.

— Hmm... să-i urăm „bun venit" cu un festin de orez cu pui în stil Hainan la Chatterbox? Sau să mergem direct la East Coast pentru o porţie de crab cu chili? întrebă Nick, simţindu-se deopotrivă entuziasmat şi incapabil să se hotărască – erau vreo sută de restaurante unde ar fi vrut s-o ducă pe Rachel chiar acum.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm un *satay*? întrebă Rachel. Nick îţi împuie întotdeauna capul, spunând

1. „A mânca" (în orig.) (n. a.).
2. Personajul principal masculin al romanului *Mândrie şi prejudecată* de Jane Austen, interpretat de Colin Firth în ecranizarea clasică din 1995 (n. tr.).

că n-ai mâncat un *satay* veritabil până ce nu ai ajuns în Singapore.

— Am hotărât atunci – mergem la Lau Pa Sat, anunţă Colin. Rachel, vei avea pentru prima dată experienţa unei adevărate pieţe cu specialităţi culinare în aer liber.

— Crezi? Mie-mi place mai mult locul ăla din Sembawang, zise Araminta.

— NUUUU! Ce tot spui, *lah*? Tipul de la adevăratul Satay Club e în continuare la Lau Pa Sat, insistă Colin.

— Te înşeli, îi răspunse ferm Araminta. Tipul de la adevăratul Satay Club s-a mutat la Sembawang.

— Minciuni! Ăla e văru-său. Un impostor! nu se dădu bătut Colin.

— Mie unul mi-a plăcut întotdeauna *satay*-ul de la Newton, interveni Nick.

— De la *Newton*? Ai înnebunit, Nicky. Newton-ul e doar pentru expatriaţi şi turişti – n-a mai rămas nici un loc cu *satay* acceptabil acolo, zise Colin.

— Bun venit în Singapore, Rachel, locul unde controversele legate de mâncare sunt un sport naţional, exclamă Araminta. Asta e probabil singura ţară din lume unde *oameni în toată firea* se pot chiar lua la bătaie, legat de care chioşc cu mâncare din nu-ştiu-care piaţă uitată de lume oferă cea mai bună specialitate de nu-ştiu-ce fel de tăiţei prăjiţi. E ca o întrecere între băieţi când fac pipi.

Rachel chicoti. Araminta şi Colin erau aşa de amuzanţi şi de lipsiţi de ifose, încât deja începuse să-i simpatizeze.

În scurt timp erau pe Robinson Road, în inima cartierului financiar. În umbra turnurilor uriaşe era cuibărită Lau Pa Sat – adică „piaţa veche", în dialectul hokkien –, un pavilion octogonal în aer liber, care găzduia o mulţime de gherete cu mâncare. Ieşind din parcare şi traversând strada spre piaţă, Rachel simţea deja aromele delicioase care pluteau în aerul răcoros. Chiar înainte să intre în piaţă, Nick se întoarse spre ea şi-i zise:

— O să-ţi placă la nebunie locul ăsta – e cea mai veche clădire în stil victorian din toată Asia de Sud-Est.

Rachel îşi ridică privirea spre arcadele filigranate din fier forjat care se desprindeau din tavanele cu boltă.

— Arată ca şi cum am fi în interiorul unei catedrale, zise ea.

— Unde masele vin să se închine mâncării, glumi Nick.

Într-adevăr, deşi era trecut de zece, sute de „credincioşi" mişunau prin piaţă, veniţi să mănânce. Rânduri-rânduri de chioşcuri luminate ofereau o gamă mai largă de specialităţi decât văzuse vreodată Rachel adunate laolaltă. Plimbându-se de colo-colo, uitându-se la diversele gherete în care bărbaţi şi femei găteau cu elan tot soiul de delicatese, Rachel clătină din cap, copleşită.

— Sunt atât de multe de văzut, încât nu ştiu de unde să încep.

— Pur şi simplu arată spre orice specialitate te-ar tenta şi o comand, o îmbie Colin. Farmecul pieţei cu mâncare în aer liber e că fiecare chioşc oferă, de fapt, o singură specialitate, aşa că, fie că e vorba despre găluşte prăjite cu carne de porc, fie despre supă cu găluşte de peşte, şi-au dedicat întreaga viaţă desăvârşirii acelui fel de mâncare.

— Mai mult de o viaţă. Mulţi dintre ei au moştenit afacerea şi reţetele de la părinţi sau bunici, interveni Nick.

După câteva minute, cei patru erau aşezaţi chiar în faţa culoarului principal, sub un copac uriaş acoperit cu luminiţe galbene, la o masă încărcată cu farfurii de plastic în care tronau cele mai populare specialităţi culinare vândute pe străzile din Singapore. Selecţia lor includea faimosul *char kuay teow*, o omletă prăjită cu stridii numită *orh luak*, salată malaeziană *rojak* plină cu bucăţi de ananas şi castravete, tăiţei în stil Hokkien într-un sos gros de usturoi, o budincă de peşte afumată în frunze de cocotier numită *otah otah* şi o mulţime de frigărui *satay* de pui şi vită.

Rachel nu mai văzuse niciodată un asemenea festin.

— E o nebunie! Fiecare fel de mâncare arată ca şi cum ar fi venit dintr-o altă parte a Asiei.

— Asta e treaba în Singapore – la noi s-a născut bucătăria *fusion*, se laudă Nick. Ştii, datorită tuturor corăbiilor care-au trecut pe-aici venind din Europa, din Orientul Mijlociu şi din India, în secolul al XIX-lea, toate aceste arome şi texturi uluitoare s-au putut contopi.

Când Rachel gustă din *char kuay teow*, ochii i se luminară de plăcere, savurând tăiţeii de orez prăjiţi în pripă cu fructe de mare, ouă şi lăstari de fasole în sos de soia concentrat.

— De ce n-are niciodată gustul ăsta acasă?

— Trebuie să-ţi placă aroma aia de wok ars, spuse Nick.

— Pariez c-o să-ţi placă la nebunie asta, zise Araminta, întinzându-i lui Rachel o farfurie cu *roti paratha*.

Rachel rupse o bucată din clătita aurie şi o înmuie în sosul greu de curry.

— Mmmm... delicios!

Apoi îi veni rândul *satay*-ului. Rachel muşcă dintr-o bucată de pui suculent la grătar, savurându-i pe îndelete aroma dulce, uşor afumată. Ceilalţi o urmăreau cu atenţie.

— OK, Nick, ai avut dreptate. N-am mai mâncat un *satay* veritabil până acum.

— Şi când te gândeşti că te-ai îndoit de mine, o dojeni Nick în glumă.

— Nu-mi vine să cred că băgăm în noi la ora asta! chicoti Rachel, întinzând mâna după încă o frigăruie.

— Ar fi cazul să te obişnuieşti. Ştiu că probabil vrei să te duci direct la culcare, dar trebuie să te mai ţinem trează câteva ore, ca să te adaptezi mai bine la schimbarea de fus orar, zise Colin.

— Ehe, Colin vrea doar să-l monopolizeze pe Nick cât de mult poate, declară Araminta. Băieţii ăştia sunt inseparabili de câte ori vine Nick în oraş.

— Hei, vreau doar să profit cât de mult pot de timpul ăsta, mai ales că mămica e plecată din oraş, se apără Colin. Rachel, ai noroc că nu trebuie să ai de-a face cu mama lui Nicky de cum ai ajuns.

— Colin, n-o speria, îl dojeni Nick.

— Oh Nick, era să uit – am dat nas în nas cu mama ta deunăzi la Churchill Club, interveni Araminta. M-a apucat de braţ şi-a zis „Aramintaaaaa! Vai de mine, eşti prea bronzată! Ar fi cazul să nu mai stai aşa mult la soare, altfel, o să fii aşa neagră în ziua nunţii, încât lumea o să creadă că eşti malaeziană!".

Toată lumea izbucni în hohote de râs, cu excepţia lui Rachel.

— Sper că *glumea*, nu?

— Sigur că nu. Mama lui Nick nu glumeşte, zise Araminta, fără să se oprească din râs.

— Rachel, o să înţelegi când o s-o cunoşti pe mama lui Nicky. O iubesc ca pe propria mea mamă, dar e o persoană aparte, interveni Colin, încercând s-o liniştească. Oricum, e foarte bine că părinţii tăi sunt plecaţi, Nick, pentru că weekendul *ăsta* trebuie să fii prezent la petrecerea burlacilor.

— Rachel, tu trebuie să vii la petrecerea *burlăciţelor*, spuse Araminta. Hai să le arătăm băieţilor cum se face *de fapt*!

— Absolut, zise Rachel, ciocnind o sticlă de bere.

Nick se uită la prietena lui, încântat că îi cucerise cu atâta uşurinţă pe prietenii lui. Încă nu-i venea să creadă că era cu adevărat acolo cu el şi că aveau întreaga vară înainte.

— Bun venit în Singapore, Rachel, spuse el vesel, ridicând sticla de bere Tiger într-un toast.

Rachel se uită în ochii strălucitori ai lui Nick. Nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit şi se întrebă cum de-şi făcuse atâtea griji în legătură cu această călătorie.

— Cum te simţi aici? o întrebă Colin.

— Ei bine, se gândi Rachel, acum o oră am aterizat pe cel mai frumos şi cel mai modern aeroport pe care l-am văzut vreodată şi acum stăm sub aceşti

copaci tropicali umbroşi, lângă o piaţă construită în secolul al XIX-lea, savurând cel mai minunat festin. Nu mai vreau să plec niciodată!

Nick zâmbi larg, fără să observe privirea pe care i-o aruncă Araminta lui Colin.

15

Astrid

*

SINGAPORE

Oricând avea nevoie de ceva care s-o înveselească, Astrid îi făcea o vizită prietenului ei Stephen. Acesta avea un magazinaş de bijuterii la unul din etajele superioare ale centrului comercial Paragon, ascuns de toate celelalte magazine de lux pe un culoar lăturalnic. Deşi nu era la fel de vizibil ca firmele locale mai prestigioase, cum erau L'Orient sau Larry Jewelry, ale căror magazine de bijuterii se transformaseră într-o reţea, Stephen Chia Jewels era foarte apreciat de colecţionarii cei mai rafinaţi de pe insulă.

Ce-i drept, avea un ochi format pentru pietre preţioase rare, dar lucrul cel mai important pe care-l oferea Stephen era discreţia totală. Avea genul de operaţiune de nişă în care, de pildă, o doamnă din înalta societate care avea nevoie rapid de bani gheaţă ca să-i acopere investiţiile neinspirate ale fiului imbecil putea să scape de o amintire de familie fără să afle cineva sau unde un client VIP putea trimite pentru evaluare privată o „piesă foarte importantă" care urma să fie licitată la Geneva sau la New York, departe de ochii experţilor de la casele de licitaţii, mereu gata de bârfă. Se spunea că soţiile şeicilor din Golful Persic, ale sultanilor din Malaezia şi ale oligarhilor chinezi din Indonezia, care n-aveau nevoie să fie văzute cumpărând bijuterii în valoare de milioane

de dolari de la magazinele de lux de pe Orchard Road, erau printre clientele fidele ale lui Stephen.

Magazinul propriu-zis era într-o încăpere foarte mică, destul de golaşă, cu trei vitrine în stil Empire în care era expusă o colecţie mică de piese la preţuri moderate, create în principal de artişti europeni pe cale să se afirme. Însă uşa cu oglindă din spatele biroului Boulle ascundea un vestibul unde o altă uşă de securitate se deschidea, dezvăluind un coridor îngust cu încăperi individuale. Aici îi plăcea lui Astrid să se refugieze, în salonul privat cu parfum de tuberoze, cu pereţii îmbrăcaţi în catifea de un albastru-deschis, cu canapeaua Récamier unde putea să se cuibărească, cu picioarele sub ea, savurând un suc cu lămâie şi bârfind cu Stephen, care intra şi ieşea, ţinând în mână tăvi cu pietre preţioase superbe.

Stephen şi Astrid se cunoscuseră cu ani în urmă la Paris, când ea a intrat întâmplător în magazinul de bijuterii de pe rue de la Paix unde Stephen îşi făcea ucenicia. Pe-atunci era la fel de rar să întâlneşti o adolescentă de optsprezece ani din Singapore interesată de camee de secol XVIII pe cât era să vezi un tânăr chinez după tejgheaua unui *joaillier* distins precum Mellerio dits Meller, aşa că pe dată şi-au descoperit o afinitate. Astrid era recunoscătoare că descoperise o persoană în Paris care îi înţelegea gusturile exigente şi era dispus să-i facă pe plac când se lăsa purtată de dorinţa de a găsi piese rare care să fi aparţinut, de pildă, prinţesei de Lamballe. Stephen, în schimb, intui imediat că fata era probabil fiica vreunui mahăr, deşi îi luă încă trei ani, în care cultivă cu grijă relaţia, până să se lămurească asupra identităţii ei.

Asemenea multor negustori importanţi de bijuterii, de la Gianni Bulgari la Laurence Graff, Stephen îşi perfecţionase de-a lungul anilor abilitatea de a anticipa şi de a satisface capriciile celor putred de bogaţi. Devenise un sfătuitor desăvârşit al miliardarilor din Asia şi era deja expert în a recunoaşte diversele dispoziţii ale lui Astrid. Putea ghici, doar după reacţiile ei la bijuteriile pe care i le prezenta,

în ce stare de spirit era. Astăzi i se arăta o Astrid pe care n-o văzuse niciodată în cei cincisprezece ani de când o cunoştea. În mod clar ceva nu era în regulă şi dispoziţia ei se înrăutăţise dramatic în timp ce-i arăta o nouă colecţie de brăţări de la Carnet.

— Ai mai văzut vreodată brăţări cu un model atât de complex şi detaliat? Arată ca şi cum ar fi fost inspirate de desenele botanice ale lui Alexander von Humboldt. Apropo de brăţări, ţi-a plăcut brăţara cu amulete pe care ţi-a cumpărat-o soţul tău?

Astrid îşi ridică privirea spre Stephen, nedumerită de întrebare.

— Brăţara cu amulete?

— Da, cea pe care ţi-a dăruit-o Michael de ziua ta, luna trecută. Stai aşa, nu ştiai că a luat-o de-aici?

Astrid îi ocoli privirea, spre a-şi ascunde surprinderea. Nu primise nici un fel de cadou de la soţul ei. Ziua ei era abia în august şi Michael avea mai multă minte decât să încerce vreodată să-i cumpere bijuterii. Simţi cum îi năvălea sângele în obraji.

— Oh da, am uitat, e adorabilă, zise degajat. Tu l-ai ajutat s-o aleagă?

— Da. A venit într-o seară, foarte grăbit. I-a fost foarte greu să se hotărască – cred că se temea că n-o să-ţi placă.

— Ei, sigur că-mi place. Mulţumesc foarte mult că l-ai ajutat, zise Astrid, cu o expresie foarte calmă.

Oh Doamne, oh Doamne, oh Doamne! Oare Michael chiar fusese atât de imbecil, încât să cumpere o bijuterie pentru altcineva de la bunul ei prieten Stephen Chia?

Stephen şi-ar fi dorit să nu-i fi pomenit de brăţară. Bănuia că Astrid nu fusese prea impresionată. Ca să fie cinstit, nu era prea sigur că Astrid avea să poarte vreodată o bijuterie aşa de banală ca o brăţară cu ursuleţi încrustaţi cu diamante multicolore, dar era una dintre piesele mai accesibile din magazin, şi ştia că Michael, ca orice soţ aflat pe dinafară, făcea mari eforturi să găsească ceva pentru bugetul lui. Era un gest înduioşător, de fapt. Dar acum, la nici douăzeci de minute de când intrase în

magazin, Astrid cumpărase deja un diamant albastru de trei carate foarte rar, montat pe un inel cu o bordură de diamante, proaspăt sosit de la Antwerp, butoni art deco care-i aparţinuseră cândva lui Clark Gable, o brăţară vintage Cartier cu zale din platină şi diamant, cu semnătură, şi cântărea atent o pereche de cercei extravaganţi de la VBH. Era genul de bijuterie pe care i-o adusese să i-o arate doar pentru modelul bizar şi nu şi-ar fi închipuit în veci că avea să-i stârnească interesul.

— Pietrele în formă de pară sunt kunzite de patruzeci şi nouă de carate şi aceste discuri extrem de strălucitoare sunt diamante de douăzeci şi trei de carate, tratate cu gheaţă. Un procedeu foarte original. Te gândeşti să porţi ceva nou weekendul viitor la nunta lui Colin Khoo? o întrebă Stephen, încercând să facă conversaţie cu clienta lui, care părea neobişnuit de concentrată.

— Hm... poate, răspunse Astrid, uitându-se în oglindă şi studiind pietrele multicolore atârnate de cerceii uriaşi, care-i ajungeau până la umăr.

Modelul îi amintea de un „prinzător de vise"[1] amerindian.

— Îţi dau un aer foarte dramatic, nu-i aşa? Ceva gen Millicent Rogers, aş zice. Ce fel de rochie o să porţi?

— Încă nu m-am hotărât, zise, aproape mormăind.

Nu se uita la cercei, de fapt. Tot ce vedea în mintea ei era o bijuterie cumpărată de soţul ei, atârnând pe mâna unei alte femei. *Mai întâi a fost mesajul. Apoi nota de la Petrus. Şi acum o brăţară costisitoare tip amuletă. Trei semne rele.*

— Ei bine, cred c-ar trebui să alegi ceva foarte simplu dacă vrei să porţi cerceii ăştia, adăugă Stephen.

Începea să fie un pic îngrijorat. Fata nu era în apele ei azi. De obicei intra nonşalantă şi-şi petreceau prima oră sporovăind şi ronţăind delicioasele tarte

1. Amuletă de origine amerindiană despre care se spune că are puterea să potenţeze visele frumoase şi să le îndepărteze pe cele urâte (n. red.).

de casă cu ananas, pe care le aducea întotdeauna, înainte ca el să-i arate ceva. După încă vreo oră în care se uita la bijuterii, ea îi întindea ceva şi spunea „OK, o să mă gândesc la asta", apoi pleca, trimiţându-i o bezea. Nu era genul de client care să cheltuie un milion de dolari în zece minute.

Cu toate astea, lui Stephen îi făceau întotdeauna plăcere vizitele ei. Aprecia firea ei prietenoasă, manierele impecabile şi atitudinea ei foarte naturală. Era o prezenţă reconfortantă, spre deosebire de genul de doamne cu care avea de-a face de obicei, care simţeau mereu nevoia să fie măgulite. Îi plăcea să depene amintiri despre vremurile petrecute la Paris, când erau amândoi mai tineri şi mai exuberanţi, şi îi admira gusturile originale. Ţinea la calitatea pietrelor, desigur, dar dimensiunile n-o interesau câtuşi de puţin şi nu era niciodată atrasă de bijuterii ostentative. De ce ar fi fost, când mama ei avea deja una din cele mai invidiate colecţii de bijuterii din Singapore, iar bunica ei, Shang Su Yi, avea un tezaur despre care circulau adevărate legende şi care era pomenit doar în şoaptă. „Piese de jad din vremea dinastiei Ming cum n-ai văzut în viaţa ta, bijuterii de la curtea ţarilor pe care Shang Loong Ma le-a cumpărat, abil, de la marile ducese refugiate la Shanghai în timpul revoluţiei bolşevice. Aşteaptă doar să moară bătrâna – prietena ta Astrid e nepoata ei preferată şi va moşteni câteva dintre cele mai rare bijuterii din lume", îi spusese lui Stephen celebrul istoric de artă Huang Peng Fen, unul din puţinii oameni care văzuseră vreodată cu ochii lor minunata colecţie Shang.

— Ştii ce? Trebuie să iau şi cerceii ăştia, spuse Astrid, ridicându-se şi netezindu-şi fusta scurtă cu pliuri.

— Pleci deja? Nu vrei o Coca-Cola dietetică? o întrebă Stephen surprins.

— Nu, mersi, azi nu. Cred că trebuie s-o şterg. Am atâtea treburi de rezolvat. Te superi dacă iau butonii acum? Promit c-o să-ţi transfer banii în cursul zilei de azi.

— Draga mea, nu te prosti, poţi să le iei pe toate acum. Stai să-ţi aduc nişte cutii frumoase.

Stephen ieşi din cameră, gândindu-se că ultima dată când o văzuse pe Astrid atât de impulsivă fusese după despărţirea de Charlie Wu. Hmm... oare erau probleme în paradis?

Astrid se întoarse la maşină, în parcare. Descuie portiera, urcă şi lăsă punga de hârtie cu emblema în relief STEPHEN CHIA JEWELS pe locul din dreapta ei. Stătea nemişcată în maşina neaerisită, care devenea din ce în ce mai sufocantă. Simţea că inima îi bătea, să-i sară din piept. Tocmai cumpărase un inel cu diamant de trei sute cincizeci de mii de dolari care nu-i plăcea cine ştie ce, o brăţară de douăzeci şi opt de mii de dolari care-i plăcea şi o pereche de cercei de şapte sute optzeci şi patru de mii de dolari cu care arăta ca Pocahontas. Pentru prima dată după săptămâni întregi, se simţea absolut grozav.

Apoi îşi aminti de butoni. Scotoci prin pungă, căutând cutia în care se aflau butonii art deco pe care îi cumpărase pentru Michael. Erau într-o cutie vintage de catifea albastră. Se uită atent la perechea de butoni în argintiu şi albastru fixaţi pe o căptuşeală de satin îngălbenită de vreme.

Butonii ăştia au atins cândva încheietura mâinii lui Clark Gable, se gândi Astrid. Seducătorul, romanticul Clark Gable. Nu fusese căsătorit de mai multe ori? Cu siguranţă trebuie să fi vrăjit multe femei în viaţa lui. Cu siguranţă trebuie să-şi fi înşelat soţiile, chiar şi pe Carole Lombard. Cum şi-ar putea dori cineva să înşele o femeie aşa de frumoasă ca Lombard? Dar, mai devreme sau mai târziu, era inevitabil să se întâmple. Toţi bărbaţii îşi înşală soţiile. E ceva tipic pentru Asia. Orice bărbat are amante, prietene, îşi mai face de cap. E ceva normal. O chestie de statut. Obişnuieşte-te! Străbunicul avea zeci de concubine. Unchiul Freddie avea o întreagă familie în Taiwan. Şi câte amante o fi avut vărul Eddie până acum? Le-am pierdut numărul. N-au însemnat nimic. Bărbaţii pur şi simplu au nevoie de acea emoţie sordidă, de o partidă rapidă. Simt nevoia să vâneze.

E ceva instinctiv. Simt nevoia să-şi împrăştie sămânţa. TE VREAU DIN NOU ÎN MINE. Nu, nu, nu. Nu era nimic serios. Probabil vreo fată pe care o întâlnise în vreo călătorie de afaceri. O cină de fiţe. O aventură de-o noapte. Şi o cumpărase cu o brăţară. O prăpădită de brăţară cu amulete. Un clişeu. Măcar era discret. Măcar se dusese să i-o tragă în Hong Kong, nu în Singapore. Sunt destule soţii care trebuie să îndure mult mai multe. Gândeşte-te la unele dintre prietenele tale. Gândeşte-te la câte are de tras Fiona Tung cu Eddie. Umilinţa. Tu eşti norocoasă. Foarte norocoasă. Nu te mai purta aşa de burghez. E doar o aventură. Nu face atâta caz. Aminteşte-ţi, poartă-te cu graţie chiar şi în momentele dificile. Graţie chiar şi în momentele dificile. Grace Kelly s-a culcat cu Clark Gable în timp ce filmau Mogambo. *Michael e la fel de chipeş ca Gable. Şi acum o să aibă butonii lui Gable. Şi o să-i placă la nebunie. N-au fost prea scumpi. N-o să se supere. O să mă iubească. Mă iubeşte în continuare. N-a fost aşa distant. E doar stresat. Atâtea probleme la muncă. În octombrie aniversăm cinci ani de căsnicie. Oh Doamne! N-au trecut nici cinci ani şi deja mă înşală. Nu-l mai atrag. Încep să fiu prea bătrână pentru el. S-a plictisit de mine. Bietul Cassian! Ce-o să se întâmple cu el? Viaţa mea s-a sfârşit. Totul s-a sfârşit. Nu mi se întâmplă una ca asta. Nu-mi vine să cred că se întâmplă.* Nu mie.

16

Familia Goh

*

SINGAPORE

Rachel se uită la ceas şi socoti că dormise doar vreo cinci ore, dar se luminase de ziuă şi era prea agitată ca să se culce la loc. Nick sforăia încet lângă ea. Se uită de jur-împrejur, întrebându-se oare cât îl costa camera pe noapte. Era un apartament elegant, cu mobilă într-o nuanţă discretă, deschisă, în care singura pată de culoare era dată de orhideele fucsia de pe măsuţa sprijinită de peretele cu oglindă. Rachel coborî din pat, luă în picioare o pereche de papuci pufoşi de bumbac şi porni încet spre baie să se spele pe faţă. Apoi se îndreptă spre fereastră şi trase cu ochiul printre perdele.

Fereastra dădea spre o grădină impecabilă, cu o piscină mare şi îmbietoare, înconjurată de şezlonguri. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă alb-vernil se învârtea în jurul piscinei ţinând în mână o prăjină cu o plasă la capăt, pescuind absent frunzele stinghere care se scuturau în piscină peste noapte. Grădina era într-un perimetru dreptunghiular, înconjurat de camere cu acces la piscină, şi chiar dincolo de clădirea victoriană nu foarte înaltă, învăluită în linişte, se întrezărea un pâlc de zgârie-nori, amintindu-i că erau în inima cartierului de lux Orchard Road. Rachel simţea deja căldura dimineţii care pătrundea prin ferestrele duble. Trase perdelele şi trecu în camera

de zi să-şi caute laptopul. După ce se conectă, începu să-i scrie un e-mail prietenei sale Peik Lin. După doar câteva secunde, primi un mesaj pe chat:

GohPL: Te-ai trezit! Chiar eşti aici?
Eu: Chiar sunt!
GohPL: Uraaaa!
Eu: Nu e nici măcar 7 şi e ATÂT DE CALD!
GohPL: Asta nu-i nimic! Staţi @părinţii lui Nick?
Eu: Nu. Stăm @Hotelul Kingsford.
GohPL: Mişto. Foarte central. Dar de ce staţi la hotel?
Eu: Părinţii lui Nick sunt plecaţi şi voia să stăm la hotel în săptămâna cu nunta.
GohPL: ...
Eu: Dar, de fapt, cred că nu voia să apară la uşa alor lui cu mine din prima noapte. LOL!
GohPL: Băiat deştept. Deci ne putem vedea azi?
Eu: Azi e foarte bine. Nick e ocupat să-l ajute pe mire.
GohPL: El organizează nunta? LOL! Ne vedem la prânz @holul hotelului?
Eu: Perfect! Abia aştept să te văd!!!!
GohPL: XOXO[1]

La douăsprezece fix, Goh Peik Lin urcă scara largă a hotelului Kingsford şi, când intră în hol, atrase multe priviri. Cu nasul ei lat, faţa rotundă şi ochii puţin saşii, nu era tocmai o frumuseţe înnăscută, dar era genul de fată care ştia să-şi pună în valoare atuurile. Şi atuurile ei erau formele voluptuoase şi curajul de a face alegeri vestimentare îndrăzneţe. Astăzi purta o rochie albă fără mâneci, foarte scurtă, care lăsa să i se întrevadă formele, şi o pereche de sandale aurii în stil roman. Părul ei lung şi negru era prins într-o coadă de cal şi deasupra frunţii purta, ca o bentiţă, o pereche de ochelari cu rame

1. Expresie în limbajul internaut de *chat*, care înseamnă „te pup şi te îmbrăţişez" (n. red.).

aurite. În urechi avea cercei cu câte un diamant de trei carate, iar la mână purta un ceas masiv din aur cu diamante. Ţinuta era desăvârşită de o geantă mare din ţesătură aurită. Arăta ca şi cum se pregătea să meargă la un club pe plaja din Saint-Tropez.

— Peik Lin! strigă Rachel, alergând spre ea cu braţele deschise.

Peik Lin ţipă entuziasmată când o văzu şi cele două prietene se strânseră în braţe.

— Uită-te la tine! Arăţi minunat! exclamă Rachel, întorcându-se să i-l prezinte pe Nick.

— Încântată de cunoştinţă, spuse Peik Lin cu o voce surprinzător de sonoră pentru silueta ei firavă.

Îl măsură pe Nick din priviri.

— Aşadar, a trebuit să întâlnească un băiat din partea locului ca să ajungă în sfârşit pe-aici.

— Mă bucur că ţi-am putut fi de folos, replică Nick.

— Ştiu că azi faci pe organizatorul de nunţi, dar când o să am ocazia să-ţi fac evaluarea ca la carte? Trebuie să-mi promiţi c-o să ne vedem curând, zise Peik Lin.

— Promit, râse Nick, sărutând-o pe Rachel de rămas-bun.

De îndată ce Nick se îndepărtă, Peik Lin se întoarse spre Rachel, ridicând din sprâncene.

— Ei bine, n-arată rău deloc. Nu-i de mirare c-a reuşit să te convingă să-ţi iei o vacanţă o dată în viaţă.

Rachel chicoti.

— Zău aşa, n-ai dreptul să vânezi un exemplar din specia noastră pe cale de dispariţie. Aşa de înalt, de bine făcut, şi *accentul ăla* – de obicei băieţii din Singapore cu accent britanic aristocrat mi se par incredibil de nesuferiţi, dar pe el chiar îl prinde.

În timp ce coborau treptele acoperite de un covor roşu, Rachel o întrebă:

— Unde mergem să luăm prânzul?

— Părinţii mei te invită pe la noi. Abia aşteaptă să te vadă şi cred c-o să-ţi placă o masă tradiţională gătită în casă.

— Sună minunat! Dar ar trebui oare să mă schimb dacă urmează să-i întâlnesc pe părinţii tău? întrebă Rachel.

Purta o bluză albă de bumbac şi o pereche de pantaloni de pânză kaki.

— Oh, stai liniştită. Părinţii mei nu se formalizează şi ştiu că ai venit în vacanţă.

La intrare le aştepta un BMW auriu metalizat, cu geamuri fumurii. Şoferul coborî imediat şi le deschise portiera. În timp ce maşina lăsa în urmă hotelul, intrând pe o stradă aglomerată, Peik Lin începu să-i arate obiectivele turistice.

— Acesta e celebrul Orchard Road – zona de referinţă pentru turişti. E un fel de Fifth Avenue în versiunea noastră.

— E Fifth Avenue umflată cu steroizi... N-am văzut niciodată atâtea magazine de lux şi malluri, înşirându-se cât vezi cu ochii!

— Da, dar eu prefer să-mi fac cumpărăturile în New York sau LA.

— Ca de obicei, Peik Lin, o tachină Rachel, amintindu-şi frecventele escapade la cumpărături ale prietenei sale, când ar fi trebuit să fie la cursuri.

Rachel ştiuse dintotdeauna că Peik Lin provenea dintr-o familie bogată. S-au cunoscut în anul I la Stanford, când li se făcea turul de orientare pentru boboci, şi Peik Lin era genul de fată care venea la cursurile de la 8 dimineaţa ca şi cum tocmai se întorcea de la o repriză de cumpărături pe Rodeo Drive. Ca student străin proaspăt venit din Singapore, unul din primele lucruri pe care le-a făcut a fost să-şi cumpere un Porsche 911 decapotabil, spunând că, un Porsche era atât de accesibil în America, încât „e o *adevărată crimă* să nu-ţi cumperi unul". În scurt timp a început să considere Palo Alto prea provincial şi încerca, de fiecare dată, s-o corupă pe Rachel să chiulească de la cursuri şi să dea împreună o raită până în San Francisco (magazinul Neiman Marcus de-acolo era cu *mult* mai bun decât cel de la Centrul Comercial din Stanford). Era o fire extrem de generoasă şi, de-a lungul facultăţii, Rachel a fost răsfăţată cu

daruri, mese delicioase în locuri gen Chez Panisse şi Post Ranch Inn şi weekenduri la spa pe tot cuprinsul Californiei, mulţumită cardului exclusivist American Express Centurion al lui Peik Lin.

O parte din farmecul lui Peik Lin se datora faptului că nu simţea nevoia să se scuze că era plină de bani – n-avea absolut nici o jenă în a vorbi despre bani sau în a-i cheltui. Când revista *Fortune Asia* a dedicat un articol companiei de construcţii şi dezvoltare imobiliară a familiei ei, i-a trimis, mândră, lui Rachel un link la articolul respectiv. Organiza petreceri fastuoase în casa pe care o închiriase undeva în afara campusului, la care comanda mâncare de la Plumed Horse. La Stanford, asta n-o făcea cea mai populară persoană din campus. Gaşca de pe Coasta de Est o ignora, iar studenţii mai modeşti din zona Golfului San Francisco o identificau cu fetele de bani gata din sudul Californiei. Rachel a considerat întotdeauna că Peik Lin s-ar fi integrat mai bine la Princeton sau Brown, dar se bucura că soarta i-o scosese în cale. Pentru că ea crescuse în condiţii mult mai modeste, Rachel era intrigată de această fată care cheltuia fără rezerve şi care, deşi era putred de bogată, nu era snoabă.

— Ţi-a povestit Nick ce nebunie e pe piaţa imobiliară de-aici? o întrebă Peik Lin în timp ce maşina gonea în jurul pieţei Newton Circus.

— Nu.

— Piaţa e în fierbere acum – toată lumea jonglează cu proprietăţi. Practic a devenit sportul naţional. Vezi clădirea aia în construcţie din stânga? Tocmai am cumpărat două apartamente acolo, săptămâna trecută. Le-am luat la un preţ preferenţial de 2,1 fiecare.

— Adică 2,1 milioane? întrebă Rachel.

Întotdeauna îi trebuia un pic să se obişnuiască cu felul în care Peik Lin vorbea despre bani – cifrele pur şi simplu păreau ireale.

— Da, normal. Le-am luat la un preţ preferenţial, dat fiind că au fost construite de compania noastră.

Apartamentele valorează de fapt trei milioane şi, la sfârşitul anului, când se va încheia construcţia clădirii, aş putea cu uşurinţă să iau 3,5-4 milioane pe fiecare.

— Dar de ce cresc preţurile atât de rapid? Nu e un semn că piaţa este într-o bulă speculativă? o iscodi Rachel.

— Nu e vorba de o bulă, pentru că cererea este reală. Toţi IVNM-ii vor să investească în proprietăţi imobiliare acum.

— Hm, ce sunt ăia *Ivenemei*?

— Oh, scuze, am uitat că nu eşti la curent cu jargonul. IVNM înseamnă „Indivizi cu Venituri Nete Mari". Ne place tare mult să abreviem toate cele pe-aici.

— Mda, am observat.

— După cum ştii, poate, ne confruntăm cu o explozie a numărului de IVNM din China continentală şi ei sunt cei care fac să crească preţurile. Vin aici rânduri-rânduri, cumpărând proprietăţi cu genţi îndesate cu bani gheaţă.

— Serios? Credeam că e invers. Nu vrea toată lumea să-şi găsească de lucru în China?

— Unii, da, dar toţi chinezii ultrabogaţi vor să vină aici. Suntem cea mai stabilă ţară din regiune şi chinezii de pe continent simt că banii lor sunt mai în siguranţă aici decât la Shanghai sau chiar în Elveţia.

La acel moment, maşina viră de pe o stradă principală şi intră într-o zonă rezidenţială plină de case.

— Deci chiar *există* case în Singapore, zise Rachel.

— Foarte puţine. Doar vreo cinci la sută dintre noi au norocul să stea la casă. Acest cartier e de fapt unul din primele proiecte de dezvoltare „gen suburbie" din Singapore, iniţiat în anii '70, şi familia mea a ajutat la construirea lui, îi spuse Peik Lin.

Maşina trecu pe lângă un zid alb înalt, dincolo de care se întrezăreau tufe bogate de buganvilea. Pe o placă mare argintie scria VILLA D'ORO şi, când maşina trase în faţa intrării, porţile aurii, bogat împodobite, se deschiseră, lăsând să se vadă o faţadă

impunătoare care aducea, deloc întâmplător, cu Micul Trianon de la Versailles, cu excepția faptului că cea mai mare parte a terenului era ocupat de casa propriu-zisă, iar porticul era dominat de o fântână uriașă de marmură cu patru nivele, cu o lebădă de aur din al cărei cioc lung, întors, țâșnea apă.

— Bun venit la mine acasă, spuse Peik Lin.

— Dumnezeule, Peik Lin! exclamă Rachel. Aici ai crescut?

— În locul ăsta, dar părinții mei au dărâmat casa veche și au construit vila asta acum vreo șase ani.

— Nu-i de mirare că ți se părea așa înghesuită casa pe care o închiriaseși în Palo Alto.

— Știi, copil fiind, îmi închipuiam că toată lumea trăiește în astfel de condiții. În State, casa asta valorează probabil doar vreo trei milioane. Ghici cât valorează aici.

— Nici măcar n-o să încerc să ghicesc.

— Pe puțin treizeci de milioane. Și atât ar face doar terenul – casa în sine ar fi demolată și înlocuită cu alta.

— Ei bine, pot doar să-mi imaginez cât de scump e terenul pe o insulă cu o populație de, cât, patru milioane de locuitori?

— Vreo cinci milioane acum.

O fată indoneziană, îmbrăcată într-o uniformă cu volane ca acelea purtate de cameristele franțuzoaice, le deschise ușa de la intrare, care arăta ca o ușă de catedrală. Rachel se trezi într-o încăpere circulară, acoperită cu dale de marmură albă și trandafirie, dispuse în forma unui soare cu raze. În dreapta, o scară uriașă cu balustrada de aur conducea la etajele superioare. Peretele din dreptul scării era acoperit de o frescă, reproducere a *Leagănului* lui Fragonard, mărită la dimensiunile unei rotonde de 12 metri.

— O echipă de artiști din Praga au stat trei luni aici ca să picteze frescele, spuse Peik Lin în timp ce-o conducea pe Rachel în salon. Ăsta e Holul Oglinzilor de la Versailles recreat de mama. Pregătește-te sufletește, o avertiză.

Rachel urcă treptele şi intră în încăpere, făcând ochii mari. Cu excepţia canapelelor îmbrăcate în brocart şi catifea roşie, toate celelalte obiecte din salonul imens păreau din aur. Tavanul cu boltă era alcătuit din straturi suprapuse de foiţă de aur. Mesele baroce lipite de perete erau poleite cu aur. Oglinzile veneţiene şi sfeşnicele aliniate de-a lungul pereţilor erau aurite. Ciucurii împletiţi cu dichis de la perdelele aurii de damasc erau într-o nuanţă de auriu şi mai intens. Până şi nimicurile decorative împrăştiate peste tot erau aurii. Rachel rămase împietrită.

De parcă atmosfera n-ar fi fost îndeajuns de ireală, în mijlocul încăperii se afla un acvariu uriaş, scufundat în podeaua de marmură cu striaţii aurii. Acvariul era luminat şi, pentru o secundă, lui Rachel i se păru că întrezăreşte pui de rechin înotând în apa vălurită. Până să apuce să se familiarizeze cu priveliştea, trei pechinezi cu blana aurie se repeziră în cameră şi lătratul lor piţigăiat răsună în încăperea pavată cu marmură.

Mama lui Peik Lin, o femeie scundă, plinuţă, la vreo cincizeci de ani, cu o coafură *à la* Jackie Kennedy, intră în cameră. Purta o bluză de mătase de un roz-aprins, mulată pe pieptul ei generos, strânsă în talie de un lanţ cu capete de gorgonă din aur, şi o pereche de pantaloni strâmţi negri. Singura nota discordantă în ţinuta ei era o pereche de papuci de casă roz.

— Astor, Trump, Vanderbilt, băieţi lăi ce sunteţi, nu mai lătraţi! îi dojeni. Rachel Chu! Pun venit, pun venit! exclamă, într-o engleză cu un pronunţat accent chinezesc.

Rachel se trezi strânsă într-o îmbrăţişare entuziastă, simţind cum o năpădeşte parfumul îmbătător de Eau d'Hadrien.

— Vai de mine! De când nu te-am văzut! *Bien kar ah nee swee, ah!* exclamă în hokkien, cuprinzându-i obrajii lui Rachel în palme.

— Spune că te-ai făcut foarte frumoasă, îi traduse Peik Lin, ştiind că Rachel vorbea doar mandarina.

— Mulţumesc, doamnă Goh. Mă bucur să vă revăd, zise Rachel, simţindu-se copleşită.

Nu ştia niciodată ce să spună când primea complimente legate de felul cum arată.

— Poftiiim? zise femeia, prefăcându-se şocată. Nu-mi spune doamna Goh. Doamna Goh e scol-piia de soaclă-mea! Spune-mi mătuşica Neena.

— Bine, mătuşică Neena.

— Haide, haide în pucă-tălie. E ora de *makan.*

Îşi înfipse unghiile de culoarea bronzului în mâna lui Rachel, trăgând-o de-a lungul unui hol cu coloane de marmură spre sufragerie. Rachel nu putu să nu observe diamantul galben uriaş care-i strălucea pe mână ca un gălbenuş de ou transparent şi cerceii cu diamante de trei carate pe care-i purta, identici cu ai lui Peik Lin. *Aşa mamă, aşa fiică – poate că i-au luat la ofertă, două perechi la preţ de una.*

Sufrageria care amintea de un conac nobiliar era, oarecum, un respiro după coşmarul salonului rococo, cu lambriurile de lemn şi ferestrele care dădeau spre peluza unde se afla o piscină mare, ovală, înconjurată de statui greceşti. Rachel observă rapid două reproduceri ale lui *Venus din Milo,* una din marmură albă, cealaltă din aur, evident. În cameră era o masă rotundă uriaşă, acoperită de o faţă de masă groasă din dantelă Battenberg, înconjurată de optsprezece scaune cu spătar Louis XIV, tapisate, din fericire, în brocart azuriu. Întreaga familie era adunată acolo.

— Rachel, l-ai cunoscut pe tatăl meu. El e fratele meu Peik Wing, cu soţia lui Sheryl, şi acesta e fratele meu mai mic, Peik Ting, căruia îi spunem P.T. Şi acestea sunt nepoatele mele, Alyssa şi Camylla.

Toată lumea veni să dea mâna cu Rachel, care observă, fără să vrea, că nici unul din ei nu era mai înalt de 1,65 metri. Fraţii aveau amândoi tenul mult mai închis la culoare decât Peik Lin, dar aveau aceleaşi trăsături de spiriduş. Purtau ţinute aproape identice, cămăşi bleu cu nasturi şi pantaloni de pânză gri-închis, ca şi cum ar fi urmat întocmai recomandările unei companii către angajaţi privind ţinuta ideală pentru o zi de vineri *casual.* Sheryl, care avea

un ten mult mai palid, făcea notă discordantă. Purta un maiou roz cu un imprimeu floral şi o fustă scurtă de blugi şi părea destul de stresată în timp ce se învârtea în jurul celor două fetiţe, care mâncau Chicken McNuggets din cutii de carton aşezate pe farfurii Limoges cu bordură aurită, cu pachetele de sos dulce-acrişor alături.

Tatăl lui Peik Lin o invită pe Rachel să se aşeze lângă el. Era un bărbat îndesat, cu un piept impunător, îmbrăcat în pantaloni kaki şi un tricou roşu Ralph Lauren, cu logoul reprezentând jucătorul de polo imprimat în piept, pe bleumarin. Ţinuta, precum şi statura sa îi dădeau un aer neaşteptat de tineresc pentru un bărbat trecut de cincizeci şi cinci de ani. La mână avea un ceas masiv Franck Muller şi purta şi el papuci de casă peste ciorapi.

— Rachel Chu, de când nu ne-am văzut! Îţi suntem foarte recunoscători pentru cât ai ajutat-o pe Peik Lin în timpul facultăţii. Fără ajutorul tău, ar fi dat-o în bară la Stanford.

— Oh, nu-i adevărat! Peik Lin m-a ajutat foarte mult *pe mine*. Sunt foarte onorată c-am fost invitată la dejun în casa dumneavoastră... incredibilă, domnule Goh, zise Rachel politicoasă.

— „Unchiule Wye Mun", te rog să-mi spui „unchiule Wye Mun".

Trei servitoare intrară, aşezând mai multe vase cu mâncare aburindă pe masa deja încărcată. Rachel numără nu mai puţin de treisprezece feluri de mâncare diferite aşezate pe masă.

— Oh, haideţi, toată lumea, *ziak, ziak*[1]. Nu te fol-mah-liza, Rachel Chu, e un dejun obişnuit, mâncare obişnuită, *lah*, zise Neena.

Rachel se uită lung la platourile încărcate cu mâncăruri care numai obişnuite nu păreau.

— Noua noastră bucătăreasă e din Ipoh, aşa că astăzi poţi să guşti nişte spe-cha-li-tăţi tipice din Malaezia şi Singapore, continuă Neena, punând o

1. „A mânca" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

porţie generoasă de curry de vită Rendang în farfuria cu bordură aurită a lui Rachel.

— Mamă, am terminat de mâncat. Putem să mergem să ne jucăm acum? o întrebă una din fetiţe pe Sheryl.

— N-aţi terminat. Văd că mai aveţi nişte chifteluţe în farfurie.

Neena se uită la ele şi le dojeni.

— Vai de mine, mâncaţi tot, fetelor! Nu ştiţi că în America sunt copii care mor de foame?

Rachel le zâmbi larg fetelor cu codiţe identice în vârful capului şi zise:

— Mă bucur să cunosc în sfârşit întreaga familie. Nu trebuie să mergeţi la serviciu azi?

— Ăsta e avantajul când lucrezi pentru propria ta companie – ne permitem să luăm pauze lungi de prânz, zise P.T.

— Hei, nu prea lungi, îl avertiză în glumă Wye Mun.

— Aşadar, toţi copiii lucrează pentru compania dumneavoastră, domnule Goh... vreau să zic, unchiule Wye Mun? întrebă Rachel.

— Da, da. E o adevărată afacere de familie. Tatăl meu activează în continuare ca preşedinte, iar eu sunt directorul executiv. Toţi copiii mei deţin diverse funcţii de conducere. Peik Wing este vicepreşedintele delegat pentru proiecte de dezvoltare, P.T. este vicepreşedintele delegat pentru construcţii, iar Peik Lin se ocupă de noile afaceri. Desigur, avem şi vreo şase mii de angajaţi full-time în toate filialele.

— Şi unde aveţi filiale?

— Principalele centre sunt în Singapore, Hong Kong, Beijing şi Chongqing, dar vrem să deschidem filiale-satelit în Hanoi şi, în curând, în Yangon.

— S-ar părea că pătrundeţi în toate regiunile cu creştere economică fulminantă, spuse Rachel, impresionată.

— Exact, exact, zise Wye Mun. Oho, ce fată deşteaptă! Peik Lin mi-a spus că îţi merge foarte bine la NYU. Ai prieten? P.T., P.T., de ce nu te porţi mai drăguţ cu Rachel? Poate mai adăugăm un membru la afacerea de familie!

Toată lumea izbucni în râs.

— Tată, uituc mai eşti! Ţi-am zis că a venit aici cu prietenul ei, îl dojeni Peik Lin.

— *Ang mor, ah?* întrebă el, uitându-se la Peik Lin.

— Nu, un băiat din Singapore. L-am cunoscut mai devreme, răspunse aceasta.

— Vai de mine, de ce nu l-aţi luat şi pe el? le dojeni Neena.

— Nick voia să vă cunoască, dar a trebuit să-şi ajute prietenul cu nişte treburi de ultima oră. Am venit de fapt la nunta prietenului său. El e cavalerul de onoare, explică Rachel.

— Cine e mirele? întrebă Wye Mun.

— Îl cheamă Colin Khoo.

Toată lumea se opri din mâncat rămânând cu gura căscată.

— Colin Khoo... şi Araminta Lee? întrebă Sheryl, spre a evita confuziile.

— Da, zise Rachel surprinsă. Îi cunoaşteţi?

Neena trânti beţişoarele pe masă şi se uită lung la Rachel.

— Cuuuuum? Eşti invitată la nunta lui COLIN KHOO?

— Da, da... şi dumneavoastră?

— Rachel! Nu mi-ai zis că vii la *nunta lui Colin Khoo*, zise Peik Lin în şoaptă.

— Hm, nu m-ai întrebat, zise Rachel stânjenită. Nu înţeleg... e vreo problemă?

Brusc se temu că familia Khoo era duşmanul de moarte ai familei Goh.

— Nuuuuu! exclamă Peik Lin, entuziasmându-se brusc. Nu ştii? E nunta anului! Se vorbeşte despre ea pe toate canalele, în toate revistele şi pe nu ştiu câte bloguri!

— De ce? Sunt celebri? întrebă Rachel, complet nedumerită.

— *AH-LA-MAAAK!* Colin Khoo este nepotul lui Khoo Teck Fong! Provine din una dintre cele mai boh-gate familii din lume! Iar Araminta Lee – e top-model şi e fiica lui Peter Lee, unul din cei mai boh-gaţi oameni din China, şi a lui Annabel Lee,

regina hotelurilor de lux. E un fel de *nuntă regală*! începu să turuie Neena.

— Habar n-aveam, zise Rachel uluită. Abia aseară i-am cunoscut.

— I-ai cunoscut? Ai cunoscut-o pe Araminta Lee? E la fel de frumoasă în carne şi oase? Cu ce era îmbrăcată? întrebă Sheryl, ca o fană întocată.

— E foarte frumoasă, da. Dar era îmbrăcată foarte simplu – efectiv, când am văzut-o, purta o pijama. Arăta ca o şcolăriţă. E de origine euroasiatică?

— Nu. Dar mama ei e din Xinjiang, aşa că se spune c-ar avea sânge uigur, răspunse Neena.

— Araminta e cel mai cunoscut model al nostru! A pozat pentru toate revistele şi a fost unul din modelele preferate ale lui Alexander McQueen, continuă Sheryl, pe nerăsuflate.

— Arată mortal, interveni P.T.

— Unde v-aţi întâlnit cu ea? întrebă Peik Lin.

— Era cu Colin. Ne-au luat de la aeroport.

— *V-au luat de la aeroport!* exclamă P.T. uluit, râzând isteric. Erau o mulţime de bodyguarzi pe-acolo?

— Deloc. Au venit cu un SUV. De fapt, cu *două*. Unul ne-a dus bagajul direct la hotel. Înţeleg acum de ce, îşi aminti Rachel.

— Rachel, familia lui Colin Khoo deţine Hotelul Kingsford! *De-asta* staţi acolo, zise Peik Lin, împungându-i braţul entuziasmată.

Rachel nu prea ştia ce să zică. Era deopotrivă amuzată şi un pic stânjenită de toată agitaţia.

— Prietenul tău e cavalerul de onoare al lui Colin Khoo? Cum îl cheamă? o întrebă tatăl lui Peik Lin.

— Nicholas Young.

— Nicholas Young... câţi ani are?

— Treizeci şi doi.

— E cu un an mai mare decât Peik Wing, zise Neena.

Îşi ridică privirea spre tavan, ca şi cum ar fi răsfoit o agendă mentală de contacte, spre a vedea dacă găseşte vreun Nicholas Young.

— Peik Wing, ai auzit vreodată de Nicholas Young? îl întrebă Wye Mun pe fiul cel mare.

— Nu. Știi unde a făcut școala?

— Colegiul Balliol de la Oxford, răspunse Rachel, șovăind.

Nu prea înțelegea de ce erau interesați subit de fiecare detaliu.

— Nu, nu, școala primară, vreau să zic, spuse Peik Wing.

— Școala generală, explică Peik Lin.

— Oh, habar n-am.

— Nicholas Young... după nume, cred că la ACS[1], interveni P.T. Toți băieții de la ACS au nume de botez occidentale.

---

1. La nivelul elitelor din Singapore, doar două școli pentru băieți contează: Școala Anglo-Chineză (ACS) și Institutul Raffles (RI). Amândouă sunt printre cele mai bine cotate școli din lume și competiția dintre ele, care datează de mulți ani, este acerbă. RI, fondat în 1823, are faima că ar atrage elevii mai studioși, în timp ce ACS, fondată în 1886, este populară în rândul celor preocupați de aparențe și este considerată un teren propice pentru snobi. Această percepție se datorează în mare parte unui articol apărut în 1980 în *Sunday Nation*, intitulat „Micii monștri de la ACS", menit să expună snobismul care făcea ravagii în rândul elevilor școlii. Rușinat de apariția acestui articol, directorul i-a anunțat, în dimineața imediat următoare, pe elevii uluiți (între care se afla și autorul cărții de față) că, din acel moment, li se interzicea să fie conduși de o mașină cu șofer până la ușa școlii. Trebuiau să parcurgă pe jos aleea până la intrare, cu excepția zilelor când ploua. Li se interzicea de asemenea să vină la școală cu ceasuri, ochelari, stilouri, serviete, ghiozdane, penare sau rechizite scumpe, piepteni, dispozitive electronice, cărți de benzi desenate sau orice alte articole de lux. Dar, la doar câteva luni, Lincoln Lee a început din nou să vină la școală cu șosete Fila și nimeni n-a părut să observe (n. a.).

— Colin Khoo a făcut şcoala la ACS. Tată, am încercat deja să aflu care-i treaba cu Nick când Rachel a început să iasă cu el, dar nimeni dintre cunoscuţii mei n-a auzit de el, interveni Peik Lin.

— Nick şi Colin au fost colegi de şcoală generală. Sunt cei mai buni prieteni de când erau mici, zise Rachel.

— Cum îl cheamă pe tatăl lui? întrebă Wye Mun.

— Nu ştiu.

— Ei bine, dacă afli numele părinţilor lui, putem să-ţi spunem dacă vine dintr-o familie bună sau nu.

— *Alamaaaak*, evident că vine dintr-o familie bună, dacă e aşa bun prieten cu Colin Khoo, zise Neena. Young... Young... Sheryl, nu e un medic ginecolog Richard Young? Cel care are cabinetul cu Dr Toh?

— Nu, nu, tatăl lui Nick e inginer. Cred că o parte din an lucrează în Australia, interveni Rachel.

— Ei bine, vezi dacă poţi să afli mai multe despre familia lui şi putem să te ajutăm, spuse în cele din urmă Wye Mun.

— Oh, chiar nu trebuie să vă deranjaţi. Pentru mine nu contează din ce fel de familie provine.

— Prostii, *lah*! Cum să nu conteze? spuse Wye Mun pe un ton care nu admitea obiecţii. Dacă e din Singapore, e responsabilitatea mea să mă asigur că e destul de bun pentru tine!

17

Nicholas şi Colin

*

SINGAPORE

Din nostalgie, poate, Nick şi Colin obişnuiau să se întâlnească în cafeneaua fostei lor şcoli, pe Barker Road. Situată în incinta complexului sportiv, între bazinul principal şi terenul de baschet, cafeneaua Şcolii Anglo-Chineze oferea o selecţie variată de specialităţi thailandeze şi singaporeze, precum şi raritătţi cum ar fi plăcintele englezeşti cu carne de vită, care-i plăceau la nebunie lui Nick. Pe vremea când erau în echipa de înot, obişnuiau întotdeauna să ia o gustare după antrenament la „locul cu haleală", cum îi spuneau pe-atunci. Bucătarii de pe vremuri ieşiseră de mult la pensie, faimosul *mee siam* nu mai era inclus în meniu, cafeneaua în sine nici măcar nu mai era chiar în acelaşi loc – fusese demolată în timpul modernizării complexului sportiv. Dar, pentru Nick şi Colin, era în continuare locul unde se întâlneau când erau amândoi în oraş.

Când ajunse Nick, Colin comandase deja ceva de mâncare.

— Scuze c-am întârziat, îi zise, bătându-l pe spate când ajunse în dreptul lui. A trebuit să trec pe la bunică-mea.

Colin nu-şi ridică privirea din farfurie, iar Nick continuă:

— Aşadar, ce mai avem de făcut azi? Costumele au sosit de la Londra şi aştept o confirmare care întârzie în legătură cu repetiţia pentru ceremonie.

Colin închise ochii şi se strâmbă.

— Te rog, putem să vorbim despre altceva decât despre nunta asta nenorocită?

— OK. Despre ce vrei să vorbim? întrebă Nick calm, realizând că prietenul lui avea una din zilele lui negre.

Tânărul vesel din seara trecută, sufletul petrecerii, dispăruse complet.

Colin nu-i răspunse.

— Ai dormit vreun pic azi-noapte? îl întrebă Nick.

Nici un răspuns. Erau singurii clienţi din cafenea şi singurele sunete care se auzeau erau strigătele înfundate ale celor care jucau baschet pe terenul învecinat şi zdrăngănit de vase de fiecare dată când chelnerul stingher deschidea uşa de la bucătărie. Nick se sprijini de spătarul scaunului, aşteptând răbdător o reacţie din partea lui Colin.

Pentru cititorii paginilor mondene, Colin era burlacul râvnit şi miliardarul atletic. Era cunoscut nu numai ca vlăstarul uneia dintre cele mai bogate familii din Asia, ci şi pentru performanţele sale ca înotător din timpul facultăţii. Era faimos pentru chipul său de o frumuseţe exotică şi stilul nonşalant, numeroasele aventuri cu starlete locale şi colecţia sa de artă contemporană, care se îmbogăţea constant.

Cu Nick însă, era liber să fie el însuşi. Nick, care-l ştia din copilărie, era probabil singurul om din lume pe care nu-l interesa câtuşi de puţin averea lui şi, mai ales, singurul care-i fusese alături de-a lungul a ceea ce numeau amândoi „anii de război". Pentru că, dincolo de zâmbetul larg şi personalitatea carismatică, Colin se lupta cu o tulburare anxioasă gravă şi o depresie cruntă, iar Nick era una din puţinele persoane cărora li se dezvăluise această latură a lui. Era ca şi cum Colin ţinea în el toată durerea şi suferinţa luni întregi, descărcându-le în faţa lui Nick oricând acesta era în oraş. Pentru oricine altcineva,

o astfel de situaţie ar fi fost de neîndurat, dar Nick se obişnuise în aşa măsură cu starea de fapt, încât aproape că nu-şi mai amintea de o vreme în care Colin să nu fi oscilat între stări extreme de exaltare şi depresie. Era pur şi simplu condiţia necesară spre a fi cel mai bun prieten al lui Colin.

Chelnerul, un adolescent transpirat care purta un tricou de fotbalist şi părea prea tânăr spre a avea voie să muncească, se apropie de masă ca să-i ia comanda lui Nick.

— O plăcintă cu curry de vită, te rog. Şi o Cola, cu mai multă gheaţă.

Colin rupse în sfârşit tăcerea.

— Ca de obicei, plăcintă cu curry de vită şi Coca-Cola, cu mai multă gheaţă. Rămâi constant, nu-i aşa?

— Ce să zic? Ştiu ce-mi place, zise Nick simplu.

— Chiar dacă îţi place întotdeauna acelaşi lucru, poţi să te răzgândeşti oricând vrei. Asta e diferenţa dintre noi – tu ai de ales.

— Haide, nu-i adevărat. Şi tu *poţi* alege ce vrei.

— Nicky, nu mi s-a dat niciodată libertatea de a alege şi ştii asta, zise Colin calm. Noroc că vreau cu adevărat să mă însor cu Araminta. Pur şi simplu nu ştiu cum o să fac faţă circului ăstuia, asta-i tot. Am o fantezie secretă în care o răpesc, mă urc în primul avion şi ne căsătorim într-o capelă prăpădită aflată la mama naibii undeva în Nevada.

— Şi de ce n-o faci? Nunta e abia săptămâna viitoare, dar, dacă eşti deja atât de nefericit, de ce n-o anulezi?

— Ştii bine că „fuziunea" asta a fost planificată minuţios, până la cele mai mici detalii, şi aşa se va petrece. E ceva benefic pentru companie şi ce e benefic pentru companie e benefic pentru întreaga familie, zise Colin pe un ton amar. Oricum, nu vreau să mă mai gândesc la ceea ce nu pot schimba. Hai să vorbim despre noaptea trecută. Cum m-am comportat? Sper c-am fost îndeajuns de vesel pentru Rachel.

— Rachel te adoră. A fost o surpriză plăcută să ne întâmpinaţi aşa, dar, să ştii, nu-i nevoie să joci teatru de dragul ei.

— Nu? Ce i-ai povestit despre mine? întrebă Colin precaut.

— Nu i-am povestit nimic, cu excepţia faptului că la un moment dat erai obsedat de Kristin Scott Thomas.

Colin izbucni în râs. Nick răsuflă uşurat, era un semn că norii începeau să se risipească.

— Sper că nu i-ai povestit despre cum am încercat s-o urmăresc la Paris, nu?

— Ah, nu. N-aveam de gând să-i dau un motiv în plus să renunţe la călătorie dezvăluindu-i tot adevărul despre prietenii mei bizari.

— Apropo de bizar, nu te-ai mirat de cât de drăguţă a fost Araminta cu Rachel?

— Cred că subestimezi capacitatea Aramintei de a se purta frumos.

— Păi, ştii cum se poartă de obicei cu persoane pe care abia le-a cunoscut. Dar cred că vrea să te păstreze ca aliat. Şi şi-a dat seama că mi-a plăcut din prima de Rachel.

— Mă bucur mult, zâmbi Nick.

— Sincer să fiu, mă gândeam că s-ar putea să fiu puţin gelos pe ea la început, dar cred că e o fată minunată. Nu e genul care să te sufoce şi e o prezenţă atât de reconfortantă, de... tipic americană. Sper că-ţi dai seama că toată lumea vorbeşte despre voi, nu? Toată lumea pune deja pariuri cu privire la data nunţii.

Nick oftă.

— Colin, în momentul de faţă nu mă gândesc la nunta mea. Mă gândesc la *a ta*. Încerc să mă concentrez pe prezent.

— Apropo de prezent, când o să i-o prezinţi bunicii tale pe Rachel?

— Mă gândeam s-o fac în seara asta. De aceea am trecut pe la bunica, ca să obţin o invitaţie la cină pentru Rachel.

— Vă ţin pumnii, glumi Colin, ronţăind ultima aripioară de pui.

Ştia că era mare lucru s-o convingi pe bunica lui Nick, cunoscută pentru modul ei de viaţă rezervat, să invite o persoană complet necunoscută în casa ei.

— Sper că realizezi că totul o să se schimbe din clipa în care Rachel va păşi în casa aceea, nu?

— Ciudat, exact asta a zis şi Astrid. Ştii, Rachel nu aşteaptă ceva de la mine – nu m-a presat în nici un fel cu privire la căsătorie. De fapt, nici măcar n-am discutat despre asta.

— Nu, nu, nu la asta mă refer, încercă să-i explice Colin. Faza e că voi doi aţi trăit într-o fantezie idilică până acum, o viaţă simplă, ceva gen „tineri îndrăgostiţi în Greenwich Village". Până acum, ai fost un tip care se zbătea să obţină un post la facultate. Nu crezi c-o să aibă un şoc diseară?

— Ce vrei să spui? *Chiar* mă zbat să obţin un post şi nu văd cum va schimba lucrurile între mine şi Rachel vizita noastră la bunică-mea.

— Haide, Nicky, nu fi naiv! De cum va păşi în casa aceea, asta va afecta *clar* relaţia dintre voi. Nu zic că va fi neapărat o schimbare în rău, dar veţi pierde o anumită inocenţă. N-o să mai puteţi să reveniţi la starea iniţială, asta e sigur. Orice s-ar întâmpla, nu te va mai vedea la fel, întocmai cum se întâmpla cu toate fostele mele iubite de îndată ce aflau că sunt *acel* Colin Khoo. Încerc doar să te pregătesc puţin.

Nick reflectă câteva clipe asupra spuselor lui Colin.

— Cred că greşeşti, Colin. În primul rând, situaţiile noastre sunt complet diferite. Familia mea nu se compară cu a ta. Tu ai fost pregătit din ziua în care te-ai născut să devii director executiv al Organizaţiei Khoo, dar în familia mea nu există nimic de genul ăsta. Nici măcar *n-avem* o afacere de familie. Şi da, oi avea eu veri înstăriţi şi alte cele, dar ştii că situaţia mea e alta. Nu sunt ca Astrid, care a moştenit toată averea lăsată de sora bunicii ei, sau ca verii mei din familia Shang.

Colin clătină din cap.

— Nicky, Nicky, de-asta te iubesc eu pe tine. Eşti singura persoană de pe continent care nu-şi dă seama cât de bogat eşti sau, mai bine zis, cât de bogat vei fi într-o bună zi. Dă-mi puţin portofelul tău.

Nick fu intrigat de rugăminte, dar scoase portofelul tocit din piele maro din buzunarul de la pantaloni şi i-l întinse.

— O să vezi că n-am mai mult de cincizeci de dolari.

Colin scoase carnetul de şofer valabil în statul New York din portofelul lui Nick şi i-l puse dinaintea ochilor.

— Citeşte-mi ce scrie aici.

Nick îşi dădu ochii peste cap, dar îi făcu pe plac.

— Nicholas A. Young.

— Exact. YOUNG. Acum, din toată familia ta, mai ai vreun văr cu numele ăsta de familie?

— Nu.

— Exact aşa. În afară de tatăl tău, eşti singurul *Young* rămas. *Eşti* moştenitorul oficial, fie că o crezi sau nu. În plus, bunica ta te adoră. Şi toată lumea ştie că ea deţine controlul asupra averii ambelor familii, Young *şi* Shang.

Nick clătină din cap, în parte pentru că era uluit de supoziţiile lui Colin, dar mai ales pentru că discuţiile despre astfel de lucruri – chiar şi cu cel mai bun prieten al lui – îl făceau să se simtă stânjenit. Era o reacţie care-i fusese indusă de la o vârstă fragedă. (Îşi amintea şi acum ziua în care, pe la şapte ani, întorcându-se acasă de la şcoală, o întrebase pe bunică-sa la ceai: „Colegul meu de clasă Bernard Tai zice că tatăl lui e foarte bogat şi că şi noi suntem foarte bogaţi. E adevărat?" Mătuşa lui Victoria, cufundată în *London Times*, lăsă brusc ziarul din mână şi îl puse imediat la punct. „Nicky, băieţii bine-crescuţi nu pun *niciodată* astfel de întrebări. Nu se cade niciodată să-i întrebi pe oameni dacă sunt bogaţi sau să discuţi probleme legate de bani. Nu suntem bogaţi, doar avem o situaţie materială bună. Acum cere-i scuze lui *Ah Ma*.")

Colin continuă.

— De ce crezi că bunicul meu, care e atât de disprețuitor cu toată lumea, te tratează ca pe un prinţ de fiecare dată când te vede?

— Şi eu care credeam că bunicul tău pur şi simplu mă simpatizează.

— Bunicul meu e un nenorocit. Nu-l interesează decât puterea şi prestigiul şi cum să facă să extindă afurisitul de imperiu Khoo. De-asta a încurajat relaţia mea cu Araminta de fapt şi de drept şi de-asta îmi impunea întotdeauna cu cine aveam voie să mă împrietenesc. Chiar şi când eram mici, îmi amintesc că-mi spunea „Poartă-te frumos cu băiatul ăsta Nicholas. Nu uita, în comparaţie cu familia Young, noi suntem săraci lipiţi."

— Bunicul tău a început să se senilizeze, cred. Oricum, toată povestea asta absurdă cu moştenirea n-are nici o relevanţă, pentru că, după cum o să descoperi în curând, Rachel nu e genul de fată interesată de astfel de chestii. O fi ea specialistă în economie, dar e persoana cea mai nematerialistă pe care o cunosc.

— Ei bine, în cazul ăsta, vă doresc multă fericire. Dar îţi dai seama că, şi în prezent, forţe malefice complotează împotriva ta?

— Ce-i asta, *Harry Potter*? râse Nick. Exact aşa a sunat. Da, îmi dau seama că, şi în prezent, forţe malefice complotează împotriva mea. Astrid deja m-a avertizat, mama a decis în mod inexplicabil să plece în China chiar în ziua în care trebuia să ajung şi am fost nevoit să-i cer ajutorul surorii bunicii ca s-o conving pe bunica s-o invite pe Rachel la cină diseară. Dar ştii ce? De-aia nu mai pot!

— Nu cred că mama ta e persoana de care ar trebui să te temi.

— Atunci de cine ar trebui să mă tem, mai exact? Spune-mi cine e atât de plictisit, încât să piardă vremea încercând să-mi saboteze relaţia cu Rachel şi de ce ar face-o?

— Practic, toate fetele de măritat de pe insulă, cu mamele lor *cu tot*.

Nick izbucni în râs.

— Stai aşa, ce-au cu mine? Nu eşti tu cel mai vânat burlac din Asia?

— Eu sunt pe cale să mă retrag. Toată lumea știe că nimic pe lumea asta n-o s-o împiedice pe Araminta să mă ia de soț săptămâna viitoare. Așa că îți predau oficial titlul și coroana, râse Colin, împăturindu-și șervetul de hârtie în formă de piramidă și punându-i-l pe cap lui Nick. De-acum pregătește-te să fii vânat.

18

Rachel şi Peik Lin

*

SINGAPORE

După ce terminară prânzul, Neena ţinu neapărat să-i facă lui Rachel un tur complet al celeilalte aripi a casei (care, deloc surprinzător, era decorată în stilul mult prea baroc care o izbise pe Rachel mai devreme). Neena se lăudă de asemenea cu grădina ei de trandafiri şi sculptura de Canova pe care o instalaseră recent acolo (din fericire, fără a o mai polei cu aur). Când, în sfârşit, încheiară turul Peik Lin propuse să se întoarcă la hotel şi să se relaxeze luând ceaiul împreună, deoarece Rachel era încă un pic ameţită de schimbarea de fus orar.

— La restaurantul hotelului servesc un meniu minunat la ora ceaiului de după-amiază, cu un *nyonya kueh* delicios.

— Dar sunt deja sătulă după prânz, protestă Rachel.

— Ei bine, va trebui să te obişnuieşti cu programul meselor din Singapore. Noi mâncăm de cinci ori pe zi – micul dejun, prânzul, ceaiul, cina şi o cină târzie.

— Oh Doamne, o să mă îngraş cât stau aici.

— Ba nu. Ăsta e singurul avantaj al căldurii de-aici – transpiri aşa tare, încât arzi rapid caloriile!

— S-ar putea să ai dreptate, nu ştiu cum suportaţi vremea asta, zise Rachel. O să iau un ceai, dar să căutăm cel mai răcoros loc.

Se instalară comod în cafeneaua de pe terasă, care dădea spre piscină, dar, din fericire, avea aer condiţionat. Chelneri în uniforme elegante treceau pe lângă ele cu tăvi pe care aveau prăjituri, produse de patiserie şi delicatese *nyonya*.

— Mmmm... trebuie să guşti prăjitura asta, zise Peik Lin, punându-i în farfurie o felie de şarlotă lipicioasă, cu orez şi cocos.

Rachel luă o gură, descoperind, spre surprinderea ei, că această combinaţie de şarlotă cu o aromă subtilă şi orez lipicios, cu o savoare aparte, chiar crea dependenţă. Se uită în jur la grădina idilică, cu şezlonguri în care oaspeţii moţăiau în soarele după-amiezii târzii.

— Tot nu-mi vine să cred că hotelul îi aparţine familiei lui Colin, zise ea, luând încă o gură de *kueh*.

— Ba să crezi. Şi mai deţin multe altele – hoteluri în jurul lumii, proprietăţi comerciale, bănci, companii miniere. Lista e practic interminabilă.

— Colin pare *aşa* de modest. Vreau să zic, am mers să luăm cina într-una din pieţele alea în aer liber.

— Nu e nimic neobişnuit în asta. Toată lumea din Singapore iubeşte pieţele culinare în aer liber. Aminteşte-ţi, eşti în Asia şi primele impresii pot fi înşelătoare. Ştii că majoritatea asiaticilor strâng banii la ciorap. Oamenii bogaţi sunt şi mai şi decât restul. Mulţi dintre cei mai bogaţi oameni din Singapore încearcă să nu iasă în evidenţă şi, de obicei, nici nu ghiceşti că stai lângă un miliardar.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, dar familia *ta* nu pare să-şi ascundă averea.

— Bunicul meu a venit din China şi a început prin a munci ca zidar. A fost un om care a reuşit prin forţele proprii şi ne-a transmis tuturor modelul „munceşte din greu, bucură-te de viaţă pe măsură". Dar, zău aşa, nu ne putem compara cu familia Khoo. Ei sunt *putred de bogaţi*. Sunt întotdeauna pe unul din primele locuri în topul „Cei mai bogaţi oameni din Asia" editat de *Forbes*. Şi ştii că ce se vede e o

parte infimă din averea lor reală. Cei de la *Forbes* includ doar activele pe care le pot verifica și miliardarii din Asia sunt atât de secretoși cu privire la proprietățile lor. Cele mai bogate familii sunt întotdeauna mai bogate cu miliarde de dolari în comparație cu cifrele estimative din topul *Forbes*.

Se auzi o sonerie electronică.

— Ce se aude? întrebă Rachel, până să-și dea seama că era noul ei telefon mobil, cu număr de Singapore.

Era Nick.

— Salutare, răspunse ea zâmbind.

— Salutare și ție! Ai o după-amiază faină, stând la povești cu prietena ta?

— Absolut. Ne-am întors la hotel și luăm ceaiul. Tu ce faci?

— Stau și mă holbez la Colin care e în chiloți.

— POFTIM?

Nick izbucni în râs.

— Sunt acasă la Colin. Tocmai au venit costumele și croitorul face ultimele modificări.

— Oh. Cum arată costumul tău? E albastru-cobalt cu volane?

— Ai vrea tu. Nu, e plin de strasuri și șnururi aurite. Hei, am uitat să-ți spun, dar bunica organizează în fiecare vineri seară o cină de familie. Știu că încă nu ți-ai revenit după schimbarea orei, dar ai chef să vii?

— Oooh. Să luăm cina la bunica ta?

Peik Lin înclină din cap.

— Cine-o să mai fie acolo? întrebă Rachel.

— Probabil doar câteva rude. Majoritatea rudelor mele apropiate încă nu s-au întors în țară. Dar o să fie Astrid.

Rachel era în dubiu.

— Hm, tu ce zici? Ai vrea să vin sau ai prefera să petreci puțin timp singur cu familia ta mai întâi?

— Sigur că nu. Mi-ar plăcea să vii, dar numai dacă te simți în stare, știu că te-am luat pe nepusă masă.

Rachel se uită la Peik Lin, deliberând. Oare era pregătită să-i întâlnească familia?

— Acceptă, o îndemnă Peik Lin repede.

— Mi-ar plăcea să vin. La ce oră trebuie să fim acolo?

— Pe la şapte şi jumătate e bine. Uite care-i treaba... eu sunt la Colin acasă în Sentosa Cove. La cât de aglomerat e traficul vineri seară, e un coşmar să te întorci în centru, aşa că mi-e mult mai uşor să ne întâlnim direct acolo. Te superi dacă iei un taxi până la bunică-mea? O să-ţi dau adresa şi te aştept la intrare.

— Să iau un taxi?

Peik Lin clătină din cap, şoptind înfundat:

— Te duc eu.

— OK, spune-mi adresa, zise Rachel.

— Tyersall Park.

— Tyersall Park, repetă ea, notând pe o hârtie. Doar atât? Ce număr?

— N-are număr. Uită-te după o poartă cu două coloane albe şi spune-i şoferului că e la capătul străzii Tyersall, chiar în spatele Grădinii Botanice. Sună-mă dacă nu găseşti locul.

— Bine, ne vedem cam într-o oră.

De îndată ce-i închise, Peik Lin îi smulse hârtia din mână.

— Hai să vedem unde stă Bunica.

Studie adresa.

— N-are număr, deci Tyersall Park trebuie să fie un complex de apartamente. Hmm... credeam că ştiu fiecare complex rezidenţial de pe insulă. Nici măcar n-am auzit de strada asta. Probabil e pe undeva pe Coasta de Vest.

— Nick a zis că e chiar lângă Grădina Botanică.

— Serios? E foarte aproape. Oricum, se orientează şoferul. Avem probleme mult mai importante – cum ar fi cu ce te îmbraci.

— Oh Doamne, habar n-am!

— Ei bine, vrei să fie ceva comod, dar vrei de asemenea să faci o impresie bună, nu-i aşa? Vor veni şi Colin şi Araminta?

— Nu cred. A zis că vor fi doar rude.

— Oh Doamne, mi-aș dori să știu mai multe despre familia lui Nick.

— Mă distrați la culme, cum vă place să vă băgați nasul!

— Trebuie să ne înțelegi. Singapore e un sat mai mare – toată lumea își bagă nasul în treburile altora. În plus, trebuie să recunoști că misterul a devenit mult mai interesant acum că știm că e cel mai bun prieten al lui Colin. Oricum, trebuie să arăți minunat diseară!

— Hmmm... nu știu ce să zic. Nu vreau să-și facă o impresie greșită, să-și închipuie că sunt înnebunită după lux.

— Rachel, crede-mă, *nimeni* n-ar putea vreodată să te acuze de asta. Recunosc bluza pe care o porți – o ai din facultate, nu-i așa? Arată-mi ce haine ai mai adus. E prima ta întâlnire cu familia lui, așa că trebuie să procedăm *foarte* strategic.

— Peik Lin, începi să mă sperii! Sunt sigură că rudele lui or să fie foarte OK și n-o să le pese cum sunt îmbrăcată atâta timp cât am ceva pe mine.

După ce făcu parada modei coordonată de Peik Lin, Rachel se hotărî să poarte ce plănuise de la bun început – o rochie lungă de in, fără mâneci, de culoarea ciocolatei, cu nasturi și un cordon din același material, și sandale cu tocul jos. Își puse o brățară simpatică de argint, pe care o înfășură de mai multe ori în jurul încheieturii, și singura bijuterie scumpă pe care o avea – cerculușii din perle Mikimoto pe care îi primise cadou de la mama ei când își luase doctoratul.

— Aduci un pic cu Katharine Hepburn într-un safari, zise Peik Lin. Elegantă, distinsă, dar fără să dai impresia că te-ai dat peste cap.

— Să-mi las părul desfăcut sau să-l prind?

— Lasă-l desfăcut. E un pic mai sexy așa. Hai să ne urnim, altfel o să întârziem.

În scurt timp erau în mașina care înainta pe străduțele șerpuite, umbroase, din spatele Grădinii Botanice, în căutarea străzii Tyersall. Șoferul zise că trecuse

la un moment dat pe lângă strada cu pricina, dar acum nu mai reușea s-o găsească.

— E ciudat că nu apare pe GPS, zise Peik Lin. E o zonă unde te rătăcești ușor, pentru că e unul din puținele cartiere cu astfel de străzi înguste.

Cartierul o luă prin surprindere pe Rachel, dat fiind că era prima dată când vedea case atât de impunătoare și vechi, pe pajiști imense.

— Cele mai multe străzi de pe-aici au nume cu sonorități britanice. Napier Road, Cluny Road, Gallop Road..., constată Rachel.

— Ei bine, aici locuiau oficialii britanici în perioada colonială, nu e o zonă rezidențială, de fapt. Majoritatea caselor de-aici sunt deținute de stat și multe din ele sunt ambasade, cum e chestia aia uriașă, gri, de-acolo, care e Ambasada Rusiei. Știi, probabil că bunica lui Nick locuiește într-un complex rezidențial guvernamental, cred că de-asta n-am auzit deloc până acum.

Șoferul încetini brusc și coti la stânga la o intersecție, intrând pe o străduță și mai îngustă.

— Uite, aici e strada Tyersall, deci clădirea trebuie să fie la capătul ei, zise Peik Lin.

Copaci uriași, seculari, cu trunchiul noduros, se înălțau de-o parte și de alta a străzii, înconjurați de un desiș de ferigi, vestigii ale pădurii tropicale primordiale ce acoperise cândva insula. Coborând pe strada ușor în pantă și virând la dreapta, observară brusc două coloane albe, hexagonale, care încadrau o poartă joasă de fier, gri-deschis. Pe marginea drumului, aproape ascuns de vegetația bogată, se întrezărea un semn ruginit pe care scria TYERSALL PARK.

— N-am trecut pe-aici în viața mea. E foarte ciudat că există apartamente aici. Ce facem acum? Vrei să-l suni pe Nick?

Înainte ca Rachel să apuce să-i răspundă, în poartă apăru un paznic indian cu o barbă impresionantă, care purta o uniformă foarte îngrijită, galben-verzui, și un turban uriaș. Șoferul lui Peik Lin înaintă încet, deschizând geamul la apropierea paznicului. Acesta

din urmă se aplecă înspre maşină şi întrebă într-o engleză impecabilă:

— Domnişoara Rachel Chu?

— Da, eu sunt, răspunse Rachel, făcându-i cu mâna.

— Bine aţi venit, domnişoară Chu, zise paznicul zâmbind. Mergeţi tot înainte şi rămâneţi pe partea dreaptă, îi zise şoferului, deschizând apoi porţile şi făcându-le semn să intre.

— *Alamak*, ştiţi cine era omul ăla? întrebă şoferul malaezian al lui Peik Lin, întorcându-se cu o expresie de respect amestecat cu teamă.

— Cine? întrebă Peik Lin.

— E un Gurkha! Sunt cei mai temuţi soldaţi din lume. Îi vedeam tot timpul în Brunei. Sultanul din Brunei angajează doar Gurkha pentru gărzile sale de corp. Ce caută un Gurkha aici?

Maşina îşi continuă drumul, urcând pe o colină, de-a lungul unei alei mărginite de un gard viu îngrijit. După ce luară o curbă domoală, ajunseră în faţa unei alte porţi. De data aceasta era o poartă blindată, de oţel, cu o gheretă de pază modernă. Rachel văzu alţi doi paznici Gurkha care îi priveau pe geam în timp ce poarta impunătoare se deschise silenţios, făcându-i loc unei alte alei lungi, acoperită cu pietriş. Pe măsură ce maşina înainta pe alee, cu pietrişul scârţâind sub cauciucuri, desişurile erau înlocuite de şiruri de palmieri înalţi, care împărţeau în jumătate parcul imens. Erau, poate, vreo treizeci de palmieri, perfect aliniaţi de o parte şi de alta a aleii, şi cineva instalase cu grijă felinare înalte, dreptunghiulare, cu lumânări, sub fiecare palmier, ca nişte santinele menite să-i conducă.

În timp ce urcau pe alee, Rachel privea uluită felinarele luminate şi parcul uriaş, foarte îngrijit, din jurul ei.

— Ce parc e ăsta? o întrebă pe Peik Lin.

— Habar n-am.

— Toată chestia asta e un singur complex rezidenţial? Arată ca şi cum am intra într-o staţiune Club Med.

— Nu știu sigur. N-am mai văzut niciodată așa ceva, în tot orașul, răspunse Peik Lin, la fel de uimită.

Peisajul îi amintea de parcurile nobiliare pe care le vizitase în Anglia, de Chatsworth House sau de Palatul Blenheim. Când mașina luă ultima curbă, Rachel exclamă surprinsă, apucând-o pe Peik Lin de mână. În depărtare se întrezărea o casă mare, viu luminată. Pe măsură ce se apropiau, deveni evident cât de mare era clădirea de fapt. Nu era o casă. Era mai curând un castel. Aleea de la intrare era plină de mașini, în special mașini mari, de proveniență europeană – Mercedes, Jaguar, Citroën, Rolls-Royce, multe din ele cu steaguri și embleme diplomatice. Un grup de șoferi stăteau într-un cerc în spatele mașinilor, fumând. Lângă ușa masivă de la intrare se vedea o siluetă într-o cămașă albă de in și pantaloni de pânză închiși la culoare, cu părul ciufulit și mâinile în buzunar – era Nick.

— Cred că visez. Nu poate fi adevărat, zise Peik Lin.

— Oh, Peik Lin, cine sunt oamenii ăștia? întrebă Rachel emoționată.

Pentru prima dată în viață, Peik Lin nu-și găsea cuvintele. Se uită la Rachel cu o privire pătimașă și apoi zise, aproape în șoaptă:

— Nu știu cine sunt oamenii ăștia. Dar pot să-ți spun un lucru – *oamenii ăștia sunt mai bogați decât ai putea visa.*

PARTEA a II-a

Nu v-am povestit nici jumătate din ceea ce-am văzut,
pentru că nimeni nu m-ar fi crezut.

MARCO POLO, 1324

1

Astrid

*

SINGAPORE

Astrid tocmai îl îmbrăca pe Cassian în costumul lui nou, foarte dichisit, de marinar, când primi un telefon de la soţul ei.

— Trebuie să lucrez până târziu şi n-o să pot ajunge la cină la *Ah Ma*.

— Serios? Michael, ai lucrat până târziu în fiecare seară săptămâna asta, zise Astrid, încercând să-şi menţină tonul neutru.

— Toată echipa lucrează până târziu.

— Vineri seară?

Nu voia să-i dea semne că se îndoieşte de el, dar nu-şi putu reţine exclamaţia. Acum, că îi picase vălul de pe ochi, semnele erau clare – Michael lipsise de la aproape toate întâlnirile de familie din ultimele câteva luni.

— Da. Ţi-am mai zis, aşa e când începi o afacere, adăugă Michael precaut.

Astrid simţi impulsul de a-i demonta scuza.

— Ei bine, de ce nu vii după ce scapi de la lucru, indiferent de oră? Probabil c-o să stăm până târziu. Cactusul *tan hua* al lui *Ah Ma* înfloreşte în seara asta şi a invitat mai multă lume.

— Un motiv în plus să nu vin. O să fiu extenuat.

— Haide, e o ocazie specială. Ştii că e de bun augur să vezi cum se deschid florile şi o să fie foarte plăcut, zise Astrid, silindu-se să pară degajată.

— Am fost când a înflorit ultima dată, acum trei ani, și pur și simplu n-am dispoziția să văd lume multă.

— Oh, nu cred c-o să fie așa multă lume.

— Mereu spui asta și apoi ajungem acolo și se dovedește că e o cină cu cincizeci de oaspeți, între care și vreun nesuferit de politician, sau alte distracții secundare, se plânse Michael.

— Nu-i adevărat.

— Haide, *lah*, știi că așa e. Ultima dată a trebuit să suportăm un întreg recital dat de tipul ăla, Ling Ling.

— Michael, îl cheamă Lang Lang și probabil că ești singurul om din lume care nu și-ar dori un recital privat oferit de unul din cei mai mari pianiști ai lumii.

— Ei bine, a fost al naibii de *lay chay*[1], mai ales într-o seară de vineri, când sunt epuizat după o săptămână de muncă.

Astrid hotărî că n-avea rost să mai insiste. Evident avea la dispoziție nenumărate scuze ca să se sustragă de la cină. *Ce punea la cale de fapt? Oare târfa din Hong Kong care-i trimitea mesaje venise pe neașteptate în Singapore? Oare urma să se vadă cu ea?*

— Bine, o să-i spun bucătăresei să-ți pregătească ceva când ajungi acasă. Ce-ai vrea să mănânci? îl întrebă, cu o voioșie prefăcută.

— Nu, nu, nu te deranja. Sunt sigur c-o să comandăm ceva de mâncare aici.

Cum spui tu. Astrid închise telefonul cu inima îndoită. *Oare unde avea să comande de mâncare? O să comande cina în cameră în vreun hotel sordid din Geylang? Era imposibil să se vadă cu femeia aia într-un hotel respectabil – risca să fie recunoscut.* Își aminti o vreme, nu foarte îndepărtată, când Michael își cerea scuze atât de afectuos pentru că lipsea de la vreo întâlnire de familie. Îi spunea lucruri menite s-o împace, gen „Iubito, îmi cer mii de scuze că nu

1. „Plictisitor" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

pot ajunge. Eşti sigură că nu te superi dacă te duci singură?". Dar acea latură mai tandră a lui dispăruse. Oare când se întâmplase asta? Şi cum de-i luase aşa mult să observe?

De când îl vizitase pe Stephen Chia, Astrid avusese un soi de catharsis. În mod pervers, era uşurată să aibă o dovadă a infidelităţii soţului ei. Incertitudinea – suspiciunile ascunse – fusese lucrul de neîndurat. Acum putea, după cum ar fi zis un psiholog, „să înveţe să accepte şi să se adapteze". Putea să se concentreze pe imaginea de ansamblu. Mai devreme sau mai târziu, escapada se va sfârşi şi viaţa va merge înainte, ca pentru milioanele de soţii care îndurau în tăcere aventurile soţilor, din vremuri imemoriale.

Nu va fi nevoie de certuri şi confruntări isterice. Aşa ceva ar fi deja un clişeu, chiar dacă fiecare lucru mărunt pe care îl făcea soţul ei părea desprins din acele teste gen „Soţul tău te înşală?" din vreo revistă de duzină pentru femei. *A plecat soţul tău mai des în delegaţie în ultimul timp?* Bifat. *Faceţi dragoste mai rar?* Bifat. *A făcut cheltuieli misterioase fără vreo explicaţie?* Bifat de două ori. Putea chiar să adauge o nouă întrebare la test. *Primeşte soţul tău mesaje nocturne de la o fată care susţine că-i lipseşte mădularul lui vânjos?* BIFAT. Simţi din nou c-o ia cu ameţeală şi că-i creşte tensiunea. Trebui să se aşeze un pic şi să inspire adânc de câteva ori. Oare de ce lipsise de la cursul de yoga toată săptămâna, când avea atâta nevoie să se elibereze de tensiunea acumulată? *Încetează. Încetează. Încetează.* Trebuia să-şi alunge toate gândurile astea din minte şi să se concentreze pe momentul prezent. Acum trebuia să se pregătească pentru petrecerea lui *Ah Ma*.

Văzându-şi imaginea reflectată în măsuţa de cafea, hotărî să-şi schimbe toaleta. Purta una din ţinutele ei preferate, o rochie neagră, transparentă, gen tunică, semnată de Ann Demeulemeester, dar simţi nevoia să opteze pentru ceva mai îndrăzneţ. Absenţa lui Michael n-avea să-i strice seara. N-avea de gând să

mai petreacă nici măcar o secundă gândindu-se la locul unde s-ar fi putut afla el şi la ceea ce făcea sau nu în acel moment. Era hotărâtă să aibă o noapte minunată, bucurându-se de florile rare care urmau să se deschidă sub cerul înstelat, şi să aibă parte doar de experienţe plăcute. *Întotdeauna mi s-au întâmplat lucruri plăcute la Ah Ma.*

Intră în dormitorul de oaspeţi, care devenise practic o debara de rezervă pentru garderoba ei în continuă expansiune (şi asta fără a pune la socoteală camerele pline de haine pe care le lăsase la părinţii ei). Camera era plină cu suporturi de metal pe care se aflau ţinute în huse de plastic, aranjate meticulos în funcţie de sezon şi culoare, şi Astrid trebui să scoată un suport în hol ca să se poată mişca în cameră. Apartamentul era mult prea mic pentru trei persoane (patru cu tot cu dădaca, Evangeline, care dormea în camera lui Cassian), dar se adaptase cum putuse mai bine de dragul soţului ei.

Majoritatea prietenelor lui Astrid ar fi fost absolut oripilate dacă ar fi văzut condiţiile în care trăia. Pentru majoritatea locuitorilor din Singapore, un apartament de aproape 186 de metri pătraţi, cu trei dormitoare, trei băi şi un balcon privat în Districtul 9, ar fi o reşedinţă de lux, dar pentru Astrid, care-şi petrecuse copilăria în adevărate palate, incluzând casa impunătoare a tatălui ei de pe Nassim Road, bungaloul de weekend în stil modernist din Tanah Merah, plantaţia vastă a familiei din Kuantan şi domeniul bunicii ei din Tyersall Park, era ceva de neînţeles.

Ca dar de nuntă, tatăl ei plănuise să angajeze un arhitect brazilian în ascensiune să le construiască tinerilor căsătoriţi o casă în Bukit Timah, pe un teren care fusese deja trecut pe numele lui Astrid, dar Michael nici n-a vrut să audă. Era o fire mândră şi a insistat să locuiască amândoi într-un loc pe care-l putea cumpăra cu banii lui. „Sunt capabil să le asigur toate cele necesare fiicei dumneavoastră şi familiei pe care o vom întemeia", i-a declarat viitorului

socru, care, în loc să fie impresionat de gest, l-a considerat destul de nesăbuit.

Cum avea individul ăsta să-şi permită să-i asigure fiicei sale o casă ca aceea cu care era obişnuită, din salariul lui? Din economiile modeste ale lui Michael, de-abia dacă puteau plăti acontul pentru un apartament proprietate privată şi Harry nici nu putea concepe ca fiica lui să trăiască într-o locuinţă subvenţionată de stat. De ce nu puteau măcar să se mute într-una din casele sau apartamentele de lux trecute deja pe numele ei? Dar Michael insistă ca ei să-şi înceapă viaţa în doi pe un teritoriu neutru. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis şi Michael a acceptat să-i lase pe Astrid şi pe tatăl ei să contribuie fiecare cu o sumă egală cu cea pe care o putea oferi el ca acont. Sumele adunate le-au permis să cumpere apartamentul acesta într-un complex rezidenţial din anii '80, pe Clemenceau Avenue, cu un credit ipotecar pe treizeci de ani.

În timp ce răscolea printre ţinute, Astrid realiză brusc, aproape amuzată, că, din banii pe care îi dăduse numai pe toaletele din camera asta, ar fi putut să cumpere o casă de trei ori mai mare. Se întrebă ce-ar fi zis Michael dacă ar fi ştiut câte proprietăţi avea deja. Părinţii lui Astrid le cumpărau copiilor lor case aşa cum alţi părinţi le cumpără odraslelor dulciuri. De-a lungul anilor, îi cumpăraseră atâtea case, încât, atunci când a devenit doamna Teo, avea deja un portofoliu imobiliar impresionant. Lista includea bungaloul de pe Dunearn Road, casa din Clementi şi cele două case lipite de pe Chancery Lane, un şir de case Peranakan de patrimoniu, cu magazine la parter, de pe Emerald Hill, lăsate moştenire de o soră a bunicii din partea tatălui, şi numeroase apartamente de lux împrăştiate peste tot pe insulă.

Şi asta includea doar proprietăţile din Singapore. Mai avea terenuri în Malaezia, un apartament în Londra pe care i-l cumpărase în secret Charlie Wu, o casă în cartierul exclusivist Point Piper din Sydney şi o alta în Honolulu, în zona Diamond Head. Şi,

recent, mama ei îi zisese că a cumpărat pentru ea un apartament aflat la ultimul etaj al unei clădiri înalte noi din Shanghai. („Am văzut oglinda specială computerizată din dressing, care-ţi memorează toate ţinutele, şi am *ştiut* imediat că apartamentul era făcut pentru tine", o anunţase Felicity entuziasmată.) Sincer vorbind, Astrid nici măcar nu se chinuia să şi le amintească pe toate; erau prea multe proprietăţi ca să le poată ţine minte.

Oricum, nici nu prea avea rost, cu excepţia caselor de pe Emerald Hill şi a apartamentului din Londra, nici una din proprietăţi nu-i aparţinea cu adevărat – nu încă. Achiziţiile acestea făceau parte din strategia de succesiune a părinţilor ei şi Astrid ştia că, atâta timp cât trăiau ei, n-avea cu adevărat controlul asupra proprietăţilor, deşi beneficia de veniturile pe care le aduceau. De două ori pe an, când aveau întâlnire de familie cu directorii de afaceri de la Leong Holdings, ea descoperea că valoarea conturilor ei personale creştea constant, uneori considerabil, oricâţi bani ar fi aruncat pe rochii haute couture în sezonul anterior.

Aşadar, ce ţinută să aleagă? Poate că era momentul să inaugureze una din achiziţiile recente de la Paris. O să poarte bluza nouă gen ie cu broderii de la Alexis Mabille, cu pantalonii strâmţi gri-perle de la Lanvin şi cerceii noi de la VBH. Faza cu cerceii ăia e că erau atât de extravaganţi, încât păreau gablonzuri. Dădeau o notă mai *degajată* întregii toalete. Da, merita să arate minunat. Şi acum poate c-ar trebui să-i schimbe şi ţinuta lui Cassian, ca să fie în ton cu a ei.

— Evangeline, Evangeline, strigă. Vreau să-l schimb pe Cassian. Hai să-l îmbrăcăm în puloverul gri-violet de la Marie-Chantal.

2

Rachel şi Nick

*

TYERSALL PARK

Când maşina lui Peik Lin se apropie de arcada pentru vehicule, Nick coborî grăbit treptele de la intrare şi le ieşi înainte.

— Mi-era teamă că v-aţi rătăcit, zise, deschizând portiera.

— Ne-am rătăcit un pic, răspunse Rachel, coborând din maşină şi uitându-se lung la faţada impunătoare care-i stătea dinainte.

Simţi un gol în stomac şi îşi netezi emoţionată rochia.

— Am întârziat mult?

— Nu, e în regulă. Îmi pare rău, nu v-am dat indicaţii îndeajuns de clare? întrebă, uitându-se pe geamul maşinii şi zâmbindu-i lui Peik Lin. Mulţumesc mult c-ai adus-o pe Rachel până aici.

— Cu plăcere, murmură Peik Lin, încă uluită de ceea ce vedea în jurul ei.

Tare ar fi vrut să coboare din maşină şi să exploreze acest domeniu uriaş, dar ceva o îndemnă să rămână nemişcată. Aşteptă o clipă, gândindu-se că Nick avea s-o invite poate să bea ceva, dar nu părea să fie rost de vreo invitaţie. Într-un final zise, pe cât de nonşalant putea:

— E o casă pe cinste, îi aparţine bunicii tale?

— Da, răspunse Nick.

— Stă de mult aici? întrebă Peik Lin, nerezistând tentației de a afla mai multe și sucindu-și gâtul să vadă mai bine casa.

— De când era adolescentă.

Răspunsul lui Nick o luă prin surprindere pe Peik Lin, deoarece presupusese că domeniul îi aparținuse bunicului lui. Acum întrebarea care-i stătea pe limbă era *„Cine Dumnezeu e bunica ta?"*. Dar nu voia să pară prea indiscretă.

— Ei bine, petrecere frumoasă, zise, făcându-i cu ochiul lui Rachel și rugând-o pe mutește s-o sune mai târziu.

Rachel îi răspunse cu un zâmbet.

— Noapte bună, drum bun! zise Nick, bătând în tavanul mașinii.

În timp ce mașina se îndepărta, Nick se întoarse spre Rachel, cu un aer ușor spășit.

— Sper că nu te superi... dar n-o să fie o simplă reuniune de familie. Bunica s-a hotărât pe ultima sută de metri, se pare, să organizeze o mică petrecere pentru că în seara asta îi înflorește *tan hua*.

— Dă o petrecere pentru că îi înflorește o plantă? întrebă Rachel nedumerită.

— Ei bine, e o plantă care înflorește foarte rar, uneori odată la zece ani, uneori chiar mai rar de-atât. Florile se deschid doar noaptea și trăiesc doar câteva ore. E un spectacol aparte.

— Sună bine, dar acum simt că ținuta mea nu e *deloc* potrivită pentru ocazie, zise Rachel gânditoare, uitându-se la limuzinele înșirate pe alee.

— Nici gând, arăți absolut minunat, zise Nick.

Simțea că are emoții și încercă s-o liniștească, lăsându-și mâna pe spatele ei și conducând-o spre ușa de la intrare. Simțindu-i căldura și energia mâinii lui, dintr-odată a fost mult mai bine. Cavalerul ei în armură strălucitoare era lângă ea și totul avea să fie bine.

Când intrară în casă, primul lucru care-i atrase atenția lui Rachel au fost plăcile de mozaic din holul imens. Rămase țintuită locului câteva minute, fascinată

de modelul complex în nuanțe de negru, albastru și roșu-coral, până să-și dea seama că nu erau singuri. Un indian înalt și deșirat stătea tăcut în mijlocul holului, lângă o masă circulară de piatră încărcată cu ghivece în care se aflau orhidee Phalaenopsis alb și mov. Bărbatul făcu o plecăciune curtenitoare în fața ei și îi întinse un vas de argint plin cu apă și petale de trandafir.

— Dacă vreți să vă răcoriți, domnișoară.

— Se bea? îl întrebă ea șoptit pe Nick.

— Nu, nu, te speli pe mâini, îi explică Nick.

Rachel își cufundă mâinile în apa rece, înmiresmată, și se șterse apoi cu prosopul moale care-i fusese oferit, simțindu-se impresionată (și un pic stânjenită) de ritual.

— Toată lumea e sus în camera de zi, spuse Nick, conducând-o spre scara sculptată din piatră.

Rachel văzu o siluetă cu colțul ochiului și scoase o exclamație șocată. Lângă scară pândea un tigru uriaș.

— E împăiat, Rachel, râse Nick.

Tigrul părea gata să-i atace, cu gura deschisă, ca și cum urma să scoată un răget fioros.

— Scuze, părea viu, zise Rachel, venindu-și în fire.

— A *fost*. E un tigru singaporez. Au trăit în regiune până spre sfârșitul secolului al XIX-lea, dar au fost vânați atât de acerb, încât n-a mai rămas nici un exemplar. Străbunicul meu l-a împușcat pe acesta când a năvălit în casă și s-a ascuns sub masa de biliard sau cel puțin asta e legenda de familie.

— Bietul de el, zise Rachel, întinzând mâna să-l mângâie pe cap.

Blana tigrului părea surprinzător de fragilă, ca și cum oricând putea să se desprindă un petic din ea.

— Mă speria la culme când eram mic. Nu îndrăzneam niciodată să mă apropii de hol noaptea și visam că a înviat și vine să mă atace în somn, spuse Nick.

— Ai copilărit aici? îl întrebă Rachel surprinsă.

— Da, până la șapte ani.

— Nu mi-ai zis niciodată c-ai locuit într-un palat.

— Nu e un palat. E doar o casă mare.

— Nick, de unde vin eu, ăsta se numeşte palat, zise Rachel, ridicându-şi privirea spre cupola din sticlă şi fier forjat care se înălţa deasupra lor.

Urcând scările, auzeau murmurul conversaţiilor şi acorduri de pian. Când ajunseră la etajul doi, Rachel se frecă la ochi, ca şi cum nu-i venea a crede. *Dumnezeule mare!* Pentru o clipă simţi c-o ia cu ameţeală, parcă ar fi fost purtată înapoi în timp, într-o altă epocă, în sala de mese a unui pachebot din anii '20, călătorind de la Veneţia la Istanbul, de pildă.

„Camera de zi", cum o numise atât de modest Nick, era o galerie care se întindea de-a lungul peretelui de nord al casei, mobilată cu divane art deco, scaune de răchită şi canapele aşezate fără un plan anume, alcătuind separeuri îmbietoare. Un şir de uşi înalte cu jaluzele se deschideau spre terasa care dădea ocol casei, lăsând să pătrundă în cameră parcul cu vegetaţie luxuriantă şi parfumul de iasomie de noapte, în timp ce în celălalt capăt al încăperii un tânăr îmbrăcat în frac cânta la pianul Bösendorfer. În timp ce Nick o conducea înăuntru, Rachel îşi impuse să ignore decorul, deşi în sinea ei ar fi vrut să studieze fiecare detaliu: plantele exotice aflate în jardiniere cu dragoni Qianlong, lămpile de sticlă opalină, cu o nuanţă roşiatică, care aruncau o lumină de chihlimbar asupra mobilei din tec lăcuit, pereţii filigranaţi cu argint şi lapislazuli a căror strălucire îi atrăgea privirea în timp ce străbătea camera. Fiecare obiect părea să poarte o patină de distincţie atemporală, ca şi cum era acolo de mai bine de o sută de ani, şi Rachel nu îndrăznea să atingă nimic. Oaspeţii de seamă însă păreau foarte în largul lor, tolăniţi pe canapele îmbrăcate în mătase Shantung sau mişunând pe terasă, în timp ce un alai de servitori cu mănuşi albe, în uniforme oliv-închis, se plimbau printre ei purtând tăvi cu băuturi.

— Uite-o pe mama lui Astrid, murmură Nick.

Până să apuce Rachel să se dezmeticească, o femeie cu un aer impunător se apropie de ei, fluturând din deget spre Nick.

— Nick, pramatie ce eşti, de ce nu ne-ai zis că te-ai întors? Credeam că vii abia săptămâna viitoare şi tocmai ai ratat petrecerea de ziua unchiului tău la Command House!

Femeia avea aerul unei matroane chineze între două vârste, dar avea un accent britanic impecabil, ca în filmele produse de Merchant şi Ivory. Rachel observă, fără să vrea, că părul ei negru era coafat întocmai ca al Reginei Elisabeta a II-a.

— Îmi cer scuze, credeam că tu şi unchiul Harry sunteţi în Londra în perioada asta a anului. *Dai gu cheh*, ea e prietena mea, Rachel Chu. Rachel, ţi-o prezint pe mătuşa mea, Felicity Leong.

Felicity o salută pe Rachel înclinând din cap şi o măsură din cap până-n picioare, fără vreo jenă.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Rachel, încercând să nu se lase tulburată de privirea ei ca de vultur.

— Desigur, zise Felicity, întorcându-se imediat spre Nick şi întrebându-l, aproape sever: Ştii cumva când soseşte tatăl tău?

— Habar n-am. Astrid a ajuns?

— Ei, ştii că fata asta întârzie mereu!

În clipa aceea, Felicity observă o indiancă mai în vârstă, îmbrăcată într-un sari în nuanţe de albastru şi auriu, care tocmai era ajutată să urce.

— Dragă doamnă Singh, când v-aţi întors din Udaipur? zbieră, ţâşnind spre ea, în timp ce Nick o trase pe Rachel într-o parte.

— Cine e doamna aceea? întrebă Rachel.

— E doamna Singh, o prietenă de familie care locuia aici pe stradă. E fiica unui maharajah şi una dintre cele mai fascinante persoane pe care le cunosc. A fost bună prietenă cu Nehru. O să ţi-o prezint mai târziu, când nu ne mai suflă în ceafă mătuşă-mea.

— Sariul ei e absolut superb, remarcă Rachel, uitându-se la cusăturile complicate cu fir aurit.

— Da, nu-i aşa? Am auzit că le trimite la curăţat în New Delhi, zise Nick, în timp ce încerca s-o

conducă spre bar şi împingând-o, fără să vrea, nas în nas cu o pereche între două vârste cu un aer foarte distins.

Bărbatul avea o creastă de păr negru, dat cu briantină, şi ochelari mari cu ramă de baga, în timp ce soţia avea o coafură impecabilă şi purta un costum clasic Chanel pe roşu şi alb cu nasturi aurii.

— Unchiule Dickie, mătuşă Nancy, v-o prezint pe prietena mea, Rachel Chu, zise Nick. Rachel, ţi-i prezint pe unchiul şi mătuşa mea, din ramura T'sien a familiei.

— Ah, Rachel, l-am cunoscut pe bunicul tău în Taipei... Chu Yang Chung, nu-i aşa? O întrebă unchiul Dickie.

— Aah... de fapt, nu. Familia mea nu e din Taipei, se bâlbâi Rachel.

— Oh. De unde sunt, atunci?

— La origini, din Guangdong, şi acum locuiesc în California.

Unchiul Dickie păru un pic şocat, în timp ce soţia sa îl strânse de braţ şi interveni:

— Oh, ştim bine California. California de Nord, mai precis.

— Da, de acolo sunt, răspunse Rachel politicos.

— Ah, atunci probabil că ştii familia Getty? Sunt bună prietenă cu Ann.

— Hm, vă referiţi la proprietarii Getty Oil?

— Mai există o altă familie Getty? întrebă Nancy nedumerită.

— Rachel e din Cupertino, nu din San Francisco, mătuşă Nancy. Motiv pentru care trebuie să-i fac cunoştinţă cu Francis Leong, pe care tocmai l-am văzut şi care am auzit c-o să meargă la Stanford anul ăsta, interveni Nick, trăgând-o repede pe Rachel după el.

Următoarea jumătate de oră deveni un şir ameţitor de prezentări, una după alta, pe măsură ce Nick îi făcea cunoştinţă cu tot felul de rude şi prieteni. A făcut cunoştinţă cu un întreg alai de mătuşi, unchi şi veri, cu ambasadorul thailandez, un bărbat scund, cu un aer distins, cu un bărbat pe care Nick

l-a prezentat drept sultanul unui stat malaezian cu un nume imposibil de pronunţat, însoţit de cele două soţii ale sale, care purtau pe cap văluri bogat împodobite.

În tot acest timp, Rachel observase o femeie care părea să atragă privirile tuturor. Era foarte slabă, cu spatele drept, un aer aristocratic şi părul alb ca zăpada, şi purta o rochie chinezească de mătase albă, tivită cu violet-închis de-a lungul gulerului, mânecilor şi poalelor. Majoritatea oaspeţilor roiau în jurul ei şi, când femeia se îndreptă în sfârşit spre ei, Rachel observă pentru prima dată asemănarea dintre ea şi Nick. Nick îi spusese mai devreme că, deşi bunica lui vorbea engleză foarte bine, prefera să vorbească în chineză şi stăpânea perfect patru dialecte – mandarină, cantoneză, hokkien şi teochew. Rachel hotărî să i se adreseze în mandarină, singurul dialect pe care-l vorbea, dar, înainte ca Nick să apuce să facă prezentările, ea făcu o plecăciune emoţionată în faţa doamnei şi spuse:

— Mă bucur să vă cunosc. Mulţumesc că m-aţi invitat în casa dumneavoastră minunată.

Femeia o privi intrigată şi îi răspunse, rar, în mandarină:

— Şi eu mă bucur să te cunosc, dar te înşeli, aceasta nu e casa mea.

— Rachel, ţi-o prezint pe mătuşa mea Rosemary, interveni Nick prompt.

— Şi trebuie să mă scuzi, am cam uitat mandarina, adaugă mătuşa Rosemary, într-o engleză britanică impecabilă.

— Oh, îmi cer mii de scuze, zise Rachel, îmbujorându-se toată.

Simţea că toţi o priveau, amuzaţi de gafa ei.

— Nu te scuza, zâmbi binevoitor mătuşa Rosemary. Nick mi-a povestit o mulţime de lucruri despre tine şi abia aşteptam să te cunosc.

— Chiar? întrebă Rachel, încă fâstâcită.

Nick o cuprinse cu un braţul şi-i zise:

— Haide, vino să ţi-o prezint pe bunica mea.

Străbătură camera și în capătul opus, pe canapeaua aflată chiar lângă terasă, se afla o bătrână stafidită, încadrată de un bărbat cu ochelari, îmbrăcat într-un costum alb, elegant, de in, și o femeie foarte frumoasă. Shang Su Yi avea un păr alb-cenușiu, peste care purta o bentiță bej, și era îmbrăcată foarte simplu, într-o bluză de mătase trandafirie, pantaloni crem pe comandă și pantofi maro cu talpa joasă. Era mai bătrână și mai firavă decât se așteptase Rachel și, deși trăsăturile ei erau ascunse parțial de ochelarii groși, negri, cu lentile bifocale, ținuta ei regală era inconfundabilă. În spatele ei stăteau, complet nemișcate, două doamne în rochii imaculate, identice, din mătase iridescentă.

Nick i se adresă în cantoneză:

— *Ah Ma*, aș dori să ți-o prezint pe prietena mea Rachel Chu, din America.

— Încântată să vă cunosc! exclamă Rachel în engleză, uitând complet de mandarină.

Bunica lui Nick o măsură cu privirea pentru o clipă.

— Mulțumesc că ai venit, spuse, poticnit, în engleză, întorcându-le spatele apoi și reluându-și conversația în hokkien cu doamna aflată lângă ea.

Bărbatul în costum de in îi schiță un zâmbet lui Rachel, dar apoi se întoarse și el. Cele două doamne în rochii de mătase o priveau lipsite de expresie și ea le zâmbi încordată.

— Hai să bem niște punch, zise Nick, conducând-o spre o masă unde un chelner în uniformă, cu mănuși albe de bumbac, servea punch dintr-un vas uriaș de cristal venețian.

— Oh Doamne, cred că ăsta a fost cel mai stânjenitor moment din viața mea! Cred că am supărat-o foarte tare pe bunica ta, șopti Rachel.

— Nici gând. Pur și simplu era prinsă într-o altă conversație, atâta tot, încercă s-o liniștească Nick.

— Cine erau cele două femei în rochii identice de mătase care stăteau în spatele ei ca niște statui?

— Oh, sunt doamnele ei de companie.

— Poftim?

— Doamnele ei de companie. O însoţesc tot timpul.

— Ca nişte doamne de onoare de la curte? Au un aer foarte distins.

— Da, sunt din Thailanda şi au fost educate spre a sluji la curtea regală.

— E un lucru obişnuit în Singapore? Să importi doamne de la curtea din Thailanda? întrebă Rachel uluită.

— Nu cred. Sunt un dar special, pe viaţă, pentru bunica mea.

— Un dar? Din partea cui?

— Din partea regelui Thailandei. Dar a fost penultimul rege, nu Bhumibol, actualul rege. Sau să fi fost cel dinaintea lui? Mă rog, de parcă era bun prieten cu bunica mea. A decretat că trebuie să fie slujită doar de doamne de onoare de la curte. Aşa că a existat o succesiune permanentă încă din tinereţea ei.

— Oh, zise Rachel stupefiată.

Luă paharul de punch din mâna lui Nick şi observă că modelul delicat de pe cristalul veneţian era absolut identic cu modelul complicat sculptat pe tavan. Se sprijini de spătarul canapelei, simţindu-se brusc copleşită. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le proceseze – mulţimea de servitori cu mănuşi albe care mişunau în jurul lor, vârtejul de feţe necunoscute, opulenţa care-ţi tăia răsuflarea. Cine ar fi bănuit că familia lui Nick se va dovedi una atât de prestigioasă? Şi oare de ce n-o pregătise măcar un pic pentru asta?

Rachel simţi o bătaie pe umăr. Se întoarse şi o văzu pe verişoara lui Nick, care ţinea în braţe un ţânc somnoros.

— Astrid! exclamă, încântată să vadă în sfârşit un chip cunoscut.

Astrid purta cea mai elegantă toaletă pe care o văzuse Rachel vreodată, foarte diferită de ţinutele cu care o văzuse în New York. Aşadar, aşa arăta Astrid în mediul său natural.

— Bună, bună, zise Astrid veselă. Cassian, ea e mătuşica Rachel. Cum îi spui?

Copilul se uită o clipă la Rachel, apoi își ascunse timid fața în umărul maică-sii.

— Ia dă-mi mie băiatul ăsta mare un pic! zâmbi larg Nick, luându-i-l din brațe pe Cassian, care se tot foia, și întinzându-i un pahar cu punch.

— Mersi, Nicky, zise Astrid, întorcându-se spre Rachel. Cum îți place în Singapore până acum? Te simți bine?

— Mă simt minunat! Deși seara asta a fost un pic cam... copleșitoare.

— Îmi închipui, zise Astrid, cu o sclipire în ochi.

— Nu, nu cred că-ți închipui.

În încăpere răsună un acord melodios. Întorcându-se, Rachel văzu în dreptul scării o femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-o bluză albă chinezească și pantaloni negri de mătase, care lovea un mic xilofon de argint.[1]

— Ah, gongul care anunță cina, zise Astrid. Hai la masă!

— Astrid, cum se face că ajungi mereu *chiar* când e gata masa? o întrebă Nick.

— Prăjitură cu ciocolată, mormăi micul Cassian.

— Nu, Cassian, ai mâncat deja ceva dulce, răspunse Astrid ferm.

Mulțimea începu să se îndrepte spre scară, trecând pe lângă femeia cu xilofonul. Când ajunseră lângă ea, Nick o îmbrățișă afectuos și schimbă câteva cuvinte cu ea în cantoneză.

---

1. Aceste „*amah* în alb și negru" (*amah* – servitoare sau doică, n. tr.), astăzi un grup pe cale de dispariție în Singapore, sunt servitoare de origine chineză. Erau de obicei femei necăsătorite care făceau un jurământ de castitate și își dedicau întreaga viață slujirii familiei pentru care lucrau. (Foarte frecvent, ele erau cele care creșteau de fapt copiii familiei.) Erau recunoscute pentru ținuta lor caracteristică – bluză albă și pantaloni negri – și părul lung, pe care-l purtau întotdeauna prins într-un coc la ceafă (n. a.).

— Ea e Ling Cheh, femeia care m-a crescut, practic, de când m-am născut, îi explică lui Rachel. Lucrează pentru familia noastră din 1948.

— *Wah, nay gor nuay pang yau gum laeng, ah! Faai di git fun!* spuse Ling Cheh, strângând blând mâna lui Rachel.

Nick rânji, îmbujorându-se un pic. Rachel nu înţelegea dialectul cantonez, aşa că zâmbi doar, în timp ce Astrid se grăbi să-i traducă.

— Ling Cheh îl tachina doar pe Nick, spunându-i ce iubită frumoasă are.

În timp ce coborau treptele, îi şopti lui Rachel:

— L-a somat de asemenea să te ia cât mai repede de soţie.

Rachel nu putu decât să chicotească.

Un bufet suedez îi aştepta în seră, o cameră ovală cu pereţii acoperiţi de fresce impresionante, care păreau de la distanţă să reprezinte o scenă orientală delicată, feerică. Studiindu-le mai de aproape, Rachel observă că, deşi frescele evocau picturile clasice chinezeşti cu munţi, detaliile păreau desprinse din tablourile lui Hieronymus Bosch, cu flori căţărătoare stranii, sinistre, păsări phoenix iridescente şi alte creaturi fantastice care pândeau din umbră. Bufetul era alcătuit din trei mese rotunde uriaşe, pe care străluceau o sumedenie de vase de argint cu încălzitor, iar uşile cu arcade dădeau spre o terasă cu colonadă unde îi aşteptau măsuţe alb de bistrou din fier forjat, cu lumânări. Cassian continua să se foiască în braţele lui Nick, jeluindu-se şi mai tare:

— Vreau prăji cu ciocolată!

— Cred că ce vrea de fapt e să facă na-ni, remarcă maică-sa.

Încercă să-l ia din braţele lui Nick, dar băiatul începu să scâncească.

— Presimt c-o să înceapă să plângă. Hai să-l ducem în camera copiilor, propuse Nick. Rachel, serveşte-te. Ne întoarcem imediat.

Rachel se minună văzând festinul culinar care le era oferit. O masă era încărcată cu delicatese thailandeze, o alta cu specialităţi malaeziene, iar a treia

cu mâncăruri tradiţionale chinezeşti. Ca de obicei, nu ştia de unde s-o ia când avea dinainte un bufet uriaş. Hotărî să parcurgă fiecare bucătărie pe rând şi o luă de la masa cu specialităţi chinezeşti, alegând o porţie mică de tăiţei *yi mein*[1] cu scoici rumenite în sos de ghimbir. Apoi văzu o tavă cu gofre aurii, cu un aspect bizar, împăturite în formă de mini-jobene.

— Ce Dumnezeu or fi astea? se întrebă cu voce tare.

— *Kueh pie tee*, o specialitate *nyonya*. Sunt minitarte umplute cu jicama, morcovi şi crevete. Gustă, se auzi o voce din spatele ei.

Rachel se întoarse şi dădu cu ochii de bărbatul elegant, în costumul alb de in, pe care-l văzuse lângă bunica lui Nick. Acesta făcu o plecăciune curtenitoare şi se prezentă:

— N-am apucat să facem cunoştinţă. Eu sunt Oliver T'sien, vărul lui Nick.

Încă o rudă chineză cu accent britanic, ba chiar un accent mai afectat decât al celorlalţi.

— Îmi pare bine. Eu sunt Rachel...

— Da, ştiu. Rachel Chu, din Cupertino, Palo Alto, Chicago şi Manhattan. Vezi, te ştim deja din poveşti.

— Serios? întrebă Rachel, încercând să nu pară prea surprinsă.

— Cu siguranţă, şi dă-mi voie să-ţi spun că eşti mult mai fermecătoare decât am auzit.

— Serios, de la cine?

— Oh, ştii tu, gurile rele. Nu ştii cât te-au bârfit de când ai sosit? o întrebă răutăcios.

— Habar n-aveam, zise Rachel un pic stânjenită, ieşind pe terasă cu farfuria, uitându-se după Nick sau Astrid, dar fără să-i vadă nicăieri.

O zări pe una din mătuşile lui Nick – doamna în costum Chanel –, care o privea în expectativă.

— Uite-i pe Dickie şi Nancy, zise Oliver. Nu te uita la ei, cred că-ţi fac cu mâna. Dumnezeu să ne apere. Hai să ne aşezăm la o masă liberă, bine?

---

1. Varietate cantoneză de tăiţei din făină de grâu cu ou (n. tr.).

Fără a-i lăsa răgazul să răspundă, Oliver îi luă farfuria din mână şi se îndreptă spre o masă de patru persoane aflată în celălalt capăt al terasei.

— De ce îi eviţi? întrebă Rachel.

— Nu-i evit, te ajut pe *tine* să-i eviţi. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

— De ce? insistă Rachel.

— Ei bine, în primul rând, sunt genul ăla enervant de oameni care se laudă cu amicii lor faimoşi, turuind întruna despre ultima lor croazieră pe iahtul lui Rupert şi Wendi sau despre prânzul pe care l-au luat cu nu ştiu ce monarh european înlăturat de la putere. În al doilea rând, nu sunt tocmai în tabăra ta.

— Ce tabără? Nu mi-am dat seama că sunt într-o anumită tabără.

— Ei bine, fie că-ţi place sau nu, *eşti*, iar Dickie şi Nancy au venit azi aici cu scopul expres de a spiona pentru inamic.

— A spiona?

— Da. Vor să te sfâşie ca pe un stârv putrezit, pentru a te servi ca aperitiv data viitoare când iau cina în Surrey.

Rachel habar n-avea cum să interpreteze această afirmaţie absurdă. Acest Oliver părea un personaj desprins dintr-o piesă de Oscar Wilde.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui, zise într-un final.

— Nu-ţi face griji, o să înţelegi. Mai aşteaptă o săptămână – pari genul care învaţă repede.

Rachel îl studie câteva minute. Părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, avea părul scurt, pieptănat meticulos, şi ochelari rotunzi cu ramă de baga, care-i alungeau şi mai mult faţa.

— Aşadar, care e relaţia ta exactă de rudenie cu Nick? îl întrebă. Par să fie aşa multe ramuri ale familiei!

— E foarte simplu, de fapt. Sunt trei ramuri – T'sien, Young şi Shang. Bunicul lui Nick, James Young, şi bunica mea, Rosemary T'sien, erau fraţi. Ai întâlnit-o mai devreme, dacă-ţi mai aminteşti. Ai confundat-o cu bunica lui Nick.

— Da, sigur că-mi amintesc. Dar asta înseamnă că tu şi Nick sunteţi veri de gradul doi.

— Corect. Dar aici în Singapore, dat fiind că avem o mulţime de rubedenii, zicem pur şi simplu că suntem veri, ca să evităm confuziile. N-o să auzi toată poliloghia cu „văr de-al treilea al bunicii".

— Aşadar, Dickie şi Nancy sunt unchiul şi mătuşa ta.

— Corect. Dickie e fratele mai mare al tatei. Dar ştii că în Singapore, trebuie să te adresezi oricărei persoane din generaţia părinţilor tăi folosind termenul de „unchi" sau „mătuşă", chiar dacă nu sunteţi rude. Aşa e politicos.

— Ei bine, n-ar trebui să le spui atunci „unchiul Dickie" şi „mătuşa Nancy"?

— Tehnic vorbind, da, dar eu unul sunt de părere că respectul trebuie câştigat. Pe Dickie şi Nancy îi doare în cot de mine, aşa că de ce m-aş obosi?

Rachel ridică din sprânceană.

— Ei bine, mulţumesc pentru rezumatul făcut despre ramura T'sien. Care-i treaba cu a treia ramură?

— Ah, da, ramura Shang.

— Nu cred c-am cunoscut pe cineva din ramura asta.

— E bine, nu e nici unul din ei pe-aici, evident. Nici n-ar trebui să pomenim *vreodată* despre ei, dar Shang cei din os regesc se refugiază la conacele lor englezeşti de la ţară în fiecare an în aprilie şi rămân până în septembrie. Dar nu-ţi face griji, cred că vară-mea Cassandra Shang se va întoarce săptămâna viitoare pentru nuntă, aşa c-o să ai ocazia să te scalzi în lumina prezenţei ei.

Rachel zâmbi, amuzată de stilul lui înflorit – tipul ăsta era mortal.

— Şi cum sunt înrudiţi, mai precis?

— Aici devine interesant. Fii atentă! Deci, fiica cea mare a bunicii mele, mătuşa Mabel T'sien, i-a fost dată de soţie fratelui mai mic al bunicului, Alfred Shang.

— Dată de soţie? Asta înseamnă c-a fost o căsătorie aranjată de părinţi?

— Fix așa, pusă la cale de bunicul meu, T'sien Tsai Tay, și de străbunicul lui Nick, Shang Loong Ma. Noroc că întâmplător chiar se plăceau. Dar a fost o lovitură de geniu, pentru că a unit strategic ramurile T'sien, Shang și Young.

— Cu ce scop? întrebă Rachel.

— Oh, haide, Rachel, nu face pe naiva. Pentru *bani*, evident. Căsătoria a unit averile a trei familii, punându-le la adăpost, sub cheie.

— Cine e pus sub cheie? Te bagă în sfârșit la răcoare, Ollie? întrebă Nick, apropiindu-se însoțit de Astrid.

— N-au reușit să mă prindă cu nimic deocamdată, Nicholas, răspunse Oliver.

Se întoarse spre Astrid, făcând ochii mari.

— Măiculiță, ce mai cercei! De unde i-ai luat?

— De la magazinul lui Stephen Chia... sunt de la VBH, răspunse Astrid, știind c-o să vrea să știe numele designerului.

— Evident. Numai Bruce ar fi putut să-și imagineze așa ceva. Probabil că au costat *cel puțin* jumătate de milion de dolari. N-aș fi zis că sunt stilul tău, dar îți stau minunat. Hmm... după atâția ani, încă mă mai surprinzi.

— Încerc, Ollie, știi bine că încerc.

Rachel se uită și mai impresionată la cercei. Oare Oliver chiar zisese jumătate de milion de dolari?

— Ce face Cassian? întrebă.

— Ne-am cam chinuit la început, dar acum o să doarmă neîntors până dimineață, răspunse Astrid.

— Și pe unde ți-e soțul rătăcitor, Astrid? Domnul Privire Galeșă? întrebă Oliver.

— Lucrează până târziu azi.

— Ce păcat! Trudește din greu la compania aia a lui, nu-i așa? Mi se pare că nu l-am mai văzut de secole, încep s-o iau personal. Deși deunăzi aș fi putut să *jur* că l-am văzut mergând pe Wyndham Street în Hong Kong cu un băiețel. Inițial am crezut că erau Michael și Cassian, dar apoi băiețelul s-a întors și nu era nici pe departe așa drăgălaș cum e Cassian, așa că probabil aveam vedenii.

— Evident, zise Astrid pe cât de calm putea, simţindu-se ca şi cum ar fi luat un pumn în plex. Ai fost în Hong Kong înainte, Ollie? întrebă, încercând să afle dacă vizita lui Oliver la Hong Kong coincisese cu ultima „călătorie de afaceri" a lui Michael.

— Am fost acolo săptămâna trecută. De o lună fac naveta între Hong Kong, Shanghai şi Beijing în interes de serviciu.

Michael ar fi trebuit să fie în Shenzhen atunci. I-ar fi fost foarte uşor să ia un tren până în Hong Kong, se gândi Astrid.

— Oliver este expertul în antichităţi şi artă asiatică al filialei Christie's din Londra, îi explică Nick lui Rachel.

— Da, cu excepţia faptului că nu mai e o soluţie foarte eficientă pentru mine să operez din Londra. Piaţa de artă din Asia e într-o creştere vertiginoasă.

— Am auzit că orice proaspăt miliardar chinez încearcă să pună mâna pe un Warhol mai nou, spuse Nick.

— Ei bine, da, există câţiva care şi-ar dori să fie noul Saatchi, dar eu am mai mult de-a face cu cei care încearcă să răscumpere antichităţi valoroase de la colecţionarii europeni şi americani. Sau, cum le place lor să spună, bunurile furate de diavolii străini, zise Oliver.

— N-au fost *furate* de fapt, nu?

— Furate, scoase ilegal din ţară, vândute de filistini, nu-i tot aia? Indiferent dacă chinezii vor s-o recunoască sau nu, arta asiatică a fost apreciată cu adevărat doar în afara Chinei o bună parte din secolul trecut, aşa că multe piese demne de expus într-un muzeu au sfârşit acolo – în Europa şi America. Cererea venea de-acolo. Chinezii cu bani n-au ştiut să aprecieze ce aveau. Cu excepţia câtorva familii, nimeni nu s-a obosit să colecţioneze artă şi antichităţi chinezeşti, nu cu discernământ, oricum. Voiau să fie moderni şi sofisticaţi, ceea ce presupunea imitarea europenilor. Păi, până şi în casa asta, există probabil mai multe obiecte în stil art deco decât artă chinezească.

Har Domnului, există câteva piese extraordinare semnate de Ruhlmann, dar, dacă stai să te gândeşti, e păcat că străbunicul tău a făcut o pasiune pentru art deco când ar fi putut să pună mâna pe toate comorile imperiale scoase din China.

— Te referi la antichităţile care se aflau în Oraşul Interzis? întrebă Rachel.

— Absolut! Ştiai că în 1913 familia imperială a Chinei chiar a încercat să *vândă* întreaga colecţie bancherului american J.P. Morgan?

— Nu te cred!

— E adevărat. Familia avea aşa mare nevoie de bani, încât erau dispuşi să-i lase toată colecţia la patru milioane de dolari. Toate comorile nepreţuite, adunate vreme de cinci secole. E o poveste senzaţională – Morgan a primit oferta printr-o telegramă, dar a murit câteva zile mai târziu. Intervenţia divină a fost singurul lucru care a împiedicat comorile de neînlocuit ale Chinei să sfârşească în New York.

— Închipuie-ţi ce-ar fi fost dacă lucrul ăsta chiar se întâmpla, remarcă Nick, clătinând din cap.

— Chiar aşa. Ar fi fost o pierdere mai mare decât cea a pieselor de marmură de la Partenon, care au sfârşit la British Museum. Dar, din fericire, vremurile s-au schimbat. Chinezii de pe continent sunt în sfârşit interesaţi să-şi răscumpere patrimoniul şi vor doar piese de calitate, zise Oliver. Că tot veni vorba, Astrid, mai vrei mobilă *Huanghuali*? Pentru că ştiu că o masă de jocuri valoroasă, din vremea dinastiei Han, va fi scoasă la licitaţie săptămâna viitoare în Hong Kong.

Oliver se întoarse spre Astrid şi observă că avea o expresie absentă.

— Pământul către Astrid?

— Oh... scuze. M-au furat gândurile pentru o clipă, zise Astrid, fâstâcită brusc. Ce ziceai despre Hong Kong?

3

Peik Lin

*

SINGAPORE

Wye Mun şi Neena Goh stăteau tolăniţi în fotolii de piele vernil, în camera de proiecţii de la Villa d'Oro, ronţăind seminţe de pepene cu sare şi uitându-se la un serial coreean, când Peik Lin dădu buzna în cameră.

— Opriţi sonorul! îi somă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Neena alarmată.

— N-o să credeţi de unde vin!

— De unde? întrebă Wye Mun, uşor iritat că fiica lui îi întrerupsese în timpul unei scene cruciale din serialul lui preferat.

— Vin de la casa bunicii lui Nicholas Young.

— Şi?

— Trebuie să fi văzut ce palat are.

— *Dua geng choo, ah*?[1] întrebă Wye Mun.

— *Dua* nu ar defini nici pe sfert. Casa era enormă, dar trebuie să fi văzut terenul. Ştii că există un teren privat *uriaş* chiar lângă Grădina Botanică?

— Lângă Grădina Botanică?

— Lângă casele alea vechi de lemn? întrebă Neena.

— Da, dar asta nu era una din casele coloniale. Arhitectura era foarte neobişnuită, într-un stil oarecum

1. „Casă mare" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

oriental, iar parcul era ceva incredibil – probabil are mai mult de douăzeci de hectare.

— Prostii, *lah*! zise Wye Mun.

— Tată, crede-mă, proprietatea era imensă. Era cât *Istana*. Numai aleea avea câţiva kilometri.

— Imposibil! Un hectar poate, dar douăzeci? Nu există aşa ceva, *lah*.

— Avea *minimum* douăzeci de hectare, mai mult probabil. Am crezut că visez. Am crezut că sunt în altă ţară.

— *Lu leem ziew, ah*?[1] întrebă Neena, privindu-şi îngrijorată fiica.

Peik Lin o ignoră.

— Arată-mi, zise Wye Mun. Hai să ne uităm pe Google Earth.

Se îndreptară spre computerul din colţul camerei, deschiseră programul şi Peik Lin începu să caute adresa. De îndată ce mări imaginea topografică, observă ceva suspect la cadrele transmise prin satelit.

— Uite, tată, toată bucata asta e goală! Crezi că face parte din Grădina Botanică, dar nu e aşa. Aici se află casa. Dar de ce nu există imagini? Nu apare deloc pe Google Earth! Nici GPS-ul meu n-a reuşit să găsească adresa.

Wye Mun se uită lung la ecran. Locul pe care fiica lui susţinea că l-a văzut apărea efectiv ca o gaură neagră pe hartă. Nu exista în mod oficial. Foarte ciudat.

— Cine sunt rudele băiatului ăsta?

— Nu ştiu. Dar erau o mulţime de maşini pe alee. Am văzut mai multe maşini cu număr diplomatic. Rolls-Royce-uri vechi, Daimlere retro, genul ăsta de maşini. Oamenii ăştia probabil că întorc banii cu lopata. Cine crezi c-or fi?

— Nu-mi vine în minte nimeni care să locuiască în zonă.

Wye Mun plimbă cursorul peste zona obscură. Familia lui lucra în sectorul dezvoltării imobiliare şi al construcţiilor de mai bine de patruzeci de ani, dar nu mai avusese niciodată de-a face cu aşa ceva.

---

1. „Ai băut ceva?" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

— Oho, ăsta e teren de prima mână – chiar în mijlocul insulei. Ar valora o avere. E imposibil să fie o singură proprietate, *lah*!

— Dar este, tată. Am văzut-o cu ochii mei. Şi, probabil, bunica lui Nick a crescut acolo. E casa ei.

— Pune-o pe Rachel să afle numele bunicii. Şi al bunicului. Trebuie să aflăm cine sunt oamenii ăştia. Cum poate o singură persoană să deţină un teren aşa de mare într-unul din cele mai aglomerate oraşe din lume?

— Oho, s-ar părea că Rachel Chu a tras lozul câştigător. Sper să se mărite cu tipul ăsta! interveni Neena din fotoliu.

— Ei, cui îi pasă de Rachel Chu? Peik Lin, pune *tu* mâna pe el! spuse Wye Mun.

Peik Lin zâmbi larg şi începu să tasteze un mesaj pentru Rachel.

Wye Mun îşi bătu soţia pe umăr.

— Hai, cheamă şoferul. Mergem să dăm o tură pe Tyersall Road. Vreau să văd locul ăsta cu ochii mei.

Se hotărâră să ia SUV-ul Audi pentru a ieşi cât mai puţin în evidenţă.

— Uite, cred că aici începe de fapt proprietatea, observă Peik Lin când luară o curbă pe drumul şerpuit, plin de copaci. Cred că tot ce se vede pe partea stângă e marginea de sud a terenului.

Când ajunseră la porţile gri de metal, Wye Mun îi ceru şoferului să oprească pentru o clipă. Locul părea complet părăsit.

— Vezi, ai crede că nu-i nimic acolo. Arată ca o parte mai veche din Grădina Botanică. Mai e o gheretă de pază mai jos pe alee, una tehnologizată, cu paznici Gurkha, explică Peik Lin.

Wye Mun se uită lung la drumul neluminat, acoperit de vegetaţie, fascinat. Era unul din principalii dezvoltatori imobiliari din Singapore şi ştia fiecare petic de pământ de pe insulă. Sau cel puţin aşa crezuse.

4

Rachel şi Nick

*

TYERSALL PARK

— Se deschid florile de *tan hua*! anunţă Ling Cheh entuziasmată.

În timp ce oaspeţii aflaţi pe terasă reveneau în seră, Nick o trase pe Rachel deoparte.

— Hai s-o luăm pe aici, este mai scurt.

Rachel îl urmă pe o uşă laterală şi o luară pe un hol lung, trecând pe lângă mai multe camere neluminate în care tare ar fi vrut să se uite. Când Nick o conduse printr-o arcadă aflată la capătul holului, îi pică faţa.

Nu mai erau în Singapore. Parcă ar fi nimerit într-un loc de taină, în inima unui palat maur. Curtea interioară era închisă din toate părţile, dar deasupra se vedea cerul. Coloane sculptate cu măiestrie se înşirau de-a lungul galeriilor boltite ce înconjurau curtea, iar din peretele de piatră se desprindea o fântână andaluză, cu un lotus sculptat din cuarţ trandafiriu, din care ţâşnea apă. Deasupra lor, în dreptul culoarului de la etajul doi, erau atârnate sute de felinare de aramă, în care licăreau lumânări.

— Voiam să-ţi arăt locul ăsta înainte să vină lumea, îi zise Nick în şoaptă, luând-o în braţe.

— Ciupeşte-mă ca să fiu sigură că nu visez. Lucrurile astea sunt aievea?

— Tot ce vezi e aievea. *Tu* eşti visul, răspunse Nick, sărutând-o pătimaş.

Începură să apară primii oaspeţi, spulberând vraja în care căzuseră pentru câteva clipe.

— Vino, e ora pentru desert! zise Nick, frecându-şi mâinile de nerăbdare.

De-a lungul uneia dintre galerii erau întinse mese lungi încărcate cu o selecţie generoasă de deserturi – prăjituri complicate, sufleuri şi budinci, *goreng pisang*[1] îmbibat în sirop de melasă Lyle's, *nyonya kueh* în toate culorile curcubeului şi samovare mari, strălucitoare, pline cu tot soiul de elixire aburinde. Servitori cu bonete albe stăteau în spatele fiecărei mese, gata să servească oaspeţii.

— Spune-mi, te rog, că asta nu e o masă obişnuită în familia ta, zise Rachel uluită.

— Păi, în seara asta am mâncat şi noi ce s-a găsit.

Rachel îi trase un cot, în joacă.

— Au! Şi eu care voiam să-ţi ofer o felie din cel mai bun chec cu ciocolată din lume.

— Tocmai m-am îndopat cu optsprezece feluri de tăiţei! Nu mai am loc pentru desert, gemu Rachel, ducându-şi mâna la burtă.

Se îndreptă spre centrul curţii, unde se afla un bazin înconjurat de şezlonguri. În mijlocul bazinului erau nişte urne uriaşe de teracotă în care se aflau florile cultivate cu grijă. Rachel nu mai văzuse niciodată o specie de flori atât de exotică. Pădurea de plante creştea împletită într-o revărsare de frunze mari, late, de culoarea jadului. Tulpini lungi ţâşneau pe marginea frunzelor, răsucindu-se până formau

1. Bucăţi de banană în aluat prăjite, o delicatesă malaeziană. Cantina Şcolii Anglo-Chineze servea un *goreng pisang* excelent, folosit adesea de profesori (în special de doamna Lau, profesoara mea de chineză) drept recompensă pentru note bune. Astfel, o întreagă generaţie de băieţi din Singapore, dintr-o anumită clasă socială, au ajuns să considere acest desert una din gustările lor preferate, garantată să te înveselească (n. a.).

bulbi uriaşi. Petalele pale, roşietice, erau strânse laolaltă ca nişte degete delicate, ţinând o piersică albă şi pufoasă. Oliver stătea lângă flori, studiind atent unul dintre bulbi.

— Cum îţi dai seama că sunt gata să înflorească? întrebă Rachel.

— Vezi ce umflate sunt şi cum albul bulbilor se întrezăreşte printre tulpinile astea roşii? Cam într-o oră, o să vezi că se deschid de tot. Ştii, se spune că e de bun augur să vezi deschizându-se florile de *tan hua* noaptea.

— Serios?

— Da. Înfloresc aşa rar şi imprevizibil şi totul se întâmplă aşa repede. Cei mai mulţi oameni trăiesc experienţa asta o dată în viaţă, aşa c-aş zice că eşti foarte norocoasă că te afli aici în seara asta.

În timp ce Rachel se plimba în jurul bazinului, îl observă pe Nick sub o arcadă, sporovăind împreună cu doamna atrăgătoare pe care o văzuse lângă bunica lui.

— Cine e femeia care vorbeşte cu Nick? Cea cu care erai mai devreme.

— Oh, e Jacqueline Ling. O veche prietenă de familie.

— Arată ca o vedetă de cinema, spuse Rachel.

— Da, nu-i aşa? Întotdeauna mi s-a părut a fi versiunea chineză a lui Catherine Deneuve, doar mai frumoasă.

— Chiar *seamănă* cu Catherine Deneuve!

— Şi se conservă mai bine decât ea.

— Ei bine, nu-i chiar *aşa* de bătrână. Câţi ani are, patruzeci şi-un pic?

— Mai pune vreo douăzeci.

— Glumeşti! exclamă Rachel, uitându-se şocată la silueta de balerină a lui Jacqueline, pusă în valoare de bluza galbenă fără spate şi pantalonii evazaţi pe care-i purta cu o pereche de pantofi argintii cu tocul cui.

— Întotdeauna m-am gândit că e păcat că n-a făcut mai multe cu viaţa ei, în afară de a-i dezarma pe bărbaţi cu frumuseţea ei, observă Oliver.

— Asta a făcut?

— A rămas văduvă o dată, a fost cât pe-aci să se mărite cu un marchiz englez şi de-atunci are o relaţie cu un magnat norvegian. Când eram copil circula o poveste despre ea: frumuseţea ei era atât de legendară, încât, ajungând pentru prima dată la Hong Kong, în anii '60, sosirea ei a atras o mulţime de spectatori, ca şi cum ar fi fost Elizabeth Taylor. Toţi bărbaţii se înghesuiau s-o ceară în căsătorie şi au izbucnit încăierări în aeroport. După câte se pare, s-a scris şi în ziare despre asta.

— Totul din cauza frumuseţii ei.

— Da, şi a familiei ei. E nepoata lui Ling Yin Chao.

— A cui?

— A fost unul dintre cei mai respectabili filantropi din Asia. A construit şcoli pe tot cuprinsul Chinei. Nu că Jacqueline i-ar călca pe urme, dacă nu pui la socoteală donaţiile ei către Manolo Blahnik.

Rachel izbucni în râs, în timp ce amândoi observară că Jacqueline îşi pusese mâna pe braţul lui Nick, mângâindu-l uşor.

— Nu-ţi face griji, flirtează cu toată lumea, îi spuse Oliver. Vrei să-ţi mai spun o bârfă tare?

— Te rog.

— Am auzit că bunica lui Nick ar fi vrut foarte mult ca tatăl lui Nick să se căsătorească cu Jacqueline. Dar nu i-a ieşit figura.

— Nu s-a lăsat impresionat de frumuseţea ei?

— Ei bine, pusese deja mâna pe o altă frumuseţe – mama lui Nick. N-ai întâlnit-o încă pe mătuşa Elle, nu?

— Nu, e plecată weekendul ăsta.

— Hmm, *interesant*. Nu pleacă niciodată din oraş când vine Nicholas, zise Oliver, întorcându-se să se asigure că nu-l auzea nimeni şi aplecându-se apoi spre ea. Aş fi cu ochii în patru în preajma lui Eleanor Young dacă aş fi în locul tău. E adversar de temut, zise misterios, îndreptându-se apoi spre masa cu băuturi.

*

Nick stătea la un capăt al mesei cu deserturi, întrebându-se ce să aleagă mai întâi: *goreng pisang* cu îngheţată, prăjitura *blancmange* cu sirop de mango sau checul cu ciocolată.

— Oh, checul cu ciocolată pe care-l face bucătarul tău! *Ăsta* e motivul pentru care am venit în seara asta!

Jacqueline îşi trecu degetele prin buclele care-i ajungeau până la umăr şi apoi îi mângâie braţul.

— Aşadar, spune-mi, de ce n-ai sunat-o pe Amanda? V-aţi văzut doar de câteva ori de când s-a mutat la New York.

— Am avut câteva încercări de a ne vedea în primăvara asta, dar e mereu foarte ocupată. Nu e cu un tip mare şi tare care se ocupă de fonduri hedge?

— Nu e ceva serios; are de două ori vârsta ei.

— Ei bine, îi văd mereu poza în ziar.

— Tocmai asta-i problema. Povestea asta trebuie să înceteze. Vreau ca fiica mea să interacţioneze cu persoane de calitate, nu cu asiaticii de bani gata din New York. Toţi prefăcuţii ăştia se folosesc de ea, doar că e prea naivă să-şi dea seama.

— Oh, nu cred că Mandy e aşa naivă.

— Are nevoie de prieteni cumsecade, Nick. *Gar gee nang*[1]. Vreau să ai grijă de ea. Îmi promiţi?

— Sigur. Am vorbit cu ea luna trecută şi mi-a zis că e foarte ocupată şi nu poate ajunge la nunta lui Colin.

— Da, păcat, nu-i aşa?

— O s-o sun când mă întorc la New York. Dar cred că sunt o companie prea plictisitoare pentru Amanda acum.

---

1. Expresie în hokkien însemnând „de acelaşi fel" sau „de-ai noştri", făcând referire la legături de familie sau de clan (n. a.).

— Nu, nu, nu i-ar strica să petreacă mai mult timp cu tine. Eraţi aşa apropiaţi cândva! Acum povesteşte-mi despre fata asta fermecătoare pe care ai adus-o să i-o prezinţi bunicii tale. Văd că deja l-a cucerit pe Oliver. Să-i spui să fie atentă cu el, e un mare bârfitor.

*

Astrid şi Rachel stăteau lângă fântâna cu lotus, privind o doamnă care purta o pelerină unduitoare de mătase, de culoarea caisei, care cânta la *guqin*, ţitera tradiţională chinezească. Rachel era fascinată de viteza aproape hipnotică cu care unghiile lungi şi roşii ale femeii ciupeau coardele, în timp ce Astrid făcea eforturi să nu se mai gândească la vorbele lui Oliver de mai devreme. Oare era posibil să-l fi văzut cu adevărat pe Michael plimbându-se cu un băieţel în Hong Kong? Nick se trânti pe scaunul de lângă ea, balansând cu dexteritate două cești aburinde de ceai într-o mână şi în cealaltă o farfurie pe care era o felie de chec de ciocolată, mâncată pe jumătate. Îi întinse ceaşca cu ceai de litchi lui Astrid, ştiind că era ceaiul ei preferat, şi o îmbie pe Rachel cu prăjitura.

— Trebuie să guşti din asta, e una din specialităţile bucătarului nostru, Ah Ching.

— *Alamak*, Nicky, adu-i o felie ca lumea, doar pentru ea, îl dojeni Astrid, ieşind temporar din amărăciunea ei.

— N-are nimic, Astrid. O să mănânc pur şi simplu aproape toată porţia lui, ca de obicei, explică Rachel râzând.

Gustă din prăjitură şi ochii i se măriră de plăcere. Era combinaţia perfectă de ciocolată şi cremă, atât de fină, încât ţi se topea în gură.

— Hmmm! Îmi place că nu e prea dulce.

— De-asta nu pot niciodată să mănânc alte prăjituri cu ciocolată. Sunt întotdeauna prea dulci, prea consistente sau au prea multă glazură, zise Nick.

Rachel se întinse să mai ia o gură.

— Cere-i reţeta şi o să încerc s-o fac acasă.

Astrid ridică din sprânceană.

— Poţi să încerci, Rachel, dar crede-mă, bucătăreasa mea a încercat şi nu-i iese niciodată aşa de bună. Am o bănuială că Ah Ching foloseşte un ingredient secret, pe care nu vrea să ni-l dezvăluie.

Cum stăteau acolo, petalele strâns lipite ale florilor de *tan hua* se deschiseră, ca într-un cadru filmat cu încetinitorul, lăsând să se vadă o revărsare de petale albe, care se tot desfăceau, ca un soare cu mii de raze.

— Nu-mi vine să cred cât de mari se fac florile astea! observă Rachel entuziasmată.

— Îmi amintesc întotdeauna de o lebădă care se înfoaie, gata să-şi ia zborul, remarcă Astrid.

— Sau poate gata să atace, comentă Nick. Lebedele pot fi foarte agresive.

— Lebedele mele nu erau niciodată agresive, zise mătuşa Rosemary care tocmai ajunsese în dreptul lor, auzind comentariul lui Nick. Nu-ţi aminteşti cum hrăneai lebedele de pe lacul meu când erai mic?

— Îmi amintesc că-mi era frică de ele, de fapt. Rupeam firimituri de pâine, le aruncam în apă şi apoi fugeam să mă ascund.

— Nicky era un fricos, îl tachină Astrid.

— Serios? întrebă Rachel surprinsă.

— Ei bine, era foarte mic. Mult timp toată lumea s-a temut că n-o să crească – eram mult mai înaltă decât el. Şi apoi brusc s-a înălţat, zise Astrid.

— Hei, Astrid, nu mai vorbi despre secretul meu compromiţător, se prefăcu Nick supărat.

— Nicky, n-ai de ce să te simţi ruşinat. La urma urmelor, ai crescut mare şi vânjos, după cum poate confirma şi Rachel, glumi mătuşa Rosemary şi fetele izbucniră în râs.

În timp ce florile se transformau sub ochii ei, Rachel sorbea ceai de litchi dintr-o ceaşcă roşie de porţelan, fascinată de tot ce vedea în jurul ei. Îl privi pe sultanul care-şi fotografia cele două soţii în

faţa florilor, cu vălurile scânteind de fiecare dată când se declanşa bliţul. Studie grupul de bărbaţi strânşi în cerc alături de tatăl lui Astrid, care era cufundat într-o dezbatere politică aprinsă, şi se uită la Nick, ghemuit acum lângă bunica lui. Fu mişcată să vadă cât de afectuos era Nick cu bunica lui, ţinând-o de mână în timp ce-i şoptea ceva la ureche.

— Prietena ta se simte bine? îşi întrebă Su Yi nepotul, în cantoneză.

— Da, *Ah Ma*, se simte minunat. Mulţumesc c-ai invitat-o.

— Pare să fie în centrul atenţiei. Toată lumea fie încearcă să mă întrebe pe ocolite despre ea, fie să-mi spună pe ocolite lucruri despre ea.

— Serios? Ce ţi-au spus?

— Unii din ei se întreabă ce intenţii are. M-a sunat până şi verişoara ta Cassandra din Anglia, foarte panicată.

Nick fu surprins.

— De unde până unde ştie Cassandra despre Rachel?

— Ehe, doar duhurile ştiu de unde îşi adună informaţiile! Dar e foarte îngrijorată în privinţa ta. Crede c-o să fii prins în plasă.

— Prins? Am venit doar în vacanţă cu Rachel, *Ah Ma*. N-are nimeni motive de îngrijorare, zise Nick în defensivă, enervat că vară-sa îl bârfise.

— *Exact* asta i-am spus şi eu. I-am spus că eşti un băiat bun şi că n-ai face niciodată nimic fără binecuvântarea mea. Cassandra probabil că se plictiseşte de moarte în casa ei de la ţară. Îşi lasă imaginaţia să zburde pe câmpii, ca şi afurisiţii ei de cai.

— Ai vrea s-o aduc pe Rachel aici, *Ah Ma*, ca să vă cunoaşteţi mai bine? o întrebă Nick timid.

— Ştii că n-aş suporta să văd toate privirile aţintite asupra noastră dacă o aduci. Ce-ar fi să veniţi amândoi să staţi aici săptămâna viitoare? E o prostie să stai la hotel când ai camera ta aici.

Nick fu încântat de invitaţie. Avea binecuvântarea ei acum.

— Ar fi minunat, *Ah Ma*.

Într-un colţ întunecat al camerei de biliard, Jacqueline era în mijlocul unei conversaţii telefonice cu fiica ei Amanda, aflată la New York.

— Nu mai inventa scuze! Mă doare în cot de ce le-ai spus ziariştilor. Fă ce ai de făcut, dar vino neapărat săptămâna viitoare, îi spuse furioasă.

Jacqueline închise, uitându-se pe fereastră la terasa scăldată în lumina lunii.

— Ştiu că eşti acolo, Oliver, zise pe un ton tăios, fără să se întoarcă.

Oliver apăru din prag şi se apropie încet.

— Îţi simt mirosul de la un kilometru. Las-o mai moale cu Blenheim Bouquet, nu eşti Prinţul de Wales.

Oliver ridică din sprânceană.

— Cineva e prost dispus. Oricum, mie mi se pare evident că Nicholas e îndrăgostit până peste urechi. Nu crezi că e un pic cam târziu pentru Amanda?

— Deloc, răspunse Jacqueline, aranjându-şi cu grijă coafura. După cum spui foarte des chiar tu, *momentul e totul.*

— Eu mă refeream la investiţiile în artă.

— Fiica mea este un obiect de artă rar, nu? Locul ei e în cea mai rafinată colecţie.

— O colecţie în care tu n-ai reuşit să intri.

— Să ţi-o trag, Oliver.

— *Chez toi ou chez moi?* o întrebă Oliver ridicând obraznic din sprânceană, înainte să iasă cu pas sprinţar din cameră.

*

Aflată în curtea interioară în stil maur, Rachel închise ochii pentru o clipă. Acordurile ţiterei chinezeşti ţeseau o melodie perfectă, împletită cu susurul apei, iar florile păreau să se deschidă în ritm cu sunetele armonioase. De fiecare dată când adia

vântul, felinarele de aramă profilate pe cerul înstelat se legănau, părând o puzderie de sfere luminoase într-un ocean întunecat. Rachel avea senzaţia că pluteşte, purtată de ele, într-un vis hedonist şi se întrebă dacă viaţa cu Nicholas avea să fie mereu aşa. În scurt timp, florile de *tan hua* începură să se ofilească la fel de repede şi de misterios cum se deschiseseră, răspândind în noapte un parfum îmbătător.

5

Astrid și Michael

*

SINGAPORE

De fiecare dată când petrecerile bunicii ei ţineau până târziu, Astrid alegea să rămână peste noapte la Tyersall Park. Prefera să nu-l trezească pe Cassian dacă dormea adânc, iar ea se îndrepta spre dormitorul (aflat chiar vizavi de al lui Nick) păstrat pentru vizitele ei, de când era mică. Bunica ei, care o adora, crease un tărâm de basm pentru ea, comandând mobilă fantezistă, sculptată manual, din Italia şi punând să i se picteze pe pereţi scene din povestea ei preferată, *Cele douăsprezece prinţese dansatoare*. Lui Astrid îi plăcea şi-acum să rămână din când în când peste noapte în acest dormitor din copilărie, răsfăţată de cele mai fantastice păpuşi, animale de pluş şi servicii de ceai pe care le puteai cumpăra.

În seara aceasta însă, Astrid era hotărâtă să se întoarcă acasă. Chiar dacă era mult după miezul nopţii, îl luă pe Cassian în braţe, îl puse în scăunelul lui şi porni spre casă. Abia aştepta să vadă dacă Michael se întorsese „de la birou". Se minţea închipuindu-şi că poate închide ochii în timp ce Michael îşi făcea de cap. Nu era ca acele soţii. N-avea de gând să fie o victimă, ca soţia lui Eddie, Fiona. Toate aceste săptămâni de speculaţii şi incertitudini o apăsau şi trebuia să rezolve problema definitiv. Trebuia să-şi

vadă soțul cu ochii ei. Trebuia să-l miroasă. Trebuia să afle dacă exista cu adevărat o altă femeie. Deși, dacă era complet sinceră cu ea însăși, știuse adevărul din clipa în care văzuse acele șase cuvinte pe ecranul iPhone-ului. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că se îndrăgostise de Michael. Era genul de bărbat pe care toate femeile îl găseau irezistibil.

SINGAPORE, 2004

Când Astrid îl văzuse pentru prima dată pe Michael, acesta era doar într-un slip cu model militar. De obicei, Astrid era oripilată ori de câte ori vedea pe cineva care avea mai mult de zece ani purtând doar acest accesoriu sumar, dar, când Michael apăru pe podium în slipul său Custo Barcelona, cu brațul în jurul unei frumuseți îmbrăcate într-un costum de baie negru Rosa Cha, cu un colier de smarald, Astrid rămase ca hipnotizată.

Fusese târâtă la Churchill Club de una din verișoarele ei Leong pentru o paradă caritabilă și se plictisise de moarte în timpul evenimentului. Pentru cineva obișnuit să privească din primul rând scenografia rafinată a lui Jean Paul Gaultier, acest podium înjghebat în grabă, cu becuri galbene, ramuri false de palmier și lumini stroboscopice părea un spectacol de teatru de amatori, cu buget redus.

Dar apăru Michael și deodată lumea începu să se miște cu încetinitorul. Era mai înalt și mai bine făcut decât majoritatea asiaticilor, cu un bronz arămiu superb, genul de bronz pe care nu-l poți obține la salon. Tunsoarea lui cazonă îi accentua nasul acvilin, care părea să facă notă discordantă cu restul feței, în așa măsură încât căpăta o conotație vădit sexuală. Mai observă și ochii lui adânci, pătrunzători, și mușchii care i se profilau pe sub piele. Nu-l văzuse mai mult de treizeci de secunde pe podium, dar l-a

recunoscut imediat câteva săptămâni mai târziu la petrecerea de ziua lui Andy Ong, deşi de data asta era îmbrăcat într-un tricou şi blugi gri decoloraţi.

Acum Michael a fost cel care a remarcat primul. Stătea sprijinit de o balustradă, în grădină, la bungaloul familiei Ong, cu Andy şi câţiva prieteni, când Astrid apăru pe terasă într-o rochie lungă, albă, de in, cu borduri delicate din dantelă. „Uite o fată care *n-are* ce căuta la petrecerea asta", îşi zise. Fata îl observă în curând pe sărbătorit şi se îndreptă glonţ spre ei, îmbrăţişându-l afectuos pe Andy. Băieţii din jurul lui o priveau cu gura căscată.

— La mulţi ani! exclamă ea, înmânându-i un pachetel înfăşurat cu dichis în mătase violet.

— Vai de mine, Astrid, *um sai lah*![1] zise Andy.

— E doar ceva simbolic de la Paris, m-am gândit c-o să-ţi placă.

— Aşadar, ţi-ai scos oraşul ăla din minte? Te-ai întors definitiv?

— Nu sunt sigură încă, răspunse Astrid precaut.

Băieţii se înghesuiau să fie băgaţi în seamă, aşa că, de voie de nevoie, Andy se simţi obligat să-i prezinte.

— Astrid, ţi-i prezint pe Lee Shen Wei, Michael Teo şi Terence Tan. Toţi sunt prieteni de-ai mei din armată.

Astrid le zâmbi suav tuturor înainte să-şi aţintească privirea asupra lui Michael.

— Dacă nu mă înşel, pe *tine* te-am văzut undeva în slip.

Băieţii rămaseră interzişi când o auziră. Michael clătină din cap şi râse.

— Ă... ce tot zice? întrebă Shen Wei.

Astrid studie bustul lucrat al lui Michael, care se profila chiar şi pe sub tricoul larg pe care-l purta.

— Da, *tu* erai, nu-i aşa? La parada de modă caritabilă pentru dependenţii de cumpărături juvenili.

---

1. „Nu trebuia să te deranjezi" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Michael, ai *apărut într-o paradă de modă*? întrebă Shen Wei uluit.

— În slip? adăugă Terence.

— A fost o chestie caritabilă. Am fost luat pe sus! exclamă Michael, făcându-se roşu ca sfecla.

— Aşadar nu eşti model profesionist?

Băieţii izbucniră toţi în râs.

— Ba da! Ba da! E Michael Zoolander, glumi Andy.

— Nu, vorbesc serios, insistă Astrid. Dacă vrei vreodată să devii model profesionist, ştiu câteva agenţii la Paris care probabil ar fi încântate să te reprezinte.

Michael rămase uitându-se la ea, neştiind cum să răspundă. Se simţea o tensiune în aer şi nici unul din băieţi nu ştia ce să zică.

— Ştiţi ce, sunt lihnită de foame şi cred c-o să iau un pic din *mee rebus*-ul[1] ăla care arăta aşa bine, zise Astrid, pupându-l pe Andy pe obraz şi luând-o înapoi spre casă.

— OK, *laeng tsai*[2], ce mai aşteptăi? E clar că te place, îi zise Shen Wei lui Michael.

— Nu-ţi face speranţe, Teo, e de neatins, îl avertiză Andy.

— Cum adică *„de neatins"*? întrebă Shen Wei.

— Nu ne putem compara cu genul de băiat cu care iese Astrid. Ştii cu cine-a fost cât pe-aci să se mărite? Cu Charlie Wu, fiul miliardarului *high tech* Wu Hao Lian. Au fost logodiţi, dar ea a rupt logodna în ultimul moment pentru că familia ei a considerat că *el* nu era îndeajuns de bun pentru ea, zise Andy.

— Ei bine, amicul Teo aici de faţă o să-ţi infirme teoria. Mike, nu se putea o invitaţie mai pe faţă de-atât. Nu mai fi aşa *kiasu*[3], frate! exclamă Shen Wei.

*

Michael nu ştia ce să creadă despre fata aşezată în faţa lui la masă. În primul rând, această întâlnire

---

1. Specialitate malaeziană din tăiţei cu ou şi sos de curry dulce-acrişor (n. a.).
2. „Drăgălaş" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).
3. „Speriat că nu va reuşi" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

n-ar fi trebuit să aibă loc, Astrid nu era genul lui. Era genul de fată pe care o vedea făcând cumpărături la magazinele de lux de pe Orchard Road sau stând la cafeneaua din holul vreunui hotel de fiţe, bând un *latte macchiato* dublu decofeinizat cu iubitul ei bancher. Nici măcar nu era sigur de ce o invitase în oraş. Nu-i stătea în fire să se ţină după o fată într-un mod atât de vădit. Niciodată nu trebuise să alerge după femei. Întotdeauna i se oferiseră de bunăvoie, începând cu prietena fratelui său mai mare, pe când avea paisprezece ani. Practic, Astrid făcuse primul pas, aşa că nu-l deranja să se ţină după ea. Vorbele lui Andy cum că era „mult deasupra lui" îl iritaseră la culme şi îşi zise că n-ar fi rău să-şi facă de cap cu ea, doar ca să-i facă în ciudă lui Andy.

Michael nu se aşteptase în veci ca ea să accepte să se întâlnească, dar iată-i, după nici o săptămână, într-un restaurant din Dempsey Hill, care avea lumânările mici în pahărele albastru-cobalt pe fiecare masă (genul de local de fiţe, plin de *ang mor*, pe care-l detesta), neştiind despre ce să vorbească. N-aveau nimic în comun, în afara faptului că-l cunoşteau amândoi pe Andy. Ea nu lucra, iar ce făcea el era strict secret, aşa că nu prea puteau vorbi despre serviciu. Ea trăise la Paris în ultimii câţiva ani, aşa că pierduse contactul cu Singapore. La naiba, nici măcar nu arăta ca şi cum ar fi fost cu adevărat din Singapore – cu gesturile şi accentul ei englezesc.

Şi totuşi se simţea extrem de atras de ea. Era total opusul genului de fete cu care se întâlnea de obicei. Deşi ştia că provine dintr-o familie bogată, nu purta haine de firmă şi nici un fel de bijuterii. Nu părea nici măcar să se fi machiat şi, cu toate astea, era al naibii de sexy. Fata asta nu era atât de *seow chieh*[1] pe cât i se dăduse impresia c-ar fi, ba chiar l-a provocat la un joc de biliard după cină.

1. „Sclifosită" sau „cu gusturi scumpe" (în mandarină, în orig.) (n. a.).

S-a dovedit un adversar redutabil la biliard și asta o făcea și mai sexy. Dar, în mod evident, nu era genul de fată cu care putea avea o relație pasageră. Se simțea aproape rușinat, dar tot ce-și dorea era să nu-și mai ia ochii de la chipul ei. Nu se mai sătura s-o privească. Cu siguranță unul din motivele pentru care-l bătuse la biliard era faptul că era prea distras de prezența ei. La sfârșitul întâlnirii, a condus-o la mașină (surprinzător, doar o Acura) și i-a ținut portiera să urce, convins că n-avea s-o mai vadă niciodată.

În noaptea aceea, Astrid stătea în pat și încerca să citească ceva din ultimul volum al lui Bernard-Henri Lévy, dar nu reușea să se concentreze. Nu-și putea lua gândul de la întâlnirea dezastruoasă cu Michael. Bietul de el nu prea le avea cu conversația și era extrem de nesofisticat. Normal. Tipii care arătau așa nu trebuiau să facă mari eforturi pentru a impresiona o femeie. Însă avea *ceva*, ceva care emana o frumusețe aproape sălbatică. Era pur și simplu cel mai desăvârșit exemplar masculin pe care-l văzuse vreodată și asta trezea în ea o reacție fiziologică de care nici măcar nu bănuise că e în stare.

Stinse veioza de lângă pat și rămase cufundată în întuneric, sub plasa de țânțari care acoperea patul în stil Peranakan, dorindu-și ca Michael să-i poată citi gândurile în clipa aceea. Și-ar fi dorit ca el să se îmbrace în costumație de camuflaj și să escaladeze zidurile casei familiei ei, fentând paznicii și câinii-lup. Și-ar fi dorit ca el să se urce în arborele de guava de lângă fereastra ei și să-i intre pe furiș în dormitor. Și-ar fi dorit să-l vadă stând o vreme la capătul patului ei, o umbră întunecată, pândind-o. Și apoi și-ar fi dorit ca el să-i smulgă hainele de pe ea, să-i acopere gura cu mâna lui și s-o posede sălbatic toată noaptea.

Avea douăzeci și șapte de ani și, pentru prima dată în viață, Astrid realiză *cu adevărat* ce însemna să dorești carnal un bărbat. Întinse mâna spre telefonul mobil și, fără să se poată opri, formă numărul

lui Michael. Telefonul sună de două ori și apoi Michael răspunse. Părea să fie într-un bar unde era foarte mult zgomot. Astrid închise imediat. Câteva secunde mai târziu, îi sună telefonul. Îl lăsă să sune de cinci ori înainte să-i răspundă.

— De ce m-ai sunat și-apoi ai închis? o întrebă Michael cu o voce calmă, joasă.

— Nu te-am sunat. Telefonul era în geantă și probabil că s-a format din greșeală numărul tău, zise Astrid pe un ton nonșalant.

— Mm-hm.

Se lăsă o tăcere prelungită și-apoi Michael zise degajat.

— Eu sunt la Harry's Bar acum, dar o să mă duc la Hotelul Ladyhill să rezerv o cameră. E destul de-aproape de tine, nu-i așa?

Astrid fu șocată de tupeul lui. Cine naiba se credea? Simți că-i iau foc obrajii și vru să-i închidă din nou. În schimb, se trezi că aprinde veioza.

— Trimite-mi mesaj cu numărul camerei, zise simplu.

SINGAPORE, 2010

Astrid conducea de-a lungul serpentinelor de pe Cluny Road, cu mintea răvășită de gânduri. Seara, în Tyersall Park, își închipuise că soțul ei era la vreun motel, având o aventură toridă cu parașuta din Hong Kong care-i trimitea mesaje lascive. Chiar în timp ce făcea conversație cu rudele ei, pe pilot automat, se vedea dând buzna peste Michael și parașută în camera prăpădită de hotel și aruncând în ei cu tot ce-avea la îndemână. Veioza. Carafa de apă. Filtrul ieftin de cafea.

După observațiile lui Oliver însă, începu s-o macine o bănuială și mai sumbră. Acum era convinsă că Oliver nu se înșelase și că îl văzuse într-adevăr pe soțul ei în Hong Kong. Michael era greu de confundat cu altcineva și Oliver, pe de o parte intrigant,

pe de alta diplomat, îi trimitea în mod vădit un mesaj codificat. Dar cine să fi fost băieţelul? Oare era posibil ca Michael să mai aibă un copil? Luând-o la dreapta pe Dalvey Road, aproape că nu observă camionul parcat doar la câţiva metri mai în faţă, unde o echipă de muncitori repara un felinar. Unul dintre ei deschise brusc portiera camionului. Fără să apuce să mai scoată vreo exclamaţie, Astrid viră brusc spre dreapta. Parbrizul se făcu praf şi ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a-şi pierde cunoştinţa fură rădăcinile încurcate ale unui banian străvechi.

6

Nick și Rachel

*

SINGAPORE

Când Rachel se trezi în dimineaţa de după petrecerea dedicată florilor de *tan hua*, Nick vorbea cu voce scăzută la telefonul din camera de zi. În timp ce i se limpezea privirea, rămase întinsă în pat fără să zică nimic, uitându-se la Nick şi încercând să proceseze tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Noaptea trecută fusese ceva de vis şi, cu toate astea, simţea o urmă de neliniște. Era ca şi cum ar fi nimerit din greşeală într-o cămăruţă ascunsă unde descoperea că iubitul ei avea o viaţă dublă. Viaţa obişnuită pe care o duceau împreună ca asistenţi universitari la New York n-avea nimic de-a face cu viaţa fastuoasă pe care Nick părea s-o ducă aici şi Rachel nu ştia cum să le împace.

Bogăţia nu reprezenta ceva nou pentru Rachel. După câţiva ani mai dificili, Kerry Chu se reorientase şi obţinuse certificatul de agent imobiliar chiar când Silicon Valley intra în perioada de *boom* a Internetului. Copilăria dickensiană a lui Rachel a fost urmată de o adolescenţă petrecută în zona înstărită a Golfului San Francisco. A mers la două dintre cele mai bune universităţi din ţară – Stanford şi Northwestern –, unde a întâlnit oameni ca Peik Lin şi alţi copii de bani gata. Acum trăia în cel mai scump oraş din America, unde socializa cu figuri de elită din lumea

academică. Dar nimic din toate acestea n-o pregătise pentru primele şaptezeci şi două de ore petrecute în Asia. Stilul de viaţă al oamenilor de-aici era mai ostentativ decât văzuse vreodată şi niciodată n-ar fi bănuit că prietenul ei făcea parte din această lume.

Stilul lui de viaţă la New York putea fi descris drept modest, dacă nu chiar cumpătat. Stătea cu chirie într-o garsonieră comodă de pe Morton Street, unde singurele obiecte care valorau ceva păreau să fie laptopul, bicicleta şi cărţile lui. Se îmbrăca cu bun gust, dar simplu, iar Rachel (care nu avea un termen de referinţă pentru costumele englezeşti pe comandă) nu realizase niciodată cât de mult costau hainele acelea puţin şifonate, cu eticheta Huntsman sau Anderson & Sheppard. Altfel, singurele luxuri pe care şi le permitea Nick, după câte ştia ea, erau produsele alimentare la supraprepţ de la piaţa de produse organice din Union Square şi locuri în primele rânduri la concerte, dacă venea vreo formaţie faină în oraş.

Dar acum totul începea să se lege. Nick avusese întotdeauna un ceva anume, ceva pe care Rachel nu reuşea să-l definească nici măcar în sinea ei, dar ceva care-l deosebea de toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată. Felul în care interacţiona cu oamenii. Felul lui de-a sta sprijinit de un perete. Se simţea întotdeauna în largul lui stând undeva în spate, dar tocmai prin asta ieşea în evidenţă. Ea punea asta pe seama aspectului şi minţii lui sclipitoare. O persoană atât de dăruită ca Nick n-avea nimic de dovedit nimănui. Dar acum ştia că era mai mult decât atât. Nick îşi petrecuse copilăria într-un loc ca Tyersall Park. Orice altceva de pe lume părea prin comparaţie. Rachel şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre copilăria lui, despre bunica lui care avea darul de-a te intimida, despre oamenii pe care-i cunoscuse în seara dinainte, dar nu voia să-şi înceapă ziua bombardându-l cu întrebări, nu când avea o vară întreagă la dispoziţie spre a descoperi această lume nouă.

— Hei, frumoaso din pădurea adormită! zise Nick, închizând telefonul şi văzând că se trezise.

Îi plăcea cum arăta Rachel dimineaţa, cu părul ei lung răvăşit senzual şi cu zâmbetul adormit, fericit, pe care-l avea întotdeauna când deschidea ochii.

— Cât e ceasul? întrebă Rachel, întinzându-se.

— E în jur de nouă şi jumătate, îi răspunse, venind spre ea şi strecurându-se sub cearşaf, cuprinzând-o cu braţele pe la spate şi trăgând-o lângă el. E ora să ne drăgălim! declară jucăuş, sărutându-i de mai multe ori ceafa.

Rachel se întoarse cu faţa la el şi începu să traseze o linie cu degetul pe chipul lui, de la frunte până la bărbie.

— Ţi-a spus cineva vreodată..., începu ea.

— ... că am un profil absolut perfect, încheie Nick întrebarea în locul ei, râzând. Mi-o spune în fiecare zi frumoasa mea iubită, care în mod clar e dusă cu capul. Ai dormit bine?

— Am dormit buştean. Am fost stoarsă după seara trecută.

— Sunt foarte mândru de tine. Ştiu c-a fost probabil foarte obositor să întâlneşti atâţia oameni, dar chiar i-ai dat pe spate pe toţi.

— Pfff. Astă spui tu. Nu cred că mătuşa ta, cea în costum Chanel, ar fi de acord. Sau unchiul tău Harry – cred c-ar fi trebuit să studiez un an întreg istoria, politica şi arta din Singapore...

— Haide, nimeni nu se aştepta să fii expertă în problemele Asiei de Sud-Est. Toată lumea a fost pur şi simplu încântată să te cunoască.

— Chiar şi bunica ta?

— Absolut!. De fapt, ne-a invitat să stăm la ea săptămâna viitoare.

— Serios? O să stăm la Tyersall Park?

— Sigur! I-a plăcut de tine şi vrea să te cunoască mai bine.

Rachel clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că i-am făcut vreo impresie, de *orice* fel.

Nick îi ridică o şuviţă de păr de pe frunte şi i-o dădu după ureche.

— În primul rând, trebuie să înţelegi că bunică-mea e o persoană foarte timidă şi uneori poate părea distantă din cauza asta, dar observă atent oamenii. În al doilea rând, nu e nevoie să încerci să-i faci nici un fel de impresie. E suficient să fii tu însăţi.

Bazându-se pe ceea ce auzise de la restul lumii, nu era foarte sigură, dar hotărâse să nu se îngrijoreze în privinţa asta deocamdată. Rămaseră îmbrăţişaţi în pat, ascultând zgomotele pe care le făceau copiii care plonjau în piscină. Nick se ridică brusc în capul oaselor.

— Ştii ce n-am făcut încă? N-am comandat mâncare în cameră. Ştii că ăsta e unul din lucrurile mele preferate când stau la hotel! Hai să vedem cât de bun e micul dejun aici.

— Mi-ai citit gândurile! Hei, e adevărat că hotelul îi aparţine familiei lui Colin? îl întrebă Rachel, luând meniul în coperţi de piele de lângă pat.

— Da, e adevărat. Ţi-a zis Colin?

— Nu, Peik Lin. Le-am pomenit ieri că mergem la nunta lui Colin şi toată familia aproape că s-a isterizat.

— De ce? întrebă Nick, rămânând uluit pe moment.

— Pur şi simplu erau foarte entuziasmaţi. Nu mi-ai zis că nunta lui Colin o să fie *aşa* o mare chestie.

— Nu credeam c-o să fie.

— După câte se pare e o ştire de prima pagină pentru toate ziarele şi revistele din Asia.

— Te-ai aştepta ca ziarele să aibă subiecte mai importante, la câte lucruri se întâmplă în lume.

— Haide, nu există nici un subiect mai popular decât o nuntă mare de fiţe.

Nick oftă, întorcându-se pe spate şi fixând cu privirea tavanul cu bârne de lemn.

— Colin e foarte stresat. Chiar mă îngrijorează. O nuntă mare e ultimul lucru pe care şi-l dorea, dar bănuiesc că era inevitabil. Araminta şi mama ei au preluat organizarea şi, din câte înţeleg, o să fie un adevărat spectacol.

— Ei bine, din fericire, eu o să fiu doar în public, zâmbi Rachel.

— Tu da, dar eu o să fiu în mijlocul nebuniei. Că veni vorba, Bernard Tai organizează petrecerea burlacilor şi pare c-a plănuit o chestie de proporţii. Ne întâlnim cu toţii la aeroport şi de-acolo vom fi duşi la o destinaţie secretă. Te superi foarte tare dacă te părăsesc câteva zile? o întrebă Nick, mângâindu-i braţul.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, fă ce ai de făcut. O să explorez puţin pe cont propriu, iar Astrid şi Peik Lin s-au oferit să mă plimbe prin oraş weekendul ăsta.

— Ei bine, ai şi-o altă opţiune, m-a sunat Araminta dimineaţă şi *chiar* ar vrea să vii azi după-amiază la petrecerea burlăciţelor.

Rachel îşi încreţi buzele pentru o clipă.

— Nu crezi c-a făcut-o doar din politeţe? Vreau să zic, abia ne-am cunoscut. N-ar fi cam ciudat să apar la o petrecere pentru prietenele ei apropiate?

— N-o lua aşa. Colin e cel mai bun prieten al meu şi Araminta are un cerc larg de prieteni. Cred c-o să fie un grup mare de fete, îţi va plăcea. Ce-ar fi s-o suni şi să vorbiţi direct?

— OK, dar mai întâi hai să comandăm nişte gofre belgiene cu unt de arţar.

7

Eleanor

*

SHENZHEN

Lorena Lim vorbea la telefonul mobil în mandarină când Eleanor intră în camera de dejun. Se așează în fața Lorenei, observând priveliștea învăluită în ceața dimineții care se vedea de la această înălțime. De fiecare dată când îl vizita, orașul părea să se fi dublat[1]. Dar, ca un adolescent stângaci care trecea printr-un proces de creștere accelerată, multe din clădirile construite în pripă – care n-aveau nici măcar un deceniu – erau deja demolate pentru a fi înlocuite de turnuri și mai strălucitoare, ca acesta pe care îl

1. Ce a fost odinioară un sătuc adormit de pescari pe coasta provinciei Guandong este acum o metropolă plină de zgârie-nori țipători, malluri uriașe și poluare galopantă – cu alte cuvinte, Tijuana în variantă asiatică. Shenzhen a devenit o destinație ieftină, foarte populară în rândul vecinilor mai bogați. Turiștii din Singapore și Hong Kong, în special, sunt încântați să se delecteze cu delicatese ca haliotis și supă din aripioare de rechin, să facă maratoane de cumpărături în magazine subterane uriașe cu prețuri mici, pline de produse de firmă contrafăcute, sau să se dedice unor tratamente hedoniste la spa – toate la un preț infim comparativ cu cât ar plăti acasă la ei (n. a.).

cumpărase recent Lorena. Era strălucitor, ce-i drept, dar lipsit de bun-gust. Tot ce se vedea în această cameră, de pildă, era acoperit de o marmură de un portocaliu sinistru. Oare de ce-şi închipuiau toţi aceşti dezvoltatori din China continentală că mai multă marmură însemna un lucru bun? În timp ce Eleanor încerca să-şi imagineze cum ar fi arătat blaturile dacă erau dintr-un cuarţ neutru, servitoarea îi puse dinainte un bol cu păsat aburind de peşte.

— Nu, nu-mi pune păsat. Poţi să-mi aduci nişte pâine prăjită cu marmeladă?

Servitoarea nu părea să-i fi înţeles tentativa de mandarină.

Lorena închise telefonul şi exclamă:

— Oof, Eleanor, eşti în China! Măcar gustă un pic din păsatul ăsta delicios.

— Îmi pare rău, nu pot să mănânc peşte aşa de dimineaţă – sunt obişnuită să mănânc pâine prăjită.

— Uită-te la tine! Te plângi că fiul tău e prea occidentalizat şi tu nici nu poţi gusta un mic dejun tipic chinezesc.

— Sunt căsătorită de prea mult timp cu un Young, zise Eleanor simplu.

Lorena clătină din cap.

— Tocmai am vorbit cu *lobang*-ul[1] meu. O să ne întâlnim cu el în holul hotelului Ritz-Carlton diseară la opt şi o să ne conducă la persoana care deţine informaţii confidenţiale despre Rachel Chu.

Carol Tai intră în camera de dejun într-un halat voluptuos, liliachiu.

— Cine sunt oamenii ăştia la care o duci pe Eleanor? Eşti sigură că nu sunt periculoşi?

— Ei, nu-ţi face griji. Totul o să fie în regulă.

— Aşadar, ce să facem până atunci? Cred că Daisy şi Nadine vor să meargă la mallul ăla uriaş de lângă gară, zise Eleanor.

— Te referi la Luohu. Ştiu un loc încă şi mai bun unde să vă duc mai întâi. Dar trebuie să rămână strict secret, bine? le şopti Carol conspirativ.

---

1. Termen argotic în limba malaeză însemnând „contact" (n. a.).

După ce doamnele luară micul dejun şi se făcură frumoase, Carol le conduse la una din numeroasele clădiri de birouri din centrul oraşului. Un tânăr deşirat care stătea pe bordură în faţa clădirii, butonând frenetic telefonul mobil, îşi ridică privirea văzând cum opresc două limuzine Mercedes ultimul tip din care coboară o suită de femei.

— Tu eşti Jerry? îl întrebă Carol în mandarină.

Se chiorî la băiat în soarele amiezii, care ardea cu putere, observând că juca un joc pe telefon.

Tânărul studie grupul de femei o clipă, pentru a se asigura că nu sunt poliţiste sub acoperire. Da, erau evident soţiile unor bogătaşi şi, după felul în care arătau, erau din Singapore. Femeile din Singapore se îmbrăcau fiecare într-un stil aparte, eclectic, şi purtau mai puţine bijuterii, fiindu-le mereu teamă c-ar putea fi jefuite. Femeile din Hong Kong tindeau să se îmbrace toate la fel şi purtau bijuterii cu diamante masive, în timp ce japonezele, cu vizierele şi borsetele lor, păreau că sunt în drum spre terenul de golf. Le zâmbi larg şi zise:

— Da, eu sunt Jerry! Bun venit, doamnelor, bun venit. Urmaţi-mă, vă rog.

Le conduse prin uşile de sticlă fumurie ale clădirii, de-a lungul unui hol lung şi apoi pe o uşă din spate. Deodată erau din nou afară, pe o străduţă laterală, vizavi de care se vedea un turn mai mic care arăta ca şi cum ar fi fost încă în construcţie sau pe cale de a fi demolat. În holul din interior era beznă, singura lumină venea de la uşa pe care Jerry tocmai o fixase să nu se închidă.

— Mergeţi cu grijă, vă rog, le avertiză, în timp ce le conducea prin holul întunecat plin de cutii cu plăci de granit, furnir şi echipamente de construcţii.

— Eşti sigură că nu suntem în pericol, Carol? Nu mi-aş fi luat pantofii noi cu toc Roger Vivier dacă ştiam că venim într-un astfel de loc, se plânse Nadine neliniştită.

Avea în permanenţă senzaţia că urmează să se împiedice de ceva.

— Crede-mă, Nadine, n-o să se întâmple nimic. Într-un minut o să-mi mulţumeşti, răspunse Carol calm.

Ieşiră în sfârşit într-un hol slab luminat, unde era un lift, şi Jerry apăsă de mai multe ori pe butonul uzat al acestuia. Într-un final veni liftul de serviciu. Doamnele se înghesuiră toate în lift, strângându-se una în alta ca nu cumva să se atingă de pereţii prăfuiţi. La etajul şapte, uşile liftului se deschiseră, era un vestibul cu o lumină fluorescentă. La fiecare capăt al holului erau două uşi duble de oţel şi Eleanor observă involuntar două camere de supraveghere fixate pe tavan. În pragul uneia dintre uşi apăru o fată foarte slabă, la vreo douăzeci de ani.

— Bună ziua, bună ziua, le salută în engleză, dând din cap.

Le măsură din priviri scurt şi apoi le zise pe un ton surprinzător de sever, sacadat:

— Vă rog să vă închideţi telefoanele mobile, n-aveţi voie să faceţi poze.

Se îndreptă spre un interfon, turuind ceva într-un dialect pe care nici una din ele nu-l recunoscu şi uşa se descuie cu zgomot.

Doamnele intrară şi se treziră brusc într-un magazin somptuos cu produse de firmă. Podeaua era din marmură roz şlefuită, pereţii erau îmbrăcaţi în moar roz-deschis şi, de unde stăteau, vedeau de-a lungul holului câteva din camerele alăturate. Fiecare încăpere era alocată unei alte mărci de lux, găzduind vitrine cât tot peretele pline cu cele mai noi poşete şi accesorii. Comorile de firmă păreau să licărească în lumina becurilor cu halogen, fixate strategic, şi fiecare cameră era plină de cumpărătoare elegante, care studiau atent mărfurile.

— Acest loc are faima că ar oferi cele mai bune produse contrafăcute, declară Carol.

— Dumnezeule! exclamă Nadine foarte entuziasmată, iar Carol se încruntă la ea pentru că luase numele Domnului în deşert.

— Italia pe partea asta, Franţa pe partea cealaltă. Ce-aţi prefera? le întrebă fata slăbuţă.

— Aveţi poşete Goyard? întrebă Lorena.

— Oho! Da, da, toată lumea vrea Goya acum. Avem cele mai bune produse Goya, zise, conducând-o pe Lorena într-una din camere.

În spatele tejghelei erau rânduri-rânduri cu cele mai noi genţi Goyard pe care *trebuia* să le ai, în toate nuanţele posibile, şi un cuplu elveţian stătea în mijlocul încăperii testând rotiţele unei valize Goyard.

— Vezi, singurii oameni care fac cumpărături de-aici sunt turişti ca noi. Mai nou, chinezii de pe continent nu mai vor decât produsele originale, îi şopti Daisy lui Eleanor.

— Ei bine, pentru prima dată sunt de acord cu ei. N-am înţeles niciodată de ce ar vrea cineva o poşetă de firmă contrafăcută. Ce rost are să te prefaci că ai una, dacă nu ţi-o permiţi? strâmbă din nas Eleanor.

— Zău aşa, Eleanor, dacă tu sau eu am umbla cu o poşetă din asta, cine şi-ar închipui că e contrafăcută? zise Carol. Toată lumea ştie că ne permitem produsul original.

— Ei bine, astea sunt *absolut identice* cu originalul. Nici măcar oamenii care lucrează la Goyard n-ar putea să le deosebească, zise Lorena, clătinând uimită din cap. Uitaţi-vă la cusături, la relief, la etichetă.

— Par autentice pentru că practic *sunt* autentice, Lorena, le explică Carol. Sunt aşa-numitele „produse contrafăcute originale". Fabricile din China au contracte cu toate mărcile de lux să producă bunurile de piele. Să zicem că o firmă comandă zece mii de produse, dar ei fabrică douăsprezece mii, de fapt. Apoi vând cele două mii de produse rămase la negru ca fiind „contrafăcute", deşi sunt făcute din exact acelaşi material ca produsele originale.

— Hei, fetelor, *guei doh say, ah*![1] Astea nu-s deloc chilipiruri, le avertiză Daisy, uitându-se la o etichetă.

— Tot chilipir se cheamă. Geanta asta costă patru mii cinci sute în Singapore. Aici e şase sute şi e

1. „Costă o avere" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

identică, zise Lorena, pipăind poşeta şi simţind textura specifică.

— Oh Doamne, vreau câte una pe fiecare culoare! chiţăi Nadine. Am văzut poşeta asta pe lista cu ce se poartă în ultimul număr din *British Tatler*.

— Sunt sigură că Francesca ar vrea şi ea câteva poşete din acestea, zise Lorena.

— Nu, nu, n-aş îndrăzni să cumpăr nimic pentru mofturoasa de fiică-mea – Francesca nu vrea decât produse originale şi trebuie să fie din sezonul *următor*, răspunse Nadine.

Eleanor trecu în camera următoare, care era plină cu mai multe rânduri de îmbrăcăminte. Studie un costum Chanel contrafăcut, clătinând critic din cap în timp ce privea nasturii aurii cu două „C"-uri împletite, aflaţi de-a lungul mânecii. Fusese întotdeauna de părere că să porţi o ţinută cu o croială atât de sobră, cum păreau să prefere femeile de vârsta ei şi din mediul ei social, nu făcea decât să-ţi accentueze vârsta. Stilul ei era unul bine gândit – prefera hainele mai moderne, mai tinereşti, pe care le găsea în magazinele de lux din Hong Kong, Paris sau oriunde se întâmpla să călătorească, deoarece astfel îşi îndeplinea trei scopuri: întotdeauna purta ceva aparte, care o deosebea de restul lumii din Singapore, cheltuia mult mai puţini bani pe haine decât restul prietenelor ei şi arăta cel puţin cu zece ani mai tânără decât vârsta ei reală. Vârî mâneca de la costumul Chanel la loc pe suport şi trecu mai departe într-o încăpere care părea dedicată firmei Hermès, unde dădu nas în nas cu Jacqueline Ling. *Fiindcă a venit vorba de cum să nu-ţi arăţi vârsta, femeia asta pare că a făcut un pact cu diavolul.*

— Ce cauţi aici? o întrebă Eleanor surprinsă.

Pe Jacqueline nu o simpatiza deloc, dar nici prin gând nu i-ar fi trecut că Jacqueline ar fi putut să cumpere produse contrafăcute.

— Am ajuns azi-dimineaţă şi o prietenă a insistat să venim aici să-şi ia o poşetă din piele de struţ, zise Jacqueline, un pic fâstâcită că fusese surprinsă de Eleanor într-un asemenea loc. Tu de când eşti

aici? Nu-i de mirare că nu te-am văzut aseară la Tyersall Park.

— Am venit cu niște prietene pentru un weekend la spa. Așadar, ai fost invitată la soacră-mea la cina de vineri seară? o întrebă Eleanor, nu foarte surprinsă.

Jacqueline o lingușea tot timpul pe bunica lui Nicky, oricând venea în vizită la Singapore.

— Da, Su Yi a hotărât în ultimul moment să dea o mică petrecere pentru că îi înflorea *tan hua*. A avut destul de mulți invitați. L-am văzut și pe Nicky al tău... și am cunoscut-o pe *fată*.

— Ei bine, cum e? o întrebă Eleanor nerăbdătoare.

— Oh, încă n-ai cunoscut-o?

Jacqueline se gândi că Eleanor dorea cu siguranță să-i ofere o evaluare cât mai rapidă a suspectului.

— Știi tu, e genul tipic de CNA. Foarte sigură de sine și prea familiară. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că Nicky va fi atras de o astfel de fată.

— Doar se întâlnesc, *lah*, zise Eleanor un pic în defensivă.

— N-aș fi așa sigură. Fata asta e deja prietenă la cataramă cu Astrid și Oliver și trebuia s-o vezi cum se uita cu gura căscată la tot ce era în casă, spuse Jacqueline, deși nu văzuse nimic de genul ăsta.

Eleanor fu șocată de comentariul lui Jacqueline, dar brusc realiză că, în această privință cel puțin, aveau interese comune.

— Ce mai face Mandy a ta? Am auzit că e cu un bancher evreu de două ori mai mare decât ea.

— Oh, știi bine că astea sunt doar bârfe fără temei *de fapt*, răspunse Jacqueline imediat. Ziariștii de-acolo sunt fascinați de ea și încearcă s-o cupleze cu toți burlacii râvniți din New York. Oricum, poți s-o întrebi pe Amanda direct – o să vină la nunta lui Colin Khoo.

Eleanor fu surprinsă. Exista o rivalitate acerbă între Araminta Lee și Amanda Ling și, cu două luni în urmă, Amanda provocase un mic scandal când le declarase celor de la *Straits Times* că „nu înțelegea de ce se face atâta tam-tam în legătură cu nunta

lui Colin Khoo – era mult prea ocupată ca să dea fuga înapoi în țară pentru nunta oricărei parvenite".

În momentul acela Carol și Nadine intrară în sala Hermès. Nadine o recunoscu imediat pe Jacqueline, după ce o văzuse cu mulți ani în urmă la premiera unui film. Acum avea ocazia să facă cunoștință cu ea.

— Uită-te la tine, Elle, te întâlnești cu persoane cunoscute oriunde te-ai duce, zise pe un ton vesel.

Carol, care era mult mai interesată de poșetele contrafăcute Kelly de la Hermès, le zâmbi din celălalt capăt al încăperii, dar își continuă cumpărăturile, în timp ce Nadine se îndreptă glonț spre Eleanor și Jacqueline. Jacqueline îi aruncă o privire femeii care se apropia, șocată de cantitatea de machiaj pe care-o purta. Dumnezeule, era femeia aceea oribilă, Shaw, a cărei poză apărea mereu în paginile mondene, umflându-se în pene cu fiică-sa, care era la fel de vulgară. Și Carol Tai era soția miliardarului acela dubios. Normal că Eleanor umbla cu *astfel* de oameni.

— Jacqueline, mă bucur să te cunosc, zise Nadine expansivă, întinzându-i mâna.

— Ei bine, eu trebuie s-o șterg, îi zise Jacqueline lui Eleanor, evitându-i privirea lui Nadine și luând-o iute spre ieșire, înainte ca femeia să ceară să-i fie prezentată.

De îndată ce Jacqueline ieși, Nadine începu să turuie extaziată.

— Nu mi-ai zis niciodată că o cunoști pe Jacqueline Ling! Ooh, arată în continuare fabulos! Câți ani să aibă acum? Crezi că și-a făcut lifting?

— *Alamak*, nu mă întreba așa ceva, Nadine! De unde să știu? zise Eleanor iritată.

— Păreați să vă cunoașteți destul de bine.

— Ne știm de ani buni. Odată demult chiar am făcut împreună o excursie la Hong Kong, în timpul căreia s-a tot dat în spectacol și o mulțime de bărbați imbecili se tot țineau după noi peste tot, declarând c-o iubesc. A fost un coșmar.

Nadine ar fi vrut să mai vorbească despre Jacqueline, dar lui Eleanor îi fugise deja gândul la altceva. Așadar

Amanda se răzgândise şi avea să vină până la urmă la nunta lui Colin. Foarte interesant. Oricât de mult ar fi detestat-o pe Jacqueline, trebuia să recunoască faptul că Amanda ar fi fost o pereche ideală pentru Nicky. Astrele începeau să se alinieze şi de-abia aştepta să afle orice avea să-i spună sursa secretă a Lorenei în seara aceea.

8

Rachel

*

SINGAPORE

Primul indiciu că petrecerea burlăciţelor n-avea să fie ceva obişnuit a venit în momentul când taxiul a lăsat-o pe Rachel la aerogara JetQuay CIP, de unde plecau avioanele private. Al doilea a venit când a intrat în sala de aşteptare de lux şi a dat nas în nas cu douăzeci de fete care arătau ca şi cum şi-ar fi petrecut ultimele patru ore la coafură şi cosmetică. Rachel crezuse că ţinuta ei – o tunică albastră şi o fustă albă de blugi – era chiar drăguţă, dar acum i se părea un pic sărăcăcioasă în comparaţie cu toaletele fetelor care păreau coborâte de pe podium. Araminta nu se vedea nicăieri, aşa că Rachel stătea stingheră, zâmbindu-le tuturor, în timp ce prindea frânturi de conversaţii.

... Am căutat poşeta aia prin toată lumea şi n-au putut să mi-o găsească nici măcar la L'Eclaireur în Paris...

E un apartament cu trei camere în complexul acela vechi de pe Thompson Road. Instinctul îmi spune c-o să crească preţul întregii clădiri şi-o să-mi scot de trei ori banii...

OMG, am descoperit cel mai bun restaurant pentru crab cu chili, n-o să-ţi vină să crezi unde e...

Îmi plac camerele de la Lanesborough mai mult decât cele de la Claridge, dar, sincer, locul ideal e Hotelul Calthorpe...

Prostii, lah! Cel mai bun crab cu chili e tot cel de la No Signboard Seafood...

Nu e din caşmir, să ştii. E din piele de pui de vigonie...

Ai auzit că Swee Lin şi-a vândut apartamentul din Four Seasons cu 7,5 milioane? L-a cumpărat o pereche tânără din China continentală, i-a plătit cash...

Mda, clar nu era compania ei obişnuită. Deodată o fată foarte bronzată, cu meşe blonde, a apărut în sală, strigând:

— Tocmai a sosit Araminta!

În sală se lăsă tăcerea şi toată lumea întoarse capul spre uşa de sticlă. Rachel o recunoscu cu greu pe fata care intră pe uşă. În locul şcolăriţei în pantaloni de pijama de mai ieri apăru o femeie într-o salopetă de un auriu mat, cu cizme aurii cu toc cui, cu părul ondulat, şaten-închis, prins într-un coc în vârful capului. Un strat fin de machiaj aplicat cu măiestrie îi transformase chipul cu trăsături copilăreşti într-unul de top model.

— Rachel, mă bucur foarte mult c-ai venit! exclamă entuziasmată, strângând-o în braţe. Hai cu mine, zise, luând-o de mână şi conducând-o în centrul încăperii.

— Salutare tuturor! S-o luăm cu începutul – vreau să v-o prezint tuturor pe noua mea prietenă, minunata Rachel Chu. A venit în vizită de la New York, e invitata cavalerului de onoare al lui Colin, Nicholas Young.Vă rog s-o primiţi călduros.

Toate privirile erau aţintite asupra lui Rachel, care se îmbujoră un pic şi nu putu să facă altceva decât să zâmbească politicos mulţimii de feţe care o disecau acum milimetru cu milimetru. Araminta continuă:

— Îmi sunteţi toate cele mai dragi prietene, aşa c-am vrut să vă răsfăţ cu ceva special.

Făcu o pauză pentru a crea suspans.

— Astăzi vom merge în insula-staţiune privată a mamei din estul Indoneziei!

Se auziră exclamaţii de surprindere din rândul fetelor.

— În seara asta o să dansăm pe plajă, o să savurăm niște bunătăți cu puține calorii și o să ne răsfățăm în ultimul hal cu tratamente de înfrumusețare tot weekendul! Haideți, fetelor, să înceapă petrecerea!

Până să apuce Rachel să proceseze ca lumea informațiile Aramintei, fură conduse la bordul unui Boeing 737-700 personalizat, cu un interior foarte șic, cu canapele moderne din piele albă, cusută manual, și mese acoperite de piele lucioasă de șagrin.

— Araminta, ne copleșești! Ăsta e noul avion al tatălui tău? întrebă una din fete, ca și cum nu-i venea să creadă.

— De fapt e al mamei. L-a cumpărat de la un oligarh moscovit care trebuia să se dea la fund, din câte am auzit.

— Ei bine, să sperăm că nu aruncă nimeni avionul în aer din greșeală, glumi fata.

— Nu, nu, l-am vopsit. Era albastru-cobalt și evident că mama a trebuit să-și facă faza ei cu transformarea zen. I-a pus să-l revopsească de trei ori până să fie mulțumită c-a ales nuanța potrivită de alb ca gheața.

Rachel trecu în cabina alăturată și dădu peste două fete care aveau o discuție animată.

— Ți-am zis eu că ea e!

— N-arată deloc cum mă așteptam. Vreau să zic, se presupune că familia ei e una din cele mai bogate din Taiwan și ea apare arătând ca...

Observând-o pe Rachel, tăcură brusc și îi zâmbiră spășit înainte s-o șteargă pe culoar. Rachel nu fusese atentă – era prea distrasă de banchetele din piele gri-violet și veiozele de citit elegante, din nichel șlefuit, care coborau din tavan. Un perete era acoperit de o mulțime de televizoare cu ecran plat, în timp ce de-a lungul celuilalt erau rafturi argintii încărcate cu ultimele numere ale diverselor reviste de modă.

Araminta intră în cabină, făcându-le fetelor un tur.

— Aici e biblioteca. Nu vă place la nebunie cât de primitoare e? Și-acum să vă arăt locul meu preferat din avion, sala de yoga!

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI

Rachel le urmă în cealaltă încăpere, nevenindu-i să creadă că existau oameni într-atât de bogaţi încât să instaleze o sală de yoga ayurvedică, cu pereţii încrustaţi cu pietre şi podele încălzite de pin, la bordul unui avion privat.

Un grup de fete intrară chicotind.

— *Alamak*, Francesca l-a încolţit deja pe stewardul ăla arătos, italian, şi a pus stăpânire pe dormitorul principal! exclamă fata bronzată, cu accentul ei melodios.

Araminta se încruntă iritată.

— Wandi, spune-i că dormitorul e strict interzis, ca şi Gianluca.

— Poate c-ar trebui să ne lăsăm cu toate iniţiate în clubul sexului la înălţime cu armăsarii ăştia italieni, spuse una dintre fetele care chicoteau.

— Cine are nevoie de iniţiere? Eu sunt membră de când aveam treisprezece ani, se lăudă Wandi, dându-şi pe spate coama cu şuviţe blonde.

Rămasă fără cuvinte, Rachel se hotărî să se instaleze în cel mai apropiat fotoliu şi să se pregătească pentru decolare. Fata cu un aer timid aşezată lângă ea îi zâmbi.

— O să te obişnuieşti cu Wandi. Provine din familia Meggaharto, ştii. Nu cred că trebuie să-ţi mai spun cine sunt ei. Apropo, eu sunt Parker Yeo. O cunosc pe verişoara ta Vivian!

— Îmi pare rău, dar n-am nici o verişoară Vivian, replică Rachel amuzată.

— Nu eşti Rachel Chu?

— Ba da.

— Nu eşti verişoară cu Vivian Chu? Familia ta nu deţine Taipei Plastics?

— Mă tem că nu, zise Rachel, încercând să nu-şi dea ochii peste cap. Familia mea e originară din China.

— Oh, scuze, m-am înşelat. Aşadar cu ce se ocupă ai tăi?

— Hm, mama e agent imobiliar în zona Palo Alto. Cine sunt oamenii ăştia de la Taipei Plastics de care vorbeşte toată lumea?

Parker rânji.

— O să-ţi povestesc, dar scuză-mă un pic.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se îndreptă glonţ spre cabina din spate. Şi dusă a fost.

— Fetelor, am o veste-bombă! exclamă Parker, dând buzna în cabina principală. Tocmai stăteam lângă tipa asta, Rachel Chu, şi ia ghiciţi? Nu e rudă cu familia Chu din Taipei! Nici măcar n-a *auzit* de ei!

Francesca Shaw, care lenevea în mijlocul patului, îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Asta-i tot? Aş fi putut să vă spun asta de acum câteva luni. Mama e prietenă bună cu mama lui Nicky Young şi ştiu destule lucruri compromiţătoare despe Rachel Chu.

— Haide, *lah*, zi-ne tot ce ştii! o rugă Wandi, ţopăind de nerăbdare pe pat.

*

După o aterizare cu emoţii pe o pistă periculos de scurtă, Rachel se trezi pe un catamaran alb şi elegant, cu părul fluturându-i în adierea brizei sărate a oceanului în timp ce goneau spre una din insulele mai izolate. Apa era de un turcoaz aproape orbitor, întrerupt de insuliţe minuscule presărate ici şi colo pe suprafaţa lină a apei, ca nişte rotocoale de smântână proaspătă. În curând catamaranul viră brusc spre una din insulele mai mari şi, pe măsură ce se apropiau, dinaintea lor se profilă un ansamblu superb de clădiri din lemn cu acoperişuri vălurite de stuf.

Acesta era paradisul imaginat de mama Aramintei, manager hotelier, Annabel Lee, care nu se abţinuse de la nici o cheltuială pentru a crea refugiul de vis, conform idealului ei bine definit asupra unei staţiuni moderne, elegante, de lux. Insula, care nu era de fapt decât un atol de o jumătate de kilometru, consta din treizeci de vile construite pe piloni care se întindeau până la marginea recifurilor de coral. Când ambarcaţiunea ajunse în dreptul pontonului, un şir de chelneri în uniforme de culoarea şofranului care

stăteau drepți, le întâmpinară cu tăvi de cocktailuri mojito în mână.

O ajutară mai întâi pe Araminta să coboare și, când toate fetele s-au adunat pe ponton cu pahare în mână, ea spuse:

— Bine ați venit pe Samsara! În sanscrită, cuvântul înseamnă „a curge" – a trece prin mai multe stări de existență. Mama a vrut să creeze un loc special unde să poți simți că renaști, unde să poți trece prin mai multe trepte ale fericirii. Așadar insula asta vă aparține și sper că veți cunoaște fericirea alături de mine, aici, weekendul ăsta. Dar, mai întâi, am organizat o escapadă la cumpărături în magazinul din stațiune! Fetelor, fiecare dintre voi poate să-și aleagă cinci ținute noi, cadou de la mama. Și, ca să fie un pic mai incitant, și pentru că nu vreau să ratăm cocktailurile de la apusul soarelui, o să ne jucăm puțin. Aveți doar douăzeci de minute la dispoziție pentru cumpărături. Puneți mâna pe ce puteți, pentru că în douăzeci de minute magazinul se închide!

Fetele începură să țipe entuziasmate și o luară la goană de-a lungul pontonului.

Cu pereții lăcuiți, acoperiți cu sidef, inspirând liniște, cu podelele din tec javanez și ferestrele cu vedere spre o lagună, Samsara Collection era de obicei un refugiu unde domneau pacea și rafinamentul. În momentul de față era ca în Pamplona când li se dă drumul taurilor, cu fete care atacau și devalizau locul în căutarea unor ținute cu care să le ia fața celorlalte. A izbucnit o adevărată luptă între fanaticele modei, în care fetele se băteau pe articolele cele mai râvnite.

Lauren, dă-i drumul acestei fuste Collette Dinnigan până n-o faci franjuri!

Wandi, scorpie ce ești, eu am văzut bluza asta Tomas Maier prima și pe tine oricum nu te-ar încăpea acum, că ți-ai pus țâțe!

Parker, lasă din mână pantofii ăia fără toc Pierre Hardy sau îți scot ochii cu pantofii ăștia cu toc cui!

Araminta stătea cocoţată pe o tejghea, savurând spectacolul, şi intensifica suspansul strigând din minut în minut timpul rămas. Rachel încercă să se ferească din calea uraganului, refugiindu-se lângă un suport cu haine ignorate de restul fetelor, probabil pentru că nici unul din articolele de îmbrăcăminte nu avea vreo etichetă cu nume uşor de recunoscut. Francesca se afla la un suport alăturat, triind hainele ca şi cum ar fi studiat imagini medicale cu malformaţii genitale.

— Aşa ceva e imposibil. Cine sunt toţi designerii ăştia obscuri? strigă ea către Araminta.

— Cum adică „obscuri"? Alexis Mabille, Thakoon, Isabel Marant – mama alege personal cei mai în vogă designeri pentru magazin, zise Araminta apărându-se.

Francesca îşi dădu pe spate buclele negre, lungi, pufnind.

— Ştii că eu port *doar* creaţiile a şase designeri: Chanel, Dior, Valentino, Etro, draga mea prietenă Stella McCartney şi Brunello Cucinelli pentru weekendurile la ţară. Aş vrea să-mi fi spus că venim aici, Araminta. Aş fi putut să-mi iau cu mine ultima ţinută de vacanţă de la Chanel – am cumpărat toată colecţia pentru sezonul ăsta la gala de modă caritabilă Christian Helpers organizată de Carol Tai.

— Ei bine, cred că va trebui să supravieţuieşti două nopţi fără ţinuta Chanel, replică Araminta.

Făcându-i cu ochiul complice lui Rachel, îi şopti:

— Când am întâlnit-o prima dată pe Francesca la şcoala de duminică, avea un chip rotund şi bucălat şi purta haine de căpătat. Bunicul ei era un mare zgârcit şi toată familia trăia înghesuită într-o casă veche, cu un magazin la parter, pe Emerald Hill.

— E greu de imaginat, zise Rachel, studiind machiajul perfect al Francescăi şi rochia petrecută cu volane verde-smarald pe care-o purta.

— Ei bine, bunicul ei a făcut un atac cerebral şi-a intrat în comă, iar părinţii ei au pus în sfârşit mâna pe bani. Aproape peste noapte, Francesca s-a ales cu pometi noi şi o garderobă de la Paris – nu

ţi-ar veni să crezi cât de repede s-au transformat ea şi mama ei. Apropo de repede, timpul se scurge, Rachel – ar trebui să faci cumpărături!

Deşi Araminta le invitase pe toate să-şi aleagă cinci articole, Rachel se jena să profite de generozitatea ei. Alese o bluziţă drăguţă de in cu volănaşe la mâneci şi dădu peste câteva rochii de ocazie, de vară, făcute dintr-un batist diafan, care-i aminteau de rochiile simple, drepte, pe care le purta Jacqueline Kennedy în anii '60.

În timp ce încerca bluza albă în cabina de probă, Rachel surprinse o conversaţie între două fete aflate în cabina alăturată.

— *Ai văzut ce are pe ea? De unde şi-o fi luat bluza aia ordinară – de la Mango?*

— *Cum te poţi aştepta să aibă stil? Crezi că poţi căpăta aşa ceva citind* American Vogue*? Hahaha.*

— *De fapt, Francesca spune că nu e CNA, s-a născut în China continentală!*

— *Ştiam eu! Are acelaşi aer disperat pe care-l au servitoarele mele.*

— *Ei bine, acum i se oferă ocazia să-şi ia în sfârşit nişte haine ca lumea!*

— *Aşteaptă şi-ai să vezi, cu toţi banii familiei Young o să-şi schimbe imaginea rapid.*

— *Mai vedem, nu poţi cumpăra bun-gust cu toţi banii din lume, e ceva cu care te naşti.*

Rachel tresări, realizând că fetele vorbeau despre ea. Răvăşită, ţâşni din cabina de probă, aproape ciocnindu-se cu Araminta.

— Te simţi bine? o întrebă aceasta.

Rachel îşi reveni rapid.

— Da, da, încerc să nu mă las molipsită de panică, atâta tot.

— Panica face ca totul să fie atât de incitant! Hai să vedem ce-ai găsit, zise Araminta entuziasmată. Ooh, ai un ochi format! Acestea sunt create de un designer javanez care-şi pictează toate rochiile manual.

— Sunt superbe. Dă-mi voie să le plătesc, nu pot accepta generozitatea mamei tale. Vreau să zic, nici măcar nu mă cunoaşte, zise Rachel.

— Nici gând! Sunt ale tale. Şi mama *abia* aşteaptă să te cunoască.

— Ei bine, trebuie să recunosc, a creat un magazin aparte. Toate hainele de-aici sunt deosebite, îmi amintesc de felul cum se îmbracă verişoara lui Nick.

— Ah, Astrid Leong! *Zeiţa*, cum îi spuneam noi.

— Serios? râse Rachel.

— Da. Cu toate o adoram când eram în şcoală, arăta întotdeauna atât de minunat, elegantă fără a părea că se străduieşte prea mult.

— *Chiar* arăta incredibil aseară, reflectă Rachel.

— Oh, ai văzut-o aseară? Spune-mi exact ce purta, zise Araminta nerăbdătoare.

— Purta o bluză albă fără mâneci, cu cele mai delicate inserţii din dantelă pe care le-am văzut vreodată, şi o pereche de pantaloni mulaţi din mătase gri, în stilul lui Audrey Hepburn.

— Creaţi de...? întrebă Araminta.

— Habar n-am. Dar oh, lucrul cel mai deosebit erau cerceii extravaganţi pe care-i purta, semănau un pic cu un prinzător de vise Navajo, numai că erau făcuţi în întregime din pietre preţioase.

— Fantastic! Mi-aş dori să ştiu ce designer a creat *cerceii*, zise Araminta.

Rachel zâmbi, şi exact atunci ochi o pereche de sandale drăgălaşe pe ultimul raft al unui dulap în stil balinez. Perfecte pentru plajă, îşi zise, apropiindu-se să se uite mai bine. Erau un pic prea mari pentru ea, aşa că Rachel se întoarse în colţul ei, doar spre a descoperi că două din ţinutele ei – bluza albă şi una din rochiile pictate manual – dispăruseră.

— Hei, ce s-a întâmplat cu... începu ea.

— Timpul a expirat, fetelor! Magazinul s-a închis! declară Araminta.

Uşurată că escapada la cumpărături se terminase în sfârşit, Rachel porni în căutarea camerei ei. Pe bileţelul ei scria „Vila nr. 14", aşa că se ghidă după indicatoarele aflate de-a lungul pontonului central, care duceau în mijlocul recifului de corali. Vila era un bungalou din lemn bogat împodobit, cu pereţii

trandafirii şi mobilă albă, aerisită. În spate, două uşi cu plasă dădeau spre un ponton cu trepte care duceau direct în apă.

Rachel se aşeză pe marginea treptelor şi-şi băgă degetele în apă. Era foarte răcoroasă şi deloc adâncă, astfel că îşi putea cufunda degetele în nisipul alb şi moale. Nu-i venea să creadă unde se afla. Oare cât o costa bungaloul ăsta pe noapte? Întotdeauna se întrebase dacă va avea ocazia să viziteze o staţiune ca asta măcar o dată în viaţă – în luna de miere, poate –, dar nu se aşteptase niciodată că va ajunge aici la o petrecere a burlăciţelor. Deodată i se făcu dor de Nick şi îşi dori să-l aibă alături, să poată împărtăşi acest paradis privat cu el. Datorită lui fusese proiectată brusc în acest stil de viaţă opulent şi se întreba unde se afla el în clipa aceea. Dacă fetele merseseră pe o insulă în Oceanul Indian, oare unde Dumnezeu merseseră băieţii?

9

Nick

*

MACAU

— Spune-mi, te rog, că nu mergem într-o chestie din *aia*, îi zise Mehmat Sabançi lui Nick, strâmbându-se, când coborâră din avion şi văzură convoiul de limuzine albe identice Rolls-Royce Phantom care-i aştepta.

— Oh, tipic pentru Bernard, spuse Nick zâmbind, întrebându-se ce va fi gândit Mehmet, un clasic care provenea dintr-una din cele mai cunoscute familii din Istanbul, la vederea lui Bernard Tai, care coborî dintr-una din limuzine purtând un blazer verde-crud cu dungi albe, o cravată ascot cu un model portocaliu cu arabescuri şi pantofi galbeni de velur. Unicul fiu al lui *Dato'* Tai Toh Lui, Bernard, era recunoscut pentru „alegerile sale vestimentare îndrăzneţe" (după formularea foarte diplomatică a celor de la *Singapore Tattle*) şi pentru chefurile de proporţii organizate necontenit în orice staţiune rău-famată care se întâmpla să fie în vogă în anul respectiv – unde avea întotdeauna cei mai la modă DJ, cele mai reci băuturi, cele mai mişto gagici şi, spuneau gurile rele, cele mai tari droguri.

— Cocalarii în Macauuuw! exclamă Bernard, ridicându-şi braţele în aer ca un rapper.

— B. Tai! Nu-mi vine să cred că ne-ai făcut să zburăm în cutia asta prăpădită de sardine! Îţi creşte

barba cât aştepţi să se înalţe G5-ul tău! Ar fi trebuit să luăm Falcon-ul 7X al alor mei, se plânse Evan Fung (din familia Fung care deţine Fung Electronics).

— Tata aşteaptă să se lanseze modelul G650 şi atunci poţi să mă pupi în fund, Fungus! replică Bernard.

— Eu unul prefer avioanele Bombardier. Modelul nostru 6000 are o cabină aşa mare, că poţi să faci roata de-a lungul culoarului, se băgă în seamă Roderick Liang (din familia Liang care sunt proprietarii Liang Finance Group).

— Ce-ar fi să nu vă mai comparaţi dimensiunile avioanelor, *ah guahs*[1] ce sunteţi, şi să atacăm cazinourile, OK? interveni Johnny Pang (mama lui e din familia Aw, da, *acei* Aw).

— Ei, băieţi, ţineţi-vă bine bijuteriile de familie, pentru că am pus la cale ceva foarte special pentru noi toţi! anunţă Bernard.

Nick se urcă obosit într-una din maşinile cât un tanc, sperând că weekendul în care Colin îşi lua rămas-bun de la burlăcie avea să decurgă fără incidente. Colin fusese cu nervii întinşi la maximum toată săptămâna şi o vizită în capitala mondială a jocurilor de noroc cu o gaşcă de indivizi plini de testosteron şi whisky era o reţetă sigură pentru dezastru.

— Nu e tocmai reuniunea cu colegii de la Oxford la care mă aşteptam, îi zise Mehmet lui Nick cu o voce scăzută.

— Ei bine, în afară de vărul Lionel şi noi doi, cred că nici Colin nu-i cunoaşte pe nici unul din tipii ăştia, remarcă Nick circumspect, uitându-se cu coada ochiului la câţiva dintre ceilalţi pasageri.

Alaiul de prinţişori din Beijing şi băieţi de bani gata din Taiwan era categoric mai curând cercul în care se învârtea Bernard.

În timp ce convoiul gonea de-a lungul autostrăzii de coastă care ocolea insula, vedeau profilându-se

1. Echivalent în singleză (hokkien) al termenului argotic „poponar" sau „fetiţă" (n. a.).

de departe panouri uriaşe de pe care îi izbeau nume de cazinouri. În curând cazinourile le apărură dinainte ca nişte munţi în miniatură – blocuri imense de sticlă şi beton care licăreau în culori ţipătoare în ceaţa după-amiezii.

— E exact ca-n Vegas, doar că are şi vedere la ocean, remarcă Mehmet impresionat.

— Vegas e pentru copii. Adevăraţii pasionaţi de jocuri aici vin să joace.

În timp ce limuzinele se strecurau cu greu pe Rua da Felicidade, o străduţă îngustă din centrul vechi al Macaului, Nick admira rândurile de case portugheze de secol XIX viu colorate, cu magazine la parter, gândindu-se că era un loc bun unde s-o aducă pe Rachel după nunta lui Colin. Limuzinele traseră în sfârşit în faţa unui şir de magazine prăpădite pe Rua da Alfândega. Bernard îi conduse în ceea ce părea să fie o spiţerie chinezească de modă veche, cu vitrine zgâriate în care se vedeau rădăcini de ginseng, cuiburi de păsări comestibile, aripioare uscate de rechin, colţi falşi de rinocer şi tot soiul de ierburi. Câteva doamne în vârstă stăteau adunate în faţa unui televizor mic, uitându-se la un serial cantonez, în timp ce un chinez slab ca un ţâr, îmbrăcat într-o cămaşă hawaiiană decolorată, stătea sprijinit de tejghea, privindu-i plictisit.

Bernard se uită la bărbat şi spuse fără nici o introducere:

— Vreau să cumpăr lăptişor de matcă cu ginseng.

— De care vreţi? întrebă individul apatic.

— Prince of Peace.

— De cât?

— De două kilograme.

— Staţi să văd dacă am. Urmaţi-mă, zise bărbatul, cu o voce în care se strecurase pe neaşteptate un accent australian.

Grupul îl urmă în spatele magazinului, trecând printr-un depozit slab luminat, ticsit cu teancuri ordonate de cutii de carton. Pe fiecare cutie scria „Ginseng din China exclusiv pentru export". Bărbatul

împinse uşor într-unul din teancuri aflat în colţ şi întreaga porţiune păru să se prăbuşească imediat, dezvăluind un culoar lung, luminat de leduri albastru-cobalt.

— Pe-aici, zise.

În timp ce băieţii înaintau agale prin pasaj, se auzea un mârâit înfundat, din ce în ce mai tare şi, la capătul holului, uşile de sticlă fumurie se deschiseră, dezvăluind o privelişte şocantă.

Locul, care semăna cu un soi de sală de sport acoperită, cu tribune înşirate de-o parte şi de alta a unei gropi, era plin de o mare de oameni care stăteau în picioare şi aclamau. Deşi nu vedeau dincolo de public, auzeau mârâitul câinilor care-şi sfâşiau carnea de pe ei, mârâit ce făcea să-ţi îngheţe sângele în vene.

— Bine aţi venit în cea mai mare arenă pentru lupte de câini din lume! anunţă Bernard mândru de el. Folosesc doar ogari Presa Canario – sunt cu mult mai agresivi decât pitbullii. O să fie dat naibii de *shiok*[1], frate!

— Unde punem pariuri? întrebă Johnny entuziasmat.

— Hm... chestia asta nu e ilegală? întrebă Lionel, uitându-se neliniştit la cuşca centrală de lupte.

Nick îşi dădu seama că Lionel îşi dorea să-şi întoarcă privirea, dar se simţea fascinat în mod inexplicabil de priveliştea a doi câini uriaşi, numai muşchi şi colţi, care se zvârcoleau încleştaţi într-o groapă mânjită de sângele lor.

— Sigur că e ilegal! răspunse Bernard.

— Nu ştiu ce să zic de asta, Bernard. Eu şi Colin nu putem risca să fim prinşi luând parte la o luptă ilegală de câini chiar înaintea nunţii, continuă Lionel.

— Eşti un singaporez *aşa* tipic! Aşa de speriat de bombe! Nu mai fi aşa *plicticos*, ce mama mă-sii! zise Bernard dispreţuitor.

---

1. Termen argotic folosit în malaeză pentru a face referire la o experienţă extraordinară sau ceva (de regulă o mâncare) care nu are termen de comparaţie (n. a.).

— Nu asta e ideea, Bernard. Chestia asta e ceva barbar, interveni Nick.

— *Alamak*, eşti de la Greenpeace? Asistaţi la un eveniment sportiv cu o tradiţie măreaţă! Câinii ăştia sunt prăsiţi de secole în Insulele Canare special pentru lupte, se burzului Bernard, uitându-se chiorâş la el.

Scandările mulţimii deveniră asurzitoare pe măsură ce confruntarea ajunse la apogeul sângeros. Câinii se apucaseră reciproc de beregată, într-o încleştare sisifică, şi Nick observă că pielea din jurul gâtului câinelui cafeniu era pe jumătate sfâşiată, fluturând peste botul celuilalt câine.

— Ei bine, mie mi-a ajuns, spuse strâmbându-se şi întorcându-se cu spatele la arenă.

— Haide, *lah*. Asta e o PETRECERE A BURLACILOR! Nu-mi strica plăcerea, Nickyboy, strigă Bernard ca să acopere scandările.

Unul dintre câini scoase un urlet pătrunzător când adversarul său îi străpunse burta cu colţii.

— Nu e nimic plăcut în chestia asta, zise Mehmet pe un ton ferm, îngreţoşat la vederea sângelui proaspăt care împroşca peste tot.

— Auzi, *bhai singh*[1], în ţara ta nu e o tradiţie să ţi-o tragi cu caprele? Nu sunteţi toţi de părere că savarina de capră e chestia cea mai apropiată de o păsărică adevărată? replică Bernard.

Lui Nick i se încleştă maxilarul, dar Mehmet se mulţumi să râdă.

— Dai impresia c-ai vorbi din experienţă.

Bernard se înfoie, încercând să-şi dea seama dacă ar fi trebuit să se simtă jignit.

— Bernard, ce-ar fi să rămâi tu? Cei care nu vor pot merge mai întâi la hotel, iar mai târziu ne putem întâlni, sugeră Colin, încercând să fie diplomat.

---

1. Termen de adresare jignitor pentru un adept al religiei Sikh, folosit în acest caz pentru a se referi la orice persoană care provine din Orientul Mijlociu (n. a.).

— Mie-mi convine.

— Bine atunci, eu conduc grupul la hotel şi ne întâlnim la...

— *Wah lan*![1] Am organizat chestia asta special pentru tine şi nu vrei să rămâi?

Bernard părea frustrat.

— Ă... drept să spun, nici mie nu prea-mi place chestia asta, zise Colin, încercând să pară spăşit.

Bernard făcu o scurtă pauză, parcă măcinându-l ceva. Îşi dorea să savureze luptele de câini, dar în acelaşi timp îşi dorea să vadă toţi cum avea să facă directorul hotelului sluj în faţa lui de îndată ce aveau să tragă în faţa complexului.

— *Lah*, e petrecerea ta, mormăi Bernard îmbufnat.

*

Tavanul holului somptuos al hotelului Wynn Macau era decorat cu o frescă uriaşă, aurită, care reprezenta cele douăsprezece animale din zodiacul chinezesc, şi cel puţin jumătate dintre bărbaţi se simţeau uşuraţi să se afle într-un loc unde animalele erau acoperite de aur de douăzeci şi două de carate şi nu de sânge. La recepţie, Bernard tocmai făcea una din crizele lui tipice pentru care era renumit în lumea întreagă.

— Ce dracu'! Sunt VVIP aici şi am rezervat cel mai scump apartament din tot hotelul *acum aproape o săptămână*. Cum e posibil să nu fie gata? se răţoi la directorul hotelului.

— Îmi cer scuze, domnule Tai. Apartamentul Prezidenţial trebuie eliberat la ora patru, aşa că oaspeţii dinaintea dumneavoastră încă nu l-au predat. Dar, de îndată ce-o vor face, îl vom pregăti pentru dumneavoastră cât aţi zice peşte.

---

1. Expresie argotică în hokkien care invocă organul genital masculin. Acest termen popular şi versatil poate fi folosit – în funcţie de ton – spre a exprima orice, de la „oh, ce tare" la „oh, la naiba" (n. a.).

— Cine sunt ticăloşii ăştia? Pariez că e familia Hongkie! Hongkie ăştia, nişte *ya-ya*[1], îşi închipuie tot timpul că sunt stăpâni peste lumea întreagă!

Directorul îşi păstră expresia zâmbitoare de-a lungul întregii tirade a lui Bernard. Nu voia să facă nimic care ar fi putut pune în pericol „afacerile" fiului lui *Dato'* Tai Toh Lui – băiatul avea un talent înnăscut în a pierde bani la mesele de bacara.

— Câteva dintre apartamentele gen salon pregătite pentru grupul dumneavoastră sunt gata. Daţi-mi voie să vă conduc personal acolo, cu câteva sticle din Cristalul dumneavoastră preferat.

— N-am de gând să-mi mânjesc pantofii italieneşti punând piciorul într-o văgăună din aia! Vreau duplexul sau nimic, zise Bernard îmbufnat.

— Bernard, ce-ar fi să mergem mai întâi la cazinou? îi sugeră Colin calm. Aşa am fi făcut oricum.

— O să merg la cazinou, dar trebuie să ne puneţi la dispoziţie cel mai bun salon privat de jocuri VVIP chiar acum, îi ceru Bernard directorului.

— Desigur, desigur. *Întotdeauna* avem cel mai exclusivist salon de jocuri rezervat pentru dumneavoastră, domnule Tai, zise directorul cu diplomaţie.

Chiar atunci, Alistair Cheng intră în holul hotelului, cu un aer puţin răvăşit.

— Alistair, mă bucur că ne-ai găsit! îl întâmpină Colin călduros.

— Ţi-am zis că n-o să fie nici o problemă. Faci doar treizeci de minute de la Hong Kong până aici dacă vii cu nava cu aripi portante şi ştiu Macaul ca pe buzunarul meu – chiuleam de la şcoală şi veneam aici tot timpul cu colegii mei, zise Alistair.

Dădu cu ochii de Nick şi veni la el să-l îmbrăţişeze.

— Vai de mine, ce emoţionant! E iubitul tău, Nickyboy? zise Bernard pe un ton batjocoritor.

— Alistair e vărul meu.

---

1. Termen argotic în singleză, de origine javaneză, însemnând „îngâmfat", „arogant" (n. a.).

— Aşadar vă jucaţi unul cu cocoşelul celuilalt când eraţi mici? îi luă el peste picior, râzând singur la gluma sa.

Nick îl ignoră, întrebându-se cum era posibil ca Bernard să nu se fi schimbat câtuşi de puţin de când erau în şcoala primară. Se întoarse spre vărul lui şi zise:

— Hei, credeam c-o să-mi faci o vizită la New York în primăvara asta. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat o fată, Nick.

— Serios? Cine-i norocoasa?

— O cheamă Kitty. E o actriţă foarte talentată din Taiwan. O s-o cunoşti săptămâna viitoare – vine şi ea la nunta lui Colin.

— Ooh, abia aştept s-o cunosc pe fata care i-a furat în sfârşit inima hoţului de inimi, îl tachină Nick.

Alistair avea doar douăzeci şi şase de ani, dar, cu chipul lui copilăros şi imaginea degajată pe care o afişa, i se dusese buhul c-ar fi lăsat o mulţime de inimi frânte în urma lui de jur-împrejurul Pacificului. (Pe lângă fostele lui iubite din Hong Kong, Singapore, Thailanda, Taipei, Shanghai şi o aventură de-o vară în Vancouver, se ştia că fiica unui diplomat, colegă cu el la Universitatea din Sydney, făcuse o obsesie aşa puternică pentru el, încât încercase să ia o supradoză de sedative doar pentru a-i atrage atenţia.)

— Hei, am auzit că şi tu ai luat-o pe iubita *ta* la Singapore, zise Alistair.

— Bârfele se răspândesc rapid, nu-i aşa?

— Mama a auzit de la Radio One Asia.

— Ştii ce, încep să cred că verişoara Cassandra m-a pus sub urmărire, zise Nick pe un ton echivoc.

Grupul intră în cazinoul uriaş unde mesele de joc păreau să iradieze o lumină aurie, magică. Colin traversă covorul opulent, cu model cu anemone, şi se apropie de masa de poker cu două cărţi.

— Colin, saloanele VIP sunt încolo, zise Bernard, încercând să-l întoarcă spre saloanele somptuoase rezervate pentru oamenii cu bani grei.

— Dar e mai distractiv să joci poker cu mize mici, susţinu Colin.

— Nu, nu, suntem nababi, frate! I-am făcut tot scandalul ăla directorului doar ca să ne dea cea mai bună sală VIP. De ce-ai vrea să te amesteci cu chinezii ăştia nespălaţi de pe continent?

— Lasă-mă să joc doar câteva runde aici şi apoi mergem în salonul VIP, OK? îl rugă Colin.

— Rămân şi eu, Colin, zise Alistair, strecurându-se pe un scaun lângă el.

Bernard zâmbi încordat, cu o expresie de terrier turbat.

— Ei bine, eu mă duc în salonul VIP. Nu pot să joc la mesele pentru copii – mi se scoală doar dacă pariez cel puţin treizeci de mii pe joc, se burzului el. Cine vine cu mine?

Majoritatea celor din grup o şterseră cu Bernard, cu excepţia lui Nick, Mehmet şi Lionel. Colin se întunecă la faţă.

Nick se aşeză de cealaltă parte a lui Colin.

— Trebuie să vă avertizez, băieţi, după doi ani în New York, am ajuns un cartofor în toată regula. Pregătiţi-vă să învăţaţi de la maestru... Colin, aminteşte-mi, ce jucăm aici? zise, încercând să risipească tensiunea.

În timp ce dealerul începu să împartă cărţile cu dexteritate, Nick fierbea în sinea lui. Bernard producea întotdeauna numai belele. De ce ar sta lucrurile altfel în weekendul ăsta?

SINGAPORE, 1986

Totul s-a întâmplat aşa de repede, încât următorul lucru pe care şi-l aminti Nick fu senzaţia de jilav pe gât şi un chip necunoscut aplecat deasupra lui. Un chip smead, pistrui, o coamă de păr ciufulit, şaten spre negru.

— Te simţi bine? îl întrebă băiatul smead.

— Cred că da, zise Nick, simţind că i se limpezeşte privirea.

Era leoarcă de apă şi plin de noroi pe spate după ce fusese împins în şanţ. Se ridică încet şi se uită

în jur, văzându-l pe Bernard care se uita chiorâș la el, roșu la față, cu brațele încrucișate ca un moșneag pus pe harță.

— O să te spun mamei tale că m-ai lovit! îi strigă Bernard băiatului.

— Și eu o să te spun că ești un bătăuș. În plus, nu te-am lovit, doar te-am împins la o parte, îi răspunse băiatul.

— Nu era treaba ta! Încerc să-i dau o lecție mucosului ăsta! zise Bernard, fierbând de furie.

— Am văzut cum l-ai împins în șanț. Ai fi putut să-l lovești rău. De ce nu te pui cu cineva pe măsura ta? răspunse băiatul calm, fără a se lăsa deloc intimidat de Bernard.

În momentul acela, o limuzină Mercedes auriu-metalizat trase pe aleea din fața școlii. Bernard aruncă o privire spre mașină, apoi se întoarse din nou spre Nick.

— N-am terminat cu tine. Pregătește-te pentru partea a doua mâine – de data asta chiar o să te *hun tum*[1]!

Urcă pe bancheta din spate a mașinii, trânti portiera și mașina porni.

Băiatul care-i sărise în ajutor lui Nick se uită la el și-i zise:

— Te simți bine? Îți curge sânge de la cot.

Nick se uită și observă că își zdrelise cotul drept. Nu știa exact ce să facă în privința asta. Unul din părinții lui putea să vină să-l ia în orice moment și, dacă se întâmpla să fie maică-sa, știa c-o să fie *gan cheong*[2] văzându-l că sângerează. Băiatul scoase o batistă albă, perfect împăturită, din buzunar și i-o întinse.

— Uite, șterge-te cu asta.

Nick luă batista din mâna salvatorului său și o lipi de cot. Îl văzuse în treacăt pe băiatul ăsta. Colin

---

1. Termen argotic în malaeză, însemnând „a pocni", „a bate", în principiu, „a snopi pe cineva în bătaie" (n. a.).
2. „Neliniștită", „panicată" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

Khoo. Se transferase semestrul ăsta şi ieşea în evidenţă, cu pielea lui de culoarea caramelului şi părul ondulat, cu o dungă bizară, şaten-deschis, în frunte. Nu erau în aceeaşi clasă, dar Nick observase în timpul orelor de sport că băiatul făcea antrenamente la înot singur cu antrenorul Lee.

— Ce-ai făcut de l-ai întors aşa tare pe Bernard cu curu-n sus? îl întrebă Colin.

Nick nu mai auzise pe nimeni folosind expresia asta până atunci, dar ştia ce înseamnă.

— L-am prins încercând să copieze după mine la o lucrare la mate şi l-am spus domnişoarei Ng. A intrat în bucluc şi a fost chemat în biroul directorului-adjunct, aşa că acum are chef de harţă.

— Bernard are chef de harţă cu toată lumea, zise Colin.

— Eşti prieten bun cu el? îl întrebă Nick precaut.

— Nu prea. Tătăl lui are afaceri cu ai mei, aşa că mi s-a zis să mă port frumos cu el. Dar, drept să-ţi spun, nu-l suport.

Nick zâmbi.

— Pfuu! Pentru o clipă am crezut că Bernard chiar are un prieten!

Colin râse.

— E adevărat că eşti din America? îl întrebă Nick.

— M-am născut aici, dar m-am mutat la Los Angeles când aveam doi ani.

— Cum e în LA? Aţi stat la Hollywood? îl întrebă Nick.

Nu mai cunoscuse pe nimeni de vârsta lui care să fi locuit în America.

— Nu chiar la Hollywood. Dar nu foarte departe – am stat în Bel Air.

— Mi-ar plăcea să vizitez Studiourile Universal. Ai văzut vreo vedetă de film?

— O mulţime. Nu e mare brânză când stai acolo.

Colin îl măsură pe Nick din priviri pentru o clipă, apoi continuă.

— O să-ţi spun ceva, dar mai întâi trebuie să juri că n-o să spui nimănui.

— Bine. Sigur, zise Nick serios.
— Spune „Jur".
— Jur.
— Ai auzit de Sylvester Stallone?
— Normal!
— Am fost vecini, zise Colin, aproape în şoaptă.
— Nu mai spune, mă aburești, spuse Nick.
— Nu te aburesc. E adevărat. Am o fotografie cu autograful lui în camera mea.

Nick sări pe gardul de metal din faţa şanţului, plimbându-se încoace şi încolo, ca un acrobat, menţinându-şi cu agilitate echilibrul.

— De ce-ai rămas aici aşa târziu? îl întrebă Colin.
— Întotdeauna rămân până mai târziu. Părinţii mei sunt aşa ocupaţi, încât uneori uită să vină să mă ia. Tu de ce eşti încă aici?
— A trebuit să dau o testare specială la mandarină. Ei zic că n-o stăpânesc îndeajuns, deşi făceam ore în fiecare zi în LA.
— Şi eu sunt varză la mandarină. E materia care-mi place cel mai puţin.
— Mie-mi spui? zise Colin, sărind pe gard lângă el.

Chiar atunci apăru o maşină neagră de epocă. Pe bancheta din spate era cuibărită cea mai stranie femeie pe care o văzuse vreodată Nick. Era rotofeie, cu o bărbie dublă enormă, pe la vreo şaizeci de ani probabil, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu o pălărie neagră cu voaletă trasă peste faţă, care era dată cu o pudră foarte albă. Arăta ca un personaj desprins dintr-un film mut.

— Au venit să mă ia, zise Colin entuziasmat. Ne vedem mai târziu.

Şoferul în uniformă coborî şi-i deschise portiera. Nick observă că portiera se deschidea invers decât la maşinile obişnuite – din capătul cel mai apropiat de scaunul şoferului. Colin se urcă în maşină lângă femeie, care se aplecă să-l sărute pe obraz. El se uită pe geam la Nick, vădit stânjenit că acesta observase scena. Femeia arătă spre Nick, vorbind cu Colin în timp ce maşina zăbovea. După un minut, Colin coborî din nou din maşină.

— Bunica mea te întreabă dacă vrei să te ducem acasă.

— Nu, nu, părinţii mei sunt pe drum, răspunse Nick.

Bunica lui Colin deschise geamul maşinii şi-i făcu semn să se apropie. Nick se apropie şovăind. Bătrâna îl cam intimida.

— E aproape şapte. Cine vine să te ia? întrebă ea îngrijorată, observând că începuse deja să se întunece.

— Probabil tata.

— Ei bine, e mult prea târziu ca să stai să-l aştepţi aici de unul singur. Cum îl cheamă pe tatăl tău?

— Philip Young.

— Dumnezeule mare, Philip Young – băiatul lui James! Sir James Young e bunicul tău?

— Da.

— Îţi cunosc foarte bine familia. Le cunosc pe toate mătuşile tale – Victoria, Felicity, Alix – şi Harry Leong e unchiul tău. Păi, aproape că suntem rude! Eu sunt Winifred Khoo. Nu locuiţi la Tyersall Park?

— Eu şi părinţii mei ne-am mutat în Tudor Close anul trecut, răspunse Nick.

— E foarte aproape de noi. Noi stăm pe Berrima Road. Haide, o să-i sun pe părinţii tăi să mă asigur că sunt pe drum, zise ea, punând mâna pe telefonul din maşină. Ştii ce număr de telefon aveţi, dragule?

Bunica lui Colin se mişcă rapid şi află în scurt timp de la fata în casă că doamna Young plecase pe neaşteptate în Elveţia în după-amiaza aceea, iar domnul Young fusese reţinut la serviciu cu o problemă urgentă.

— Te rog să-l suni pe domnul Young la birou şi să-i spui că Winifred Khoo o să-l trimită pe conaşul Nicholas acasă cu maşina, îi zise fetei.

Până să apuce Nick să se dezmeticească, se trezi în Bentley-ul Mark VI, înghesuit între Colin şi doamna rotunjoară cu pălăria cu voaletă.

— Ştiai că mama ta o să plece azi? îl întrebă Winifred.

— Nu, dar face des asta, răspunse Nick încet.

Eleanor Young asta! Ce iresponsabilă! Cum Dumnezeu şi-o fi lăsat Shang Su Yi băiatul să se însoare cu una din fetele Sung, zău dac-o să pricep vreodată, îşi zise Winifred. Se întoarse spre băiat şi-i zâmbi.

— *Ce* coincidenţă! Mă bucur mult că tu şi Colin sunteţi prieteni.

— De-abia ne-am cunoscut, interveni Colin.

— Colin, nu fi nepoliticos! Nicholas e coleg cu tine şi ne ştim cu ai lui de mult timp. *Normal* că sunteţi prieteni.

Se uită la Nick, zâmbindu-i larg.

— Colin şi-a făcut foarte puţini prieteni de când ne-am întors la Singapore şi se simte cam singur, aşa că trebuie să facem în aşa fel încât să vă jucaţi împreună.

Colin şi Nick stăteau stânjeniţi în maşină, dar fiecare se simţea oarecum uşurat din punctul lui de vedere. Colin era uimit de cât de prietenos se purta bunica lui, foarte critică de obicei, cu Nick, mai ales că până atunci îi interzisese să invite alţi copii acasă. Încercase recent să invite un băiat de la St. Andrews pe la ei după un concurs de înot şi fusese dezamăgit când bunica lui îi spusese „Colin, nu putem invita pe oricine pe la noi, ştii. Trebuie mai întâi să aflăm din ce familie provine. Aici nu e ca în California – trebuie să fii foarte atent cu ce fel de oameni intri în contact".

Cât despre Nick, el era fericit că avea cine să-l ducă acasă şi entuziasmat că avea să descopere în curând dacă Colin chiar avea o poză cu autograf a lui Rambo.

10

Eddie, Fiona şi copiii

*

HONG KONG

Eddie stătea aşezat pe covorul cu model fleur-de-lis din dressingul lui, despachetând grijuliu costumul de gală proaspăt sosit din Italia pe care-l comandase special pentru nunta lui Colin. Dezlipi cu multă grijă abţibildul în relief de pe hârtia subţire de împachetat care acoperea cutia, pentru că-i plăcea să păstreze toate etichetele şi abţibildurile de la hainele lui de firmă în albumul lui Smythson cu coperţi de piele, şi desfăcu încet punga de protecţie din cutie.

Mai întâi şi-a probat pantalonii bleumarin. La naiba, erau prea strâmţi! Încercă să încheie nasturele, dar, oricât şi-ar fi supt burta, drăcia naibii nu se încheia. Îşi scoase furios pantalonii şi studie eticheta cu numărul cusută în interior. Acolo scria „90", ceea ce părea a fi numărul potrivit, dat fiind că măsura 91 de centimetri în talie. Oare era posibil să se fi îngrăşat aşa mult în doar trei luni? Imposibil. Afurisiţii ăştia de italieni probabil că încurcaseră măsurile. Tipic. Făceau lucruri frumoase, dar mereu apărea câte o problemă, ca la acel Lamborghini pe care-l avusese la un moment dat. Slavă Domnului că scăpase de jegul ăla şi-şi luase Aston Martin. O să-l sune pe Felix de la Caraceni mâine la prima oră să-l facă cu ou şi cu oţet. Trebuiau să rezolve problema până săptămâna viitoare, când pleca la Singapore.

Rămase lângă peretele cu oglindă, având pe el doar cămaşa albă, şosetele negre şi o pereche de chiloţi albi, şi îmbrăcă grijuliu smokingul cu două rânduri de nasturi. Slavă Domnului, măcar haina îi venea bine. Încheie primul nasture de sus şi descoperi, spre dezamăgirea lui, că îi venea cam fix în talie.

Se îndreptă spre interfon, apăsă pe un buton şi răcni:

— Fi! Fi! Vino la mine în dressing, acum!

După câteva minute, Fiona intră, îmbrăcată doar într-un furou negru, cu papucii de casă în picioare.

— Fi, e prea strâmtă haina asta? o întrebă, încheind din nou nasturii şi mişcându-şi coatele ca un gânsac care dă din aripi, pentru a testa mânecile.

— Nu mai da din mâini şi o să-ţi spun, zise ea.

El îşi lăsă mâinile în jos, dar continuă să se legene de pe un picior pe altul, aşteptând nerăbdător verdictul ei.

— Categoric e prea strâmtă, zise ea. Uită-te cum îţi vine la spate. Crapă pe tine. Te-ai îngrăşat, Eddie.

— Prostii! Dacă am luat un kilogram în ultimele câteva luni, dar categoric nu m-am îngrăşat de când mi-au luat măsurile pentru costumul ăsta în martie.

Fiona rămase nemişcată, nedorind să se certe cu el pe ceva evident.

— Copiii sunt gata de inspecţie?

— Încerc să-i îmbrac chiar acum.

— Spune-le că mai au cinci minute. Russell Wing vine la trei să ne facă nişte poze de familie în costumaţia noastră de nuntă. Cei de la *Orange Daily* s-ar putea să facă un reportaj despre familia noastră şi nunta lui Colin.

— Nu mi-ai spus că Russell vine azi!

— Tocmai mi-am amintit. Abia ieri l-am sunat. Nu-mi poţi cere să-mi amintesc totul, când am lucruri mult mai importante pe cap, nu?

— Dar trebuie să-mi laşi mai mult timp la dispoziţie să mă pregătesc pentru poze. Nu mai ţii minte ce s-a întâmplat ultima dată când ne-au pozat pentru *Hong Kong Tattle*?

— Ei bine, ţi-am spus acum. Aşa că nu mai pierde vremea şi du-te să te pregăteşti.

Constantine, Augustine şi Kalliste stăteau cuminţi, aliniaţi în mijlocul livingului, gătiţi cu hainele lor noi de la Ralph Lauren Kids. Eddie se tolăni pe canapeaua îmbrăcată în catifea şi brocart, studiindu-şi fiecare odraslă, în timp ce Fiona, menajera chineză şi una din bonele filipineze se învârteau în jurul lor.

— Augustine, cred că la ţinuta asta ar trebui să-ţi iei pantofii decupaţi Gucci, mai curând, decât mocasinii ăia de la Bally.

— Pe care? întrebă Augustine, cu un firicel de voce.

— Poftim? Vorbeşte mai tare!

— Pe care să-i iau? repetă Augustine, nu cu mult mai tare.

— Domnule, care pereche de pantofi Gucci? Are două, interveni Laarni, bona filipineză.

— Pe cei grena cu bordura în roşu şi verde, evident, zise Eddie, aruncându-i o privire nimicitoare fiului său în vârstă de şase ani. *Nay chee seen, ah?* Doar nu te gândeai că poţi să porţi pantofi *negri* cu pantaloni kaki, nu? îl dojeni.

Augustine se înroşi tot, gata să izbucnească în lacrimi.

— OK, am rezolvat-o cu ceremonia ceaiului. Acum mergeţi să vă schimbaţi în hainele de nuntă. Fuga, aveţi cinci minute la dispoziţie.

Fiona, bona şi menajera îi zoriră pe copii înapoi în camerele lor.

După zece minute, când Fiona coborî scara în spirală într-o rochie gri minimalistă cu umerii lăsaţi, cu o mânecă asimetrică, lui Eddie nu-i veni a-şi crede ochilor.

— *Yau moh gau chor?*[1] Ce naiba e *asta*?

— Ce vrei să spui? îl întrebă Fiona.

— Rochia de pe tine! Arăţi ca şi cum ai fi în doliu!

— E de la Jil Sander. Îmi place la nebunie. Ţi-am arătat o poză cu ea şi ai zis că e OK.

1. „Ai greşit?" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Nu-mi amintesc să-mi fi arătat o poză cu rochia asta. N-aş fi zis niciodată că e OK. Arăţi că o fată bătrână văduvă.

— Nu există fete bătrâne văduve, Eddie. Fetele bătrâne sunt prin definiţie nemăritate, zise Fiona sec.

— Nu mă interesează. Cum poţi să arăţi ca moartea în vacanţă când noi ceilalţi arătăm aşa bine? Uită-te la copii, sunt plini de culoare, zise el, în timp ce puştii se făcură mici de ruşine.

— O să port colierul cu diamante şi jad şi cerceii din jad art deco.

— Chiar şi-aşa o să arăţi ca la înmormântare. Mergem la nunta anului, unde vin regi şi regine şi câţiva dintre cei mai bogaţi oameni din lume, plus toate rudele mele. Nu vreau să zică lumea că n-am bani să-i cumpăr soţiei mele o rochie ca lumea.

— În primul rând, Eddie, mi-am luat-o din banii mei, pentru că nu-mi cumperi niciodată haine. Şi e una dintre cele mai scumpe rochii pe care mi-am cumpărat-o vreodată.

— Ei bine, n-arată îndeajuns de scumpă.

— Eddie, te contrazici tot timpul. Mai întâi îmi spui că vrei să mă îmbrac în toalete mai scumpe decât verişoara ta Astrid şi apoi critici orice îmi iau.

— Ei bine, te critic când porţi ceva care arată aşa ordinar. Mă faci de râs. Îi faci de râs pe copii.

Fiona clătină din cap, exasperată.

— Habar n-ai ce arată ordinar, Eddie. De pildă costumul ăla ţipător pe care-l ai pe tine. *Ăla* arată ordinar. Mai ales când se văd acele de siguranţă cu care ţi-ai prins pantalonii.

— Aiurea. Am dat şase mii de euro pe costumul ăsta. Se vede clar cât de scump e materialul şi cât de bine e croit, mai ales când o să-l ajusteze. Acele de siguranţă sunt o soluţie temporară. O să închei nasturii de la haină când facem poze şi n-o să se vadă.

Se auzi soneria – o melodie sofisticată, o adevărată simfonie.

— Trebuie să fie Russell Wing. Kalliste, scoate-ți ochelarii. Fi, du-te să te schimbi – imediat.

— Ce-ar fi să te uiți în dulapul meu și să alegi ce-ai vrea să port? răspunse Fiona, nemaidorind să se certe cu el.

În clipa aceea, în camera de zi își făcu apariția fotograful celebrităților, Russell Wing.

— Vai, cum arătați! *Wah, gum laeng, ah*![1]

— Salut, Russell, zise Eddie, zâmbindu-i larg. Mulțumim, mulțumim, ne gătim doar pentru tine!

— Fiona, arăți superb cu rochia aia! Nu e o creație de-a lui Raf Simons pentru Jil Sander, din sezonul următor? Cum Dumnezeu ai pus mâna pe ea? Tocmai am pozat-o pe Maggie Cheung în rochia aia săptămâna trecută pentru *Vogue China*.

Fiona nu răspunse nimic.

— Oh, întotdeauna mă asigur că soția mea are tot ce-i mai bun, Russell. Vino, hai să-ți ofer un pahar din coniacul tău preferat înainte să începem. *Um sai hak hei!*[2] zise Eddie voios.

Se întoarse spre Fiona, spunându-i:

— Draga mea, unde-ți sunt bijuteriile cu diamante? Du-te să-ți pui colierul acela superb cu jad și diamante art deco și apoi Russell poate începe să ne pozeze. Nu vrem să-i răpim prea mult timp, nu?

În timp ce Russell făcea ultimele fotografii cu familia Cheng, în fața sculpturii uriașe de bronz a unui armăsar lipițan, în holul de la intrare, lui Eddie îi veni în minte un alt gând neliniștitor. Imediat ce Russell ieșise pe ușă, cu aparatura sa și o sticlă de coniac Camus, Eddie o sună pe sora lui, Cecilia.

— Cecilia, în ce culori o să vă îmbrăcați tu și Tony la nunta lui Colin?

— *Nay gong mut yeah*?[3]

---

1. „Foarte frumos" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).
2. „Nu e nevoie să ne formalizăm" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).
3. „Ce zici?" sau, mai bine zis, „Ce naiba zici?" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Ce culoare o să aibă rochia ta, Cecilia? Cea cu care o să te îmbraci la petrecere.

— Ce culoare o să aibă rochia mea? De unde să știu? Mai e o săptămână până la nuntă, nici n-am început să mă gândesc cu ce-o să mă îmbrac, Eddie.

— Nu ți-ai cumpărat o rochie nouă pentru nuntă? întrebă Eddie uluit.

— Nu, de ce aș fi făcut-o?

— Nu-mi vine să cred! Tony cu ce-o să se îmbrace?

— Probabil c-o să-și ia costumul albastru-închis. Cel pe care-l poartă de obicei.

— N-o să se îmbrace în smoking?

— Nu. Nu *el* e mirele, Eddie.

— Pe invitație scrie *ținută de ocazie*, Cecilia.

— E în Singapore, Eddie, pe-acolo nimeni nu ia chestiile astea în serios. Bărbații din Singapore n-au simțul stilului și-ți garantez că jumătate dintre ei nici măcar n-or să vină la costum – or să vină în cămășile alea oribile vopsite natural, purtate peste pantaloni.

— Cred că te înșeli, Cecilia. E nunta lui Colin Khoo și-a Aramintei Lee – o să vină toată lumea bună și toți o să fie îmbrăcați la patru ace.

— Ei bine, n-ai decât să te gătești, Eddie.

La naiba, la naiba, își zise Eddie. Ai lui o să vină îmbrăcați ca niște țărani. Tipic, la naiba. Se întrebă dacă-l putea convinge pe Colin să-l mute, astfel încât să nu trebuiască să stea lângă părinții și frații lui.

— Știi cu ce-o să se îmbrace mama și tata?

— Nu știu dac-o să-ți vină să crezi, Eddie, dar nu știu.

— Ei bine, totuși trebuie să ne punem de acord în privința culorilor, Cecilia. O să fie o mulțime de ziariști acolo și vreau să mă asigur că nu ne suprapunem. Ai grijă să nu porți ceva gri la petrecere. Fiona o să poarte o rochie gri de seară de la Jil Sander. O să poarte o rochie Lanvin lila la cina din ajun și o rochie Carolina Herrera de culoarea șampaniei la biserică. Poți s-o suni pe mama și să-i spui?

— Sigur, Eddie.

— Vrei să-ţi trimit un SMS cu schema cromatică?

— Sigur. Cum spui tu. Trebuie să închid acum. Lui Jake îi curge iar sânge din nas.

— Oh, era să uit. Jake cu ce-o să se îmbrace? Băieţii mei o să poarte toţi smokinguri de la Ralph Lauren cu brâuri violet-închis...

— Eddie, chiar trebuie să închid. Nu-ţi face griji, Jake n-o să poarte smoking. O să fie mare lucru dacă-l conving să-şi bage cămaşa în pantaloni.

— Stai, stai, înainte să închizi, ai vorbit cu Alistair? Sper că nu vrea în continuare s-o ia pe făptura aia, Kitty Pong?

— Prea târziu. Alistair a plecat de ieri.

— Poftim? Nu mi-a zis nimeni c-o să plece mai devreme.

— Rămăsese de mult să plece vineri, Eddie. Dacă ai fi fost mai atent la planurile noastre, ai fi ştiut asta.

— Dar de ce-a plecat aşa devreme la Singapore?

— N-a plecat la Singapore. S-a dus la Macau pentru petrecerea burlacilor.

— CUUUUM? Petrecerea burlacilor e weekendul ăsta? Cine naiba l-a invitat pe Alistair la petrecerea burlacilor?

— E o întrebare retorică?

— Dar Colin e mai bun prieten cu MINE! zbieră Eddie, simţind că-i urcă sângele la cap.

Şi apoi simţi o adiere la spate. Pantalonii i se rupseseră în fund.

11

Rachel

*

INSULA SAMSARA

Burlăciţele luau cina pe înserat la o masă lungă, aşezată sub un cort de mătase portocalie umflat de briză, pe plaja cu nisip alb, imaculat, înconjurate de felinare argintii. Scena învăluită în lumina amurgului, care arunca licăriri de smarald peste valurile înspumate, ar fi putut fi un instantaneu desprins din *Condé Nast Traveler*, numai că şuetele de la masă spulberau iluzia. Aflate la salata verde fragedă cu inimi de palmier, asezonată cu sos de lapte de cocos, fetele din stânga lui Rachel eram ocupate să-l facă praf pe iubitul uneia dintre ele.

— Deci zici că l-au făcut vicepreşedinte executiv? Dar lucrează în departamentul de retail, nu în cel de investiţii bancare, nu-i aşa? Am vorbit cu iubitul meu, Roderick, şi crede că Simon câştigă între şase şi opt sute, salariul de bază, în cel mai bun caz. Şi nu are prime de milioane, cum au cei de la investiţii bancare, pufni Lauren Lee.

— Cealaltă problemă e familia lui. Simon nici măcar nu e fiul cel mare. Este al patrulea dintre cei cinci fraţi, declară emfatic Parker Yeo. Părinţii mei cunosc foarte bine familia Ting şi, dă-mi voie să-ţi spun, oricât de respectaţi ar fi, nu sunt bogaţi judecând după standardele noastre – mama zice că au poate vreo două sute de milioane, maximum. Împarte

asta la cinci și poți să zici mersi dacă Simon se alege cu patruzeci de milioane. Și mai are de așteptat – părinții lui sunt relativ tineri. Tatăl lui nu candidează din nou pentru un loc în Parlament?

— Noi ne dorim doar ce e mai bun pentru tine, Isabel, zise Lauren, mângâindu-i mâna cu un aer compătimitor.

— Dar... dar eu chiar cred că-l iubesc, se bâlbâi Isabel.

Francesca Shaw o întrerupse:

— Isabel, o să-ți spun cum stă treaba fără ocolișuri, pentru că restul fetelor sunt prea politicoase. Nu-ți poți *permite* să te îndrăgostești de Simon. Dă-mi voie să-ți explic. Hai să fim optimiste și să presupunem că Simon câștigă modesta sumă de opt sute de mii pe an. Din ăștia, dacă scădem impozitele și CPF-ul[1], îi rămân cinci sute în mână. Unde o să puteți sta cu banii ăștia? Gândește-te – trebuie să socotești un milion de dolari pe cameră și vă trebuiesc cel puțin trei dormitoare, așadar vorbim de trei milioane pentru un apartament în Bukit Timah. Asta înseamnă o sută cincizeci de mii pe an pentru ipotecă și impozitul pe proprietate. Apoi să zicem c-o să aveți doi copii și vreți să-i trimiteți la o școală

1. Central Provident Fund (Fondul Central de Economii), un program de economisire obligatoriu la care cetățenii din Singapore contribuie lunar pentru pensii, asigurări de sănătate și asigurarea locuințelor. Seamănă întrucâtva cu programul de asigurări sociale din Statele Unite, cu excepția faptului că CPF-ul n-o să dea faliment prea curând. Cei care contribuie la acest fond primesc o dobândă medie de cinci la sută pe an și guvernul le oferă, de asemenea, periodic cetățenilor prime și acțiuni speciale, ceea ce face statul Singapore singura țară din lume care le oferă dividende tuturor cetățenilor când economia națională e în creștere. (Acum știți de ce tipul acela de la Facebook a devenit cetățean singaporez.) (n. a.).

ca lumea. Socotit la treizeci de mii taxele şcolare pe an pentru fiecare, asta înseamnă şaizeci de mii, plus douăzeci de mii pe an de fiecare pentru meditaţii. Asta face o sută de mii pe an doar ca să-i ţii în şcoală. Mai sunt şi servitoarele şi bonele – două servitoare indoneziene sau srilankeze o să te coste încă treizeci de mii, asta dacă nu vrei o *au pair* din Franţa sau Suedia, pentru că în cazul tău te-ar costa optzeci de mii personalul domestic. Şi cum rămâne cu cheltuielile tale? O să ai nevoie de cel puţin zece toalete noi pe sezon, ca să nu-ţi fie ruşine să ieşi în lume. Slavă Domnului că în Singapore avem doar două anotimpuri – cald şi foarte cald –, aşa că, apreciind la modul pragmatic, o să cheltui doar patru mii pe o ţinută. Asta înseamnă optzeci de mii pe an pentru garderobă. Mai punem încă douăzeci de mii pentru o poşetă de calitate şi câteva perechi de pantofi noi în fiecare sezon. Şi apoi mai sunt tratamentele de bază de întreţinere – coafură, tratamente faciale, pedichiură, epilat complet, epilatul sprâncenelor, masaj, chiropractică, acupunctură, Pilates, yoga, core fusion, antrenor personal. Asta face încă patruzeci de mii pe an. Am cheltuit deja patru sute şaptezeci de mii din salariul lui Simon, ceea ce înseamnă că vă mai rămân doar treizeci de mii pentru restul. Cum o să vă ajungă banii ăştia să vă hrăniţi şi să luaţi ceva de îmbrăcat copiilor? Cum o să poţi să mergi la o staţiune Aman de două ori pe an? Şi nici n-am pus la socoteală taxa de membru la Churchill Club şi Pulau Club! Nu-ţi dai seama? E *imposibil* să te măriţi cu Simon. Nu ne-am face griji dacă ai avea banii tăi, dar ştii care e situaţia ta. N-o să-ţi mai păstrezi aspectul tineresc mult timp. E momentul să minimizezi daunele şi s-o laşi pe Lauren să-ţi prezinte unul din acei burlaci miliardari din Beijing înainte să fie prea târziu.

Isabel izbucni în plâns.

Lui Rachel nu-i veni să creadă ceea ce tocmai auzise – în comparaţie cu gaşca asta, fetele din Upper East Side păreau membre ale comunităţii menonite. Încercă să se concentreze din nou asupra mâncării.

Tocmai fusese servit felul doi – un pateu de homar norvegian cu jeleu de limetă şi calamondine, neaşteptat de gustos. Din nefericire, fetele din dreapta ei păreau fixate asupra unor anume Alistair şi Kitty.

— Zău aşa, nu pricep ce vede la ea, se lamentă Chloé Ho. Cu accentul ei fals şi sânii falşi şi toate cele false.

— Eu ştiu *exact* ce vede la ea. Vede sânii ăia falşi şi nu-i mai trebuie altceva! râse Parker răutăcios.

— Serena Oh mi-a zis că s-a întâlnit cu ei la Lung King Heen săptămâna trecută şi Kitty era îmbrăcată în Gucci din cap până-n picioare. Poşetă Gucci, maiou Gucci, pantaloni scurţi de satin Gucci şi cizme din piele de şarpe Gucci, spuse Chloé. Nu şi-a dat jos ochelarii Gucci în tot timpul cinei şi se pare că s-a şi giugiulit cu el la masă cu ochelarii la ochi.

— *Alamaaaak*, se poate mai ţoapă de-atât? şuieră Wandi, ducându-şi mâna la coroniţa ei cu diamante şi acvamarin.

Parker i se adresă brusc lui Rachel, peste masă:

— Stai aşa, tu i-ai cunoscut?

— Pe cine? întrebă Rachel, dat fiind că încerca să le ignore mai curând decât să le asculte bârfele.

— Pe Alistair şi Kitty!

— Scuze, nu eram atentă... cine sunt?

Francesca îi aruncă o privire lui Rachel şi zise:

— Parker, nu-ţi mai pierde vremea, e clar că Rachel nu cunoaşte pe nimeni.

Rachel nu înţelese de ce Francesca era aşa distantă cu ea. Hotărî să ignore comentariul şi luă o gură de Pinot Gris.

— Aşadar, Rachel, povesteşte-ne cum l-ai cunoscut pe Nicholas Young, spuse Lauren cu o voce sonoră.

— Păi, nu e o poveste prea interesantă. Predăm amândoi la NYU şi o colegă de-a mea ne-a făcut lipeala, răspunse Rachel, observând că toate privirile erau aţintite asupra ei.

— Oh, cine e colega? E din Singapore? o întrebă Lauren.

— Nu, e o chinezoaică născută în America, Sylvia Wong-Swartz.

— De unde-l cunoştea pe Nicholas? o întrebă Parker.

— Hm, au fost colegi în nu-ştiu-ce comitet.

— Aşadar nu-l cunoştea foarte bine? continuă Parker.

— Nu, nu cred, răspunse Rachel, întrebându-se unde voiau să ajungă fetele astea. De ce vă interesează Sylvia?

— Oh, şi mie îmi place să-mi cuplez prietenele, aşa că eram doar curioasă ce-a determinat-o să vă facă lipeala, atâta tot, zise Parker zâmbind.

— Ei bine, Sylvia e o bună prietenă de-a mea şi încerca tot timpul să mă cupleze cu câte cineva. S-a gândit pur şi simplu că Nick arată bine şi nu trebuie lăsat să scape..., începu Rachel, regretând instantaneu formularea aleasă.

— S-ar părea că s-a orientat bine în privinţa *asta*, nu-i aşa? zise Francesca cu un râs muşcător.

După cină, în timp ce fetele o luară la picior spre discoteca care se ţinea într-un cort instalat precar pe un ponton, Rachel se îndreptă de una singură spre barul de pe plajă, un chioşc pitoresc cu vedere spre un golf izolat. Nu era nimeni acolo cu excepţia barmanului înalt şi bine făcut, care îi zâmbi larg când o văzu.

— *Signorina*, pot să vă ofer ceva special? o întrebă cu un accent seducător, aproape comic.

Drace, oare mama Aramintei angaja numai italieni mortali?

— De fapt tare aş bea o bere. Ce fel de bere aveţi?

— Să vedem, avem Corona, Duvel, Moretti, Red Stripe şi preferata mea, Lion Stout.

— De asta n-am auzit.

— E din Sri Lanka. E savuroasă, dulce-amărui, cu o notă puternică de tanin.

Rachel nu-şi putu reţine râsul. Părea că se descrie, în parte, pe sine.

— Ei bine, dacă e preferata ta, trebuie s-o încerc.

În timp ce el îi turna berea într-un pahar înalt, aburit, o fată pe care Rachel n-o mai văzuse până atunci intră în bar şi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Slavă Domnului că mai e cineva care bea bere! M-am săturat la culme de toate cocktailurile alea scârboase cu puţine calorii, zise fata.

Era chinezoaică, dar vorbea cu accent australian.

— Noroc, zise Rachel, ridicând paharul.

Fata comandă o Corona şi îi smulse sticla din mână barmanului până să apuce să-i pună în pahar. El păru profund jignit când fata dădu berea pe gât, luând o duşcă sănătoasă.

— Rachel, nu-i aşa?

— Da. Dar dacă o cauţi pe Rachel Chu din Taiwan, n-ai nimerit-o, o avertiză Rachel.

Fata zâmbi întrebător, puţin intrigată de răspunsul ei.

— Eu sunt verişoara lui Astrid, Sophie. Mi-a zis să am grijă de tine.

— Oh, bună, spuse Rachel, dezarmată de zâmbetul prietenos al lui Sophie şi de gropiţele ei din obraji.

Spre deosebire de celelalte fete care adoptaseră ultimele ţinute la modă din colecţiile de vacanţă, era îmbrăcată simplu, într-o cămaşă de bumbac fără mâneci şi pantaloni scurţi kaki. Avea o tunsoare băieţească, fără fasoane, nu era machiată şi nu purta nici un accesoriu, cu excepţia unui ceas de plastic Swatch.

— Ai fost cu noi în avion? o întrebă Rachel, încercând să-şi amintească figura fetei.

— Nu, nu, am venit singură, am sosit puţin mai devreme.

— Ai şi tu avionul tău personal?

— Nu, mă tem că nu, râse Sophie. Eu sunt norocoasa care-a venit cu Garuda Airlines, la clasa economic. Am avut tură la spital, aşa că n-am putut scăpa decât spre seară.

— Eşti asistentă?

— Chirurg pediatru.

Încă o dată, lui Rachel i se dovedi că nu trebuie niciodată să te iei după aparenţe, mai ales în Asia.

— Aşadar eşti verişoară cu Astrid şi Nick?

— Nu, doar cu Astrid, din ramura Leong a familiei. Tatăl ei e frate cu mama. Dar evident că-l cunosc pe Nick – am crescut cu toţii împreună. Tu ai crescut în State, nu-i aşa? Unde locuiaţi?

— Mi-am petrecut adolescenţa în California, dar am trăit în douăsprezece state diferite. Ne-am mutat destul de mult când eram mică.

— De ce vă mutaţi aşa de des?

— Mama a lucrat în mai multe restaurante chinezeşti.

— Cu ce se ocupa?

— De obicei începea de la poziţia de chelneriţă sau persoana care te întâmpină la intrare, dar întotdeauna reuşea să avanseze rapid.

— Aşa că te lua cu ea peste tot? întrebă Sophie, sincer fascinată.

— Da, am dus o viaţă boemă până în anii adolescenţei, când ne-am stabilit în California.

— Te-ai simţit singură?

— Ei bine, n-aveam termen de comparaţie, aşa că mie mi se părea ceva firesc. Am ajuns să cunosc foarte bine camerele din dos din tot felul de restaurante de periferie şi eram mai curând un şoarece de bibliotecă.

— Şi tatăl tău?

— A murit la scurt timp după ce m-am născut.

— Oh, îmi pare rău, spuse Sophie repede, regretând că o întrebase.

— Nu-i nimic, nu l-am cunoscut.

Rachel îi zâmbi, încercând să-i risipească stânjeneala.

— Şi oricum, n-a fost totul nasol. Mama a făcut şcoala la seral, a făcut o facultate şi e un agent imobiliar foarte apreciat de câţiva ani buni.

— Extraordinar!

— Nu neapărat. Suntem de fapt una din multele „poveşti de succes din rândul imigranţilor asiatici" pe care adoră politicienii să le invoce o dată la patru ani, când au vreun congres.

Sophie râse.

— Îmi dau seama de ce-i place lui Nick de tine, aveţi acelaşi umor sec.

Rachel zâmbi, întorcându-şi privirea spre cortul-discotecă de pe ponton.

— Te reţin de la petrecere? Am auzit că Araminta a adus nu-ştiu-ce DJ celebru din Ibiza, spuse Sophie.

— De fapt, mă simt foarte bine. Asta e prima conversaţie adevărată pe care am avut-o pe ziua de azi.

Sophie aruncă o privire spre fete – cele mai multe se zvârcoleau acum pe ringul de dans împreună cu mai mulţi chelneri italieni, pe acorduri asurzitoare de trance-disco –, ridicând din umeri.

— Ei bine, cu gaşca asta, nici nu-i de mirare.

— Nu sunt prietenele tale?

— Câteva dintre ele, dar pe cele mai multe nu le cunosc. Le recunosc, desigur.

— Cine sunt? Unele din ele sunt celebrităţi?

— În capul lor, poate. Sunt fete *mondene*, apar tot timpul în paginile revistelor, merg la toate galele caritabile. Un grup mult prea select pentru mine. Îmi pare rău, dar muncesc douăsprezece ore pe zi şi n-am timp să merg la recepţii caritabile. Trebuie în primul rând să fiu caritabilă cu pacienţii mei.

Rachel râse.

— Că tot veni vorba, adăugă Sophie, m-am trezit la cinci azi, aşa c-o să trag pe dreapta acum.

— Cred că şi eu, zise Rachel.

O luară în jos pe ponton spre bungalourile lor.

— Eu stau în vila de la capătul aleii ăsteia dacă ai nevoie de ceva, zise Sophie.

— Noapte bună, spuse Rachel. Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă.

— Şi mie, răspunse Sophie, schiţând din nou acel zâmbet prietenos, cu gropiţe.

Rachel intră în vilă, uşurată să-şi poată trage sufletul după o zi extenuantă. Nu era nici o lumină aprinsă înăuntru, dar lumina argintie a lunii se revărsa pe uşile deschise, aruncând arabescuri pe pereţi. Apa era aşa liniştită, încât sunetul valurilor care scăldau

pilonii de lemn avea un efect hipnotic. Era atmosfera ideală pentru o baie nocturnă în ocean, ceva ce nu făcuse niciodată. Rachel porni lipăind spre dormitor să-şi ia costumul de baie. Trecând pe lângă măsuţa de toaletă, observă că din rucsăcelul de piele pe care-l lăsase atârnat pe scaun părea să se scurgă ceva. Apropiindu-se, văzu că era ud leoarcă şi dintr-un colţ se scurgea un lichid maroniu, care făcuse o băltoacă pe podeaua dormitorului. Ce naiba s-o fi întâmplat? Aprinse veioza de lângă măsuţă şi deschise rucsacul. Ţipă, dându-se înapoi îngrozită şi răsturnând veioza.

În geanta ei se afla un peşte uriaş care fusese ciopârţit în ultimul hal, cu branhiile îmbibate de sânge. Pe oglinda măsuţei de toaletă erau mâzgâlite cu sânge, cu litere de-o şchioapă, cuvintele „SĂ NU-ŢI SCAPE ASTA, TÂRFĂ AHTIATĂ DUPĂ BANI!".

12

Eleanor

*

SHENZHEN

— Treizeci de mii de yuani? Glumeşti! îi zise Eleanor, agitată, bărbatului cu haina sintetică gri aşezat în faţa ei în barul hotelului Ritz-Carlton.

Bărbatul se uită în jur pentru a se asigura că izbucnirea femeii nu atrăgea atenţia asupra lor.

— Credeţi-mă, va merita, îi zise încet în mandarină.

— Domnule Wong, cum putem fi sigure că informaţiile dumneavoastră valorează ceva, când nu ştim în ce constau? întrebă Lorena.

— Uitaţi, fratele dumneavoastră i-a explicat domnului Tin care e situaţia, iar eu şi domnul Tin ne cunoaştem de multă vreme – lucrez pentru el de mai bine de douăzeci de ani. Suntem cei mai buni în domeniul ăsta. Acum, nu ştiu exact ce puneţi la cale, dar vă asigur că această informaţie îi va fi extrem de *utilă* oricui o deţine, zise domnul Wong foarte sigur pe el.

Lorena îi traduse lui Eleanor răspunsul.

— Drept cine ne ia? Nici un fel de informaţie nu valorează treizeci de mii de yuani. Îşi închipuie că am fabrică de bani? exclamă Eleanor indignată.

— Cincisprezece mii? propuse Lorena.

— Bine, pentru dumneavoastră, douăzeci de mii, răspunse domnul Wong.

— Cincisprezece mii, oferta finală, insistă Lorena.

— Fie, șaptesprezece mii cinci sute, dar asta e oferta *mea* finală, zise bărbatul, exasperat de târguiala asta.

Domnul Tin îi spusese că femeile erau milionare.

— Nu, zece mii sau mă ridic și plec, declară Eleanor brusc în mandarină.

Bărbatul îi aruncă o privire cruntă, ca și cum i-ar fi insultat toți strămoșii. Clătină din cap cu un aer trist.

— Lorena, mi-a ajuns tentativa asta de jecmănire, pufni Eleanor, ridicându-se din fotoliul îmbrăcat în catifea roșie.

Lorena se ridică și ea și o porniră amândouă spre holul cu o înălțime de trei etaje, unde dădură peste o forfotă neașteptată de bărbați în smokinguri și femei în rochii de seară negre, albe și roșii.

— Probabil că e vreun eveniment important, zise Eleanor, studiind o femeie cu un colier orbitor de diamante.

— Shenzhenul nu se compară cu Shanghaiul, asta e clar, toate femeile astea poartă rochii care erau la modă acum trei ani, observă dispreţuitor Lorena în timp ce încerca să-și croiască drum prin mulțime. Eleanor, cred c-ai mers prea departe cu strategiile tale de negociere de data asta. Cred că l-am pierdut.

— Lorena, ai încredere în mine, mergi înainte și nu te uita în urmă!

Chiar când ajunseseră în dreptul ușii hotelului, domnul Wong veni în fugă după ele.

— Fie, fie, zece mii, zise gâfâind.

Eleanor zâmbi triumfător în timp ce se întorceau împreună la bar. Domnul Wong dădu un telefon rapid pe mobil și apoi le zise:

— OK, sursa mea o să ajungă în curând. Până atunci, ce-ați vrea să beți?

Lorena fu un pic surprinsă să audă asta, presupusese că vor fi conduse în altă parte pentru a se întâlni cu sursa.

— Nu e periculos să ne întâlnim chiar aici cu el?

— De ce? E unul din cele mai bune hoteluri din Shenzhen.

— Vreau să zic, e un loc public.

— Nu vă faceţi griji, o să vedeţi că totul va fi în regulă, zise domnul Wong, luând un pumn de nuci de Macadamia din bolul de argint de pe masă.

După câteva minute, un bărbat îşi făcu apariţia în bar şi se îndreptă emoţionat spre masa lor. De cum se uită la el, Eleanor îşi dădu seama că era de undeva de la ţară şi că era prima dată când intra într-un hotel aşa elegant. Purta un tricou în dungi şi pantaloni care nu-i veneau şi avea în mână o servietă diplomat. Lorenei îi dădea impresia că o cumpărase cu numai o oră în urmă de la unul din magazinele alea ieftine cu genţi de voiaj din gară, spre a-şi da un aer mai profesionist. Domnul Wong avu o scurtă conversaţie cu el într-un dialect pe care nu-l înţelegea nici una din ele şi bărbatul puse servieta pe masa cu blat de granit. Umblă la cifru şi desfăcu clapetele din ambele părţi simultan înainte de a o deschide ceremonios.

Bărbatul scoase trei obiecte din servietă şi le puse pe masă dinaintea lor – o cutiuţă dreptunghiulară de carton, un plic pentru documente şi o copie xerox a unui articol decupat dintr-un ziar. Lorena desfăcu plicul şi scoase de-acolo o hârtie îngălbenită, în timp ce Eleanor deschidea cutia. Se chiorî în ea şi apoi se uită la hârtia din mâna Lorenei. Nu ştia să citească decât câteva caractere chinezeşti, aşa că nu înţelegea nimic.

— Ce înseamnă chestia asta?

— Lasă-mă un minut să termin de citit, Elle, zise Lorena, parcurgând rapid ultimul document. Oh Doamne, Elle, exclamă, uitându-se ţintă la domnul Wong şi la sursa lui. Sunteţi *siguri* că informaţiile acestea sunt corecte? O să intraţi toţi într-o mare belea dacă nu e aşa.

— Jur pe viaţa primului meu născut, răspunse bărbatul, poticnit.

— Ce e? Ce e? întrebă Eleanor, care nu mai avea stare.

Lorena îi şopti ceva la ureche. Eleanor făcu ochii mari şi îşi ridică privirea spre domnul Wong.

— Domnule Wong, vă dau treizeci de mii de yuani bani gheaţă dacă mă duceţi chiar acum acolo, îi ceru ea.

13

Rachel

*

INSULA SAMSARA

Sophie tocmai se spăla pe faţă când auzi că bate cineva la uşă. Merse să deschidă şi dădu cu ochii de Rachel, tremurând toată, cu buzele palide.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e frig?

— Cred... cred că sunt în stare de şoc, se bâlbâi Rachel.

— POFTIM? Ce s-a întâmplat?

— Camera mea... nici nu-ţi pot descrie. Du-te să vezi cu ochii tăi, zise Rachel, simţindu-se amorţită.

— Te simţi bine? Vrei să chem pe cineva?

— Nu, nu, o să-mi revin. Tremur fără să vreau.

Sophie, medicul, preluă imediat controlul şi îi cuprinse încheietura lui Rachel.

— Chiar ţi-a crescut un pic pulsul, observă.

Luă şalul de caşmir de pe şezlongul ei şi i-l întinse lui Rachel.

— Stai jos. Inspiră adânc, rar. Pune-ţi ăsta pe tine şi aşteaptă-mă aici, îi spuse.

După câteva minute, Sophie se întoarse la vilă, scoţând flăcări pe nări.

— Nu-mi vine să cred! E o ruşine!

Rachel încuviinţă încet, ceva mai calmă.

— Poţi să-i chemi pe cei de la protecţie şi pază în locul meu?

— Sigur!

Sophie se îndreptă spre telefon, studiind lista cu numerele afişate, căutând butonul pe care trebuia să apese. Se întoarse spre Rachel, gânditoare.

— De fapt, mă întreb dacă e cea mai bună idee să sunăm paza. Ce pot să facă?

— Putem să aflăm cine a făcut chestia asta! Sunt camere de securitate peste tot şi trebuie să aibă înregistrări cu cine a intrat în camera mea.

— Ei bine... ce-ar rezolva asta? întrebă Sophie timid. Ascultă-mă o clipă... Nimeni n-a comis nici o infracţiune de fapt. Vreau să zic, mi-e milă de peşte şi cu siguranţă a fost o experienţă traumatizantă pentru tine, dar, dacă stai să te gândeşti, n-a fost decât o farsă de prost-gust. Suntem pe o insulă. Ştim c-a fost una din fete sau poate chiar mai multe. Chiar îţi pasă care din ele a făcut-o? Ai de gând s-o iei la întrebări pe una din ele şi să faci scandal? Vor doar să te şicaneze – ce rost are să le dai apă la moară? Sunt sigură că în momentul ăsta sunt pe plajă, *aşteptând* să faci o criză de isterie şi să-i distrugi petrecerea Aramintei. Au vrut să te provoace.

Rachel cântări un moment spusele lui Sophie.

— Ştii ce, ai dreptate. Sunt sigură că fetele astea abia aşteaptă un scandal despre care să poată bârfi la întoarcerea în Singapore.

Se ridică de pe canapea şi începu să măsoare camera, neştiind foarte bine ce să facă în continuare.

— Dar trebuie să putem face *ceva*.

— Uneori să nu faci nimic poate fi cea mai eficientă cale de a acţiona, spuse Sophie. Dacă nu faci nimic, o să le trimiţi un mesaj clar: că eşti mai puternică decât cred. Şi mult mai stilată. Gândeşte-te.

Rachel reflectă câteva minute şi decise că Sophie avea dreptate.

— Ţi-a spus cineva că eşti genială, Sophie?

Sophie zâmbi.

— Uite, am văzut nişte ceai de verbină în baie. Pun să fac un ceai. O să ne liniştească pe amândouă.

Cu cănile de ceai cald în poală, Rachel şi Sophie stăteau pe două şezlonguri pe terasă. Luna străjuia

pe cer ca un gong uriaş, aruncând o lumină atât de strălucitoare asupra apei, încât Rachel vedea bancurile de peşti care ţâşneau încoace şi-ncolo, în jurul pilonilor pe care era sprijinit bungaloul.

Sophie o studie cu un aer concentrat.

— Nu erai pregătită pentru povestea asta, nu-i aşa? Ştia Astrid ce ştia când m-a rugat să am grijă de tine. Era puţin îngrijorată că vii aici cu gaşca asta.

— Astrid e foarte drăguţă. Cred că pur şi simplu nu mă aşteptam să mă confrunt cu genul ăsta de răutăţi, atâta tot. La cum se poartă fetele astea, ai zice că Nick e ultimul bărbat din Asia! În regulă, m-am prins acum – provine dintr-o familie bogată, e considerat o partidă bună. Dar nu se presupune că familiile bogate cum e a lui abundă în Singapore?

Sophie oftă compătimitor.

— În primul rând, Nick e al naibii de arătos şi majoritatea fetelor ăstora sunt obsedate de el din copilărie. Apoi trebuie să înţelegi ceva în legătură cu familia lui. Sunt învăluiţi într-o aură de mister pentru că ţin foarte mult la intimitatea lor. Majoritatea oamenilor nici măcar n-au auzit de ei, dar exercită o fascinaţie greu de descris asupra puţinelor familii care au auzit. Nick e vlăstarul acestei familii nobile şi, pentru unele fete, asta e tot ce contează. Probabil că nu ştiu absolut nimic despre el ca om, dar se întrec să devină doamna Nicholas Young.

Rachel se gândi la toate acestea fără să spună un cuvânt. Avea senzaţia că Sophie vorbea despre un personaj fictiv, cineva care nu semăna deloc cu bărbatul pe care-l cunoştea şi de care se îndrăgostise. Era ca şi cum ar fi fost Frumoasa din Pădurea Adormită – numai că ea nu-şi dorise niciodată să fie trezită de un prinţ.

— Ştii, Nick mi-a spus foarte puţine lucruri despre familia lui. Nici acum nu ştiu prea multe despre ei.

— Aşa a fost crescut. Sunt sigură c-a fost învăţat de mic să nu vorbească despre familia lui, despre

unde locuiesc, chestii de-astea. A fost crescut într-un mediu foarte izolat. Îţi închipui cum o fi fost să crească în casa aia fără alţi copii – fără alte persoane în afară de părinţi, bunici şi un alai de servitori? Îmi amintesc că mergeam acolo când eram mică şi Nick părea întotdeauna aşa fericit când avea ocazia să se joace cu alţi copii.

Rachel se uită la lună, gânditoare. Deodată silueta în formă de iepure care se vedea acolo îi aminti de Nick, un băieţel închis în palatul acela strălucitor, singur-singurel.

— Vrei să ştii care-i faza cea mai tare?

— Sigur.

— Eu am venit pur şi simplu în vacanţă. Toată lumea de-aici presupune că eu şi Nick avem totul planificat, c-o să fugim să ne punem pirostriile cu prima ocazie. Nimeni nu ştie că nici măcar n-am discutat vreodată despre căsătorie.

— Serios? întrebă Sophie surprinsă. Dar nu te gândeşti niciodată la asta? N-ai vrea să te căsătoreşti cu Nick?

— Sinceră să fiu, Nick e *primul* tip cu care am ieşit vreodată pe care mi-l pot imagina ca soţ. Dar n-am fost crescută cu ideea că scopul vieţii mele ar trebui să fie căsătoria. Mama a vrut ca mai întâi să am parte de cea mai bună educaţie. Nu voia să ajung să spăl vase într-un restaurant.

— Pe-aici lucrurile nu stau aşa. Oricât de mult ar fi avansat societatea, fetelor li se induce permanent ideea că trebuie să se căsătorească. Pe-aici nu contează cât de realizată e o femeie pe plan profesional. Este considerată împlinită doar atunci când se mărită şi are copii. De ce crezi că Araminta e aşa dornică să se mărite?

— Atunci nu crezi c-ar trebui s-o facă?

— Ei bine, mi-e greu să răspund la întrebarea asta. Vreau să zic, urmează să-mi devină cumnată, *totuşi*.

Rachel se uită surprinsă la Sophie.

— Stai aşa... Colin e *fratele tău*?

— Da, râse Sophie. Am crezut că ştii.

Rachel se holbă la ea, uluită.

— Habar n-aveam. Credeam că eşti verişoara lui Astrid. Aşadar... familia Khoo e înrudită cu familia Leong?

— Da, desigur. Numele de fată al mamei era Leong. Era sora lui Harry Leong.

Rachel observă că Sophie vorbea despre mama ei la trecut.

— Mama ta nu mai e printre noi?

— A murit când eram mici. A făcut atac de cord.

— Oh, zise Rachel, înţelegând de ce simţea o afinitate pentru fata pe care o cunoscuse cu doar câteva ore mai devreme. Să nu mă înţelegi greşit, dar acum ştiu de ce eşti atât de diferită de celelalte fete.

Sophie zâmbi.

— Să creşti cu un singur părinte – mai ales într-un loc unde toată lumea se dă peste cap să proiecteze imaginea unei familii perfecte – te face să ieşi în evidenţă. Eram întotdeauna fata a cărei mamă murise prea devreme. Dar, ştii, situaţia mi-a oferit anumite avantaje. Mi-a permis să scap de-aici. După moartea mamei, am fost trimisă la şcoală în Australia şi am rămas acolo până am terminat facultatea. Bănuiesc că asta mă face să fiu întrucâtva diferită de ele.

— *Foarte* diferită, o corectă Rachel.

Se gândi la încă un lucru care i-o făcea simpatică pe Sophie. Sinceritatea şi comportamentul ei degajat îi aminteau foarte mult de Nick. Îşi ridică privirea spre lună şi, de data asta, băiatul-iepure nu mai părea aşa stingher.

14

Astrid și Michael

*

SINGAPORE

De îndată ce bodyguarzii în costume Armani ai lui Harry Leong intrară în camera ei de spital și-și făcură rondul obișnuit, Astrid știu că aflaseră. După câteva minute, părinții ei intrară în grabă în salon, foarte agitați.

— Astrid, te simți bine? Ce face Cassian? Unde e? o întrebă maică-sa neliniștită.

— Sunt bine, sunt bine. Cassian e cu Michael la secția de pediatrie, îi semnează formularele de externare.

Tatăl lui Astrid o măsură din priviri pe bătrâna chinezoaică din patul învecinat, care își masa cu sârg glezna cu alifie chinezească.

— De ce te-au adus într-un spital public și de ce naiba n-ai rezerva ta? O să le spun să te mute chiar acum, îi șopti iritat.

— E în regulă, tată. N-am avut decât o comoție ușoară, așa că m-au adus în salonul ăsta ca să mă țină sub observație. Cum ziceam, urmează să ne externeze. De unde-ați aflat că sunt aici? întrebă Astrid, fără a se obosi să-și ascundă iritarea.

— Oof, oof, ai fost două zile în spital fără să ne spui nimic și pe tine te interesează doar cum am aflat, oftă Felicity.

— Nu mai fi așa *kan cheong*, mamă. N-am pățit nimic.

— N-ai pățit nimic? Cassandra ne-a sunat azi-dimineață la șapte din Anglia. Ne-a speriat în ultimul hal, din ce ne-a povestit ea, te și vedeam ca pe Prințesa Diana în tunelul ăla din Paris.

— Zi mersi că n-a sunat la *Straits Times*, adăugă Harry.

Astrid își dădu ochii peste cap. Radio One Asia lovise din nou. Cum naiba o fi auzit Cassandra de accidentul ei? Îi spusese clar șoferului de ambulanță s-o ducă la Spitalul Municipal – nu la unul particular, gen Mount Elizabeth sau Gleneagles – ca să nu fie recunoscută. Evident că nu-i ieșise figura.

— Până aici. Nu mai ai voie să te urci la volan. O să scapi de jaful ăla de mașină japoneză și de-acum înainte ți-l pun pe Youssef la dispoziție. Poate să ia una din limuzine, spuse Harry.

— Nu mă mai trata ca pe-un copil, tată! A fost un accident minor. Comoția a fost provocată de airbag, atâta tot.

— Faptul că s-a deschis airbagul înseamnă c-a fost un accident mai grav decât crezi. Dacă tu nu ții la viață, n-ai decât. Dar n-o să te las să pui în pericol viața nepotului meu. La ce bun atâția șoferi, dacă nu-i folosim? Yussuf o să-l conducă pe Cassian cu mașina de acum încolo, insistă Harry.

— Tată, Cassian are doar câteva zgârieturi.

— Auzi la ea, doar câteva zgârieturi! oftă Felicity, clătinând necăjită din cap, tocmai când apărură Michael și Cassian. Oh, Cassian, bietul de tine, exclamă, năpustindu-se spre copil, care se uita încântat la balonul roșu pe care-l ținea.

— Unde naiba umblai vineri seară? se răsti Harry la ginerele său. Dacă ți-ai fi făcut datoria și-ai fi condus-o, nu s-ar fi întâmplat asta...

— Tată, încetează! interveni Astrid.

— Am lucrat până târziu, domnule, zise Michael pe cât de calm putea.

— Ai lucrat până târziu. Mai nou lucrezi tot timpul până târziu, nu-i așa? mormăi Harry disprețuitor.

— Gata, tată, noi plecăm. Haide, Michael, vreau să ajung acasă, insistă Astrid, ridicându-se din pat.

De cum ajunseră acasă, Astrid puse în aplicare planul pe care-l clocise în ultimele două zile. Se duse în bucătărie şi le dădu liber bucătăresei şi menajerei. Apoi îi spuse lui Evangeline să-l ia pe Cassian să se joace la casa de pe plajă din Tanah Merah. Michael fu surprins de toată agitaţia asta, dar presupuse că Astrid îşi dorea pur şi simplu să nu mai fie deranjată. De îndată ce toată lumea plecase şi ea auzi închizându-se uşa de la lift, îl ţintui cu privirea pe Michael. Rămăseseră singuri acum şi simţi brusc că inima îi bătea cu putere. Ştia că, dacă nu rostea cuvintele pe care şi le repetase cu grijă în minte CHIAR ACUM, avea să-şi piardă curajul.

— Michael, vreau să ştii ce s-a întâmplat vineri noapte, începu ea.

— Mi-ai povestit deja, Astrid. Nu contează, important e că tu şi Cassian sunteţi teferi, zise Michael.

— Nu, nu. Vreau să ştii *adevăratul* motiv pentru care am avut accidentul.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Michael nedumerit.

— Vorbesc despre faptul că eram atât de cufundată în gânduri, încât a fost cât pe-aci să provoc moartea fiului nostru, zise Astrid, cu o undă de furie în glas. A *fost* vina mea. Era prea târziu şi prea întuneric, mai ales pe străduţele alea înguste din jurul Grădinii Botanice. N-ar fi trebuit să mă urc la volan, dar am făcut-o. Şi singurul lucru la care mă puteam gândi era pe unde oi fi *tu* şi ce faci *tu*.

— Ce vrei să spui? Eram acasă, zise Michael degajat. De ce erai aşa îngrijorată?

Astrid inspiră adânc şi, până să se poată opri, cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

— Ştiu că tu mă consideri o fiinţă delicată, dar sunt mult mai puternică decât crezi. Vreau să fii sincer cu mine, foarte sincer. Am văzut un mesaj pe telefonul tău luna trecută, Michael. *Acela obscen*. Ştiu c-ai fost în Hong Kong când ar fi trebuit să fii în nordul Chinei – ţi-am găsit nota de la Petrus. Şi ştiu despre brăţara cu amulete pe care ai cumpărat-o de la Stephen Chia.

Michael se aşeză, palid la faţă. Astrid îl privi cum se lasă moale pe canapea, un gest mai grăitor decât orice răspuns. Era vinovat. Simţi un val de curaj care o împinse să-i pună întrebarea pe care nu credea niciodată că i-o va pune:

— Ai avut... ai o aventură?

Michael oftă, clătinând din cap aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău că v-am rănit pe tine şi pe Cassian. Ai dreptate, eu sunt vinovat de accident.

— Spune-mi tot, Michael, şi o să... o să încerc să înţeleg, zise Astrid blând, aşezându-se pe perna din faţa lui, simţindu-se stăpână pe ea. Gata cu minciunile, Michael! Spune-mi, cine e femeia asta cu care te vezi?

Michael nu se simţi în stare să-i înfrunte privirea soţiei sale. Ştia că venise în sfârşit momentul să-i spună ceea ce se chinuise să-i spună de atâta timp.

— Îmi pare nespus de rău, Astrid. Nu vreau să te mai fac să suferi. O să plec.

Astrid îl privi surprinsă.

— Michael, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu totul, ca să putem lăsa povestea asta în urmă.

Michael se ridică brusc de pe canapea.

— Nu ştiu dacă se poate.

— De ce nu?

Michael se întoarse cu spatele şi fixă cu privirea uşile de sticlă de la balcon. Se uită la copacii care mărgineau Cavenagh Road, care, văzuţi de aici, arătau ca nişte tulpini uriaşe, stufoase, de broccoli. Copacii delimitau terenurile care înconjurau Istana şi, dincolo de asta, Fort Canning Park, River Valley Road şi Singapore River. Ar fi vrut să-şi poată lua zborul de pe terasă, să zboare spre râu, departe de această durere.

— Te-am... te-am rănit prea mult şi nu ştiu dacă mă pot abţine de la a te răni şi mai mult, spuse într-un final.

Astrid rămase tăcută o clipă, încercând să descifreze înţelesul spuselor lui.

— E din cauză că eşti îndrăgostit de femeia asta? întrebă, cu ochii înotând în lacrimi. Sau din cauză că ai un copil cu ea?

Michael schiţă un zâmbet misterios.

— Care-i faza, tatăl tău m-a pus sub urmărire sau ceva de genul?

— Nu fi absurd. Un prieten te-a văzut întâmplător în Hong Kong, asta-i tot. Cine e băiatul ăla? Şi cine e femeia asta cu care te întâlneşti?

— Astrid, femeia şi băiatul nu contează. Noi doi... lucrurile între noi nu mai merg. N-au mers *niciodată*. Doar ne-am prefăcut că mergeau, zise Michael răspicat, simţind că acestea erau primele cuvinte sincere pe care i le spunea după foarte mult timp.

Astrid se uită fix la el, şocată.

— Cum poţi să spui asta?

— Ei bine, ai vrut să fiu sincer, aşa că sunt sincer. Tatăl tău avea dreptate – nu mi-am făcut datoria de soţ. Am fost prea prins de slujba mea, am muncit pe brânci încercând să fac compania să meargă. Iar tu – tu eşti prinsă cu obligaţiile de familie şi cu călătoriile în jurul lumii de cincizeci de ori pe an. Ce fel de căsnicie e asta? Nu suntem fericiţi, spuse Michael.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Eu sunt fericită. Eram foarte fericită până în ziua în care am descoperit afurisitul ăla de mesaj, insistă Astrid, ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră.

— Eşti sigură? Eşti sigură că erai *cu adevărat* fericită? Eu cred că te minţi pe tine, Astrid.

— Înţeleg ce faci, Michael. Încerci să găseşti o cale uşoară de a ieşi din asta. Încerci să dai vina pe mine, să spui că eu sunt sursa problemei, când *tu* eşti cel vinovat. Uite ce e, nu eu am încălcat jurămintele pe care ni le-am făcut. Nu eu sunt cea care a înşelat, zise Astrid nervoasă, simţind că furia îi ia locul şocului.

— Bine, sunt vinovat. Recunosc că te-am înşelat. Eşti fericită acum?

— Nu sunt fericită şi o să-mi ia o vreme, dar o să învăţ să fac faţă situaţiei, zise Astrid simplu.

— Ei bine, eu nu mai pot să-i fac faţă! murmură Michael. Aşa că o să-mi fac bagajul.

— Ce-i cu povestea asta că-ţi faci bagajul? Ţi-am cerut eu să pleci? Crezi că vreau să te dau pe uşă afară doar pentru că m-ai înşelat? Crezi că sunt atât de naivă, încât să cred că sunt prima femeie înşelată de soţ? Eu nu plec *nicăieri*, Michael, rămân aici, încercând să rezolvăm împreună problema, de dragul căsniciei noastre. De dragul fiului nostru.

— Astrid, când ai făcut cu adevărat ceva de dragul fiului nostru? Cred că lui Cassian îi va fi mult mai bine dacă va creşte cu doi părinţi fericiţi decât cu doi părinţi prinşi într-o căsnicie nefericită, o contrazise Michael.

Astrid rămase uluită. Cine era bărbatul din faţa ei? De unde scosese brusc toate vrăjelile astea pseudo-psihologice?

— E din cauza femeii ăleia, nu-i aşa? Înţeleg... nu mai vrei să faci parte din familia asta. Vrei să trăieşti cu... târfa aia, nu-i aşa?

Michael inspiră adânc înainte să-i răspundă.

— Da. Nu mai vreau să trăiesc cu tine. Şi cred că e cel mai bine pentru amândoi să mă mut chiar azi.

Ştia că, dacă voia s-o părăsească vreodată, asta era şansa lui. Se îndreptă spre dormitor. Unde era valiza lui mare?

Astrid rămase încremenită în pragul uşii de la dormitor, întrebându-se ce se întâmplase adineauri. Nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile. Îl privi înlemnită pe Michael înşfăcând hainele din dulap şi aruncându-le alandala în valiza lui neagră Tumi. Voise să-i cumpere o gamă de valize Loewe anul trecut când fuseseră la Barcelona, dar el insistase să-şi ia ceva mai ieftin şi mai practic. Acum avea senzaţia că e prinsă într-un vis. Nimic din toate astea nu se putea întâmpla cu adevărat. Cearta pe care tocmai o avuseseră. Accidentul de maşină.

Aventura lui Michael. Nimic. Soţul ei n-o părăsea cu adevărat. Era imposibil s-o părăsească. Era doar un vis urât. Îşi strânse braţele în jurul corpului, ciupindu-se de mai multe ori de cot, dorindu-şi să se trezească.

15

Nick

*

MACAU

Nick își plimbă degetele de-a lungul cotoarelor de piele aranjate la milimetru pe biblioteca neoclasică din lemn de mahon. *Locotenentul Hornblower. Insule în derivă. Billy Budd.* Numai titluri cu temă nautică. Alese un volum de Knut Hamsun de care nu auzise până atunci, *August*, și se așeză într-unul din fotoliile confortabile, sperând că o să fie lăsat în pace o vreme. De îndată ce pipăi coperțile tari, cu desene în relief, își dădu seama că niciodată acea carte, ca de altfel majoritatea volumelor, nu fusese răsfoită. Deloc surprinzător, având în vedere că această bibliotecă somptuoasă se afla pe puntea inferioară a unui iaht cu o lungime de 118 metri, la bordul căruia se mai aflau o sală de bal, un salon de karaoke pentru tatăl lui Bernard, o capelă pentru mama lui, un cazinou, un bar de sushi cu tot cu un bucătar din Hokkaido, angajat permanent, două piscine și o alee de bowling în aer liber, situată pe puntea superioară, care era folosită totodată ca podium pentru defilări de modă.

Nick se uită amărât la ușă, auzind pașii cuiva care cobora scara în spirală ce dădea în bibliotecă. Dacă ar fi fost mai deștept, ar fi încuiat ușa după el. Spre ușurarea lui, persoana care băgă capul pe ușă era Mehmet.

— Nicholas Young, de ce nu mă mir să te găsesc în singura cameră cu tentă intelectuală de pe ambarcaţiunea asta? observă el. Te superi dacă-ţi ţin companie? Pare cel mai liniştit loc de pe vas şi, dacă trebuie să mai aud încă un remix Hôtel Costes, cred c-o să mă arunc peste bord şi o să înot până la cea mai apropiată geamandură.

— Eşti bine-venit. Ce fac cetăţenii?

— Sunt pe baterii, aş zice. Am plecat de pe puntea cu piscina tocmai când începea concursul cu îngheţată.

— Prepară îngheţată? întrebă Nick, ridicând din sprânceană.

— Da. Pe corpurile a vreo zece fete dezbrăcate, din partea locului.

Nick clătină din cap cu un aer obosit.

— Am încercat să-l salvez pe Colin, dar a fost prins. Bernard l-a uns Regele Îngheţatei cu Frişcă.

Mehmet se trânti într-un fotoliu, închizând ochii.

— Colin ar fi trebuit să mă asculte şi să vină la Istanbul pentru o minivacanţă relaxantă înainte de nuntă. I-am zis să te ia şi pe tine.

— Mda, *aia* chiar ar fi fost plăcut, zâmbi Nick. Tare aş prefera să fiu la palatul de vară al familiei tale de pe malurile Bosforului decât pe iahtul ăsta.

— Ştii, mă mir că el a acceptat să aibă o petrecere a burlacilor, de fapt. Nu mi se părea genul lui Colin de distracţie.

— Nici nu e, dar probabil a considerat că nu-l putea refuza pe Bernard, dat fiind că tatăl lui e principalul acţionar minoritar de la Khoo Organization, îi explică Nick.

— Bernard face o treabă grozavă, nu-i aşa? Chiar crede că Colin se distrează luând parte la cea mai mare beţie, combinată cu droguri, la care am asistat de când mi-am petrecut vacanţa de vară în Cabo, murmură Mehmet.

Nick se uită surprins la el, pentru că nu se aşteptase vreodată să-l audă spunând chestia asta. Mehmet deschise un ochi şi râncji.

— Am glumit. N-am fost niciodată la Cabo, doar că mi-am dorit dintotdeauna să spun asta.

— M-ai speriat pentru o clipă! râse Nick.

Chiar atunci, Colin intră împleticindu-se în bibliotecă şi se trânti în cel mai apropiat fotoliu.

— Dumnezeule! Nu cred c-o să mai pot vreodată să mănânc cireşe în maraschino! gemu, masându-şi tâmplele.

— Colin, chiar ai mâncat îngheţată de pe corpul uneia din fete? întrebă Mehmet uimit.

— Nuuu! Araminta m-ar omorî dacă ar afla că am mâncat îngheţată cu caramel de pe pă... ă, dintre picioarele unei fete. Am luat doar o cireaşă şi apoi i-am zis lui Bernard că am nevoie urgentă la baie.

— De unde au apărut fetele astea de fapt? întrebă Mehmet.

— Bernard le-a angajat de la bordelul ăla la care ne-a obligat pe toţi să mergem noaptea trecută, mormăi Colin, simţind că-i crapă capul de durere.

— Ştii, cred c-a fost sincer şocat când am refuzat fetele de care ne făcuse rost azi-noapte, spuse Mehmet.

— Săracul. I-am distrus complet petrecerea, nu-i aşa? N-am vrut să rămânem la luptele de câini, n-am vrut să facem videoclipuri porno cu prostituatele şi i-am refuzat cocaina scumpă peruană, râse Nick.

Se auziră ţipete de pe puntea de deasupra lor, urmate de mai multe zbierete panicate.

— Mă întreb ce s-a mai întâmplat, zise Nick.

Dar nici unul din ei nu se simţi în stare să se ridice din fotoliu. Iahtul începu să încetinească şi se auziră mai mulţi membri ai echipajului alergând pe punţile inferioare.

Alistair intră nonşalant în cameră, ţinând cu grijă în mână o ceşcuţă albă cu farfurie, care părea să conţină un cappuccino cu multă spumă.

— Ce era cu ţipetele alea de pe punte? îl întrebă Colin cu un geamăt.

Alistair îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză pe unul din scaunele de lângă măsuţa rotundă şi joasă Regency.

— Una din fete a alunecat și a căzut peste bord în timpul luptelor corp la corp cu ulei. Nu vă faceți griji, sânii au ținut-o la suprafață.

Luă o gură de cafea și apoi se strâmbă.

— Barmanul australian m-a aburit. Mi-a zis că știe să facă o cafea *flat white* excelentă și asta nu aduce nici pe departe. E doar o cafea latte ordinară!

— Cum e cafeaua *flat white*? îl întrebă Mehmet.

— E un fel de cappuccino pe care îl fac doar în Australia. Se toarnă laptele fiert, înspumat, de pe fundul carafei, fără să pui spuma de deasupra, ca să obții o textură netedă și catifelată.

— Și e bun? continuă Mehmet curios.

— Oh, e delicios! Trebuia să beau cel puțin două pe zi când eram student la Sydney.

— Doamne, acum mi-ai făcut și mie poftă! oftă Colin. Chestia asta e un coșmar. Mi-aș dori să putem pleca de-aici și să mergem să bem o cafea ca lumea undeva. Știu că ăsta ar fi, cică, unul dintre cele mai mișto iahturi din lume și c-ar trebui să fiu recunoscător, dar, sincer, mă simt ca pe-o galeră.

Se întunecă la față și Nick îl privi neliniștit, intuind că era pe cale să alunece vertiginos într-una din depresiile lui. Îi veni o idee. Își scoase telefonul mobil și începu să parcurgă numerele din agendă, aplecându-se spre Mehmet și șoptindu-i ceva la ureche. Mehmet zâmbi larg și încuviință.

— Ce tot șușotiți voi doi? îi întrebă Alistair, aplecându-se curios spre ei.

— Tocmai mi-a venit o idee. Colin, ești gata s-o ștergem de la petrecerea aceasta a burlacilor absolut jalnică? îl întrebă Nick.

— Tare mi-aș dori s-o fac, dar nu cred că-mi pot asuma riscul să-l jignesc pe Bernard și, mai ales, pe tatăl lui. Vreau să zic, Bernard a făcut tot posibilul să ne distreze într-un mare stil weekendul ăsta.

— De fapt, Bernard a făcut tot posibilul să *se* distreze, replică Nick. Uită-te cât de nefericit ești. Cât mai vrei să suporți, ca să nu jignești familia Tai? E ultimul tău weekend de burlac, Colin. Cred

că am o cale de ieşire, ca să nu se simtă nimeni ofensat. Dacă-mi iese figura, o să-mi faci jocul?

— Sigur... de ce nu?

— Bravo! aprobă Alistair.

*

— Repede, repede, avem o urgenţă medicală. Trebuie să opriţi iahtul şi să-mi daţi coordonatele noastre exacte chiar acum, exclamă Nick, dând buzna în cabina căpitanului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— Prietenul meu a făcut o criză de pancreatită acută. Avem un doctor pe puntea inferioară, care crede că s-ar putea să aibă hemoragie internă. Tocmai vorbesc la telefon cu pilotul elicopterului pentru situaţii de urgenţă, zise Nick, ridicând telefonul cu un aer neliniştit.

— Stai un minut, doar un minut, eu sunt căpitanul vasului. Eu sunt cel care decide dacă e nevoie să chemăm echipa de intervenţie. Cine e doctorul de pe puntea inferioară? Vreau să-l văd pe pacient, ceru căpitanul ţâfnos.

— Domnule căpitan, cu tot respectul, n-avem vreme de pierdut. Puteţi să veniţi să-l vedeţi cât poftiţi, dar în momentul de faţă am nevoie să-mi daţi coordonatele.

— Dar cu cine vorbeşti? Paza de Coastă din Macau? Asta e o încălcare flagrantă a protocolului. Dă-mi-i la telefon, se bâlbâi căpitanul, zăpăcit.

Nick adoptă cel mai condescendent accent aristocratic de care era în stare – exersat în toţi anii petrecuţi la Balliol – şi se încruntă la căpitan.

— Ştiţi cine e prietenul meu? E Colin Khoo, moştenitorul uneia din cele mai mari averi din lume.

— Nu fi obraznic cu mine, tinere! răcni căpitanul. Nu-mi pasă cine e prietenul tău, există protocoale pentru situaţiile de urgenţă pe mare pe care TREBUIE SĂ LE RESPECT ŞI...

— ŞI CHIAR ACUM prietenul meu e pe puntea inferioară a ambarcaţiunii dumitale, foarte probabil cu o hemoragie care i-ar putea fi fatală, pentru că nu-mi dai voie să chem ambulanţa! îl întrerupse Nick, ridicând şi el tonul. Vrei să fii responsabil pentru asta? Pentru că vei fi tras la răspundere, îţi garantez. Mă numesc Nicholas Young şi familia mea controlează unul din cele mai mari grupuri de transport naval din lume. Acum dă-mi *naibii* coordonatele alea sau îţi promit c-o să mă asigur personal că n-o să mai fii căpitan nici măcar pe-o coajă de nucă de azi înainte!

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Bernard stătea în jacuzzi, cu o fată cu sânge portughez, ce părea gata să-i înghită ambele testicule sub jeturile de apă, pe cer apăru un elicopter alb Sikorsky, care cobora spre rampa de aterizare de pe iaht. La început crezu că are halucinaţii din cauza beţiei. Apoi îi văzu pe Nick, Mehmet şi Alistair ieşind pe punte, ţinând o targă pe care era întins Colin, înfăşurat într-una din cuverturile de mătase Etro de pe vas.

— Ce dracu' se întâmplă? zise, ieşind din apă, trăgându-şi slipul pe el şi urcând în fugă treptele spre rampă.

Dădu nas în nas cu Lionel pe coridor.

— Tocmai veneam să-ţi spun, Colin se simte foarte rău. De o oră e încovoiat de durere şi vomită întruna. Credem c-a făcut o intoxicaţie de la tot alcoolul consumat în ultimele două zile. Îl ducem direct la spital.

Fugiră înspre elicopter şi Bernard băgă capul să se uite la Colin, care gemea înfundat, cu o expresie chinuită. Alistair era aşezat lângă el, ştergându-i fruntea cu un prosop ud.

— Dar, dar, de ce naiba nu mi-a zis nimeni nimic mai devreme? Habar n-aveam că lui Colin îi e aşa rău. *Kan ni na!* Acum ai tăi or să dea vina pe mine. Şi apoi o să apară în toate ziarele de scandal, se plânse Bernard, dintr-odată alarmat.

— N-o să se afle nimic. Nici o bârfă, nici un scandal, zise Lionel serios. Colin nu vrea să fii învinovăţit, de aceea trebuie să mă asculţi cu atenţie – o să-l

ducem la spital şi n-o să spunem nimănui din familie ce s-a întâmplat. Am avut intoxicaţie cu alcool – Colin trebuie doar să fie detoxifiat şi rehidratat. O să-şi revină în câteva zile. Tu şi restul băieţilor trebuie să vă prefaceţi că nu s-a întâmplat nimic şi să petreceţi în continuare, bine? Nu sunaţi familia, nu suflaţi o vorbă nimănui şi ne vedem la Singapore.

— Bine, bine, încuviinţă Bernard imediat, simţindu-se uşurat.

Acum putea să se întoarcă la partida de sex oral, fără să se simtă vinovat.

De îndată ce elicopterul decolă, Nick şi Alistair izbucniră în râs văzând figura lui Bernard, cu slipul lui larg fluturându-i în jurul pulpelor albicioase, care-i privea cu un aer nedumerit.

— Cred că nici măcar nu i-a trecut prin cap că ăsta nu e un elicopter medical, ci unul privat, râse Mehmet.

— Unde mergem? întrebă Colin entuziasmat, aruncând cuvertura cu arabescuri mov şi aurii de pe el.

— Eu şi Mehmet am comandat un avion Cessna Citation X. E cu plinul făcut şi ne aşteaptă în Hong Kong. De-acolo, surpriză, spuse Nick.

— Citation X. Nu-i ăsta modelul care zboară cu 965 de kilometri pe oră? întrebă Alistair.

— E şi mai rapid când are doar cinci persoane la bord, fără bagaje, zise Nick, zâmbind larg.

*

După numai şase ore, Nick, Colin, Alistair, Mehmet şi Lionel stăteau pe scaune pliante în mijlocul deşertului australian, admirând priveliştea incredibilă oferită de stâncă în lumina amurgului.

— Mi-am dorit dintotdeauna să vin să văd Ayers Rock. Sau Uluru, sau cum i-or mai zice acum, spuse Colin.

— E aşa de linişte aici, zise Mehmet încet. E un loc cu mare încărcătură spirituală, nu-i aşa? Îi simt energia chiar şi de la depărtarea asta.

— E considerat un centru sacru de triburile aborigene, răspunse Nick. Tata m-a adus aici cu mulţi ani în urmă. Pe vremea aceea, era încă permis să urci pe stâncă. Au introdus interdicţia acum câţiva ani.

— Băieţi, nu ştiu cum să vă mulţumesc. A fost evadarea perfectă de la o petrecere a burlacilor foarte neinspirată. Îmi cer scuze că v-am supus pe toţi la rahaturile lui Bernard. Asta e tot ceea ce-mi doream de fapt, să fiu într-un loc special cu cei mai buni prieteni ai mei.

Un bărbat îmbrăcat în tricou alb şi pantaloni scurţi kaki se apropie de ei cu o tavă mare de la complexul eco de lux din apropiere.

— Ei bine, Colin, Alistair, m-am gândit că singura metodă să nu vă mai auzim lamentându-vă, ca nişte cafegii cu fiţe ce sunteţi, era să vă comand o cafea *flat white* de la mama ei, zise Nick, în timp ce chelnerul punea tava în faţa lor pe pământul roşiatic.

Colin sorbi cu sete din cafea, iar spuma perfectă, catifelată, îi lăsă o mustaţă.

— Asta e probabil cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată. Băieţi, nu voi uita niciodată asta!

Soarele tocmai apusese şi cerul îşi schimba rapid culoarea, trecând de la nuanţele de portocaliu-roşiatic la un albastru-vioriu. Bărbaţii stăteau cufundaţi în tăcere, privind impresionaţi cum cel mai mare monolit din lume strălucea într-o mie de nuanţe de roşu-aprins, imposibil de descris în cuvinte.

16

Doctorul Gu

*

SINGAPORE

Wye Mun stătea la biroul lui, studiind hârtia pe care tocmai i-o înmânase fiica lui. Biroul bogat împodobit era o reproducere a biroului lui Napoleon de la Tuileries, dintr-un lemn lăcuit, cu picioare aurite în formă de capete şi trunchiuri de lei, care aveau la capăt gheare lucrate cu măiestrie. Lui Wye Mun îi plăcea să stea în scaunul său Empire îmbrăcat în catifea grena şi să-şi frece picioarele de ghearele aurite, un obicei pentru care soţia lui îl dojenea mereu. Astăzi, Peik Lin îi făcu morală în locul maică-sii:

— Tată, o să iei tot aurul de pe ele dacă mai faci mult aşa!

Wye Mun o ignoră, continuând să-şi frece degetele de birou. Se uită la numele pe care Peik Lin le notase în timpul conversaţiei telefonice pe care o avusese cu Rachel cu câteva zile în urmă: James Young, Rosemary T'sien, Oliver T'sien, Jacqueline Ling. Cine erau toţi oamenii ăştia aflaţi dincolo de poarta misterioasă de pe Tyersall Road? Faptul că nu recunoştea nici un nume îl agasa mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Îşi aminti involuntar de o vorbă pe care o repeta mereu tatăl lui: „Fiule, nu uita niciodată că venim din Hainan. Strămoşii noştri au fost servitori şi marinari. Întotdeauna trebuie să muncim mai mult ca să ne dovedim valoarea."

Încă de la o vârstă fragedă, Wye Mun conştientizase faptul că fiind copilul unui imigrant din Hainan, cu o educaţie chinezească, îl punea în inferioritate în raport cu latifundiarii Peranakan sau cu chinezii proveniţi din Fujian care dominau industria bancară. Tatăl lui venise în Singapore la paisprezece ani, ca muncitor, şi ridicase o companie de construcţii de la zero, prin trudă şi tenacitate, şi, pe măsură ce afacerea de familie s-a transformat de-a lungul deceniilor într-un imperiu vast, Wye Mun îşi închipuise că echilibrase balanţa. Lumea afacerilor din Singapore era o meritocraţie şi oricine avea performanţe era invitat în cercul câştigătorului. Dar oamenii ăştia – oamenii ăştia de dincolo de poartă îi aminteau subit că nu era chiar aşa.

Acum, că fiii şi fiica lui ajunseseră oameni în toată firea, era momentul ca următoarea generaţie să continue să cucerească noi teritorii. Fiul său cel mare, Peik Wing, făcuse o partidă bună căsătorindu-se cu fiica unui parlamentar, o fată de origine cantoneză, creştină pe deasupra. P.T. îşi făcea încă de cap şi zbura din floare-n floare, aşa că acum speranţa îi era la Peik Lin. Din cei trei copii ai lui, Peik Lin îi semăna cel mai mult. Era cea mai deşteaptă, cea mai ambiţioasă şi – s-o spună? – cea mai atrăgătoare. Era sigur că ea îi va întrece pe toţi şi va face o partidă pe cinste, unind familia Goh cu una din familiile cu sânge albastru din Singapore. Simţea din felul cum vorbea fiica lui că ea urmărea ceva şi era hotărât s-o ajute să sape mai adânc.

— Cred că e momentul să-i facem o vizită doctorului Gu, îi zise.

Acesta era un doctor pensionat, avea aproape nouăzeci de ani şi era un excentric care trăia singur într-o căsuţă dărăpănată la capătul străzii Dunearn. Se născuse în Xi'an, într-o familie de învăţaţi, dar în tinereţe se mutase în Singapore pentru a studia. Ţinând cont de legile nescrise după care acţiona societatea din Singapore, Wye Mun şi doctorul Gu probabil că nu s-ar fi întâlnit niciodată dacă doctorul

n-ar fi dat dovadă de o încăpățânare de catâr cu vreo treizeci de ani în urmă.

Goh Developments era pe cale de a construi un nou complex de duplexuri de-a lungul străzii Dunearn și micul teren al doctorului Gu era singurul obstacol care-i împiedica să demareze proiectul. Vecinii săi acceptaseră să vândă, în condiții foarte avantajoase, dar doctorul Gu era de neclintit. După ce nici unul dintre avocații săi nu avusese succes în tentativele de negociere, Wye Mun veni la el personal, înarmat cu carnetul de cecuri și hotărât să-i bage mințile în cap hodorogului. Însă, bătrânul țâfnos dar genial l-a convins să-și modifice complet planurile de construcție și proiectul revizuit s-a dovedit un succes și mai mare mulțumită recomandărilor lui. Wye Mun se trezi că-i face o vizită noului său prieten spre a-i oferi o slujbă. Doctorul Gu a refuzat oferta, dar Wye Mun revenea constant, fermecat de cunoștințele enciclopedice ale doctorului despre istoria orașului, de analizele sale pătrunzătoare cu privire la piețele financiare și de ceaiul său minunat Longjing.

Wye Mun și Peik Lin se îndreptară spre casa doctorului Gu și parcară Maserati-ul Quattroporte nou-nouț al lui Wye Mun în fața porții ruginite.

— Nu-mi vine să cred că mai stă aici, zise Peik Lin, în timp ce parcurgeau aleea crăpată de ciment. N-ar trebui să fie deja la azil?

— Cred că se descurcă. Are o menajeră și două fiice, știi, zise Wye Mun.

— A fost foarte deștept că nu ți-a vândut acum treizeci de ani. Astăzi bucățica asta de teren valorează și mai mult. E singurul teren de pe Dunearn Road unde nu s-a construit ceva, probabil c-am putea construi și un bloc-turn îngust și elegant aici, observă Peik Lin.

— Îți spun eu, *lah*, are de gând să moară în cocioaba asta. Ți-am spus ce mi-a zis agentul meu de bursă, domnul Oei, acum mulți ani? Doctorul Gu are un milion de acțiuni HSBC.

— Poftim?

Peik Lin se întoarse şocată spre tatăl ei.

— Un milion de acţiuni? Asta înseamnă peste cincizeci de milioane în banii de azi!

— A început să cumpere acţiuni HSBC în anii '40. Am auzit chestia asta acum douăzeci de ani şi, ia gândeşte-te, de câte ori a crescut numărul acţiunilor de atunci? Îţi zic eu, doctorul Gu are o avere de sute de milioane acum.

Peik Lin se uită cu şi mai multă admiraţie la bătrânul cu o coamă albă ciufulită care apăru şontâc-şontâc pe verandă într-o cămaşă maro sintetică cu mânecă scurtă, care arăta ca şi cum ar fi fost croită în Havana înaintea regimului Castro, şi o pereche de pantaloni de pijama verde-închis.

— Goh Wye Mun! Văd că arunci şi acum banii pe maşini scumpe, răcni, cu o voce surprinzător de sonoră pentru cineva de vârsta lui.

— Bună ziua, domnule doctor Gu! O mai ţineţi minte pe fiica mea, Peik Lin? zise Wye Mun, bătându-l pe spate.

— Vai de mine, asta e fiica ta? Credeam că fata asta drăguţă e ultima ta amantă. Vă ştiu eu pe voi, vulpoii din domeniul imobiliar.

Peik Lin râse.

— Bună ziua, domnule doctor Gu! Tata n-ar mai fi aici dacă aş fi amanta lui. Mama l-ar castra!

— Oh, credeam c-a făcut-o deja de mult.

Toată lumea izbucni în râs, în timp ce doctorul Gu îi conducea în grădiniţa din faţă, invitându-i să se aşeze pe nişte scaune de lemn. Peik Lin observă că gazonul era tuns la milimetru. Gardul dinspre Dunearn Road era acoperit de tufe împletite de zorele, care izolau insuliţa bucolică de traficul de pe strada aglomerată. N-a mai rămas nici un loc ca ăsta nicăieri pe-aici, îşi zise Peik Lin.

O bătrână servitoare chinezoaică ieşi din casă cu o tavă mare, rotundă, de lemn, pe care erau un ceainic de ceramică, un ibric vechi de aramă, trei ceşcuţe de lut şi trei păhărele. Doctorul Gu ridică ibricul frecat de strălucea deasupra ceainicului şi începu să toarne.

— Îmi place la nebunie să-l privesc pe domnul doctor Gu oficiind ceremonia ceaiului, îi şopti Wye Mun fiicei sale. Vezi cum toarnă apa de la înălţime? Asta se numeşte *xuan hu gao chong* – „a clăti dintr-un vas ridicat".

Apoi, doctorul Gu turnă ceai în fiecare ceaşcă, dar, în loc să-l ofere oaspeţilor, vărsă cu un gest teatral ceaiul de culoarea caramelului în iarba din spatele lui, spre surprinderea lui Peik Lin. Apoi mai turnă un rând de apă fierbinte în ceainic.

— Vezi, Peik Lin, aceea a fost prima clătire a frunzelor, numită *huang yun liu shi* – „un şir de nori, apă curgătoare". A doua clătire de la înălţime se numeşte *zai zhu qing xuan* – „reîndreaptă cursul izvorului limpede", continuă Wye Mun.

— Wye Mun, nu cred c-o interesează prea mult proverbele astea vechi, zise doctorul Gu, înainte de a le oferi o explicaţie extrem de precisă. Prima dată am turnat apă de la înălţime pentru ca forţa apei să clătească frunzele de Longjing. Apa fierbinte ajută de asemenea ceainicul şi ceştile să ajungă treptat la temperatura potrivită. Apoi torni a doua oară, de data asta mai încet şi aproape de gura ceainicului, pentru a elibera aroma ceaiului. Acum îl lăsăm să infuzeze un pic.

Frâna stridentă a unui camion tulbură liniştea ritualului ceaiului.

— Nu vă deranjează toată gălăgia asta? îl întrebă Peik Lin.

— Deloc. Îmi aminteşte că încă n-am murit şi nu mi-am pierdut auzul aşa de repede pe cât îmi propusesem, îi răspunse doctorul Gu. Uneori, mi-aş dori să nu mai trebuiască să aud toate tâmpeniile pe care le spun politicienii.

— Haide, *lah*, domnule doctor Gu, dacă n-ar fi politicienii noştri, credeţi că v-aţi mai putea bucura de această preafrumoasă grădină? Gândiţi-vă că au transformat locul ăsta dintr-o insulă înapoiată într-una din cele mai prospere ţări din lume, zise Wye Mun, întotdeauna în defensivă când cineva critica guvernul.

— Aiurea! Prosperitatea e doar o iluzie. Ştii ce fac *copiii mei* cu toată prosperitatea asta? Fiica mea cea mare a fondat un institut de cercetare dedicat delfinilor. E hotărâtă să salveze delfinii albi din râul Yangtze, pe cale de dispariţie. Ştii cât de poluat e râul ăla. Nefericitul ăsta de mamifer a dispărut deja! Oamenii de ştiinţă n-au reuşit să mai vadă nici măcar un exemplar de ani de zile, dar ea e hotărâtă să le dea de urmă. Iar cealaltă fiică? Cumpără castele vechi în Scoţia. Nici măcar scoţienii nu mai vor ruinele alea prăpădite, dar fiica mea le vrea. Cheltuie milioane să le restaureze şi apoi nu vine nimeni să le viziteze. Trântorul de fiu-său, singurul meu nepot, care-mi poartă şi numele, are treizeci şi şase de ani. Vrei să ştii cu ce se ocupă?

— Nu... adică, da, zise Peik Lin, încercând să nu izbucnească în râs.

— Are o formaţie rock în Londra. Nu e nici măcar ca alde Beatleşii ăia, care măcar au făcut bani. Ăsta are părul lung şi slinos, se dă cu creion negru pe la ochi şi scoate sunete sinistre deasupra aparatelor electrocasnice.

— Ei bine, măcar sunt *creativi*, zise Peik Lin politicoasă.

— Creativi în a irosi banii pe care i-am câştigat cu greu! Vă zic eu, această aşa-zisă „prosperitate" o să fie ruina Asiei. Fiecare nouă generaţie devine mai leneşă decât cea dinainte. Îşi închipuie că se pot îmbogăţi peste noapte, jonglând cu proprietăţi şi obţinând informaţii confidenţiale despre bursă. Ha! Nimic nu e veşnic şi, când acest boom se va încheia, copiilor ăstora o să le fugă pământul de sub picioare.

— De-asta eu mi-am învăţat copiii să-şi câştige existenţa prin muncă – n-or să primească nici un sfanţ de la mine înainte să fiu mort şi îngropat, zise Wye Mun, făcându-i cu ochiul fiicei sale.

Doctorul Gu îşi bagă nasul în ceainic, mulţumit în sfârşit de rezultat.

Turnă ceaiul în pahărele.

— Asta se cheamă *long feng cheng xiang*, care înseamnă „dragonul şi pasărea phoenix prevestesc noroc", zise, punând o ceaşcă deasupra păhărelului şi răsturnându-le cu îndemânare, astfel încât ceaiul se vărsă în ceaşcă.

Îi înmână prima ceaşcă lui Wye Mun şi pe cea de-a doua lui Peik Lin. Ea îi mulţumi şi gustă din ceai. Era foarte amar şi încercă să-l înghită fără să se strâmbe.

— Aşadar, Wye Mun, ce te-aduce azi aici de fapt? De bună seamă n-ai venit să auzi un bătrân cum bate câmpii.

Doctorul Gu îi aruncă o privire lui Peik Lin.

— Tatăl tău e foarte şiret, să ştii. Vine în vizită doar când vrea să scoată ceva de la mine.

— Domnule doctor Gu, familia dumneavoastră e stabilită de mult timp în Singapore. Spuneţi-mi, aţi auzit vreodată de un anume James Young? îl întrebă Wye Mun, scurt şi la obiect.

Doctorul Gu, care tocmai îşi turna ceai şi pentru el, tresări.

— James Young! N-am mai auzit numele ăsta de zeci de ani.

— Aşadar îl cunoaşteţi? L-am cunoscut recent pe nepotul lui. Se întâlneşte cu o bună prietenă de-a mea, explică Peik Lin.

Luă încă o gură de ceai, descoperind că, de la o sorbitură la alta, începea să savureze gustul amar, cu o notă catifelată.

— Care-i povestea cu familia asta? se grăbi să întrebe Wye Mun.

— De ce vă interesează aşa deodată oamenii ăştia?

Wye Mun cântări cu grijă întrebarea înainte de a răspunde.

— Vrem s-o ajutăm pe prietena fiicei mele, deoarece are intenţii serioase în privinţa băiatului. Eu unul n-am auzit de familia respectivă.

— Evident că n-ai auzit, Wye Mun. Aproape nimeni nu mai ştie cine sunt în zilele noastre. Trebuie să recunosc că nici informaţiile mele nu sunt de ultimă oră.

— Ei bine, ce ne puteţi spune? insistă Wye Mun.

Doctorul Gu sorbi cu sete din ceai şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Familia Young se trage, cred, dintr-un lung şir de medici de la curtea regală, mergând până în vremea dinastiei Tang. James Young – Sir James Young, mai exact – a fost primul neurolog din Singapore care a studiat în Occident, la Oxford.

— S-a îmbogăţit din profesia de medic? întrebă Wye Mun, oarecum surprins.

— Nici vorbă! James nu era genul de om interesat să se îmbogăţească. Era prea ocupat să salveze vieţi în timpul cuceririi japoneze din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, zise doctorul Gu, fixând cu privirea cârceii de iederă de pe gard, care părură să se prefacă deodată în figuri romboidale, amintindu-i de un gard de sârmă ghimpată dintr-o vreme demult apusă.

— Aşadar l-aţi cunoscut în timpul războiului? întrebă Wye Mun, smulgându-l din amintiri.

— Da, da, aşa l-am cunoscut, zise doctorul Gu încet.

Şovăi câteva clipe, înainte de a continua.

— James Young coordona un corp medical care funcţiona clandestin şi cu care am avut legături pentru scurt timp. După război, şi-a deschis propria clinică în zona veche din Chinatown, destinată bătrânilor şi celor nevoiaşi. Am auzit că ani întregi şi-a tratat pacienţii aproape pe gratis.

— Şi-atunci din ce şi-a făcut averea?

— Iar începi, Wye Mun, mereu cu gândul la bani, îl dojeni doctorul Gu.

— Ei bine, de unde a avut bani pentru ditamai casa? întrebă Wye Mun.

— Ah, înţeleg acum ce te interesează de fapt. Probabil că te referi la casa de pe Tyersall Road.

— Da. Aţi fost acolo? întrebă Peik Lin.

— Cerule, nu! Doar am auzit de ea. Cum ziceam, nu l-am cunoscut foarte bine pe James; n-aş fi fost invitat niciodată la el acasă.

— Am condus-o pe prietena mea acolo săptămâna trecută şi nu mi-a să venit să cred când am văzut casa.

— Glumeşti! Casa mai există? o întrebă doctorul Gu, părând şocat.

— Da.

— Aş fi zis că a fost dărâmată demult. Trebuie să recunosc, sunt impresionat că familia n-a vândut proprietatea în atâta amar de ani.

— Da, mă şochează faptul că există o proprietate aşa mare pe insulă, interveni Wye Mun.

— De ce-ai fi şocat? Cândva erau o mulţime de astfel de domenii în întreaga zonă din spatele Grădinii Botanice. Sultanul Johorului avea un palat acolo, numit Istana Woodneuk, care a ars acum mulţi ani. Zici c-ai fost acolo săptămâna trecută?

— Da, dar n-am intrat.

— Păcat. E o ocazie unică să vezi una din casele alea. Au mai rămas atât de puţine, mulţumită tuturor acestor minunaţi dezvoltatori, zise, uitându-se cu furie prefăcută la Wye Mun.

— Şi-atunci, dacă James Young n-a făcut bani, cum..., începu Wye Mun.

— Nu m-asculţi, Wye Mun. Am zis că nu era interesat să facă bani, dar n-am zis niciodată că n-avea bani. Familia Young era plină de bani, adunaţi de-a lungul generaţiilor. În plus, James s-a însurat cu Shang Su Yi. Şi familia ei, îţi spun sigur, avea o avere cum n-ai visat.

— Care-i treaba cu ea? întrebă Wye Mun.

— Fie, o să-ţi povestesc, ca să-ţi închid gura. E fiica lui Shang Loong Ma. Nici de numele ăsta n-ai auzit, este? Era un bancher putred de bogat din Pekin şi, înainte de prăbuşirea dinastiei Qing, a avut inspiraţia să-şi transfere toţi banii la Singapore, unde a făcut o avere şi mai mare din transport de mărfuri şi bunuri de larg consum. Omul era băgat în toate afacerile majore din regiune – controla toate liniile de transport, de la Indiile de Est Olandeze până în

Siam şi a fost creierul care a pus la cale unirea vechilor bănci hokkien în anii '30.

— Aşadar bunica lui Nick a moştenit toate astea, deduse Peik Lin.

— Ea şi fratele ei Alfred.

— Alfred Shang. Hmm... un alt personaj de care n-am auzit, pufni Wye Mun.

— Ei bine, nici nu-i de mirare. S-a mutat în Anglia cu multe decenii în urmă, dar rămâne – din umbră – una din cele mai influente persoane din Asia. Wye Mun, trebuie să înţelegi că, înaintea generaţiei tale de băieţi deştepţi, a existat o generaţie de magnaţi care au făcut averi şi au plecat spre alte zări. Credeam că majoritatea celor din familia Young s-au risipit de mult din Singapore. Ultima veste pe care am auzit-o despre ei era că una din fiice se căsătorise cu un membru al familiei regale thailandeze.

— Par să aibă o mulţime de relaţii, interveni Peik Lin.

— Oh, da! Fiica cea mare, de pildă, e căsătorită cu Harry Leong.

— Harry Leong, tipul acela care e directorul Institutului pentru Afaceri ASEAN?

— Ăla e doar un titlu, Wye Mun, Harry Leong e unul din cei care trag sforile din umbră în viaţa noastră politică.

— Nu-i de mirare că-l văd mereu în loja primului-ministru la festivităţile de ziua naţională. Aşadar această familie are legături cu factorii de decizie.

— Wye Mun, ei *sunt* factorii de decizie, îl corectă doctorul Gu, întorcându-se spre Peik Lin. Spuneai că prietena ta se întâlneşte cu nepotul? Este o fată norocoasă, atunci, dacă va ajunge să facă parte din familie.

— Exact asta mă gândeam şi eu, spuse Peik Lin încet.

Doctorul Gu o măsură din priviri pe Peik Lin o clipă şi apoi o privi drept în ochi, spunându-i:

— Nu uita, pentru orice comoară trebuie să plăteşti un preţ.

Ea îi înfruntă privirea pentru o clipă şi apoi se uită în altă parte.

— Domnule doctor Gu, e întotdeauna o plăcere să vă văd. Mulţumim pentru ajutor, zise Wye Mun ridicându-se.

Începea să-l doară spatele de la scaunul şubred de lemn.

— Şi mulţumim pentru ceaiul minunat, zise Peik Lin, ajutându-l pe doctorul Gu să se ridice.

— Îmi veţi accepta vreodată invitaţia de a veni la cină? Am o bucătăreasă nouă care face un *Ipoh hor fun*[1] delicios.

— Nu eşti singurul care are o bucătăreasă bună, Goh Wye Mun, răspunse doctorul Gu în doi peri, conducându-i spre maşină.

Intrând în traficul aglomerat al serii de pe Dunearn Road, Wye Mun zise:

— Ce-ar fi s-o invităm pe Rachel cu prietenul ei la cină săptămâna viitoare?

Peik Lin încuviinţă.

— Hai să-i ducem într-un loc elegant, cum ar fi Min Jiang.

Doctorul Gu rămase lângă poartă, privind maşina care se îndepărta. Soarele apunea deasupra coroanelor copacilor şi câteva raze pătrundeau printre ramuri, orbindu-l.

Se trezi brusc în lumina orbitoare a soarelui, descoperind că era legat de gardul ruginit de sârmă ghimpată. Un grup de ofiţeri trecu pe lângă el şi observă că un bărbat în uniformă se uita fix la el. Oare îl cunoştea de undeva? Bărbatul se îndreptă spre comandant şi arătă direct spre el. Blestemaţi să fie! Pân-aici i-a fost. Se uită la ei, cu toată ura de care era capabil. Voia să pară cât mai mândru şi mai sfidător. Bărbatul spuse pe un ton calm, într-o engleză cu accent britanic: „S-a comis o greşeală.

---

1. O delicatesă din Ipoh, Malaezia – tăiţei de orez serviţi într-o supă subţire cu crevete, bucăţi de pui şi ceapă verde călită (n. a.).

Cel din mijloc de-acolo e un servitor idiot. Îl recunosc de la ferma prietenului meu, unde are grijă de porci."

Unul din soldaţii japonezi îi traduse comandantului, care se strâmbă dezgustat, răcnind apoi câteva ordine scurte. Îl dezlegară şi îl duseră să îngenuncheze dinaintea soldaţilor. Cu ochii înceţoşaţi, îl recunoscu brusc pe bărbatul care arătase spre el. Era doctorul Young, care-i predase un curs de chirurgie când era student la Medicină. „Vedeţi, e un individ fără importanţă. Nu merită să vă irosiţi gloanţele pe el. Lăsaţi-l să se întoarcă la ferma unde dă de mâncare la porci, zise doctorul Young, înainte de a se îndepărta cu soldaţii."

Soldaţii se mai sfădiră un pic, apoi, până să apuce să se dezmeticească, se trezi într-un camion de transport care se îndrepta spre fermele din Geylang. După câteva luni, avea să-l revadă pe doctorul Young la o întâlnire conspirativă într-o cămăruţă ascunsă în spatele unei prăvălii de pe strada Telok Ayer. A început să-i mulţumească pentru că-i salvase viaţa, dar doctorul nu l-a lăsat să termine. „Prostii, ai fi făcut la fel în locul meu. În plus, nu puteam să-i las să ucidă încă un medic. Am rămas oricum prea puţini", zise el simplu.

În timp ce se întorcea încet spre casă, doctorul Gu simţi o undă subită de regret. Îşi dori să nu fi spus atât de multe despre familia Young. Wye Mun îl atrăsese ca de obicei spre tema banilor şi ratase ocazia de a le spune adevărata poveste, povestea unui om a cărui măreţie nu avea nimic de-a face cu averea sau prestigiul.

17

Rachel

*

SINGAPORE

— Încerc să dau de tine de câteva zile! Unde-ai fost? Ai primit toate mesajele pe care ţi le-am lăsat la hotel? o întrebă Kerry pe fiica sa, turuind în mandarină.

— Iartă-mă, mamă, am fost plecată tot weekendul şi abia acum m-am întors, răspunse Rachel, ridicând glasul, cum făcea întotdeauna în timpul apelurilor la distanţă, deşi o auzea foarte bine pe maică-sa.

— Unde-ai fost plecată?

— Am fost pe o insulă izolată în mijlocul Oceanului Indian, la o petrecere a burlăciţelor.

— Poftim? Ai fost în India?

— Nu, nu în India. Pe o INSULĂ din OCEANUL INDIAN, în apropiere de coasta Indoneziei. E la o oră distanţă de Singapore, cu avionul.

— Ai luat avionul doar pentru două zile? Doamne, ce risipă!

— Ei bine, n-am plătit eu şi, oricum, am fost cu un avion privat.

— Ai zburat cu un avion privat? Al cui?

— Al miresei.

— Oh! Ce noroc, ah! E foarte bogată?

— Mamă, oamenii ăştia..., începu Rachel, coborându-şi discret glasul... şi mirele şi mireasa provin din familii foarte bogate.

— Serios? Dar familia lui Nick? Sunt bogaţi şi ei? o întrebă Kerry.

De unde ştiuse că asta va fi următoarea întrebare de pe buzele maică-sii?

Rachel se uită înspre uşa băii. Nick era în continuare sub duş, dar hotărî să iasă din cameră pentru orice eventualitate. Se duse în grădină, refugiindu-se pe latura mai umbrită şi mai liniştită a piscinei.

— Da, mamă, Nick provine dintr-o familie bogată, zise, aşezându-se într-unul din şezlongurile de lângă piscină.

— Ştii, am bănuit asta dintotdeauna. E prea bine-crescut. Îmi dau seama doar din felul cum se poartă la cină. Are nişte maniere aşa de elegante şi întotdeauna îmi oferă bucata cea mai bună de carne, cum ar fi o fragedă bucată de vită sau bucata cea mai suculentă de raţă.

— Ei bine, nu prea contează, mamă, pentru că se pare că pe-aici toată lumea are bani. Cred că sufăr un soi de şoc cultural sau poate e doar şocul produs de bani. Felul în care aruncă oamenii ăştia cu banii – casele şi avioanele şi zeci de servitori –, trebuie să vezi ca să crezi. E ca şi cum aici n-ar fi ajuns recesiunea. Totul e ultramodern şi e o curăţenie impecabilă.

— Doar asta aud de la prietenii care-au fost în Singapore. Că e curat, *prea* curat.

Kerry făcu o pauză şi în glasul ei se strecură o undă de îngrijorare.

— Fata mea, trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Ce vrei să spui, mamă?

— Ştiu cum sunt familiile alea şi nu vreau să le dai impresia că umbli după banii lui Nick. De acum înainte, trebuie să fii foarte atentă cum te prezinţi.

Prea târziu, îşi zise Rachel.

— Mă comport ca de obicei, mamă. N-am de gând să mă port altfel.

Tare ar fi vrut să-i povestească mamei ei despre weekendul oribil pe care-l avusese, dar ştia că n-ar fi făcut decât s-o îngrijoreze degeaba. Procedase la

fel cu Nick, dându-i doar câteva detalii vagi. (În plus, petrecuseră cea mai mare parte a după-amiezii într-un maraton amoros şi nu dorise să spulbere momentul de fericire de după cu poveşti de groază.)

— Nick se poartă frumos cu tine? o întrebă mama ei.

— Normal, mamă. Nick e un scump, ca de obicei. Doar că e un pic prins acum cu pregătirile pentru nunta prietenului său. O să fie cea mai mare nuntă din istoria Asiei, mamă. Toate ziarele scriu despre asta.

— Serios? Oare ar trebui să cumpăr un ziar chinezesc mâine când mă duc la San Francisco?

— Sigur, poţi să încerci. Mireasa se numeşte Araminta Lee, iar pe mire îl cheamă Colin Khoo. Uită-te după numele lor.

— Cum sunt părinţii lui Nick?

— Nu ştiu. Urmează să-i întâlnesc diseară.

— Eşti acolo de aproape o săptămână şi nici acum nu i-ai întâlnit părinţii? o întrebă Kerry şi în minte i se aprinse un beculeţ roşu.

— Au fost plecaţi din ţară săptămâna trecută, mamă, şi apoi am fost noi plecaţi weekendul ăsta.

— Aşadar o să-i întâlneşti azi?

— Da, luăm cina la ei acasă.

— Dar de ce nu staţi la ei? o întrebă Kerry, şi mai îngrijorată.

Erau atâtea semne mărunte pe care fiica ei americanizată nu le înţelegea.

— Mamă, nu mai analiza obsesiv fiecare lucru. Prietenul lui Nick e proprietarul hotelului, aşa că stăm aici pe perioada nunţii, pentru că e mai la îndemână. Dar săptămâna viitoare o să ne mutăm la bunica lui.

Kerry nu era convinsă de explicaţia fiicei sale. După mintea ei, tot n-avea nici o logică faptul că singurul fiu al unei familii chineze stătea la hotel cu prietena lui în loc să stea în casa părinţilor lui. Dacă nu cumva îi era ruşine cu Rachel. Sau, şi mai rău, poate că părinţii lui îi interziseseră s-o aducă acasă.

— Ce le duci alor lui? Ai cumpărat cadourile de la Estée Lauder, cum ţi-am zis?

— Nu, m-am gândit c-ar fi prea personal să-i cumpăr cosmetice mamei lui Nick, când nici măcar nu ne cunoaştem. E o florărie minunată în hotel şi...

— Nu, fata mea, să nu-i duci *niciodată* flori! Mai ales din alea albe care-ţi plac ţie aşa mult. Florile albe se duc numai la înmormântare. Ar trebui să le iei un coş mare cu mandarine şi să-l dai cu amândouă mâinile. Şi neapărat să faci o plecăciune adâncă atunci când îi întâlneşti prima dată pe părinţii lui. Acestea sunt toate gesturi prin care-ţi arăţi respectul.

— *Ştiu*, mamă. Te porţi ca şi cum aş avea cinci ani. De ce ai devenit aşa îngrijorată dintr-odată?

— E pentru prima oară când ai o relaţie serioasă cu un bărbat chinez. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii despre cum să te porţi cu astfel de familii.

— Nu ştiam că poţi să ai idei aşa învechite, o tachină Rachel. În plus, familia lui Nick nici nu pare a fi una chineză. Se comportă mai curând ca şi cum ar fi englezi.

— Nu contează. Tu eşti chinezoaică şi trebuie să te porţi ca o chinezoaică bine-crescută.

— Nu-ţi face griji, mamă. E doar o cină, zise Rachel pe un ton degajat, deşi începea să se simtă din ce în ce mai neliniştită.

18

Familia Young

*

SINGAPORE

Având o poziție de invidiat deasupra străzii Cairnhill Road, *Residences at One Cairnhill* era o îmbinare de conservare arhitectonică și măiestrie imobiliară. Inițial casa remarcabilului bancher Kar Chin Kee, construită spre sfârșitul perioadei victoriene, clădirea fusese mult timp una de referință. Dar, pe măsură ce prețul terenurilor creștea fulminant de-a lungul deceniilor, toate celelalte case mari au intrat pe mâinile dezvoltatorilor și în jurul clădirii elegante au început să răsară turnuri înalte, ca un desiș de bambus. Când ilustrul proprietar a murit, în 2006, casa a fost considerată o clădire istorică prea importantă spre a fi demolată, dar prea valoroasă spre a rămâne o singură locuință. Așa că moștenitorii lui Kar Chin Kee au hotărât să păstreze structura originală, peste care s-a înălțat un turn modern de sticlă, în care locuiau acum părinții lui Nick (când erau în Singapore, desigur).

În timp ce taxiul urca dealul spre porticul impunător, cu coloane în stil corintic, Nick îi povesti lui Rachel istoria casei.

— Unchiul Chin Kee a fost prieten cu bunica, așa că obișnuiam să-l vizităm mereu de Anul Nou Chinezesc și eu trebuia să-i spun câte o poezie complicată în mandarină. Apoi bătrânul, care duhnea a

trabuc, îmi dădea un *hong bao*[1] în care erau îndesaţi cinci sute de dolari.

— Asta e o avere! exclamă Rachel. Cel mai mare *hong bao* pe care l-am primit în viaţa mea a fost de cincizeci de dolari şi ăsta a fost de la un dobitoc care ieşea cu mama şi se străduia din greu să mă câştige de partea lui. Ce făceai cu atâţia bani?

— Glumeşti? Îi păstrau ai mei, evident. Îmi luau toţi banii pe care-i primeam de Anul Nou. Nu vedeam nici măcar un bănuţ.

Rachel se uită la el şocată.

— Cum se poate aşa ceva? Un *hong bao* e la fel de sacru ca ţn cadou de Crăciun.

— Ah, nu vrei să ştii ce făceau cu cadourile mele în dimineaţa de Crăciun! râse Nick.

În timp ce intrau în lift, Rachel inspiră adânc, pregătindu-se să dea pentru prima dată ochii cu părinţii lui Nick – hoţii de *hong bao*.

— Hei, nu uita să respiiiri, zise Nick, masându-i blând umerii.

La etajul treizeci, uşa liftului se deschise şi păşiră direct în holul apartamentului, unde-i întâmpină un perete uriaş de sticlă ce oferea o vedere panoramică a zonei comerciale de pe Orchard Road.

---

1. Termen în mandarină care denumeşte pacheţelele roşii cu bani pe care adulţii căsătoriţi şi vârstnicii le dăruiesc cu ocazia Anului Nou Chinezesc copiilor şi tinerilor necăsătoriţi pentru a le aduce noroc în noul an. Iniţial o monedă simbolică sau câţiva dolari, în ultimul timp *hong bao* a devenit o competiţie în care chinezii bogaţi încearcă să se impresioneze reciproc dăruindu-şi sume din ce în ce mai mari. În anii '80, 20 de dolari era considerat suma standard şi 50 de dolari era o avere. Mai nou, 100 de dolari a devenit suma minimă la casele mari. Dat fiind că se consideră nepoliticos să desfaci *hong bao* de faţă cu persoana care ţi l-a dăruit, s-a ajuns la situaţia în care copiii mai mici dau fuga în baie imediat după ce-au primit plicul ca să vadă câţi bani au făcut (n. a.).

— Ooh! şopti Rachel, minunându-se la vederea clădirilor învăluite în amurgul violet.

O femeie apăru după colţ, exclamând:

— Vai de mine, Nicky, de ce ai părul aşa lung? Arăţi ca un vagabond! Ar fi cazul să te tunzi înainte de nunta lui Colin.

— Bună, mamă, zise Nick simplu.

Rachel încă încerca să-şi revină după apariţia subită a femeii, când Nick continuă:

— Mamă, aş vrea să ţi-o prezint pe Rachel Chu, prietena mea.

— Oh, *bună ziua*, zise Eleanor, ca şi cum n-ar fi avut habar cine e fata.

Aşadar ea e. Arată mai bine decât în poza aia din albumul şcolii obţinută de detectiv.

— Încântată de cunoştinţă, doamnă Young, se trezi Rachel spunând, deşi în mintea ei încă încerca să accepte faptul că femeia asta putea într-adevăr *să fie* mama lui Nick.

Rachel se aşteptase la o doamnă cu un aer arogant, cu faţa pudrată cu alb şi părul permanent, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni, *à la* Hillary Clinton, dar în faţa ei stătea o femeie foarte atrăgătoare, într-un tricou modern cu un decolteu rotund, colanţi negri şi balerini, care părea mult prea tânără pentru a avea un fiu de treizeci şi doi de ani. Rachel făcu o plecăciune şi-i înmână coşul cu mandarine.

— Ce drăguţ! Vai de mine, nu trebuia să te deranjezi! răspunse Eleanor politicos.

De ce naiba mi-o fi adus mandarine, îşi închipuie că e Anul Nou Chinezesc? Şi ce tot face plecăciuni ca o gheişă nătângă?

— Cum îţi place în Singapore până acum?

— Foarte mult, răspunse Rachel. Nick m-a dus să mâncăm cele mai minunate specialităţi de la vânzătorii ambulanţi.

— Unde ai dus-o? întrebă Eleanor, uitându-se nu foarte convinsă la fiul ei. Practic şi tu eşti un turist deja – nu ştii toate locşoarele secrete aşa cum le ştiu eu.

— Am fost la Lau Pa Sat, pe Old Airport Road, în Holland Village..., începu Nick.

— *Alamak!* Ce găsești de mâncare în Holland Village? exclamă Eleanor.

— O mulțime. Am mâncat un *rojak* delicios la prânz, zise Nick în defensivă.

— Aiurea! Toată lumea știe că, dacă vrei să mănânci *rojak*, te duci la chioșcul de la ultimul etaj din Lucky Plaza.

Rachel izbucni în râs, scăpând rapid de emoții. Mama lui Nick era așa de amuzantă – oare de ce fusese așa emoționată?

— Ei bine, ăsta e apartamentul, îi zise Eleanor fiului ei.

— Nu știu de ce te plângeai, mamă, locul arată minunat.

— *Alamak*, nu știi câte dureri de cap mi-a dat! A trebuit să lăcuim parchetul de șase ori până să găsim nuanța potrivită.

Nick și Rachel se uitară la parchetul superb, alb-strălucitor, din lemn de stejar.

— Și-apoi a trebuit să schimbăm o parte din mobilierul standard din camerele de oaspeți, iar storurile automate de blackout din dormitorul meu nu sunt îndeajuns de închise la culoare. Dorm într-una din camerele de oaspeți din celălalt capăt al apartamentului de mai bine de o lună deja, până vor veni storurile din Franța.

Holul de la intrare dădea într-o încăpere mare, cu un tavan de nouă metri și un luminator alcătuit din mai multe ferestre, care scălda camera în lumină. Efectul era amplificat de o insuliță ovală mai joasă aflată în mijlocul camerei, cu canapele elegante portocaliu-aprins perfect conturate de-o parte și de alta a ovalului. Din tavan cobora grațios un candelabru în spirală sculptat în aur, cu picături de sticlă în formă de lacrimi, care aproape că atingea masa ovală de cafea din lemn plutitor. Lui Rachel nu-i venea a crede că părinții lui Nick trăiau într-o astfel de casă – aducea mai curând cu holul unui hotel sofisticat. Se

auzi un țârâit dintr-o cameră învecinată și o servitoare băgă capul pe ușă, anunțând:

— Sunt doamnele Foo și Leong.

— Oh, Consuelo, spune-le să urce, zise Eleanor. *În sfârșit, au venit întăririle.*

Nick se uită surprins la maică-sa.

— Ai invitat și alți oameni? Credeam c-o să avem o cină liniștită în familie.

Eleanor zâmbi. *Am avea, dacă ar fi doar membrii familiei de față.*

— Sunt doar figurile obișnuite, *lah*. Bucătarul a făcut *laksa* și întotdeauna e mai bine când e mai multă lume pentru asta. În plus, toată lumea vrea să te vadă și *de-abia* așteaptă s-o cunoască pe Rachel.

Nick îi zâmbi lui Rachel, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Își dorise ca părinții lui să-i acorde toată atenția lui Rachel, dar maică-sa îi făcea tot timpul câte o surpriză din asta.

— Du-te să-l trezești pe taică-tău, Nick, a aținit uitându-se la televizor, îi zise Eleanor.

Nick și Rachel se îndreptară spre camera de la capătul holului. Dinăuntru se auzeau împușcături și explozii. Când se apropiară de ușa deschisă, Rachel îl văzu pe tatăl lui Nick moțăind într-un fotoliu ergonomic, în timp ce la televizorul cu ecran plat fixat în peretele cu lambriuri de stejar sablat era un episod din *Battlestar Galactica*.

— Hai să nu-l deranjăm, îi șopti Rachel lui Nick, dar el intră oricum.

— Trezirea, zice încetișor.

Tatăl lui Nick deschise ochii și se uită surprins la el.

— Oh, bună. E ora cinei?

— Da, tată.

Tatăl lui se ridică din fotoliu și se uită în jur, dând cu ochii de Rachel, care stătea sfioasă în prag.

— Tu trebuie să fii Rachel Chu, zise, netezindu-și părul ciufulit.

— Da, răspunse Rachel, intrând în cameră.

Tatăl lui Nick îi întinse mâna.

— Philip Young, zise zâmbind şi strângându-i mâna ferm.

Rachel îl simpatiză pe loc şi văzu în sfârşit cu cine semăna prietenul ei. Nick avea ochii mari şi gura frumos modelată a maică-sii, dar nasul subţire, maxilarul proeminent şi părul negru ca pana corbului le moştenise fără îndoială de la tatăl lui.

— Când ai venit? îl întrebă Nick.

— Am venit cu primul avion din Sydney. Aveam de gând să vin mai spre sfârşitul săptămânii, dar mama ta a insistat să vin azi.

— Lucraţi în Sydney, domnule Young? întrebă Rachel.

— Să lucrez? Nu, m-am mutat la Sydney ca să *nu* lucrez. E un loc mult prea frumos ca să munceşti acolo. Îţi distrag atenţia vremea, marea, plimbările lungi şi pescuitul excelent.

— Oh, am înţeles, zise Rachel, observând că accentul lui era o combinaţie unică de inflexiuni britanice, chinezeşti şi australiene.

Chiar atunci bătu cineva şi Astrid băgă capul pe uşă.

— Am primit ordin să vă iau pe sus, declară.

— Astrid! Nu ştiam că vii azi, spuse Nick.

— Ei bine, mama ta a vrut să-ţi facă o surpriză. Surpriză! zise fluturându-şi degetele, cu un zâmbet ironic.

Se întoarseră împreună în camera de zi, unde Nick şi Rachel fură înconjuraţi de o mulţime de oaspeţi. Lorena Lim şi Carol Tai dădură mâna cu Rachel, în timp ce Daisy Foo îl îmbrăţişă pe Nick. (Rachel nu putu să nu observe că Daisy era prima persoană care-l îmbrăţişase în seara aceea.)

— Vai de mine, Nick, de ce-ai ţinut-o atâta timp ascunsă pe frumoasa ta prietenă? îl întrebă Daisy, întâmpinând-o pe Rachel cu o îmbrăţişare la fel de călduroasă.

Până să apuce Rachel să reacţioneze, simţi că o trage cineva de mână. Se uită mai întâi la inelul cu un rubin cât oul de porumbel şi unghiile lungi

şi roşii, înainte de a-şi ridica privirea şocată spre o femeie dată cu fard vernil şi mai multă pudră pe faţă decât un travestit.

— Rachel, eu sunt Nadine, zise femeia. Am auzit o mulţime de lucruri despre tine de la fiica mea.

— Serios? Cine e fiica dumneavoastră? o întrebă Rachel politicos.

În secunda următoare auzi o exclamaţie piţigăiată chiar în spatele ei.

— Nicky! Mi-a fost dor de tine! spuse o voce inconfundabilă.

Rachel simţi c-o ia cu frig. Era Francesca Shaw, care-l întâmpină pe Nick cu o îmbrăţişare ca de urs şi o pupătură pe obraz. Până să apuce ea să reacţioneze, Francesca arboră un zâmbet cu gura până la urechi şi se repezi asupra lui Rachel, trăgându-i câte o ştampilă pe fiecare obraz.

— Rachel, mă bucur să te revăd aşa curând!

— Oh, ai fost şi tu la petrecerea Aramintei? o întrebă Nick.

— Sigur c-am fost. Ne-am distrat de minuuuune, nu-i aşa, Rachel? O insulă aşa frumoasă şi nu-i aşa că mâncarea a fost delicioasă? Am auzit că ţie ţi-a plăcut în mod deosebit *peştele*.

— Da, a fost o experienţă unică, răspunse Rachel rar, şocată de comentariul Francescăi.

Oare recunoştea indirect că ea pusese la cale povestea cu peştele mutilat? Observă că lăsase o urmă vizibilă de ruj pe obrazul lui Nick.

— Nu ştiu dac-o mai ţii minte pe verişoara mea, Astrid, îi spuse Nick Francescăi.

— Desigur! zise Francesca, repezindu-se s-o întâmpine cu o îmbrăţişare.

Astrid se încordă, uimită de comportamentul familiar al Francescăi. Aceasta o studie pe Astrid din cap până-n picioare. Purta o rochie drapată din voal Georgette alb, cu o bordură bleumarin. *Croiala e impecabilă, trebuie să fie couture. Dar cine-o fi designerul?*

— Ce rochie superbă! exclamă.

— Mulţumesc. Ţie-ţi stă minunat în roşu, răspunse Astrid.

— E o rochie Valentino, desigur, spuse Francesca, făcând o pauză şi aşteptând ca Astrid să dezvăluie numele designerului.

Dar Astrid nu spuse nimic.

Impasibilă, Francesca se întoarse spre mama lui Nick şi exclamă:

— Ce casă minunată, mătuşă Elle! M-aş muta în ea *chiar acum*. E în stilul lui Morris Lapidus, e tipic Miami Modern! Te îndeamnă să te îmbraci într-un caftan Pucci şi să comanzi un whisky cu lămâie.

— Oh, Francesca, că bine zici! exclamă Eleanor încântată. Atenţie, o să încercăm ceva diferit în seara asta – o să *makan* în mica mea bucătărie, anunţă, conducându-şi oaspeţii într-o bucătărie care numai mică nu i se păru lui Rachel.

Spaţiul enorm părea raiul în viziunea unui gurmand – un templu strălucitor de marmură albă Calacatta, suprafeţe de oţel inoxidabil şi electrocasnice de ultimul tip. Un bucătar în uniformă albă stătea lângă aragazul Viking, cu ochii pe oalele de aramă care fierbeau, în timp ce trei ajutoare se învârteau în jurul lui, făcând ultimele pregătiri. La celălalt capăt al bucătăriei era o nişă cu un colţar art deco ca un separeu de restaurant.

În timp ce se aşezau, Carol se uită la bucătarul care servea cu îndemânare supa roşiatică în boluri mari de pământ.

— Oh, Eleanor, mă simt ca şi cum aş lua cina la masa bucătarului într-un restaurant select, zise.

— Nu-i aşa că e plăcut? zise Eleanor pe un ton vesel.

Se uită la Rachel şi adăugă:

— Mie nu mi s-a dat niciodată voie să intru în bucătărie în casa soacrei mele. Acum pot să mănânc în *propria* mea bucătărie şi să văd cum se găteşte mâncarea.

Rachel zâmbi amuzată – iată o femeie care, în mod evident, nu gătise niciodată în viaţa ei, dar

părea să savureze experienţa inedită de a se afla în bucătărie.

— Ei bine, mie îmi place la nebunie să gătesc. Nu pot decât să visez că într-o zi voi avea o bucătărie la fel de frumoasă ca a dumneavoastră, doamnă Young, zise Rachel.

Eleanor zâmbi amabil. *Sunt sigură c-o să poţi – cu banii fiului meu.*

— Rachel găteşte *incredibil*. Fără ea, probabil c-aş mânca tăiţei instant în fiecare seară, spuse Nick.

— Ai fi în stare, comentă Daisy.

Se uită la Rachel şi zise:

— Obişnuiam să-i zic lui Nicky „Tăieţel" – era înnebunit după tăiţei când era mic. Îl luam la cele mai bune restaurante din Singapore şi el nu voia altceva decât tăiţei prăjiţi cu mult sos.

În timp ce povestea, trei servitoare intrară în separeul lor, punându-i fiecărui oaspete în faţă boluri mari, aburinde, cu supă de tăiţei *laksa*. Rachel se minună văzând compoziţia de crevete tăiate în formă de fluture, budincă de peşte, bucăţi pufoase de tofu pané şi jumătăţi de ou fiert tare aranjate cu dichis deasupra supei picante cu tăiţei groşi de orez. Pentru câteva minute, în cameră se lăsă tăcerea, cât timp toată lumea leorpăia tăiţeii cu un gust aparte şi savura supa aromată.

— Simt gustul de lapte de cocos în supă, dar ce-i dă aroma asta picantă, puţin acrişoară? Sunt frunze de limetă kaffir? întrebă Rachel.

Te dai mare, îşi zise Eleanor.

— Eşti pe-aproape. E tamarind, răspunse Daisy.

Fata asta nu ne aburea, chiar ştie să gătească.

— Rachel, e mare lucru că te pricepi la condimente, ciripi Francesca, pe un ton aparent amical, care de-abia dacă-i ascundea dispreţul.

— S-ar părea că nu la fel de bine cum te pricepi tu să despici un peşte, zise Rachel.

— Aţi fost la pescuit? întrebă Philip surprins, ridicându-şi privirea din bolul cu supă.

— Oh, da! Ba chiar una din fete a prins un peşte mai mare, pe cale de dispariţie. Am încercat s-o

convingem să-l arunce înapoi în apă, dar n-a vrut și până la urmă peștele a mușcat-o tare. Era sânge peste tot, zise Francesca, mușcând capul unei crevete și scuipându-l pe marginea bolului.

— Așa-i trebuie, *lah*! Oceanele noastre sunt exploatate în exces și trebuie să respectăm toate făpturile Domnului, declară Carol.

— Da, sunt de acord. Știți, când ești doar un *turist*, trebuie să înveți să respecți mediul în care te afli, zise Francesca, aruncându-i o privire veninoasă lui Rachel pentru o fracțiune de secundă, întorcându-și apoi privirea spre Astrid. Acum, Astrid, când te-aș putea convinge să devii membră într-unul din comitetele mele?

— Ce fel de comitete? întrebă Astrid, mai mult din politețe decât din curiozitate.

— Ai de unde alege – sunt membră în Comitetele pentru Muzeul Național de Istorie, Muzeul de Artă Contemporană, Societatea pentru Patrimoniu, Clubul Pulau, Comitetul Consultativ pentru Artă și Cultură al SBC, Comitetul de Coordonare a Săptămânii Modei la Singapore, Grădina Zoologică din Singapore, Comitetul de Selecție al Muzeului de Istorie Naturală „Lee Kong Chian", Societatea Cunoscătorilor de Vinuri, Asociația „Salvați Shatush-ul[1]", comitetul pentru tineret al organizației Christian Helpers și, desigur, Fundația Shaw.

— Păi, băiețelul meu de trei ani nu-mi lasă prea mult timp liber..., începu Astrid.

— De îndată ce-o să-l dai la grădiniță și n-o să mai ai nimic de făcut, ar trebui să te gândești să iei parte la unul din proiectele mele caritabile. Aș putea să-ți facilitez intrarea într-unul din comitete. Cred c-ai fi un talent înnăscut.

— Așadar, Rachel, am auzit că predai la NYU, ca și Nick? interveni Lorena.

Francesca asta mă calcă pe nervi. Suntem aici s-o descoasem pe RACHEL, nu pe Astrid.

---

1. Șal foarte scump țesut din lână de antilopă tibetană (*chiru*), o specie pe cale de dispariție (n. tr.).

— Da.

— La ce facultate? întrebă Nadine, știind prea bine răspunsul, dat fiind că Eleanor le citise tot dosarul despre Rachel Chu în Shenzhen, în timpul ședinței de presopunctură.

— Predau studenților de la Facultatea de Economie.

— Și cât ești plătită pe an? se interesă Nadine.

Rachel rămase interzisă.

— Oof, mamă, americanii consideră că e foarte nepoliticos să întrebi pe cineva cât câștigă, zise Francesca într-un final, vădit încântată s-o vadă pe Rachel stânjenită.

— Oh, da? Eram doar curioasă să știu cât poate câștiga cineva care predă la facultate în America, zise Nadine pe cel mai nevinovat ton cu putință.

— Te-ar tenta la un moment dat să-ți găsești de lucru în Asia? întrebă Daisy.

Rachel făcu o pauză. Părea o întrebare cu subînțeles și bănuia că cei de față ar fi disecat orice răspuns ar fi dat.

— Desigur, dacă mi s-ar oferi ocazia potrivită, răspunse în cele din urmă.

Urmă un schimb de priviri între doamne, în timp ce Philip își sorbea supa.

După cină, când tocmai se mutau în camera de zi pentru cafea și desert, Astrid anunță brusc că trebuie să plece.

— Te simți bine? o întrebă Nick. Pari că nu ești în apele tale în seara asta.

— Sunt bine... Doar c-am primit un mesaj de la Evangeline că fiul meu pune la cale o mini-revoluție și nu vrea să se culce, așa c-ar fi mai bine să plec.

De fapt, Evangeline o anunțase că Michael trecuse pe-acasă și-i citea o poveste lui Cassian. NU-L LĂSA SĂ PLECE, îi răspunse ea imediat.

Nick și Rachel hotărâră să profite de ocazie pentru a o șterge și ei, invocând oboseala după o zi lungă.

De îndată ce ușile liftului se închiseră în urma lor, Eleanor declară:

— Ați văzut cum se uita fata aia la tot ce am în casă?

— Draga mea, ai petrecut un an decorând apartamentul. Normal că oamenii se uită, nu asta e ideea? interveni Philip, servindu-se cu o bucată mare de prăjitură de ciocolată cu banane.

— Philip, creierul ei de economist socotea cât face fiecare obiect. O vedeai cum adună totul cu ochii ei bulbucați. Și poveștile alea despre cum îi gătește lui Nick. Ce prostii! Ca și cum asta o să mă impresioneze, să știu că-și bagă mâinile ei aspre de țărancă în mâncarea lui!

— Zău așa, ești în formă în seara asta, draga mea, zise Philip. Sincer, mie mi s-a părut foarte drăguță și are trăsături destul de agreabile.

Avu grijă să accentueze cuvântul „destul", știind că soția lui ar fi făcut o adevărată criză de gelozie doar la gândul că o altă femeie poate fi declarată frumoasă fără rezerve în preajma ei.

— Trebuie să-i dau dreptate lui Philip. Chiar e frumușică. Indiferent dacă vrei sau nu s-o recunoști, Eleanor, măcar fiul tău are gusturi bune, spuse Daisy, studiind-o pe fata care-i turna cafeaua cu lapte.

— Serios? Ți se pare la fel de frumoasă ca Astrid? o întrebă Eleanor.

— Astrid e o frumusețe senzuală, pătimașă. Fata asta e complet diferită. E o frumusețe mai simplă, mai calmă, observă Daisy.

— Dar nu ți se pare c-are pieptul cam plat? o întrebă Eleanor.

Philip oftă. Oricum ai fi dat-o, cu soția lui n-o scoteai la capăt.

— Ei bine, noapte bune tuturor! Eu mă retrag la *CSI: Miami*, spuse, ridicându-se de pe canapea și îndreptându-se glonț spre camera cu televizor.

Francesca așteptă ca bărbatul să se îndepărteze pentru a putea vorbi.

— Ei bine, eu una cred c-ai perfectă dreptate în legătură cu fata asta, mătușă Elle. Am petrecut tot weekendul cu Rachel și am văzut-o dându-și arama pe față. În primul rând, a ales cele mai scumpe rochii din magazinul de pe insulă când a auzit că plătește Araminta. Purta una din ele în seara asta.

— Rochia aia simplă, liliachie? *Alamak*, n-are pic de gust! exclamă Nadine.

Francesca îşi continuă atacul.

— Apoi, şi-a petrecut toată ziua de ieri făcând yoga, Pilates, Nia, de toate. Era ca şi cum încerca să ne evite şi să profite de tot ce se putea la centrul spa. Şi ar fi trebuit s-o auziţi la cină – a declarat cu nerușinare că a început să se vadă cu Nicky ca nu cumva să-l scape. Cred că expresia exactă a fost „nu trebuia LĂSAT să-mi scape".

Nadine scoase sunete de dezaprobare.

— LeaLea, ce-ai de gând să faci acum c-ai cunoscut-o? o întrebă Carol.

— Cred că fata asta trebuie trimisă de unde a venit. Doar o vorbă trebuie să spui, mătuşă Elle, şi, cum ziceam, te ajut cu cea mai mare plăcere, spuse Francesca, aruncându-i o privire cu subînţeles.

Eleanor rămase pe gânduri câteva minute, amestecând concentrată în cappuccino decofeinizat. Fusese panicată săptămâni întregi, dar acum că o întâlnise în sfârşit pe această Rachel Chu, un calm straniu pusese stăpânire pe ea. Vedea limpede ce avea de făcut şi ştia că trebuie să acţioneze din umbră. Văzuse cu ochii ei rănile produse de amestecul pe faţă al părinţilor; de fapt, chiar şi persoanele de faţă îi aminteau acest lucru – relaţia lui Daisy cu fiii ei era una distantă, în cel mai bun caz, în timp ce fiica cea mare a Lorenei nici nu mai vorbea cu ea după ce imigrase în Auckland cu soţul ei neozeelandez.

— Mulţumesc, Francesca. Eşti întotdeauna foarte amabilă, spuse Eleanor într-un final. Deocamdată cred că nu-i nevoie să facem nimic. Ar trebui pur şi simplu să ne relaxăm şi să privim spectacolul, pentru că lucrurile or să devină interesante.

— Ai dreptate, Elle, nu-i nevoie să te pripeşti. În plus, după Shenzhen, toate atuurile sunt în mâna ta.

– Ce s-a întâmplat la Shenzhen? întrebă curioasă Francesca.

Eleanor ignoră întrebarea şi zâmbi.

— S-ar putea să nici nu trebuiască să folosesc asul din mânecă. Să nu uităm, toţi cei din neamul Young şi Shang o să se reverse în Singapore pentru nunta lui Colin Khoo.

— O-ho! Cine pune pariu cu mine că fata n-o să reziste nici măcar până duminică? comentă Nadine, râzând răutăcios.

PARTEA a III-a

Lăsați China să doarmă, pentru că, atunci când se va trezi, va face să se cutremure lumea.

NAPOLEON BONAPARTE

1

Tyersall Park

*

SINGAPORE

— Eu şi Colin coboram în goană panta cu bicicletele, cu mâinile în aer, ca să vedem care din noi poate merge mai mult fără să pună mâna pe ghidon, zise Nick, în timp ce maşina îi conducea pe aleea lungă, şerpuită, înspre Tyersall Park.

Drumul parcurs împreună cu Nick era o experienţă cu totul diferită pentru Rachel faţă de prima dată, când venise cu Peik Lin. În primul rând, bunica lui Nick trimisese un Daimler superb de epocă să-i ia şi, de data asta, Nick îi arăta diverse repere pe drum.

— Vezi rambutanul ăla uriaş? Eu şi Colin am încercat să construim o căsuţă în el. Am lucrat trei zile pe ascuns, dar apoi ne-a prins *Ah Ma* şi s-a supărat foarte tare. Nu voia să-i compromită ceva fructele preţioase şi ne-a obligat s-o dăm jos. Colin a fost aşa mâhnit, că s-a hotărât să-i smulgă din rădăcini cât de mulţi rambutani putea.

Rachel izbucni în râs.

— Intraţi într-o mulţime de belele, nu-i aşa?

— Mda, intram mereu în bucluc. Îmi amintesc că era un *kampong*[1] în apropiere, unde ne furişam să şterpelim pui de găină.

---

1. Sat tradiţional malaezian. Singapore era presărat cândva cu multe astfel de sate indigene, în care

— Pezevenghi, ce eraţi! Unde erau adulţii responsabili?

— Care adulţi responsabili?

Maşina trase până la intrarea boltită pentru vehicule şi mai mulţi servitori ieşiră pe o uşă laterală să le ia bagajele din portbagaj. Majordomul indian coborî treptele de la intrare venindu-le în întâmpinare.

— Bună ziua, domnule Young, domnişoară Chu. Doamna Young vă aşteaptă să luaţi ceaiul. E în crângul de carambola.

— Mulţumim, Sanjit, o să ne îndreptăm într-acolo chiar acum, zise Nick.

O conduse pe Rachel pe lângă terasa cu lespezi de piatră roşie, de-a lungul unei alei elegante, pe marginea căreia tufe de acanthus alb şi explozii viu-colorate de hibiscus se împleteau cu desişuri de papirus.

— Grădinile astea sunt şi mai frumoase la lumina zilei, spuse Rachel, trecându-şi degetele de-a lungul tulpinilor aliniate de papirus care se legănau încetişor în adierea brizei.

Libelule uriaşe se învârteau în jurul lor, cu aripile strălucind în lumina soarelui.

— Aminteşte-mi să-ţi arăt lacul cu nuferi. Avem un soi de nuferi uriaşi aici – *Victoria amazonica*, sunt cei mai mari din lume. Practic poţi să faci plajă pe frunzele lor!

Când se apropiară de crâng, Rachel fu întâmpinată de o privelişte şocantă: la cei nouăzeci şi ceva de ani săi, bunica lui Nick era cocoţată în capul unei scări de lemn sprijinite precar de trunchiul unui carambola înalt, studiind cu mare atenţie nişte pungi de plastic. Doi grădinari ţineau scara şubredă, sub privirile impasibile ale unui Gurkha şi ale celor două doamne de companie thailandeze.

---

populaţia malaeziană trăia cum trăiseră strămoşii lor vreme de sute de ani – în colibe de lemn fără electricitate sau canalizare. Astăzi, mulţumită minunaţilor dezvoltatori, nu mai există decât un *kampong* pe insulă (n. a.).

— Dumnezeule, o să cadă de pe scara aia şi o să-şi rupă gâtul! exclamă Rachel alarmată.

— Asta-i obsesia lui *Ah Ma*. N-o poate opri nimeni, zise Nick cu un zâmbet larg.

— Dar ce face de fapt?

— Studiază fiecare fruct abia format de carambola şi îl înfăşoară într-o pungă de plastic. Umiditatea le ajută să se coacă şi le apără de păsări.

— De ce nu-i lasă pe grădinari s-o facă?

— Îi place să se ocupe ea, aşa procedează şi cu fructele de guava.

Rachel îşi ridică privirea spre bunica lui Nick, îmbrăcată într-un şorţ de grădinărit galben plisat, impecabil, şi se minună văzându-i dexteritatea. Su Yi se uită în jos, observând c-avea câţiva noi spectatori, şi spuse în mandarină:

— O clipă, mai am doar două de făcut.

Odată ce bunica lui Nick coborâse teafără şi nevătămată (spre uşurarea lui Rachel), grupul o luă pe o altă alee, care ducea spre o grădină în stil franţuzesc, încojurată de un zid, unde erau plantaţi o mulţime de crini africani albaştri, printre gardurile vii de Buxus, tăiate la milimetru. În mijlocul grădinii se afla o seră cochetă, care părea să fi fost teleportată de la un conac englezesc.

— Aici îşi cultivă *Ah Ma* orhideele ei hibride, multipremiate, o informă Nick.

— Ooh! exclamă Rachel la intrarea în seră.

Sute de orhidee erau agăţate la diferite niveluri pe tot cuprinsul serei, răspândindu-şi parfumul dulceag. Rachel nu văzuse niciodată atâtea soiuri – de la exemplare sofisticate de orhidee-păianjen şi orhidee Vanda viu-colorate la Cattleya superbe şi papucul-doamnei aproape obscene. În mijlocul grădinii luxuriante era cuibărită o masă rotundă care părea să fi fost sculptată dintr-un singur bloc de azurit. Aceasta era susţinută de patru grifoni maiestuoşi şi fioroşi, care priveau în direcţii opuse, părând gata să-şi ia zborul.

De îndată ce se aşezară pe scaunele de fier forjat cu pernuţe, trei servitori apărură ca la comandă, purtând o tavă uriaşă de argint cu cinci etaja încărcată cu *nyonya kueh* delicioase, aperitive, *paté de fruits* ca o marmeladă şi biscuiţi aurii afânaţi. Una dintre doamnele de companie thailandeze împingea spre ei o măsuţă pe rotile pentru ceai şi Rachel crezu că visează când o văzu pe fată turnând delicat ceai proaspăt infuzat dintr-un ceainic ornat minuţios cu dragoni multicolori. Nu văzuse în viaţa ei un serviciu de ceai mai elegant.

— Aceştia sunt faimoşii biscuiţi ai bunică-mii, ia cu încredere, zise Nick binedispus, lingându-se pe buze.

Rachel rupse o bucaţă dintr-un biscuit, cald încă, şi întinse pe el o cantitate generoasă de smântână, aşa cum o învăţase Nick. Era gata să pună şi nişte gem de căpşuni pe deasupra, când Su Yi îi spuse în mandarină:

— Încearcă să vezi cum e cu cremă de lămâie. E proaspătă, bucătarul face zilnic.

Rachel nu îndrăzni să-şi refuze gazda, aşa că puse nişte cremă de lămâie şi gustă. Avea un gust de ambrozie – prăjitura moale care ţi se topea în gură combinată cu crema sofisticată şi aroma subtilă de lămâie dulce alcătuia o adevărată alchimie a gusturilor.

Rachel oftă de plăcere.

— Ai avut dreptate, Nick, chiar *sunt* cei mai buni biscuiţi din lume.

Nick zâmbi triumfător.

— Doamnă Young, încă studiez istoria acestor locuri. Ceaiul de după-amiază e o tradiţie dintotdeauna în familia dumneavoastră? întrebă Rachel.

— Ei bine, eu nu m-am născut în Singapore. Mi-am petrecut copilăria la Pekin şi, desigur, acolo nu făceam lucrurile după tradiţia britanică. Abia când familia mea s-a mutat aici am preluat aceste obiceiuri coloniale. La început o făceam pentru oaspeţii noştri britanici, care nu prea se omorau după mâncarea chinezească. Apoi, când m-am căsătorit

cu bunicul lui Nick, care trăise mulţi ani în Anglia, el insista să luăm ceaiul la amiază, cu tot dichisul. Şi, desigur, copiii erau încântaţi. Bănuiesc că aşa m-am obişnuit cu ceaiul, răspunse Su Yi pe tonul ei rar, chibzuit.

Abia atunci Rachel realiză că bunica lui Nick nu se atinsese de biscuiţi sau de mini-sendvişuri. În schimb, luase doar o bucată de *nyonya kueh* cu ceai.

— Spune-mi, e adevărat că eşti profesoară de economie? o întrebă Su Yi.

— E adevărat, răspunse Rachel.

— E bine c-ai avut ocazia să înveţi astfel de lucruri în America. Tatăl meu era om de afaceri, dar n-a vrut niciodată ca eu să învăţ despre chestiuni financiare. Spunea întotdeauna că, într-o sută de ani, China va deveni cel mai puternic stat din lume. Şi asta le-am spus şi eu mereu copiilor şi nepoţilor mei. Nu-i aşa, Nicky?

— Sigur, *Ah Ma*. De-asta m-ai pus să învăţ mandarină, confirmă Nick.

Ştia deja unde avea să ducă această conversaţie.

— Ei bine, am avut dreptate că te-am pus, nu-i aşa? Am avut norocul să trăiesc să văd cum se împlineşte profeţia tatălui meu. Rachel, te-ai uitat la ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice de la Beijing?

— Da.

— Ai văzut cât de impresionantă a fost? Nimeni nu se mai poate îndoi de puterea Chinei după Olimpiadă.

— Nu, e adevărat, răspunse Rachel.

— Viitorul lumii e în Asia. Locul lui Nick e aici, nu crezi?

Nick ştia că Rachel era gata să intre într-o capcană, aşa că interveni, nelăsându-i răgaz să răspundă.

— Eu am zis mereu c-o să mă întorc în Asia, *Ah Ma*. Dar deocamdată câştig experienţă valoroasă la New York.

— Asta ai zis şi acum şase ani când ai vrut să rămâi în Anglia după ce ţi-ai terminat studiile. Şi acum locuieşti în America. Ce mai urmează, Australia, ca taică-tău? A fost de la bun început o greşeală că te-au trimis la studii în străinătate. Ai fost sedus de stilul de viaţă occidental.

Rachel nu putu să nu observe ironia din spusele bunicii lui Nick. Arăta şi vorbea întocmai ca o chinezoaică de modă veche şi, totuşi, discuţia avea loc într-o grădină înconjurată de ziduri, care părea desprinsă de undeva de pe valea Loarei, în timp ce luau ceaiul de la amiază.

Nick rămase fără replică. Aceasta era o dezbatere pe care o avea de câţiva ani cu bunica lui şi ştia că n-are sorţi de izbândă. Începu să despartă straturile colorate de la o felie de prăjitură, gândindu-se c-ar trebui să se retragă pentru un răstimp. I-ar face bine lui Rachel să rămână un pic singură cu bunica lui. Se uită la ceas şi spuse:

— *Ah Ma*, cred că mătuşa Alix şi toată familia ar trebui să ajungă cât de curând din Hong Kong. Ce-ar fi să mă duc să-i iau de la aeroport şi să-i aduc aici?

Bunica lui încuviinţă. Nick îi zâmbi încurajator lui Rachel şi apoi ieşi din seră.

Su Yi îşi înclină capul uşurel spre stânga şi una din doamnele de companie thailandeze se apropie imediat de ea, lăsându-se graţios în genunchi, cu urechea în dreptul buzelor lui Su Yi.

— Spune-i grădinarului că temperatura trebuie să fie cu cinci grade mai ridicată aici, îi spuse Su Yi în engleză, îndreptându-şi apoi atenţia spre Rachel. Spune-mi, de unde se trage familia ta?

Exista o notă autoritară în tonul ei, pe care Rachel n-o observase până atunci.

— Familia mamei provine din Guangdong. Cât despre familia tatălui meu... n-am ştiut niciodată, răspunse Rachel stânjenită.

— Cum aşa?

— A murit înainte să mă nasc eu. Şi apoi eu şi mama ne-am mutat în America, când eram foarte mică.

— Mama ta s-a recăsătorit?

— Nu, niciodată.

Rachel simţea privirile doamnelor de companie thailandeze aţintite asupra ei, judecând-o.

— Aşadar, tu o susţii pe mama ta?

— Nu, din contră. A făcut facultatea prin forţele proprii în America şi acum e agent imobiliar. S-a descurcat bine şi a reuşit chiar să mă susţină în timpul facultăţii.

Su Yi rămase tăcută o vreme, studiind-o pe fata dinaintea ei. Rachel nici nu îndrăznea să se mişte. Într-un final, Su Yi îi spuse:

— Ştiai c-am avut mai mulţi fraţi? Tatăl meu a avut multe concubine care i-au dăruit copii, dar o singură soţie, mama mea. Ea i-a dăruit şase copii, dar, dintre toţi fraţii mei, doar trei au fost acceptaţi oficial. Eu şi doi dintre fraţii mei.

— De ce doar voi trei? îndrăzni Rachel să întrebe.

— Vezi tu, tatăl meu considera că are un dar. Credea că poate să anticipeze viitorul cuiva pe baza fizionomiei... a felului cum arăta persoana respectivă... şi a ales să păstreze doar copiii despre care a simţit c-or să-i îndeplinească aşteptările. Tot aşa l-a ales şi pe viitorul meu soţ, ştiai? A zis „Bărbatul ăsta are un chip de om bun. N-o să se îmbogăţească niciodată, dar n-o să te rănească". A avut dreptate în ambele privinţe.

Bunica lui Nick se aplecă înspre Rachel şi o privi drept în ochi.

— Îţi citesc chipul, spuse în şoaptă.

Până să apuce Rachel să întrebe ce vrea să spună, Nick se apropie de intrarea în seră cu un pâlc de oaspeţi. Uşa se deschise larg şi un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă albă de in cu pantaloni de in de un portocaliu-aprins dădu fuga spre bunica lui Nick.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREŞTI

— Draga mea *Ah Ma*! Ce dor mi-a fost de tine! exclamă el dramatic în cantoneză, căzând în genunchi şi sărutându-i mâinile.

— *Aiyah*, Eddie, *cha si lang*![1] îl dojeni Su Yi, smulgându-şi mâinile dintr-ale lui şi trăgându-i o castană.

1. Expresie în hokkien care s-ar traduce prin „Nu mă mai agasa", folosită ca dojană la adresa unei persoane care e gălăgioasă sau enervantă sau, ca în cazul lui Eddie, ambele (n. a.).

2

Nassim Road nr. 11

*

SINGAPORE

„Detaliile fac toată diferența." Celebra maximă a lui Mies van der Rohe era mantra după care se ghida Annabel Lee. De la înghețata pe băț de mango oferită oaspeților care leneveau pe marginea piscinei până la camelia așezată cu dichis pe fiecare pernă de puf, atenția fină a lui Annabel pentru detalii era ceea ce făcea lanțul ei de hoteluri de lux alegerea preferată a celor mai exigenți turiști. În seara aceasta, ținta atenției ei era propria sa reflecție. Purta o rochie cu guler înalt de culoarea șampaniei din in irlandez și încerca să se hotărască dacă s-o combine cu un șirag dublu de perle baroce sau cu un colier în stil „Opera" de chihlimbar. Oare perlele Nakamura erau prea ostentative? Mărgelele de chihlimbar aveau să fie mai subtile?

Soțul ei, Peter, intră în budoarul ei îmbrăcat în pantaloni gri-închis și o cămașă bleu.

— Ești sigură că vrei să mă îmbrac așa? Arăt ca un contabil, zise el, gândindu-se că majordomul lui făcuse de bună seamă o greșeală când îi pregătise hainele.

— Arăți minunat. Am comandat cămașa special pentru această ocazie. E de la Ede & Ravenscroft – ei îi fac cămășile pe comandă Ducelui de Edinburgh. Crede-mă, e mai bine să fii îmbrăcat cât mai discret în cercul ăsta, zise Annabel, studiindu-l cu atenție.

Deși îi așteptau evenimente de gală în fiecare seară a săptămânii dinaintea nunții Aramintei, petrecerea pe care o dădea Harry Leong în cinstea nepotului său Colin Khoo, la legendara reședință a familiei Leong de pe Nassim Road, era cea pe care Annabel o aștepta, în sinea ei, cu cea mai mare nerăbdare.

Când Peter Lee (pe numele lui adevărat Lee Pei Tan din Harbin) a făcut avere din afacerile miniere în China la jumătatea anilor '90, el și soția lui au hotărât să se mute la Singapore, cum făceau mulți alți chinezi proaspăt îmbogățiți de pe continent. Peter își dorea să profite de avantajele stabilirii în centrul preferat de administrare a averilor din regiune, iar Annabel (pe numele ei adevărat An-Liu Bao din Urümqi) își dorea ca fiica lor să beneficieze de sistemul de educație mai occidentalizat – și, în viziunea ei, superior – din Singapore. În plus, ea una se plictisise de crema societății din Beijing, de banchetele interminabile cu douăsprezece feluri, ținute în încăperi încărcate cu imitații nereușite de mobilă Louis XIV, și își dorea să se reinventeze pe o insulă mai sofisticată unde doamnele apreciau creațiile Armani și vorbeau o engleză impecabilă, fără accent. Își dorea ca Araminta să crească vorbind o engleză impecabilă, fără accent.

Dar, în Singapore, Annabel a descoperit în curând că, dincolo de cei ale căror nume apăreau cu litere de-o șchioapă în ziare, care se întreceau s-o invite la toate galele mondene, se ascundea un cu totul alt cerc al societății care era imun la fascinația banilor, în special a banilor din China continentală. Oamenii ăștia erau mai snobi și mai inaccesibili decât tot ce cunoscuse ea vreodată.

— Cui îi pasă de familiile astea învechite? Sunt doar invidioși c-avem mai mulți bani ca ei, că noi *chiar* știm să ne bucurăm de viață, zise noua ei prietenă Trina Tua (soția lui Tua Lao Sai, președintele companiei de investiții TLS Private Equity).

Annabel știa că explicația asta era ceea ce-și spunea Trina pentru a se consola că nu va fi invitată niciodată la petrecerile legendare de mahjong ale

doamnei Lee Yong Chien – unde femeile puneau la bătaie bijuterii valoroase – sau nu va avea ocazia să vadă ce e dincolo de porțile înalte ale superbei reședințe în stil modernist de pe Dalvey Road, pe care arhitectul Kee Yeap o proiectase pentru Rosemary T'sien.

În seara asta avea în sfârșit să fie primită înăuntru. Deși avea case în New York, Londra, Shanghai și Bali, deși cei de la *Architectural Digest* caracterizaseră casa ei din Singapore, proiectată de Edward Tuttle, drept „una dintre cele mai spectaculoase reședințe private din Asia", Annabel simți că inima începe să-i bată mai repede când păși pe porțile austere, de lemn, ale casei din Nassim Road nr. 11. Admira de mult casa de la distanță – astfel de case în alb și negru[1] sunt foarte rare, iar aceasta, în care familia Leong locuia neîntrerupt din anii '20, era poate singura de pe insulă care-și păstrase toate detaliile originare. De cum intră pe ușile în stil Arts and Crafts, Annabel începu să soarbă cu nesaț cel mai mic detaliu legat de modul de viață al acestor oameni. *Uită-te la toți servitorii ăștia malaezieni în jachete albe apretate, înșiruți de-o parte și de alta a intrării. Ce servesc pe tăvile astea de cositor de Selangor? Pimm's No. 1 cu suc acidulat de ananas și frunze proaspete de mentă. Ce drăguț, ca pe vremuri! Trebuie să fur ideea pentru noua stațiune din Sri Lanka.*

1. Casele exotice în alb și negru din Singapore reprezintă un stil arhitectonic aparte, care nu se mai găsește nicăieri în lume. Combinând aspecte anglo-indiene cu trăsături ale mișcării englezești Arts and Crafts, aceste bungalouri vopsite în alb, cu borduri negre, au fost proiectate ingenios pentru clima tropicală. Construite inițial pentru a găzdui familiile coloniale înstărite, în prezent sunt reședințe foarte râvnite și accesibile doar bogătașilor țicniți (în primul rând, costă în jur de 40 de milioane de dolari, plus că s-ar putea să ai de așteptat mai multe decenii, până mor toți membrii unei familii) (n. a.).

Ah, uite-o pe Felicity Leong într-o rochie couture de mătase Jacquard şi poartă o bijuterie minunată din jad vioriu, şi iat-o şi pe nora ei, Cathleen, specialista în drept constituţional (fata asta se îmbracă întotdeauna atât de simplu, nu poartă nici o bijuterie – n-ai ghici în veci că e căsătorită cu fiul cel mare al familiei Leong). Şi uite-o şi pe Astrid Leong. Cum o fi fost pentru ea să crească în casa asta? Nu-i de mirare că are gusturi atât de rafinate – rochia aia de culoarea peruzelei pe care o poartă a apărut pe coperta ediţiei franţuzeşti din Vogue *luna asta. Cine e bărbatul ăla care îi şopteşte ceva, jos, lângă scară? Oh, e soţul ei, Michael. Ce pereche senzaţională fac! Şi uită-te la salonul ăsta, uită-te numai! Ce simetrie... proporţiile... ce bogăţie de flori de portocal! Sublim. Săptămâna viitoare trebuie să pun flori de portocal în holurile tuturor hotelurilor. Stai aşa, ăla e cumva porţelan Ru din vremea dinastiei Song de Nord*[1]*? Da, chiar e. Una, două, trei, patru, au o mulţime de piese. Incredibil! Numai în camera asta trebuie să fie piese de ceramică în valoare de treizeci de milioane de dolari, împrăştiate peste tot ca şi cum ar fi nişte scrumiere de duzină. Şi scaunele astea pentru fumat opiu în stil Peranakan – uită-te la încrustaţiile de sidef –, n-am mai văzut niciodată unele aşa bine-conservate. Iată şi familia Cheng din Hong Kong. Uită-te cât de adorabili sunt micuţii ăia, gătiţi ca nişte modele prezentând gama pentru copii de la Ralph Lauren.*

Annabel nu se simţise niciodată mai mulţumită ca acum, când respira în sfârşit aerul rarefiat din aceste cercuri înalte. În casă se revărsau acele familii aristocratice de care auzise doar de-a lungul anilor, familii care-şi puteau înşira strămoşii cale de treizeci de generaţii sau mai bine. Cum ar fi familia Young, ai cărei membri tocmai sosiseră. *Oh, uite, Eleanor tocmai mi-a făcut cu mâna. E singura care socializează în afara familiei. Şi uite-l pe fiul ei,*

1. Prima perioadă a Dinastiei Song: 960-1127 (n. tr.).

Nicholas – alt băiat arătos. Cel mai bun prieten al lui Colin. Şi fata care-l ţine de mână trebuie să fie acea Rachel Chu despre care vorbeşte toată lumea, cea care nu *face parte din familia Chu din Taiwan. Aş fi putut să le spun asta doar uitându-mă la ea. Fata asta a crescut cu lapte american, îmbogăţit cu vitamina D şi calciu. Dar, chiar şi-aşa, n-are nici o şansă să pună mâna pe Nicholas. Şi iat-o şi pe Araminta cu toată familia Khoo. Arată ca şi cum ar fi una de-a lor.*

În clipa aceea Annabel ştiu că luase cele mai bune decizii pentru fiica ei – înscriind-o la Grădiniţa Far Eastern, alegând Şcoala Metodistă de Fete în locul Şcolii Americane din Singapore, obligând-o să meargă la organizaţia pentru tineret de la biserica First Methodist, deşi ei erau budişti, şi trimiţând-o la Cheltenham Ladies' College în Anglia pentru a-i desăvârşi educaţia. Fiica ei fusese educată asemenea acestor oameni – oameni de familie bună, cu gusturi rafinate. Aici nimeni nu purta un diamant mai mare de cincisprezece carate, nu se vedea absolut nimic de la Louis Vuitton, nimeni nu se uita peste umărul tău după persoane mai importante. Aceasta era o reuniune de familie, nu o ocazie să-ţi faci contacte. Oamenii ăştia erau atât de degajaţi, de manieraţi!

*

Afară, pe terasa dinspre est, Astrid pândea, pitită după şirul de chiparoşi italieni, sosirea lui Michael. De îndată ce îl zări, fugi să-l întâmpine în dreptul uşii de la intrare, astfel încât să pară că veniseră împreună. După agitaţia iniţială, cu saluturile şi toate cele, Michael reuşi într-un final s-o încolţească în dreptul scării.

— Cassian e sus? mormăi înfundat.

— Nu, nu e, răspunse Astrid repede, înainte ca vară-sa Cecilia Cheng s-o îmbrăţişeze cu elan.

— Unde e? L-ai ascuns de mine toată săptămâna, insistă Michael.

— O să-l vezi în curând, îi şopti Astrid, zâmbindu-i larg mătuşii Rosemary.

— Asta a fost metoda ta de a mă atrage aici în seara asta, nu-i aşa? o întrebă Michael furios.

Astrid îl luă de mână, conducându-l în salonul din faţă, aflat chiar lângă scară.

— Michael, ţi-am promis c-o să-l vezi pe Cassian în seara asta, ai răbdare şi hai să trecem peste cina asta.

— Nu aşa ne-am înţeles. Am plecat.

— Michael, nu poţi pleca. Încă nu ne-am pus de acord în legătură cu nunta de sâmbătă. Mătuşa Alix o să dea un dejun înaintea ceremoniei religioase şi...

— Astrid, nu merg la nuntă.

— Oh, te rog, nu face glume din astea. Toată lumea merge.

— Când spui „toată lumea", presupun că te referi la toată lumea care are un miliard de dolari sau mai mult? zise Michael agitat.

Astrid îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog, Michael, ştiu c-am avut o neînţelegere şi ştiu că te simţi probabil ruşinat, dar, cum ziceam, *te iert*. Hai să nu facem din ţânţar armăsar. Întoarce-te acasă!

— Nu pricepi, nu-i aşa? Nu mă mai întorc acasă. Nu vin la nuntă.

— Dar ce-o să zică lumea dacă nu apari la nuntă? întrebă Astrid, privindu-l îngrijorată.

— Astrid, nu eu sunt mirele! Nici măcar nu sunt rudă cu el. Cui o să-i pese dacă vin sau nu?

— Nu poţi să-mi faci una ca asta. Toată lumea o să observe şi toată lumea o să comenteze, insistă Astrid, încercând să nu intre în panică.

— Spune-le c-a trebuit să plec în ultimul moment în interes de serviciu.

— Unde pleci? Te duci la Hong Kong să-ţi vezi amanta? îl întrebă Astrid pe un ton acuzator.

Michael ezită o clipă. Nu-şi dorise niciodată să recurgă la asta, dar simţea că nu avea de ales.

— Dacă te face să te simţi mai bine – da, mă duc să-mi văd amanta. Plec vineri după serviciu,

numai ca să scap de circul ăsta. Nu pot să stau să-i văd pe oamenii ăştia aruncând un catralion de dolari pe o nuntă, când jumătate din populaţia lumii moare de foame.

Astrid rămase uitându-se lung la el, amorţită, şocată de ce auzise. În clipa aceea intră în cameră Cathleen, soţia fratelui ei, Henry.

— Oh, slavă Domnului că eşti aici, îi zise Cathleen lui Michael. Bucătarii se isterizează pentru că s-a ars nu-ştiu-ce transformator şi afurisitul ăla de cuptor high-tech pe care l-am instalat anul trecut nu merge. Se pare că s-a declanşat programul automat de curăţare şi sunt patru raţe Pekin la copt...

Michael se uită furios la cumnata sa.

— Cathleen, am o diplomă de masterat de la Caltech în tehnologia încifrării datelor. Nu sunt meşterul vostru, în puii mei! exclamă furibund şi ieşi trântind uşa.

Cathleen se uită uluită după el.

— Ce-a păţit Michael? Nu l-am văzut niciodată aşa.

— Oh, nu-l băga în seamă, Cathleen, spuse Astrid, cu un râs nu foarte convingător. E necăjit pentru că tocmai a aflat că trebuie să plece la Hong Kong cu o problemă urgentă. Bietul de el, se teme că s-ar putea să rateze nunta.

*

Aflaţi în limuzina Daimler, Eddie, Fiona şi cei trei copii se apropiau de porţile reşedinţei de pe Nassim Road, iar Eddie se asigură pentru ultima dată că lumea îşi ştia rolurile.

— Kalliste, ce-o să faci când încep să servească deserturile şi cafeaua?

— O s-o întreb pe mătuşa Felicity dacă pot să cânt ceva la pian.

— Şi ce-o să cânţi?

— Suita de Bach şi apoi bucata de Mendelssohn. Pot să cânt şi ultimul cântec al lui Lady Gaga pe care l-am învăţat?

— Kalliste, jur pe ce-am mai sfânt, dacă încerci să cânţi vreunul din cântecele afurisite ale lui Lady Gaga, îţi rup fiecare deget.

Fiona se uita lung pe geamul maşinii, ignorându-şi soţul. Aşa făcea de fiecare dată înainte să-şi vadă rudele din Singapore.

— Augustine, ce-i cu tine? Încheie-ţi nasturii la haină, îl mustrului Eddie.

Băieţelul îşi încheie, ascultător, cei doi nasturi auriţi de la haină.

— Augustine, de câte ori ţi-am zis, nu-ţi încheia NICIODATĂ ultimul nasture, m-ai auzit?

— Tati, mi-ai zis să nu-mi închei niciodată ultimul nasture la o haină cu trei nasturi, dar nu mi-ai zis niciodată ce să fac când am doar doi nasturi, scânci băiatul, gata să izbucnească în plâns.

— Eşti mulţumit acum? îi zise Fiona soţului ei, luându-l pe băiat în poală şi netezindu-i cu blândeţe părul de pe frunte.

Eddie îi aruncă o privire iritată.

— Acum, ascultaţi-mă toţi... Constantine, ce-o să facem când coborâm din maşină?

— O să ne aliniem după tine şi mami, răspunse băiatul cel mare.

— În ce ordine?

— Mai întâi Augustine, apoi Kalliste şi apoi eu, recită băiatul pe un ton plictisit.

— Perfect. Staţi numai să vadă toată lumea ce frumos o să ne facem intrarea! spuse Eddie entuziasmat.

*

Eleanor intră în holul de la intrare după fiul ei şi prietena acestuia, curioasă să vadă cum avea să fie întâmpinată fata. Nick o pregătise, în mod vădit – Rachel era îmbrăcată într-o rochie discretă bleumarin şi nu purta nici o bijuterie, cu excepţia unor cerceluşi de perle. Uitându-se înspre salon, Eleanor văzu toate neamurile soţului ei adunate

lângă ușile de sticlă care dădeau spre terasă. Își aminti de prima lor întâlnire ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Întâlnirea avusese loc la vechea reședință T'sien de lângă Changi, înainte să fie transformată în acel club privat oribil unde mergeau toți străinii. Băieții din familia T'sien, cu ochii lor alunecoși, se înghesuiau să stea de vorbă cu ea, dar cei din familia Shang nici n-au catadicsit să se uite la ea – alde Shang nu se puteau conversa decât cu membrii unor familii pe care să le cunoască de cel puțin două generații. Dar acum Nick o conducea temerar pe fată drept în gura lupului, încercând să o prezinte pe Rachel Victoriei Shang, cea mai îngâmfată dintre surorile lui Philip, și Cassandrei Shang, bârfitoarea cu nasul pe sus cunoscută și ca Radio One Asia. *Alamak*, o să fie interesant.

— Rachel, ți le prezint pe mătușa Victoria și pe verișoara mea Cassandra, care tocmai s-au întors din Anglia.

Rachel le zâmbi emoționată celor două doamne. Victoria, cu părul ei sârmos, tuns bob, care-i venea până în dreptul bărbiei și rochia portocalie de bumbac, ușor șifonată, avea aerul unei sculptorițe excentrice, iar Cassandra, leșinată ca un ogar, cu părul înspicat prins într-un coc sever, *à la* Frida Kahlo, cu cărare pe mijloc, purta o rochie kaki gen cămașă, care-i era largă, și un colier în stil african ornat cu girafe micuțe de lemn. Victoria îi strânse cu răceală mâna lui Rachel, în timp ce Cassandra o măsură din cap până-n picioare, cu brațele ei subțiri ca niște fuse încrucișate la piept și buzele încreștite de un zâmbet încordat. Rachel era pe punctul de a le întreba cum își petrecuseră vacanța când Victoria, uitându-se peste umărul ei, anunță cu acel accent britanic impecabil pe care-l aveau toate mătușile lui Nick:

— Ah, uite-i pe Alix și Malcolm. Și iată-i și pe Eddie și Fiona. Dumnezeule mare, uitați-vă la copiii ăia, gătiți ca de paradă!

— Alix se plângea de câți bani cheltuie Eddie și Fiona cu ei. Se pare că nu poartă decât haine de

firmă, zise Cassandra, lungind cuvântul „fi-iirmă", ca şi cum ar fi fost vreo boală ruşinoasă.

— *Gum sai cheen*![1] Unde naiba îşi închipuie Eddie că-i duce? Sunt 40 de grade afară şi ei sunt îmbrăcaţi ca şi cum ar merge la vânătoare în Balmoral, comentă batjocoritor Victoria.

— Probabil că asudă ca nişte purceluşi în hainele alea de tweed, zise Cassandra, clătinând din cap.

Chiar atunci Rachel observă un cuplu care intra în încăpere. Un tânăr cu o freză ciufulită de vedetă pop cantoneză venea stângaci spre ei, însoţit de o fată îmbrăcată într-o rochie scurtă şi mulată în dungi albe şi galben ca lămâia, strânsă pe trupul ei ca pieliţa de pe un caltaboş.

— Ah, iată-l pre vărul meu Alistair. Şi aceea trebuie să fie Kitty, fata de care e îndrăgostit până peste urechi, remarcă Nick.

Chiar şi din celălalt capăt al camerei, extensiile de păr ale lui Kitty, genele false şi rujul ei roz cu sclipici ieşeau în evidenţă şi, pe măsură ce se apropiau, Rachel realiză că dungile albe de pe rochia fetei erau, de fapt, transparente, lăsând să i se vadă limpede sfârcurile proeminente.

— Vreau să v-o prezint tuturor pe iubita mea, Kitty Pong, declară Alistair zâmbind mândru.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală, toată lumea se uita cu gura căscată la sfârcurile ciocolatii ale fetei. În timp ce Kitty savura faptul că era în centrul atenţiei, Fiona îi scoase repede pe copii din cameră. Eddie se uita încruntat la fratele lui mai mic, furios că-i stricase intrarea. Încântat de atenţia subită, Alistair exclamă brusc:

— Şi vreau să vă anunţ că aseară am dus-o pe Kitty pe vârful muntelui Faber şi am cerut-o de soţie!

— Ne-am logodit! chiţăi Kitty, fluturând inelul cu un diamant uriaş, trandafiriu, de pe mână.

Felicity gemu zgomotos, uitându-se la sora ei, Alix, urmărindu-i reacţia. Alix se uita în gol, evitând privirile celorlalţi. Fiul ei continuă nonşalant:

---

1. „Ce de bani aruncaţi!" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Kitty, ţi-i prezint pe vărul meu Nicky, mătuşa mea Victoria şi verişoara mea Cassandra. Iar tu trebuie să fii Rachel.

Fără să clipească, Victoria şi Cassandra se întoarseră spre Rachel, ignorându-l complet pe Alistair.

— Acum, Rachel, înţeleg că specialitatea ta e economia? Fascinant! Poţi să-mi explici de ce economia americană pare incapabilă să iasă din impasul în care se află? o întrebă Victoria cu o voce ascuţită.

— E din cauza individului ăla, Tim Paulson, nu-i aşa? interveni Cassandra. Nu-i aşa că e o marionetă controlată de evrei?

3

Patric's

*

SINGAPORE

— Purta chiloţi tanga din dantelă neagră? Şi chiar se vedeau prin rochie? exclamă Peik Lin, tăvălindu-se de râs în separeul din restaurant.

— Chiloţii, sfârcurile, i se vedeau toate cele! Ar fi trebuit să vezi expresia de pe feţele lor! Ar fi putut la fel de bine să fie în pielea goală, zise Rachel.

Peik Lin îşi şterse lacrimile de râs.

— Nu-mi vine să cred câte ţi s-au întâmplat în ultima săptămână. Fetele alea. Faza cu peştele mort. Familia lui Nick. Numai tu puteai să nimereşti într-o poveste ca asta.

— Oh, Peik Lin, mi-aş dori să vezi cum trăieşte familia lui Nick! E o experienţă absolut ireală să locuiesc la Tyersall Park. Dormitorul în care stăm e decorat cu o mobilă minunată franţuzească, în stil art deco, şi am senzaţia că m-am întors în timp – ritualurile, opulenţa... Vreau să zic că probabil sunt vreo doisprezece oaspeţi acolo invitaţi la nuntă, dar sunt atâtea cameriste încât am în continuare una exclusiv la dispoziţia mea – o fată frumuşică din Suzhou. Cred că e puţin iritată că n-am lăsat-o să-şi îndeplinească toate îndatoririle.

— Care sunt îndatoririle ei? o întrebă Peik Lin.

— Păi, în prima seară s-a oferit să mă ajute să mă dezbrac şi să-mi pieptene părul, ceea ce mi s-a părut un pic cam bizar. Aşa că i-am zis „Nu,

mulțumesc". Apoi m-a întrebat dacă vreau să-mi „gătească baia" – îmi place la nebunie expresia asta, ție nu? –, dar știi că eu prefer să fac duș, chiar dacă acea cadă de modă veche, cu gheare, arată superb. Așa c-atunci se oferă să mă spele pe cap și să-mi maseze scalpul! Și eu zic nu, n-am nevoie. Vreau doar să iasă odată din cameră ca să pot face duș. Dar fata dă fuga în baie și începe să potrivească apa. Am intrat și erau vreo douăzeci de lumânări aprinse de jur-împrejurul băii – pentru un nenorocit de duș!

— *Alamak*, Rachel, de ce n-o lași să-ți ofere tratamentul complet? Tot răsfățul ăsta ca pentru o regină e orz pe gâște în cazul tău, o dojeni Peik Lin.

— Nu sunt obișnuită cu toate chestiile astea – mă simt prost că există o persoană a cărei slujbă e să mă servească de dimineața până seara. Încă ceva – serviciul lor de spălătorie e *fantastic*. Toate hainele pe care le port a doua zi sunt spălate și călcate. Am observat parfumul minunat și proaspăt al hainelor, așa c-am întrebat-o pe cameristă ce fel de detergent folosesc. Mi-a zis că toate hainele sunt călcate cu apă de lavandă din Provența! Îți imaginezi? Și în fiecare dimineață ne trezește cu „micul dejun la pat". Un ceai pentru Nick, făcut exact cum îi place lui, cafea făcută cum îmi place mie și o farfurie cu prăjiturele delicioase – „biscuiți digestivi", cum le spune Nick. Și asta *înaintea* bufetului uriaș pentru micul dejun care ne așteaptă, de fiecare dată în altă parte a casei. În prima dimineață ne-a fost servit în seră, în dimineața următoare masa era întinsă pe veranda de la etajul doi. Așa că până și mersul la micul dejun în fiecare zi e ca un festin-surpriză.

Peik Lin clătină uimită din cap, făcându-și deja planuri în sinea ei. Era momentul să întoarcă foaia cu cameristele puturoase de la Villa d'Oro – trebuia să le dea niște noi îndatoriri. Pentru început, apă de lavandă în fierul de călcat. Și mâine voia să ia micul dejun pe marginea piscinei.

— Îți spun, Peik Lin, cu toate locurile prin care m-a dus Nick și toate prânzurile, ceaiurile și cinele

la care a trebuit să participăm, n-am mâncat atâta în viaţa mea. Ştii, nu mi-am închipuit niciodată că o nuntă poate fi însoţită de atâtea evenimente de gală. Nick m-a avertizat că petrecerea din seara asta are loc pe o barcă.

— Da, am citit c-o să se ţină pe noul mega-iaht al lui *Dato'* Tai Toh Lui. Aşa că povesteşte-mi despre toaletele pe care o să le porţi weekendul ăsta, zise Peik Lin încântată.

— Hm, *toaletele*? Eu mi-am adus doar o rochie pentru nuntă.

— Rachel, glumeşti! Nu vor fi mai multe evenimente tot weekendul?

— Păi, o să fie petrecerea de bun-venit de pe iaht din seara asta, nunta mâine-dimineaţă, care o să fie urmată de o recepţie şi de un banchet seara. Iar duminică va fi o ceremonie a ceaiului. Mi-am adus o rochie drăguţă de ocazie, cu alb şi negru, de la Reiss, aşa că m-am gândit că pot s-o port toată ziua mâine şi...

— Rachel, o să ai nevoie de *cel puţin* trei toalete pentru mâine. Nu poţi apărea în aceeaşi rochie de dimineaţa până seara! Toată lumea va avea rochii de bal şi bijuterii la banchet. O să fie cel mai important eveniment monden al deceniului – printre invitaţi vor fi celebrităţi şi membri ai familiilor regale!

— Ei bine, n-am cum să concurez cu ei, spuse Rachel, ridicând din umeri. Ştii că nu prea le-am avut niciodată cu moda. În plus, ce pot să mai fac acum?

— Rachel Chu, mergem la cumpărături!

— Peik Lin, protestă Rachel, nu vreau să alerg printr-un mall acum, pe ultima sută de metri.

— Printr-un mall?

Peik Lin îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Cine-a zis ceva de *mall*?

Îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe un nume din agendă.

— Patric, poţi, te rog, să mă primeşti azi? E o urgenţă. Avem o misiune de salvare.

*

Atelierul lui Patric este un fost magazin pe Ann Siang Hill, care a fost decorat ultra-modern. Aici se trezi Rachel, stând pe o platformă circulară strălucitoare, doar în lenjerie, cu o oglindă triplă în spatele ei și o lampă Ingo Maurer deasupra capului, care o învăluia într-o lumină caldă, măgulitoare. În fundal se auzea o melodie de la Sigur Rós, în timp ce Patric (Patric și-atât), care purta un halat alb peste o cămașă cu un guler extravagant de înalt și cravată, o studia concentrat, cu brațele încrucișate și arătătorul în dreptul buzelor încrețite.

— Ai o talie foarte lungă, își dădu verdictul.

— Ăsta-i un lucru rău? îl întrebă Rachel, realizând pentru prima dată cum se simt probabil participantele la un concurs de frumusețe în timpul probei costumului de baie.

— Deloc! Știu femei care ar *omorî* pentru configurația ta. Asta înseamnă că putem să te îmbrăcăm în creațiile unor designeri care, în mod normal, nu s-ar potrivi unor persoane minione.

Patric se întoarse spre asistentul lui, un tânăr într-un combinezon gri, cu părul pieptănat meticulos, și îl somă:

— Chuaaaan! Scoate rochia mov de la Balenciaga, modelul Chloe caisiu, modelul Giambattista Valli care tocmai a venit de la Paris, toate modelele Marchesa, Givenchy-ul acela *vintage* și modelul Jason Wu cu volane creponate de-a lungul corsajului.

În curând vreo duzină de asistenți, îmbrăcați toți în blugi negri și tricouri negre mulate, începură să roiască în jurul lor, la fel de zoriți ca o echipă de genești, ticsind încăperea cu suporturi încărcate cu cele mai elegante rochii pe care le văzuse vreodată Rachel.

— Bănuiesc că așa fac cumpărături toți singaporezii foarte bogați.

— Clienţii lui Patric vin de peste tot – toate persoanele şic din China continentală, din Mongolia şi Indonezia, care vor să fie în pas cu moda, şi multe din prinţesele din Brunei, obsedate să nu fie recunoscute. Patric pune mâna pe rochii la câteva ore după ce au fost prezentate pe podium, o informă Peik Lin.

Rachel se uită uimită în jurul ei în timp ce asistenţii începură să atârne rochiile pe o vergea de titaniu suspendată la o înălţime de vreo doi metri, înconjurând platforma ca un halou uriaş.

— Aduc mult prea multe rochii, zise.

— Aşa procedează Patric. Trebuie să testeze diferite stiluri şi culori pe tine, apoi selectează. Nu-ţi face griji, Patric are gusturi impecabile, a studiat moda la Central Saint Martins, să ştii. Poţi să fii sigură că nimeni altcineva de la nuntă n-o să poarte rochiile pe care le alege el.

— Nu-mi fac griji în privinţa asta, Peik Lin. Uite, nu e nici o etichetă cu preţul – ăsta nu-i un semn bun, îi şopti Rachel.

— Nu-ţi face griji în legătură cu preţul, Rachel. Treaba ta e să probezi rochiile.

— Ce vrei să spui? Peik Lin, nu te las să-mi cumperi o rochie!

— Sst! Să nu ne certăm pe tema asta, zise Peik Lin, ridicând în lumină o bluză de dantelă străvezie.

— Peik Lin, vorbesc serios. Să nu te prind că faci una din figurile tale, o avertiză Rachel, în timp ce lua la rând rochiile de pe un alt suport.

O rochie pictată manual, cu flori unduitoare pe albastru şi argintiu, îi atrase atenţia.

— Ei, asta e absolut mortală. Ce-ar fi s-o probez?

Patric reveni în cameră şi observă rochia din mâna lui Rachel.

— Staţi, staţi, staţi. Cum a ajuns modelul ăsta Dries Van Noten aici? Chuaaaan! zbieră după aghiotantul mult-încercat. Rochia de la Dries e rezervată

pentru Mandy Ling, care e pe drum. Mama ei o să *kau peh kau bu*[1] dacă las pe altcineva s-o ia.

Se întoarse spre Rachel, scuzându-se cu un zâmbet.

— Îmi cer scuze, modelul acela e deja rezervat. Acum, pentru început, hai să vedem cum îţi stă în modelul ăsta roz-pal cu fusta asta drăguţă cu turnură.

Rachel se trezi în curând făcând piruete, îmbrăcată în rochii fabuloase una după alta, distrându-se mai bine decât şi-ar fi închipuit vreodată. Peik Lin se extazia în faţa fiecărui model pe care-l îmbrăca, în timp ce citea cu voce tare din ultimul număr al revistei *Singapore Tattle*.

> Aşteptaţi-vă la un blocaj pe pista pentru avioanele private de la Aeroportul Changi şi drumuri blocate peste tot în CBD în weekendul ăsta, când Singapore va asista la propria sa nuntă regală. **Araminta Lee** şi **Colin Khoo** îşi vor uni destinele la Biserică First Methodist sâmbătă la ora prânzului, ceremonie ce va fi urmată de o recepţie privată într-un local care n-a fost dezvăluit. (Conform surselor noastre, mama miresei, **Annabel Lee**, a plănuit totul în cele mai mici detalii, cheltuind mai bine de patruzeci de milioane pentru această ocazie.) Deşi lista de invitaţi *crème de la crème* a fost un secret mai bine păzit decât programul nuclear al Coreei de Nord, nu fiţi miraţi dacă veţi vedea printre oaspeţi membri ai unor familii regale, şefi de stat şi celebrităţi precum **Tony Leung, Gong Li, Takeshi Kaneshiro, Yue-Sai Kan, Rain, Fan BingBing** şi **Zhang Ziyi**. Se zvoneşte că una dintre cele mai mari dive pop ale Asiei va cânta la nuntă şi se fac pariuri asupra identităţii designerului care a creat rochia de mireasă a Aramintei. Fiţi pe faţă şi veţi vedea cele mai strălucitoare

1. Expresie în hokkien cu sensul „mă va face cu ou şi cu oţet“ (sau argou care s-ar traduce drept „a se plânge tatălui şi a se plânge mamei“) (n. a.).

familii ale Asiei aliniindu-se în formaţie completă – **Shaw, Tai, Mittal, Meggaharto, Ng** din Hong Kong şi Singapore, diverşi membri ai familiei **Ambani**, cei din familia **David Tang, Lim** de la L'Orient, familia **Chu** de la Taipei Plastics şi multe alte nume, prea legendare spre a le pomeni.

Între timp, Patric intra şi ieşea din cabina de probă, dând verdicte fără drept de apel.

„Crăpătura e prea sus, o să le provoci erecţii băieţilor din cor în rochia asta!"

„Minunată! Eşti programată genetic să porţi Alaïa!"

„Să nu porţi NICIODATĂ şifon verde, decât dacă vrei să arăţi ca o căpăţână de *bok choy* siluită sălbatic."

„Ei, *asta* arată splendid. Fusta aia evazată ar arăta şi mai bine dacă ai sosi călare."

Fiecare ţinută aleasă de Patric părea să-i vină încă şi mai bine decât cea dinainte. Au găsit rochia perfectă de ocazie pentru cina dinaintea nunţii şi o toaletă potrivită pentru nuntă. Tocmai când Rachel se hotărâse că, *ce mama naibii*, avea să-şi facă de cap pentru prima dată în viaţa ei, dând o avere pe o rochie de bal haute couture, Peik Lin le făcu semn asistenţilor să-i împacheteze un rând întreg de rochii.

— Le cumperi pe toate pentru ţine? o întrebă Rachel uimită.

— Nu, astea sunt cele în care îţi stă cel mai bine, aşa că ţi le iau, răspunse Peik Lin, încercând să-i întindă cardul ei American Express Centurion unuia din asistenţii lui Patric.

— Oh, nu! Pune deoparte cardul ăla! zise Rachel sever, apucând-o de mână. Haide, n-am nevoie decât de o rochie de seară pentru bal. Pot în continuare să port rochia mea pe alb şi negru la nuntă.

— În primul rând, Rachel Chu, *nu* poţi să porţi o rochie pe alb şi negru la o nuntă – astea sunt culori de doliu. Eşti sigură că eşti cu adevărat chinezoaică? În al doilea rând, când te-am văzut ultima dată? Cât de des am ocazia să-mi răsfăţ una din

cele mai bune prietene? Nu poți să-mi răpești plăcerea asta.

Rachel izbucni în râs auzind declarația deopotrivă fermecătoare și absurdă.

— Peik Lin, îți sunt recunoscătoare pentru generozitate, dar *nu poți* să cheltuiești pur și simplu mii de dolari pe mine. Acum, am economisit niște bani pentru excursia asta și sunt foarte fericită să-mi plătesc singură...

— Minunat. Cumpără-ți niște suveniruri din Phuket.

*

Într-o cabină de probă aflată în capătul opus al atelierului lui Patric, două asistente strângeau cu grijă corsetul de la rochia stacojie Alexander McQueen pe care o purta Amanda Ling, proaspăt coborâtă din avionul de New York și încă ametită de diferența de fus orar.

— Trebuie strâns mai tare, le zise mama ei celor două fete, care țineau fiecare un capăt al șiretului de mătase aurită cu un aer șovăielnic.

— Dar de-abia pot să respir! protestă Amanda.

— Inspiră mai puțin adânc atunci.

— Nu suntem în 1862, mami. Nu cred că ăsta chiar trebuie purtat ca un corset *adevărat*!

— Ba sigur că trebuie. Frumusețea cere sacrificii, Mandy. Ceea ce, evident, e un concept pe care tu nu pari să-l înțelegi câtuși de puțin.

Amanda își dădu ochii peste cap.

— Nu începe iar, mami. Știam *exact* ce fac. Lucrurile îmi mergeau de minune în New York până când m-ai obligat să mă întorc pentru nebunia asta. Așteptam cu atâta nerăbdare să mă sustrag de la afurisita de nuntă a Aramintei.

— Nu știu pe ce planetă trăiești, dar lucrurile nu „merg de minune". Nick o s-o ceară de soție pe fata asta *cât de curând*. Ce rost a mai avut să te trimit la New York? Aveai o misiune simplă de îndeplinit și ai eșuat lamentabil.

— N-ai pic de respect pentru ce am realizat pe cont propriu. Acum fac parte din societatea new-yorkeză, declară Amanda mândră.

— Cine dă o ceapă degerată pe asta? Crezi că vreo persoană din Singapore e impresionată să vadă poze cu tine în *Town & Country*?

— N-o să se însoare cu ea, mami. Nu-l cunoşti pe Nicky cum îl cunosc eu, insistă Amanda.

— Ei bine, pentru binele tău, sper să ai dreptate. Nu-i nevoie să-ţi amintesc...

— Da, da, mi-o zici de ani de zile. Nu poţi să-mi laşi nimic moştenire, eu sunt fata, Teddy trebuie să moştenească totul, se lamentă Amanda, pe un ton sarcastic.

— Mai strâns! le ordonă Jacqueline fetelor.

4

Biserica First Methodist

*

SINGAPORE

— *Încă* un punct de securitate? se plânse Alexandra Cheng, chiorându-se pe geamul fumuriu la mulţimea de spectatori adunaţi de-a lungul străzii Fort Canning Road.

— Alix, sunt atâţia şefi de stat aici, normal că trebuie să ia măsuri de securitate. În faţa noastră e convoiul Sultanului din Brunei şi nu se zvonea că ar veni şi viceprim-ministrul Chinei? spuse Malcolm Cheng.

— Nu m-ar mira ca familia Lee să fi invitat tot Partidul Comunist Chinez, pufni Victoria Young cu dispreţ.

Nick plecase în zori să-l ajute pe Colin să se pregătească pentru ziua cea mare, aşa că Rachel venea acum cu mătuşile şi unchiul lui într-unul din alaiurile de maşini dinspre Tyersall Park.

Daimler-ul vişiniu ajunse în sfârşit în faţa bisericii First Methodist şi şoferul în uniformă le deschise portiera, stârnind un freamăt de emoţie în mulţimea adunată dincolo de bariere. Când Rachel fu ajutată să coboare din maşină, sutele de fotografi căţăraţi pe gradenele de metal începură să ţăcăne într-o veselie, cu un zumzet ca de lăcuste care iau cu asalt un câmp.

Rachel îl auzi pe un fotograf strigând către un reporter aflat la nivelul solului:

— Cine e fata aia? E cineva? E cineva?

— Nu, e doar vreo figură mondenă, îi strigă reporterul. Dar uite, acum vin Eddie Cheng şi Fiona Tung-Cheng!

Eddie şi fiii lui coborâră din maşina aflată imediat în spatele lui Rachel. Cei doi băieţi erau îmbrăcaţi în ţinute identice cu cea purtată de tatăl lor – redingote gri-violet şi cravate lila cu picăţele – şi mergeau ascultători de-o parte şi de alta a lui, în timp ce Fiona şi Kalliste îi urmau la câţiva paşi distanţă.

— Eddie Cheng! Uită-te încoace, Eddie! Băieţi, uitaţi-vă aici! strigau fotografii.

Reporterul îi întinse un microfon în faţă lui Eddie.

— Domnule Cheng, familia dumneavoastră e întotdeauna pe primele locuri în topul celor mai elegante ţinute şi cu siguranţă sunteţi la înălţime şi azi! Spuneţi-mi, ce designeri purtaţi?

Eddie făcu o pauză, cuprinzând mândru umerii băieţilor.

— Eu, Constantine şi Augustine purtăm costume pe comandă de la Gieves & Hawkes, iar soţia şi fiica mea poartă ţinute de la Carolina Herrera, spuse, cu un zâmbet larg.

Băieţii se chinuiau să-şi ţină ochii deschişi în lumina strălucitoare a dimineţii, încercând să-şi amintească instrucţiunile lui Eddie: uitaţi-vă drept în cameră, sugeţi-vă obrajii, întoarceţi-vă spre stânga, zâmbiţi, întoarceţi-vă spre dreapta, zâmbiţi, uitaţi-vă cu un aer de veneraţie la tati, zâmbiţi.

— Nepoţii dumneavoastră arată foarte drăgălaş îmbrăcaţi de gală! îi spuse Rachel lui Malcolm.

Malcolm clătină din cap batjocoritor.

— Serios? De treizeci de ani sunt un chirurg cardiolog deschizător de drumuri, dar toată lumea e cu ochii pe fiul meu – datorită unor afurisite de ţoale!

Rachel zâmbi larg. La nunţile astea între celebrităţi totul părea să se învârtă în jurul „afurisitelor de ţoale", este? Ea purta o rochie de un albastru marin cu un blazer uşor mulat împodobit cu discuri de sidef de-a lungul mânecilor şi la revere. La început

se simţise puţin cam împopoţonată când văzuse ce aveau pe ele mătuşile lui Nick înainte să plece de la Tyersall Park – Alexandra purta o rochie cu imprimeu floral de un verde-murdar, care părea un model Laura Ashley din anii '80, iar Victoria purta o rochie tricotată cu model geometric pe alb şi negru (se alesese praful de teoria lui Peik Lin) care părea pescuită de pe fundul unui cufăr vechi din lemn de camfor. Dar aici, printre toţi ceilalţi invitaţi şic, realiză că n-avea motive de îngrijorare.

Rachel nu văzuse niciodată o asemenea adunare în plină zi – cu bărbaţii spilcuiţi în costume de dimineaţă şi femeile gătite la patru ace în cele mai noi toalete de la Paris şi Milano, multe purtând pălării fistichii sau pălărioare înzorzonate. Apăru un contingent încă şi mai exotic de doamne în sariuri iridescente, chimonouri pictate manual şi *kebaya*[1] ţesute cu migală. În sinea ei, Rachel se temuse toată săptămâna de ziua nunţii, dar, în timp ce urca panta înspre biserica din cărămidă roşie în stil gotic, în urma mătuşilor lui Nick, se trezi învăluită de aerul festiv. Era un eveniment unic, cum n-avea să mai trăiască probabil niciodată.

La uşile principale se aflau aliniaţi uşieri îmbrăcaţi în costume de dimineaţă în dunguliţe, cu jobene.

— Bine aţi venit la First Methodist, zise unul din ei pe un ton voios. Îmi spuneţi cum vă numiţi, vă rog?

— De ce? întrebă Victoria încruntată.

— Ca să vă pot spune pe ce rânduri să vă aşezaţi, îi răspunse tânărul, ridicând un iPad pe ecranul căruia licărea un plan detaliat cu locurile.

— Ce aiureală! Asta e biserica mea şi-o să mă aşez în strana mea obişnuită, spuse Victoria.

— Îmi spuneţi măcar dacă sunteţi invitaţi din partea mirelui sau a miresei?

---

1. Ţinută tradiţională originară din Indonezia, o combinaţie de fustă şi bluză împodobite cu brocart sau broderii florale (n. tr.).

— A mirelui, evident! pufni Victoria, trecând pe lângă el.

Păşind pentru prima dată în biserică, Rachel fu uimită de aerul auster şi modern al lăcaşului de cult. Pereţii cu modele acoperite de foiţă de argint se înălţau spre tavanele sculptate în piatră şi biserica era încărcată cu mai multe rânduri de scaune minimaliste din lemn deschis la culoare. Nu se vedea nici măcar o floare, dar nici nu era nevoie, pentru că din tavan atârnau mii de lăstari de plop tremurător, aranjaţi meticulos pentru a crea o boltă de pădure care plutea chiar deasupra capetelor lor. Lui Rachel efectul i se păru spectaculos, dar mătuşile lui Nick erau oripilate.

— De ce au acoperit pereţii de cărămidă roşie şi vitraliile? Ce s-a întâmplat cu stranele din lemn închis la culoare? întrebă Alexandra, dezorientată de transformarea radicală a bisericii în care fusese botezată.

— Of, Alix, nu vezi? Femeia aia, Annabel Lee, a transformat biserica într-unul din holurile ei sinistre de hotel! spuse Victoria, cutremurându-se.

Cei însărcinaţi cu plasarea oaspeţilor în biserică se învârteau de colo-colo, cuprinşi de panică, deoarece cei mai mulţi dintre cei opt sute optzeci şi opt[1] de invitaţi ignorau cu desăvârşire planul cu locurile. Annabel se consultase cu privire la aşezarea oaspeţilor cu nimeni altcineva decât cu redactorul-şef de la *Singapore Tattle*, Beatrix Bao, dar nici măcar Betty nu era la curent cu rivalităţile de generaţii care existau între familiile cu tradiţie din Asia. N-ar fi ştiut, de pildă, că familia Hu trebuie să stea întotdeauna *în faţa* celor din familia Oh sau că familia Kwek n-ar tolera nici un membru al familiei Ng la o distanţă mai mică de cincisprezece metri.

---

1. Opt este considerat un număr foarte norocos de către chinezi, dat fiind că se pronunţă asemănător cu cuvântul pentru „bogăţie" sau „prosperitate" atât în mandarină, cât şi în cantoneză. De trei ori opt înseamnă de trei ori mai mult noroc (n. a.).

Deloc surprinzător, Dick și Nancy T'sien ocupaseră două rânduri aproape de amvon și trimiteau la plimbare pe oricine nu făcea parte din familia T'sien, Young sau Shang (rarele excepții le constituiau cei câțiva Leong și Lynn Wyatt, pe care i-au lăsat). Nancy, într-o rochie roșu-cinabru, cu o uriașă pălărie cu pene asortată, începu să ciripească încântată la vederea Alexandrei și a Victoriei:

— Nu-i așa că vă place la nebunie cum au decorat? Îmi amintește de Catedrala din Sevilia, unde am fost la nunta fiicei Ducesei de Alba cu toreadorul ăla chipeș.

— Dar noi suntem *metodiști*, Nancy. E un sacrilegiu! Am senzația că sunt în mijlocul pădurii Katyń și cineva e pe cale să-mi tragă un glonț în ceafă, spuse Victoria spumegând.

Rosemary T'sien străbătea naosul însoțită de nepotul ei Oliver T'sien și nepoata ei Cassandra Shang, înclinând din cap spre cei pe care-i cunoștea. Rachel ghici deja, după cum strâmba din nas Cassandra, că nu era încântată de decor. Radio One Asia se strecură între Victoria și Nancy și începu să prezinte ultimul buletin de știri:

— Tocmai am auzit că doamna Lee Yong Chien e furibundă. O să stea de vorbă cu episcopul imediat după slujbă și știți ce înseamnă *asta* – n-o să se mai construiască nici o aripă nouă pentru bibliotecă!

Oliver, arătând spilcuit într-un costum crem din bumbac seersucker, cu cămașă albastră în carouri și cravată galbenă tricotată, se strecură lângă Rachel.

— Vreau să stau lângă tine, ești cea mai frumos îmbrăcată dintre toate fetele pe care le-am văzut azi! declară, admirând eleganța subtilă a ținutei lui Rachel.

Pe măsură ce invitații continuau să vină rânduri-rânduri, comentariile lui Oliver în legătură cu VIP-urile care-și făceau intrarea când o fermecau, când o amuzau pe Rachel.

— Iată contingentul malaezian – tot soiul de sultane, prințese și băgători de seamă. Hmm, s-ar părea

că *cineva* şi-a făcut liposucţie. Măiculiţă, ai văzut vreodată atâtea diamante şi gărzi de corp în viaţa ta? Nu te uita acum, sunt aproape sigur că femeia cu pălăria cloş e Faye Wong. E o cântăreaţă şi o actriţă excepţională, renumită pentru stilul ei de viaţă retras – o Greta Garbo a Hong Kongului. Ah, uită-te la Jacqueline Ling în rochia aia de la Azzedine Alaïa. Nuanţa aia de roz ar arăta ţipător pe oricine altcineva, dar ei îi vine perfect. Şi îl vezi pe individul ăla slăbănog cu părul pieptănat peste chelie care e întâmpinat aşa entuziast de Peter şi Annabel Lee? El e omul cu care vrea să vorbească *toată lumea* de-aici. E preşedintele China Investment Corporation, care administrează Fondul Suveran al Chinei. Au o rezervă de peste patru sute de miliarde...

De cealaltă parte a naosului, între invitaţii miresei, Daisy Foo clătina din cap impresionată.

— Familia Lee a invitat pe toată lumea, nu-i aşa? Preşedintele şi primul-ministru, toţi ştabii de la Beijing, doamna Lee Yong Chien, până şi Cassandra Shang a venit de la Londra – şi alde Shang nu vin niciodată la *nici o ocazie*! Acum zece ani soţii Lee erau proaspăt veniţi din China continentală şi uitaţi-vă la ei acum – toată lumea bună e azi aici.

— Apropo de lumea *bună*, uitaţi-vă cine intră acum... Alistair Cheng cu Kitty Pong! şuieră Nadine Shaw.

— Ei bine, arată destul de elegant în rochia aceea cu buline pe alb şi roşu, nu-i aşa? interveni Carol Tai împăciuitor.

— Da, fusta aia cu volane aproape că-i acoperă fundul, comentă Lorena Lim.

— *Alamak*, hai să vedem ce se întâmplă când va încerca să se aşeze pe rândul familiei Young. Ooh, ce *malu*[1] pentru ei! Pariez c-or s-o scoată în şuturi, zise Nadine încântată.

Doamnele îşi suciră gâtul să se uite, dar, spre dezamăgirea lor, Alistair şi proaspăta lui logodnică

1. „Penibil", „jenant" (în malaeză, în orig.) (n. a.).

fură întâmpinaţi cordial de rudele lui şi poftiţi să se aşeze.

— N-ai să vezi aşa ceva, Nadine. Oamenii ăştia sunt mult prea stilaţi ca să facă o scenă în public. Dar pariez că-şi spală rufele în familie. Până una alta, acea Rachel Chu pare o sfântă în comparaţie cu ea. Biata Eleanor – planul ei se duce de râpă, oftă Daisy.

— Nimic nu se duce de râpă. Eleanor ştie exact ce face, spuse Lorena pe un ton de rău-augur.

În clipa aceea, Eleanor Young îşi făcu apariţia într-un costum cu pantaloni gri de o strălucire subtilă, savurând vădit atenţia care i se acorda. Dădu cu ochii de Rachel şi se sili să zâmbească.

— Oh, bună! Uite, Philip, e Rachel Chu!

Într-o altă rochie de designer. De fiecare dată când o văd pe fata asta, poartă ceva şi mai scump decât data trecută. Dumnezeule, probabil că-i toacă depozitele cu dobândă ale lui Nick.

— Tu şi Nick aţi stat până târziu azi-noapte? Pariez că tineretul şi-a făcut de cap după ce-am plecat noi, babalâcii, de pe iahtul lui *dato'*, nu-i aşa? o întrebă Philip, făcându-i cu ochiul.

— Nu, deloc. Nick trebuia să se culce devreme, aşa că am plecat acasă la scurt timp după dumneavoastră.

Eleanor zâmbi încordată. *Ce tupeu pe fata asta să numească Tyersall Park „acasă"!*

Deodată se lăsă liniştea peste întreaga adunare. Rachel crezu iniţial că începea ceremonia, dar, când se uită spre intrare, o văzu doar pe Astrid care-şi conducea bunica de-a lungul naosului.

— Dumnezeule, *a venit mama*! exclamă Alexandra şocată.

— Poftim? Trebuie c-ai vedenii, replică Victoria, întorcându-se uimită.

Oliver rămăsese cu gura căscată şi toate privirile din zona alocată invitaţilor mirelui erau aţintite asupra lui Astrid şi a bunicii ei. La câţiva paşi în urma lor veneau omniprezentele doamne de companie thailandeze şi mai mulţi Gurkha.

— Ce-i așa mare scofală? îl întrebă Rachel în șoaptă pe Oliver.

— Nu știi ce chestie importantă e asta. Su Yi n-a mai fost la un astfel de eveniment de zeci de ani. Ea nu merge la evenimente organizate de alții – oamenii vin la *ea*.

O femeie care stătea în picioare în dreptul unei strane făcu brusc o plecăciune adâncă văzând-o pe bunica lui Nick.

— Cine e femeia aia? îl întrebă Rachel pe Oliver, fascinată de gest.

— E soția președintelui. Provine din familia Wong. Familia ei a fost salvată de familia lui Su Yi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, așa că întotdeauna s-au dat peste cap să-și arate respectul.

Rachel se uită cu și mai multă admirație la verișoara și la bunica lui Nick, impresionante amândouă în timp ce-și continuau procesiunea plină de noblețe de-a lungul naosului. Astrid era de-o eleganță impecabilă, purtând o rochie fără mâneci și cu spatele gol, pe albastru de Majorelle, și brățări late de aur pe ambele mâini, până în dreptul coatelor. Shang Su Yi arăta splendid într-o rochie gen robă violet-deschis care avea o strălucire diafană de borangic.

— Bunica lui Nick arată incredibil. Rochia aia...

— Ah, da, e una din celebrele ei rochii din țesătură de lotus, spuse Oliver.

— Din floare de lotus? întrebă Rachel, ca să se asigure c-a înțeles.

— Da, din tulpina florii de lotus mai exact. E un material extrem de rar, țesut manual în Myanmar, la care au acces de regulă doar călugării de rang înalt. Din câte am auzit, e foarte ușor și extrem de răcoros chiar și în locurile cu climă foarte caldă.

Când se apropiară, Su Yi fu înconjurată de fiicele ei.

— Mamă! Te simți bine? o întrebă Felicity pe un ton îngrijorat.

— De ce nu ne-ai zis că vii? se burzului Victoria.

— Zău așa, te-am fi așteptat, spuse Alexandra surescitată.

Su Yi dădu din mână cu un gest nonşalant, agasată de atâta agitaţie.

— Astrid m-a convins în ultimul moment. Mi-a amintit că n-aş vrea să scap ocazia să-l văd pe Nicky cavaler de onoare.

Chiar când rostea asta, în faţa altarului apărură doi trâmbiţaşi meniţi să vestească sosirea mirelui. Colin ieşi dintr-o cămăruţă laterală, însoţit de Nick, Lionel Khoo şi Mehmet Sabanci, îmbrăcaţi cu toţii în costume de dimineaţă gri-închis cu cravate bleu-argintii. Rachel simţi involuntar că-i creşte inima de mândrie – Nick arăta atât de chipeş la altar.

Luminile din biserică se stinseră şi, printr-o uşiţă laterală, apărură un grup de băieţi blonzi în costume ca de faun din in alb subţire. Fiecare puşti bucălat ţinea în mâini un vas de sticlă plin cu licurici şi, pe măsură ce ieşeau din ce în ce mai mulţi băieţi bălai, aliniindu-se pe două rânduri de-o parte şi de alta a naosului, Rachel realiză că erau, probabil, pe puţin o sută. Luminaţi de licurici, băieţii începură să cânte melodia clasică englezească *My True Love Hath My Heart*.

— Nu-mi vine să cred, e corul vienez! Au adus Vienna Boys' Choir, la naiba! exclamă Oliver.

— Vai, ce îngeraşi! exclamă Nancy, copleşită de emoţie la auzul vocilor alto. Îmi aminteşte cum ne-a invitat Regele Hassan al Marocului la fortul lui de pe culmile munţilor Atlas...

— Oh, mai taci! se răsti Victoria la ea, ştergându-şi lacrimile de la ochi.

Când melodia se încheie, orchestra, ascunsă în transept, începu să intoneze acordurile maiestuoase de la *Prospero's Magic*, compoziţia lui Michael Nyman, în timp ce şaisprezece domnişoare de onoare în rochii de satin duchesse gri-perlat intrau în biserică, ţinând fiecare în mână o ramură uriaşă, îndoită, de cireş înflorit. Rachel le recunoscu pe Francesca Shaw, Wandi Meggaharto şi Sophie Khoo, cu lacrimi în ochi, printre ele. Domnişoarele de onoare înaintau urmând o coregrafie foarte precisă, oprindu-se două câte două,

lăsând o distanţă egală între ele de-a lungul naosului.

După melodia care acompaniase procesiunea, un tânăr într-o ţinută de gală se apropie de altar cu o vioară în mână. În biserică se produse şi mai mult freamăt pe măsură ce lumea realiza că nu e nimeni altul decât Charlie Siem, virtuozul violonist la fel de chipeş ca o vedetă de cinema. Siem începu să cânte primele acorduri bine-cunoscute ale temei muzicale din *Departe de Africa* şi din rândul publicului se auziră suspine de încântare.

— Totul e din cauza bărbiei, nu-i aşa? observă Oliver. Din cauza felului cum o ţine lipită de vioară ca şi cum ar face dragoste pătimaşă cu ea. Bărbia aia minunată le face pe doamne să se ude toate.

Domnişoarele de onoare înălţară ramurile de cireş înflorit, formând opt bolte de flori care conduceau spre altar, şi uşile bisericii se deschiseră ca la teatru. În prag apăru mireasa şi se auzi o exclamaţie colectivă din partea celor prezenţi. Luni întregi redactorii, reporterii revistelor de scandal şi autorii blogurilor de modă făcuseră speculaţii peste speculaţii legat de cine avea să creeze rochia de mireasă a Aramintei. Dat fiind că era deopotrivă un model celebru şi o zeiţă a stilului în devenire, lumea era convinsă că va purta o rochie creată de unul dintre designerii de avangardă. Dar Araminta i-a surprins pe toţi.

Se îndrepta spre altar, la braţul tatălui ei, într-o rochie de mireasă de inspiraţie clasică semnată de Valentino, pe care-l convinsese să revină în atelierul de creaţie pentru a concepe exact genul de rochie în care se căsătoriseră generaţii peste generaţii de prinţese europene, genul de rochie în care avea să arate exact aşa cum trebuia să arate o tânără soţie dintr-o familie asiatică respectabilă, cu tradiţie şi prestigiu. Creaţia lui Valentino pentru Araminta consta într-un corsaj mulat de dantelă, cu guler înalt şi mâneci lungi, o fustă amplă din straturi de dantelă şi foi de mătase care se desfăceau în mers ca petalele unui bujor şi o trenă lungă de patru metri.

(Giancarlo Giametti avea să declare ulterior reporterilor că douăsprezece croitorese lucraseră nouă luni la trena brodată cu perle de cultură şi fir de argint, cu un model care reproducea trena purtată de Consuelo Vanderbilt în ziua fatidică a nunţii sale cu Ducele de Marlborough în 1895.) Însă cu toate detaliile baroce, rochia de mireasă nu punea în umbră frumuseţea Aramintei. Mai curând, era contrapunctul extravagant la decorul ireal, auster şi minimalist, pe care îl crease atât de minuţios mama ei. Ţinând în mână un buchet simplu de iasomie de Madagascar, purtând doar o pereche de cercei vintage cu perle, cu un machiaj foarte discret şi părul prins într-un coc lejer, împodobit doar cu o coroniţă de narcise, Araminta părea o fecioară din picturile prerafaelite plutind printr-o pădure în care soarele juca printre frunze.

De pe locul ei din primul rând, Annabel Lee, mândră de ea, într-o rochie de şifon şi dantelă aurită de la Alexander McQueen, studia procesiunea nupţială executată impecabil, savurând triumful social al familiei sale.

De la celălalt capăt al naosului, Astrid asculta solo-ul de vioară, uşurată că planul ei funcţionase. În vâlva produsă de apariţia bunicii, nimeni nu observase absenţa soţului ei.

Aşezat pe rândul lui, Eddie se frământa întrebându-se care din unchii lui era cel mai în măsură să-l prezinte preşedintelui China Investment Corporation.

Lângă altar, Colin o privea pe mireasa fermecătoare care venea spre el, realizând că tot chinul şi toată agitaţia din ultimele luni meritaseră.

— Nu-mi vine să cred, dar nu cred c-am fost vreodată mai fericit, îi şopti cavalerului de onoare.

Mişcat de reacţia lui Colin, Nick căută din priviri chipul lui Rachel. Unde era? Oh, iat-o, arătând mai frumoasă ca oricând. În clipa aceea, ştiu că nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât s-o vadă pe Rachel păşind spre el printre aceleaşi strane într-o rochie albă.

Rachel, care admirase procesiunea nupţială, se întoarse spre altar şi observă că Nick se uita fix la ea. Îi făcu cu ochiul.

— Te iubesc, schiţă Nick din vârful buzelor.

Eleanor, care surprinsese acest schimb de priviri, realiză că nu mai avea vreme de pierdut.

Araminta păşea graţios, trăgând din când în când cu coada ochiului la invitaţi pe sub voal. Recunoştea prieteni, rude şi mulţi oameni pe care-i văzuse doar la televizor. Apoi dădu cu ochii de Astrid. Cine-ar fi ghicit, Astrid Leong era la nunta *ei* şi acum aveau să fie rude prin alianţă. Dar, stai aşa, rochia pe care o purta Astrid... nu era *aceeaşi* rochie Gaultier albastră pe care o purtase la gala de binefacere Christian Helpers a lui Carol Tai, acum două luni? În timp ce Araminta ajungea în dreptul altarului, unde o aştepta viitorul ei soţ, avându-l dinainte pe Episcopul de Singapore şi cele mai importante personalităţi din Asia în spate, un singur lucru îi trecu prin minte: Astrid Leong, *scorpia naibii*, nu se obosise măcar să poarte o rochie nouă la nunta ei.

5

Fort Canning Park

*

SINGAPORE

Pe măsură ce invitaţii începeau să se reverse în parcul din spatele bisericii First Methodist pentru recepţie, se auzeau noi exclamaţii de uimire.

— Ce mai e? bombăni Victoria. M-am plictisit la culme de „ooh" şi „aaah" – tot am impresia că cineva a făcut stop cardiac.

Dar când trecu pe porţile de la Canning Rise, până şi ea amuţi pentru o clipă la vederea peluzei imense. La polul opus faţă de ceremonia de la biserică, recepţia părea o explozie de flori. Tufişuri ornamentale înalte de nouă metri în ghivece uriaşe şi spirale gigantice de trandafiri roz înconjurau peluza, unde fuseseră construite zeci de foişoare cu forme fistichii, împodobite cu tafta roz, în dungi. În mijloc, un ceainic imens împroşca o cascadă de şampanie într-o ceaşcă de dimensiunile unui bazin în miniatură şi un întreg ansamblu de coarde cânta pe ceea ce părea să fie o farfurie de porţelan Wedgwood enormă, care se rotea. Dimensiunile întregului decor le dădeau oaspeţilor impresia că nimeriseră la un ceai pentru uriaşi.

— *Alamak*, să mă ciupească cineva! exclamă *Puan Sri* Mavis Oon dând cu ochii de foişoarele cu mâncare, unde chelneri îmbrăcaţi în fracuri de culoarea peruzelei, cu peruci albe, pudrate, stăteau în dreptul

unor mese încărcate cu munți de dulciuri și delicatese aromate.

Oliver le conduse pe Rachel și Cassandra spre peluza imensă.

— Sunt puțin nedumerit – ăsta vrea să fie ceaiul Pălărierului Nebun sau un festin al Mariei Antoaneta după o repriză de LSD?

— Pare o combinație între cele două, comentă Rachel.

— Acum ce credeți c-o să se aleagă de toate florile astea odată ce se termină recepția? se întrebă Oliver.

Cassandra își ridică privirea spre ghirlandele impresionante de trandafiri.

— Pe căldura asta, se vor usca în trei ore! Am auzit că prețul trandafirilor a atins un maxim istoric săptămâna asta la Licitația de Flori din Aalsmeer. Annabel a cumpărat toți trandafirii de pe piața mondială și i-a adus din Olanda cu un avion de marfă 747.

Rachel se uită în jur la invitații care se învârteau prin această feerie floral cu pălăriile lor de gală, cu bijuteriile care sclipeau în soarele amiezii, și clătină din cap uluită.

— Ollie, câți bani ziceai c-au cheltuit chinezii ăștia de pe continent? întrebă Cassandra.

— Patruzeci de milioane și, pentru Dumnezeu, Cassandra, familia Lee trăiește în Singapore de câteva decenii bune. Nu mai spune că sunt de pe continent.

— Ei bine, se *comportă* în continuare ca niște chinezi de pe continent, după cum dovedește și această recepție. Patruzeci de milioane – pur și simplu nu văd pe ce s-au dus atâția bani.

— Ei bine, țin o socoteală și abia am ajuns pe la cinci sau șase milioane. Dumnezeu să ne apere, cred că cel mai mult bănet o să se ducă pe balul de diseară, aprecie Oliver.

— Nu pot să-mi imaginez cum o să depășească chestia asta, spuse Rachel.

— Răcoritoare? se auzi o voce în spatele ei.

Rachel se întoarse și-l văzu pe Nick cu două pahare de șampanie în mână.

— Nick! exclamă încântată.

— Ce impresie v-a făcut ceremonia de nuntă? întrebă Nick, servind galant doamnele cu şampanie.

— Nuntă? Aş fi putut să jur c-a fost o încoronare, replică Oliver. Oricum, cui îi pasă de ceremonie. Adevărata întrebare e: Ce impresie v-a făcut rochia Aramintei?

— A fost minunată. Părea simplă, dar, cu cât te uitai mai mult la ea, cu atât observai mai multe detalii, spuse Rachel.

— Câh. A fost oribilă. Arăta ca un soi de mireasă din Evul Mediu, râse Cassandra batjocoritor.

— Asta era şi ideea, Cassandra. Mie mi s-a părut foarte reuşită. Valentino în formă maximă, inspirându-se din *Primăvara* lui Botticelli şi *Sosirea Mariei de Medici în Marsilia*.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Ollie, dar sunt de acord, râse Nick.

— Păreai foarte serios acolo la altar, remarcă Rachel.

— Era o treabă foarte serioasă! Că tot veni vorba, o s-o răpesc pe Rachel pentru o clipă, le spuse Nick verilor lui, luând-şi prietena de mână.

— Hei, sunt copii de faţă. Să nu faceţi prostioare prin boscheţi! îi avertiză Oliver.

— *Alamak*, Ollie, cu Kitty Pong prin preajmă, nu cred că Nicky e cel pentru care să ne facem griji, zise Cassandra sec.

*

Kitty stătea în mijlocul peluzei, admirând fascinată tot ce o înconjura. În sfârşit, iată ceva pentru care merita să se entuziasmeze! Până acum călătoria ei la Singapore îi adusese dezamăgiri una după alta. Mai întâi, stăteau la hotelul ăla nou, de fiţe, cu parcul uriaş pe acoperiş, dar toate apartamentele de lux erau rezervate, iar ei sfârşiseră într-o cameră prăpădită, obişnuită. Şi apoi mai erau şi rudele lui Alistair, care în mod vizibil nu erau aşa bogate pe cât i se dăduse ei de înţeles. Mătuşa lui Alistair,

Felicity, locuia într-o casă veche de lemn, cu mobilă chinezească veche, care nici măcar nu era lustruită ca lumea. Nici nu se comparau cu familiile bogate pe care le cunoştea ea în China, care locuiau în case noi, uriaşe, decorate de cei mai buni designeri din Franţa. Apoi mai era şi mama lui Alistair, care arăta ca una din femeile alea neîngrijite de la Comitetul de Planificare Familială, care veneau în satul ei din Qinghai să le vorbească despre mijloacele de contracepţie. În sfârşit veniseră la recepţia asta de basm, unde putea să socializeze cu crema societăţii.

— Tipul ăla cu papion nu e şeful executivului din Hong Kong? îl întrebă în şoaptă pe Alistair, dar destul de tare să fie auzită.

— Da, cred că el e, răspunse Alistair.

— Îl cunoşti?

— L-am întâlnit o dată sau de două ori – părinţii mei îl cunosc.

— *Serios?* Unde sunt părinţii tăi, apropo? Au dispărut aşa repede după nuntă, că nici n-am apucat să-i salut, spuse Kitty, făcând bot.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Tata e acolo, încărcându-şi farfuria cu homar norvegian, iar mama e acolo în foişorul violet cu dungi, cu bunică-mea.

— Oh, e şi *Ah Ma* a ta aici? zise Kitty, chiorându-se la foişor. Sunt atâtea bătrâne acolo – care e ea?

Alistair i-o arătă.

— Cine e femeia aia care vorbeşte cu ea acum? Cea cu vălul galben, acoperită din cap până-n picioare cu *diamante*!

— Oh, e una din vechile prietene ale lui *Ah Ma*. Cred că e un fel de prinţesă din Malaezia.

— Oooh, o prinţesă? Du-mă să-mi faci cunoştinţă cu ea chiar acum! îi ceru imperios Kitty, târându-l pe Alistair de la foişorul cu deserturi.

În foişor, Alexandra îi observă pe fiul ei şi pe *stricata aia* (refuza să-i spună *logodnica* lui) venind cu paşi hotărâţi spre ea. *Serios, chiar vin încoace? Oare Alistair n-avea atâta minte s-o ţină pe Kitty*

departe de bunică-sa, mai ales când aceasta le primea pe doamna Lee Yong Chien și sultana din Borneo?

— Astrid, e cam multă lume aici. Vrei, te rog, să le spui bodyguarzilor sultanei să se asigure că nu mai intră *nimeni*? îi șopti nepoatei ei, în timp ce-i tot fugeau ochii spre Alistair și Kitty.

— Sigur, mătușă Alix, răspunse Astrid.

Când Alistair și Kitty se apropiară de foișor, trei gărzi în uniforme militare impecabile se postară pe trepte, blocându-le calea.

— Ne cerem scuze, nimeni nu mai are voie înăuntru, anunță unul dintre ei.

— Oh, dar rudele mele sunt înăuntru. Acelea sunt mama și bunica mea, spuse Alistair, chiorându-se peste umărul bodyguardului.

Încercă să-i întâlnească privirea maică-sii, dar ea părea cufundată într-o conversație cu verișoara ei Cassandra.

— Alooo! strigă Kitty.

Își scoase pălăria mare de paie cu buline și începu s-o fluture, țopăind.

— Alooo, doamna Cheng!

Bunica lui Alistair se chiorî la ei și întrebă:

— Cine e fata aia care țopăie afară?

Alexandra își dori în clipa aceea să fi pus capăt idilei absurde a fiului ei atunci când avusese ocazia.

— Nimeni. Doar cineva care încearcă s-o vadă pe Alteța Sa Regală, interveni Astrid, arătând spre sultană.

— Cel care e cu fata aia săltăreață e cumva *Alistair*? întrebă Su Yi, uitându-se mai atent.

— Crede-mă, mami, ignoră-i pur și simplu, îi șopti Alexandra stânjenită.

Cassandra decise că avea să fie mult mai distractiv să bage o strâmbă în toată povestea.

— Ei, *Koo Por*[1], aceea e noua prietenă a lui Alistair, spuse pe un ton răutăcios, în timp ce Alexandra îi arunca o privire exasperată.

---

1. „Soră a bunicului sau a bunicii" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Starleta din Hong Kong despre care-mi povesteai, Cassandra? Lăsați-o să intre – vreau s-o cunosc, spuse Su Yi.

Se întoarse spre doamna Lee Yong Chien cu o sclipire în ochi.

— Nepotul meu cel mic se vede cu o actriță de seriale siropoase din Hong Kong.

— O *actriță*? spuse doamna Lee cu o grimasă, în timp ce Alistair și Kitty erau lăsați să intre în foișor.

— *Ah Ma*, ți-o prezint pe logodnica mea, Kitty Pong, zise Alistair în cantoneză, cu îndrăzneală.

— Logodnica? Nu mi-a zis nimeni că te-ai logodit, spuse Su Yi, aruncându-i o privire surprinsă fiicei sale.

Alexandra nu îndrăzni s-o privească în ochi.

— Încântată de cunoștință, zise Kitty pe un ton de complezență, neinteresată câtuși de puțin de bunica lui Alistair.

Se întoarse spre sultană și făcu o reverență până-n pământ.

— Domnia Voastră, e o onoare să vă cunosc!

Cassandra se întoarse cu spatele, încercând să-și rețină râsul, în timp ce restul doamnelor îi aruncau priviri otrăvite lui Kitty.

— Stai așa, ești cumva mezina din *Multe lucruri minunate*? o întrebă brusc sultana.

— Da, ea e, răspunse Alistair mândru în locul ei.

— *Alamaaaak*, îmi place la nebunie serialul tău! exclamă sultana. Doamne, ești de-a dreptul maleee-fică! Spune-mi, n-ai murit *cu adevărat* luată de tsunamiul ăla, nu-i așa?

Kitty zâmbi larg.

— Nu vă spun, va trebui să așteptați sezonul următor. Înălțimea Voastră, aveți niște bijuterii superbe. Broșa aia cu diamant e veritabilă? E mai mare decât o minge de golf!

Sultana încuviință amuzată.

— Se numește Steaua din Malacca.

— Oooh, pot s-o ating, Alteță? întrebă Kitty.

Doamna Lee Yong Chien era gata să protesteze, dar sultana se aplecă înspre ea, binevoitoare.

— Dumnezeule, ia uite cât e de greu! oftă Kitty cuprinzând diamantul în palmă. Câte carate are?

— O sută optsprezece carate, răspunse sultana.

— Într-o zi, o să-mi iei unul exact la fel, nu-i așa? îi spuse Kitty lui Alistair, fără să se jeneze.

Celelalte doamne fură oripilate.

Sultana întinse mâna spre poșeta ei acoperită de giuvaieruri și scoase de-acolo o batistă de dantelă brodată.

— Vrei, te rog, să-mi dai un autograf? o rugă pe Kitty, nerăbdătoare.

— Măreția Voastră, cu mare plăcere! spuse Kitty, zâmbind larg.

Sultana se întoarse spre Shang Su Yi, care asistase la întreaga conversație cu un amestec de interes și buimăceală.

— Ea e logodnica nepotului tău? Minunat. Să mă invitați neapărat la nuntă!

Își scoase unul din cele trei inele uriașe cu diamant de pe mâna stângă și i-l întinse lui Kitty, sub privirile îngrozite ale doamnelor.

— Felicitări cu ocazia logodnei, acesta e pentru tine. *Taniah dan semoga kamu gembira selalu*[1].

*

Cu cât Nick și Rachel se îndepărtau mai mult de peluza principală, cu-atât mai diferit era peisajul din jurul lor. Acordurile ansamblului de coarde au fost înlocuite de păsări care scoteau triluri stranii, hipnotice, în timp ce pășeau pe o potecă umbrită de crengile răsfirate ale arborilor de Angsana bătrâni de două sute de ani.

— Îmi place la nebunie aici, parcă am fi pe o cu totul altă insulă, spuse Rachel, savurând umbra răcoroasă de sub coroana bogată a copacilor.

---

1. „Felicitări și cele mai calde urări" (în malaeză, în orig.) (n. a.).

— Şi mie îmi place aici. Suntem în cea mai veche parte a parcului, o zonă care e sacră pentru populaţia malaeziană, îi explică Nick încet. Ştii, pe când insula se numea Singapura şi făcea parte din străvechiul imperiu majapahit, au construit aici un altar dedicat ultimului lor rege.

— „Ultimul rege din Singapura." Sună ca un titlu de film. Ar trebui să scrii scenariul, remarcă Rachel.

— Ha! Cred c-aş atrage un public de vreo patru spectatori, răspunse Nick.

Ajunseră la un luminiş, unde, în faţă, se înălţa o construcţie de mici dimensiuni din perioada colonială, acoperită de muşchi.

— Ooh, ăsta e altarul? întrebă Rachel, cu voce scăzută.

— Nu, asta e poarta. Când au venit englezii în secolul al XIX-lea, au construit un fort aici, îi explică Nick în timp ce se apropiau de clădire şi de uşile solide de fier de sub arcadă.

Uşile erau larg deschise, lipite de peretele interior al clădirii ca un tunel, şi Nick trase una din uşile greoaie, dezvăluind o intrare îngustă, întunecoasă, tăiată în zidul gros de piatră şi, dincolo de ea, trepte care duceau pe acoperiş.

— Bun venit în ascunzătoarea mea, îi şopti Nick şi vocea lui reverberă pe scara îngustă.

— Putem să urcăm? Ne ţine? întrebă Rachel, studiind treptele care arătau ca şi cum nu mai trecuse nimeni pe-acolo de zeci de ani.

— Sigur. Veneam aici tot timpul, spuse Nick, urcând cu pas sprinţar treptele. Vino!

Rachel îl urmă precaută, având grijă să nu-şi atingă rochia imaculată de scara mizerabilă. Acoperişul era plin cu frunze proaspăt căzute, crengi noduroase şi rămăşiţele unui tun vechi.

— Mişto, nu-i aşa? La un moment dat, erau mai bine de şaizeci de tunuri aliniate pe meterezele fortului. Vino să vezi ceva! spuse Nick entuziasmat, de după colţ.

Rachel auzea în tonul lui glasul şcolarului de odinioară în căutare de aventuri. De-a lungul peretelui

dinspre sud, cineva scrijelise şiruri lungi, verticale, de ideograme chinezeşti, cu o nuanţă de maroniu-murdar.

— Scrise cu sânge, spuse Nick în şoaptă.

Rachel se uită uimită la ideograme.

— Nu reuşesc să le disting... sunt aproape şterse şi sunt în chineză veche. Ce crezi că s-a întâmplat aici?

— Obişnuiam să ţesem teorii despre asta. Cea pe care am propus-o eu e că vreun biet prizonier a fost legat în lanţuri şi lăsat să moară aici de soldaţii japonezi.

— Încep să mă treacă fiorii, zise Rachel, simţind c-o ia cu frig.

— Ei bine, ai vrut să-ţi arăt proverbiala „peşteră sacră". Ăsta e cel mai apropiat echivalent pe care ţi-l pot oferi. Obişnuiam să-mi aduc prietenele aici să ne giugiulim după şcoala de duminică. Aici m-am sărutat prima dată cu o fată, spuse Nick vesel.

— Evident. Nici n-aş putea să-mi imaginez o ascunzătoare mai romantică, spuse Rachel.

Nick o trase mai aproape. Ea crezu că era pe cale s-o sărute, dar expresia lui Nick păru să devină una gravă. Se gândea la cum arătase ea în dimineaţa aceea, în lumina care se revărsa prin vitralii şi-i juca în păr.

— Ştii ce mi-am zis când te-am văzut în biserică azi, stând alături de rudele mele?

Rachel simţi că inima începe să-i bată mai repede.

— Ă... ce?

Nick făcu o pauză, uitându-se în ochii ei.

— M-a năpădit sentimentul ăsta şi pur şi simplu am ştiut că...

Zgomotul unor paşi care urcau pe scară îi întrerupse brusc şi se desprinseră din îmbrăţişare. O fată foarte atrăgătoare, cu o tunsoare scurtă, *à la* Jean Seberg, apăru în capul scării, urmată greoi de un bărbat caucazian corpolent. Rachel recunoscu pe dată rochia Dries Van Noten pictată manual din atelierul lui Patric pe care o purta fata.

— Mandy! exclamă Nick surprins.

— Nico! răspunse fata zâmbind.

— Ce-i cu tine aici?

— Ce crezi că fac aici, iepuraş nătâng? Trebuia să fug de la recepţia aia *jalniiică*. Ai văzut ceainicul ăla oribil cât casa? Mai că m-aşteptam să înceapă să se mişte şi să cânte cu vocea Angelei Lansbury, zise ea întorcându-şi privirea spre Rachel.

„Minunat. Încă o fată din Singapore cu un accent britanic aristocratic", îşi zise Rachel.

— Ce-o fi în capul meu? îşi reveni Nick rapid. Rachel, ţi-o prezint pe Amanda Ling. Poate-ţi aminteşti că ai cunoscut-o pe mama ei, Jacqueline, deunăzi la *Ah Ma*.

Rachel zâmbi şi îi întinse mâna.

— Iar el este Zvi Goldberg, făcu Mandy prezentările la rândul ei.

Zvi îi salută cu un gest din cap, încercând încă să-şi regăsească suflul.

— Ei bine, am venit aici să-i arăt lui Zvi locul unde m-am sărutat prima dată cu un băiat. Şi, ce să vezi, Zvi, băiatul cu pricina e chiar aici, spuse Mandy, uitându-se ţintă la Nick.

Rachel se întoarse spre Nick, ridicând din sprânceană. Era roşu ca racul.

— Glumeşti! Aţi pus la cale o reuniune aici sau ceva de genul? glumi Zvi.

— Jur pe ce-am mai sfânt că nu. E doar o coincidenţă, declară Mandy.

— Aşa e, credeam că eşti foarte hotărâtă să nu vii la nuntă, spuse Nick.

— Ei bine, m-am răzgândit în ultimul moment. Mai ales că Zvi are un avion nou minunat care zboară ca vântul şi ca gândul – am făcut doar cincisprezece ore de la New York!

— Oh, şi tu locuieşti la New York? întrebă Rachel.

— Da. Cum, Nico n-a pomenit niciodată de mine? Nico, mă simt profund jignită, spuse Mandy, prefăcându-se revoltată.

Se întoarse spre Rachel cu un zâmbet suav.

— Am senzația că am un avantaj asupra ta, deoarece eu am auzit *o mulțime* de lucruri despre tine.

— Serios? întrebă Rachel, nereușind să-și ascundă surprinderea.

De ce nu-i pomenise Nick niciodată de această prietenă, de această fată superbă care, în mod inexplicabil, îi tot spunea *Nico*? Îl măsură din priviri pe Nick, dar el îi răspunse cu un zâmbet nevinovat, fără să bănuiască gândurile agasante care-i treceau prin cap.

— Ei bine, cred c-ar trebui să ne întoarcem la recepție, sugeră Mandy.

În timp ce coborau împreună scările, Mandy se opri brusc.

— Oh, uite, Nico! Nu-mi vine să cred – e tot aici!

Își lăsă degetele să alunece peste o porțiune de zid chiar în dreptul scării.

Rachel se chiorî la bucata de zid și văzu numele *Nico* și *Mandy* scrijelite în piatră, unite de simbolul pentru infinit.

6

Tyersall Park

*

SINGAPORE

Alexandra ieşi pe verandă unde se întâlni cu sora ei Victoria şi nora acesteia, Fiona, luând ceaiul cu mama lor. Victoria arăta destul de caraghios, cu un colier de diamante de culoarea coniacului atârnând lejer peste cămaşa ei cadrilată. Evident, mama împărţea din nou bijuterii, lucru pe care părea să-l facă mai des în ultimul timp.

„Am început să inventariez toate piesele din seif şi să le pun în casete cu numele voastre", o informase Su Yi pe Alexandra în timpul vizitei ei de anul trecut. „Aşa n-o să vă certaţi pe ele după moartea mea."

„Oricum n-o să ne certăm, mamă", insistase Alexandra.

„Asta spui acum. Dar uite ce s-a întâmplat cu familia lui madam Lim Boon Peck. Sau cu surorile Hu. Familii întregi dezbinate din cauza unor bijuterii. Şi nici măcar nu erau bijuterii de calitate!" oftase Su Yi.

Când Alexandra ajunse în dreptul mesei de fier forjat pe care erau înşirate *kueh lapis*[1] aromate şi tarte cu ananas, pe farfurii de porţelan celadon de

1. Cunoscută şi sub numele de „prăjitura cu o mie de straturi", această prăjitură sofisticată, cu mult unt şi zeci de foi subţiri aurii, se face prin coacerea

Longquan, Su Yi tocmai scotea un colier cu diamante și safire caboșon.

— Tata l-a adus pe-ăsta de la Shanghai în 1918, îi spuse Su Yi în cantoneză Fionei. Mama mi-a povestit că i-a aparținut unei mari ducese care a fugit din Rusia cu trans-siberianul, cu toate bijuteriile cusute în căptușeala hainei. Uite, probează-l.

Fiona își puse colierul la gât, iar una din doamnele de companie ale lui Su Yi o ajută să închidă încheietoarea delicată, ca pe vremuri. Cealaltă doamnă ținea o oglinjoară de mână și Fiona se uită cum îi venea. Chiar și în lumina palidă a după-amiezii târzii, safirele străluceau la gâtul ei.

— E superb, *Ah Ma*!

— Mi-a plăcut întotdeauna pentru că safirele sunt așa transparente – n-am văzut niciodată o asemenea nuanță de albastru, zise Su Yi.

Fiona îi întinse colierul și Su Yi îl strecură într-un săculeț de mătase galbenă înainte de a i-l înapoia.

— Neah, ar trebui să-l porți diseară la banchet.

— Oh, *Ah Ma*, nici nu se pune problema, începu Fiona.

— Ei na, *moh hak kei*[1], ți-l dăruiesc. Să i-l dai Kallistei când va mai crește, hotărî Su Yi.

Se întoarse spre Alexandra și o întrebă:

— Tu ai nevoie de ceva pentru diseară?

Alexandra clătină din cap.

— Mi-am luat șiragul cu trei rânduri de perle.

— Tot timpul porți perlele alea, se plânse Victoria, răsucindu-și diamantele pe deget, ca pe niște mărgele de jucărie.

— Îmi plac perlele mele. Pe deasupra, nu vreau să arăt ca femeile alea din familia Khoo. Ați văzut câte zorzoane aveau pe ele azi-dimineață? Erau ridicole.

---

separată a fiecărei foi de aluat. Extrem de laborioasă, dar foarte gustoasă (n. a.).

1. „Nu te formaliza" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

— Ăstora din neamul Khoo le place la nebunie să facă paradă, nu-i aşa? zise Victoria, râzând şi băgând în gură o tartă cu ananas.

— Ei, cui îi pasă? Tatăl lui Khoo Teck Fong se trage dintr-un sătuc din Sarawak – pentru mine va rămâne întotdeauna cel care cumpăra argintul vechi al mamei, zise Su Yi dispreţuitor. Apropo de podoabe, vreau să vorbim despre prietena lui Alistair – *starleta aceea.*

Alexandra tresări, pregătindu-se sufleteşte să fie făcută arşice.

— Da, mamă, sunt sigură c-ai fost la fel de şocată ca şi mine de cum s-a comportat astăzi.

— Ce tupeu a avut să accepte inelul ăla din partea sultanei! Ca să nu mai zic că a fost chiar penibil, începu Victoria.

Su Yi ridică mâna pentru a o opri.

— De ce nu mi-a zis nimeni că Alistair s-a logodit cu ea?

— S-a întâmplat abia acum câteva zile, spuse Alexandra pe un ton sumbru.

— Dar cine e? Din ce familie provine?

— Nu ştiu exact, spuse Alexandra.

— Cum e posibil să nu-i cunoşti familia, când fiul tău vrea s-o ia de soţie? întrebă Su Yi uluită. Uită-te la Fiona – ne ştim cu familia ei de câteva generaţii. Fiona, *tu* cunoşti familia fetei ăsteia?

Fiona se strâmbă, nefăcând nici un efort să-şi ascundă dispreţul.

— *Ah Ma,* am văzut-o prima dată acum două zile acasă la mătuşa Felicity.

— Cassandra mi-a zis că fata a apărut acasă la Felicity cu o rochie transparentă. E adevărat? întrebă Su Yi.

— Da, răspunseră cele trei femei la unison.

— *Tien, ah,*[1] ce se va alege de lumea asta?

Su Yi clătină din cap, sorbind încet din ceaşca de ceai.

---

1. „Cerule!" (în mandarină, în orig.) (n. a.).

— Evident fata n-a primit o educaţie bună, spuse Victoria.

— N-a primit nici un fel de educaţie. Nu e din Taiwan, deşi pretinde c-ar fi, şi cu siguranţă nu e din Hong Kong. Am auzit că e dintr-un sătuc izolat din nordul Chinei, spuse Fiona.

— Ţ-ţ-ţ, chinezii ăştia din nord sunt cei mai răi! pufni Victoria, ronţăind o felie de *kueh lapis*.

— Nu contează de unde e. Cel mai mic dintre nepoţii mei n-o să se însoare cu nu-ştiu-ce actriţă, mai ales cu una dintr-o familie dubioasă, zise Su Yi simplu. O să-i spui să rupă logodna imediat, adăugă ea, întorcându-se spre Alexandra.

— Tatăl lui a fost de acord să stea de vorbă cu el când ne întoarcem în Hong Kong.

— Nu cred că-i destul de repede, Alix. Fata trebuie trimisă la plimbare înainte să ne facă şi mai tare de ruşine. Pot să-mi şi imaginez cu ce-o să se îmbrace diseară la bal, interveni Victoria.

— Ei bine, cum rămâne cu Rachel, prietena lui Nicky? spuse Alexandra, încercând să schimbe vorba.

— Ce-i cu ea? întrebă Su Yi nedumerită.

— Nu-ţi faci griji şi-n privinţa ei? Vreau să zic, nici despre familia *ei* nu ştim nimic.

— Ei, acum, e doar o fată drăguţă cu care Nicky se distrează puţin, spuse Su Yi râzând, ca şi cum ideea că el s-ar putea căsători cu Rachel era prea absurdă.

— Mie nu mi se pare, o avertiză Alexandra.

— Aiureli. Nicky n-are nici o intenţie în privinţa fetei ăsteia, mi-a zis-o chiar el. Şi, în plus, n-ar face nimic fără aprobarea mea. Alistair trebuie pur şi simplu să facă ce-i spuneţi voi, declară Su Yi pe un ton categoric.

— Mamă, nu sunt sigură că e aşa simplu. Băiatul ăsta poate fi tare încăpăţânat. Am încercat să-l conving să pună capăt relaţiei acum câteva luni bune, dar..., începu Alexandra.

— Alix, de ce nu-l ameninţaţi pur şi simplu că nu-i mai daţi nici un ban? Că-i tăiaţi alocaţia sau ceva de genul ăsta, sugeră Victoria.

— *Alocaţia?* Nu primeşte nici un fel de alocaţie. Alistair nu e interesat de bani – se întreţine singur din colaborările lui la câte un film, aşa că face mereu cum vrea el.

— Ştii, Alistair n-o fi interesat de bani, dar pun pariu că parașuta este, obiectă Victoria. Alix, trebuie să-i spui cum stă treaba. S-o faci să priceapă că e imposibil să se mărite cu Alistair şi c-o să-l dezmoşteniţi dacă o face.

— Nici n-aş şti cum să încep, spuse Alexandra. Ce-ar fi să vorbeşti cu ea, Victoria? Te pricepi atât de bine la chestii de-astea.

— Eu? Dumnezeule, n-am de gând să schimb nici o vorbuliţă cu fata aia! declară Victoria.

— *Tien, ah,* nu sunteţi bune de nimic! gemu Su Yi.

Întorcându-se spre una din doamnele de companie, îi porunci:

— Sună-l pe Oliver T'sien. Spune-i să vină imediat.

*

În drum spre casă, după recepţie, Nick o asigurase pe Rachel că relaţia lui cu Mandy era istorie antică.

— Am avut o relaţie intermitentă până ce-am împlinit optsprezece ani şi-am plecat la Oxford. A fost o idilă adolescentină. Acum suntem doar prieteni vechi care se întâlnesc din când în când. Ştii, locuieşte la New York, dar ne vedem foarte rar – e mult prea ocupată să meargă la petreceri de fiţe cu tipul ăla, Zvi.

Cu toate astea, Rachel simţise o undă inconfundabilă de posesivitate din partea lui Mandy când erau la fort, ceea ce-o făcu să se întrebe dacă Mandy îl uitase cu adevărat pe Nick. Acum, în timp ce se îmbrăca pentru cel mai stilat eveniment la care fusese invitată vreodată, se întreba cum avea să arate în comparaţie cu Mandy şi cu toate celelalte femei extrem de elegante care gravitau în jurul lui Nick. Stătea

în faţa oglinzii măsurându-se din priviri. Avea părul prins într-un coc franţuzesc, fixat cu trei orhidee violet, şi purta o rochie albastru-intens cu umerii lăsaţi, drapată elegant pe şolduri, până deasupra genunchilor, de unde se desfăcea în falduri bogate de organza presărate cu perle minuscule de apă dulce. Aproape că nu se recunoştea.

Cineva bătu energic la uşă.

— Te-ai îmbrăcat? strigă Nick prin uşă.

— Da, intră!

Nick deschise uşa dormitorului şi rămase încremenit.

— Oooh! exclamă.

— Îţi place? întrebă Rachel.

— Arăţi splendid, spuse Nick, aproape şoptit.

— Florile astea arată caraghios?

— Deloc.

Nick se plimbă în jurul ei, admirând miile de perle care străluceau ca nişte stele îndepărtate.

— Îţi dau un aer deopotrivă elegant şi exotic.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi grozav, spuse Rachel, admirând aerul de dandy pe care-l avea Nick în smokingul cu revere grosgrain, care-i punea perfect în valoare papionul alb, imaculat.

— Gata să urci în caleaşcă? o întrebă Nick, luând-o de braţ ca un cavaler desăvârşit.

— Cred că da, spuse Rachel, expirând adânc.

Chiar când ieşeau din dormitor, micuţul Augustine Cheng venea în fugă pe hol.

— Hopa, mai încet, Augustine, o să-ţi rupi gâtul, zise Nick oprindu-l.

Băieţelul părea îngrozit.

— Ce s-a întâmplat, amice? îl întrebă Nick.

— Trebuie să mă ascund, spuse Augustine gâfâind.

— De ce?

— Mă caută tata. Am vărsat Fanta de portocale peste costumul lui cel nou.

— Oh, nu! exclamă Rachel, încercând să nu izbucnească în râs.

— A zis c-o să mă omoare, spuse băiatul tremurând, cu lacrimi în ochi.

— Oh, îi trece lui. Hai cu noi. O să am eu grijă să nu te omoare, spuse Nick râzând şi luându-l de mână.

Jos, Eddie se certa în cantoneză cu Ling Cheh, menajera principală, şi Nasi, servitoarea care coordona spălătoria, în timp ce Fiona stătea lângă el în rochia ei de seară gri-argintiu, cu o mină exasperată.

— Vă spun, tipul ăsta de material trebuie lăsat câteva ore la înmuiat dacă vreţi să iasă bine pata, îi explică fata de la spălătorie.

— Câteva ore? Dar la şapte şi jumătate trebuie să fim la bal. E o urgenţă, înţelegi? zbieră Eddie, uitându-se încruntat la femeie ca şi cum nu vorbeau aceeaşi limbă.

— Eddie, nu-i nevoie să ridici glasul. Înţelege ce spui, interveni Fiona.

— Câte spălătorese are bunică-mea? Trebuie să fiţi cel puţin zece! Să nu-mi spui că nu puteţi rezolva problema asta pe loc, i se plânse Eddie lui Ling Cheh.

— Eddieboy, chiar douăzeci dac-ar fi, e imposibil să fie gata în seara asta, insistă Ling Cheh.

— Dar eu cu ce mă-mbrac? Mi-am făcut costumul ăsta pe comandă, la Milano. Ştii cât m-a costat?

— Sunt sigură c-a fost foarte, foarte scump. Şi tocmai de-asta trebuie să-l tratăm cu grijă şi să lăsăm pata să iasă bine, spuse Ling Cheh, clătinând din cap. *Eddieboy era un monstru îngâmfat încă de când avea cinci ani.*

Eddie îşi ridică privirea spre scară şi îl văzu pe Augustine coborând cu Nick şi Rachel.

— MUCOSUL DRACULUI! zbieră.

— Eddie, controlează-te! îl dojeni Fiona.

— O să-i dau o lecţie pe care s-o ţină minte toată viaţa!

Furibund, Eddie se repezi pe scări.

— Eddie, încetează! zise Fiona, apucându-l de braţ.

— Îmi şifonezi cămaşa, Fi! se zburli Eddie. Aşa mamă, aşa fiu...

— Eddie, trebuie să te calmezi. Ia unul din celelalte două costume pe care le-ai adus, spuse Fiona, pe un ton moderat.

— Nu fi imbecilă! Le-am purtat deja pe amândouă în ultimele două seri. Aveam totul perfect pus la punct până să-şi bage nasul pramatia asta afurisită! Nu te mai ascunde, pramatie! Fii bărbat şi acceptă-ţi pedeapsa!

Eddie se smulse din mâinile nevestei sale şi se repezi la băiat cu mâna dreaptă întinsă spre el. Augustine scânci, pitindu-se după Nick.

— Eddie, doar n-ai de gând *cu adevărat* să-ţi loveşti băieţelul de şase ani pentru un accident nevinovat, nu? zise Nick pe un ton degajat.

— Nevinovat? Futu-i mama ei de treabă, a stricat totul! Schema vestimentară monocromatică pe care o plănuisem pentru toată familia e DISTRUSĂ din cauza lui!

— Şi tu ai stricat toată excursia asta pentru mine! exclamă brusc Fiona. M-am săturat la culme de toată chestia asta. La naiba, de ce e aşa de important să arătăm ca într-un portret de familie de fiecare dată când ieşim pe uşă? Pe cine încerci să impresionezi, de fapt? Pe fotografi? Pe cei care citesc *Hong Kong Tattle*? Chiar îţi pasă aşa mult de ei, că ai fi în stare să-ţi loveşti fiul pentru un accident pe care *l-ai provocat de fapt chiar tu* când ai ţipat la el pentru că nu poartă brâul potrivit?

— Dar, dar..., se bâlbâi Eddie.

Fiona se întoarse spre Nick, recăpătându-şi expresia calmă.

— Nick, ne luaţi pe mine şi pe copii cu maşina voastră la bal?

— Hm... dacă vreţi, zise Nick precaut, nedorind să-şi întărâte şi mai mult vărul.

— Bun. Nu vreau să fiu văzută cu un despot.

Fiona îl luă pe Augustine de mână şi începu să urce scările. Se opri o clipă când ajunse în dreptul lui Rachel.

— Arăţi superb în rochia asta. Dar ştii ce? Ţi-ar mai trebui ceva.

Îşi scoase colierul cu diamante şi safire pe care tocmai i-l dăruise Su Yi şi i-l puse la gât lui Rachel.

— Acum e perfect. Ţi-l împrumut în seara asta.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar tu ce-o să porţi? întrebă Rachel uimită.

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa mea, spuse Fiona, aruncându-i o privire aspră soţului ei. Eu n-o să port nici o bijuterie în seara asta. Sunt o Tung, n-am *nimic* de dovedit nimănui.

7

Pasir Panjang Road

*

SINGAPORE

— Nu-i lăsa niciodată pe tineri să-şi organizeze singuri nunta, pentru că uite cu ce te-alegi! vitupera doamna Lee Yong Chien către *Puan Sri* Mavis Oon.

Stăteau în mijlocul unui depozit imens din portul Keppel, împreună cu şapte sute de alte VIP-uri şi VVIP-uri, complet depăşite de formaţia cubaneză de pe scenă, în costumaţia caracteristică artiştilor de la Club Tropicana în anii de glorie. Persoanele ca doamna Lee erau obişnuite cu un singur gen de banchet chinezesc de nuntă – genul care avea loc în sala de bal a unui hotel de cinci stele. Un astfel de banchet includea ronţăitul de alune sărate cât aşteptai să înceapă cina cu paisprezece feluri de mâncare, statui de gheaţă care începeau să se topească, aranjamente florale extravagante, doamna cu pretenţii care se simţea invariabil jignită de masa îndepărtată la care fusese aşezată, intrarea miresei, maşina de fum care nu funcţiona ca lumea, intrarea miresei încă şi încă o dată, în cinci rochii diferite, de-a lungul întregii nopţi, copilul care începea să plângă pentru că se înecase cu o chifteluţă de peşte, zeci de discursuri ale unor politicieni, directori *ang mor* cu un rol simbolic şi diverşi oficiali de rang înalt care n-aveau nici o relaţie de rudenie cu mirii, tăierea tortului cu douăsprezece etaje, o amantă care făcea o scenă,

numărarea nu foarte subtilă a plicurilor cu bani de câte vreun văr[1], vedeta de pop cantonez adusă de la Hong Kong să zbiere un cântecel pop (o ocazie pentru cei mai în vârstă să stea pe îndelete la toaletă), împărţirea unor prăjiturele de nuntă cu glazură albă, în cutii de carton, oaspeţilor care plecau şi apoi *Yum seng!*[2] – toată distracţia se termina şi lumea dădea năvală în holul hotelului unde aştepta o jumătate de oră să le vină maşina şi şoferul prin traficul aglomerat.

În seara aceasta însă, n-aveau parte de nimic din toate astea. Aveau parte de un spaţiu industrial în care chelnerii serveau cocktailuri mojito şi o femeie cu părul negru, dat pe spate, îmbrăcată într-un costum alb bărbătesc, cânta din toţi rărunchii *Besame Mucho*. Uitându-se în jur, Rachel era amuzată de expresiile de nedumerire de pe chipurile oaspeţilor proaspăt sosiţi, înveşmântaţi în ţoalele cele mai ostentative.

— Femeile astea chiar au scos artileria în seara asta, nu-i aşa? îi şopti Rachel lui Nick, uitându-se la o femeie care purta o capă cu pene aurii.

— Aşa se pare! Cea care tocmai a trecut era cumva regina Nefertiti? glumi Nick.

— Tacă-ţi fleanca, Nicholas – aceea e Patsy Wang. E o celebritate mondenă din Hong Kong, renumită pentru stilul ei avangardist. Există zeci de bloguri care-i sunt dedicate, comentă Oliver.

— Cine e tipul ăla care e cu ea? Cel cu haina cu diamante, care arată ca şi cum s-ar fi dat cu fard pe la ochi? se interesă Rachel.

— Acela e soţul ei, Adam, şi chiar s-a *dat* cu fard, răspunse Oliver.

---

1. Tradiţia la nunţile chinezeşti este ca invitaţii să dea un dar în bani care să compenseze costul banchetului fastuos şi, de obicei, sarcina de a aduna şi a ţine socoteala acestor plicuri cu bani îi revine vreunui nefericit văr de-al doilea (n. a.).
2. Toastul tradiţional în Singapore, care literal înseamnă „Beţi tot" (n. a.).

— Sunt căsătoriți? *Pe bune?* întrebă Rachel, ridicând din sprânceană.

— Da, au chiar și trei copii. Trebuie să înțelegi, multor bărbați din Hong Kong le place să fie în pas cu moda – sunt dandy în cel mai adevărat sens al cuvântului. Felul lor extravagant de-a se îmbrăca nu e un indiciu al orientării lor sexuale.

— Fascinant, spuse Rachel.

— Poți întotdeauna să-i deosebești pe bărbații din Singapore de cei din Hong Kong, interveni Nick. Noi suntemăia îmbrăcați ca și cum încă n-am fi renunțat la uniformele de la școală, în timp ce ei arată mai curând ca...

— Ca și cum l-ar imita pe David Bowie, încheie Oliver în locul lui.

— Mulțam, Ollie. Eu aș fi zis Elton John, râse Nick.

Ca la un semnal, luminile din depozit scăzură în intensitate și ușile de marfă din spatele scenei începură să se ridice, dezvăluind un șir de feriboturi albe, grațioase, care așteptau în port. Făclii aprinse luminau drumul spre ponton și un șir de bărbați îmbrăcați în costume de marinari erau aliniați, gata să-i conducă pe oaspeți pe ambarcațiuni. Mulțimea aclamă încântată.

— S-a dezlegat misterul, comentă Oliver amuzat.

— Unde credeți că ne duc? întrebă Rachel.

— O să afli în curând, zise Nick, făcându-i cu ochiul.

În timp ce invitații se adunau pe ponton, Astrid făcu astfel încât să se urce pe vasul pe care erau o amestecătură de oaspeți străini, nu pe cel încărcat cu neamurile ei băgăcioase. Fusese deja întrebată de prea multe ori „Unde e Michael?" și se plictisise să repete ca papagalul noi variațiuni ale scuzei ei. Cum stătea sprijinită de balustrada de la pupa, uitându-se la valurile înspumate stârnite de feribotul care se desprindea de chei, simți o privire ațintită asupra ei. Se întoarse și dădu cu ochii de Charlie Wu, fostul ei iubit, aflat pe puntea superioară. Charlie se înroși tot când realiză că fusese surprins uitându-se la ea. Șovăi o clipă, apoi se hotărî să coboare.

— Nu ne-am mai văzut de mult, zise, încercând să pară nonşalant.

De fapt, trecuseră aproape zece ani din ziua fatidică în care Astrid îi aruncase un Frosty în faţa vechiului restaurant Wendy's de pe Orchard Road.

— Da, zise Astrid cu un zâmbet stânjenit.

Îl studie o clipă, spunându-şi că cei câţiva ani care trecuseră peste el îl schimbaseră în bine. Ochelarii aceia fără rame îl prindeau, trupul lui deşirat şi stângaci se mai împlinise şi cicatricele produse de acnee, cândva o pacoste, îi dădeau acum un aer distins, matur.

— Cum îţi merge? Te-ai mutat la Hong Kong acum câţiva ani, nu-i aşa?

— Nu pot să mă plâng. Sunt foarte ocupat cu munca, dar nu e valabil pentru toată lumea? reflectă Charlie.

— Ei bine, nu toată lumea deţine cea mai mare companie de tehnologie digitală din Asia. Nu ţi se spune mai nou Steve Jobs al Asiei?

— Mda, din păcate. E imposibil să fii la înălţimea modelului.

Charlie se uită din nou la ea, neştiind prea bine ce să spună. Arăta mai frumoasă ca oricând în rochia aceea chinezească galben-verzui. *E ciudat cât de stângaci te poţi simţi în preajma cuiva de care ai fost apropiat atâţia ani.*

— Am auzit că te-ai măritat cu un tip tare din cadrul armatei şi ai un băiat.

— Da, Cassian... are trei ani, răspunse Astrid, adăugând, pentru orice eventualitate – şi soţul meu lucrează în industria electronică, ca şi tine. A trebuit să plece în China pe neaşteptate să rezolve nu ştiu ce dezastru IT. Tu ai un băiat şi-o fată, nu-i aşa?

— Nu, două fete. Încă n-avem nici un băiat, spre dezamăgirea maică-mii. Dar fratele meu Rob are trei băieţi, ceea ce-o consolează deocamdată.

— Şi soţia ta? E şi ea aici în seara asta? întrebă Astrid.

— Nu, nu, sunt singurul reprezentant al familiei. Ştii, au invitat doar opt sute optzeci şi opt de oameni şi dacă nu eşti rudă, şef de stat sau membru al

vreunei familii regale, invitaţia nu includea şi partenerul de viaţă.

— Aşa deci? râse Astrid. *M-am purtat oribil cu Charlie. Nu merita să-l arunc aşa, dar toată lumea făcea presiuni asupra mea privind căsătoria cu fiul lui Wu Hao Lian pe vremea aia.*

Se lăsă o tăcere stingheră între ei, dar, din fericire, exclamaţiile de uimire ale grupului îi salvară. Feribotul se apropia rapid de una din insulele mai îndepărtate şi dinainte le apăru ceea ce părea a fi un palat de cleştar strălucind în mijlocul pădurii dese. Charlie şi Astrid se uitau uluiţi pe măsură ce li se înfăţişa întreaga complexitate a structurii.

Clădirea, asemănătoare unei catedrale, era alcătuită din acoperişuri trapezoidale de sticlă care păreau să fi fost integrate în pădurea tropicală. Unii copaci ţâşneau din panourile de sticlă, în timp ce alţii erau cuprinşi între geamurile înclinate. Terase în consolă de înălţimi diferite, îmbrăcate într-un hăţiş de plante tropicale căţărătoare şi flori, se intersectau cu structura principală. Întregul edificiu părea o variantă futuristă a Grădinilor suspendate din Babilon, iar pe promenada din port se aflau Colin şi Araminta, încadraţi de două coloane de travertin şi îmbrăcaţi în alb, făcându-le cu mâna oaspeţilor.

Astrid le aruncă o privire şi comentă cu o expresie foarte serioasă şi un accent latino-american:

— Bine aţi venit pe Fantasy Island!

Charlie izbucni în râs. Uitase de umorul ei bizar.

— Cred că aşa ajungi să cheltuieşti patruzeci de milioane pe o nuntă, remarcă Astrid sec.

— O, chestia asta costă mult mai mult de patruzeci de milioane, spuse Charlie.

Araminta, îmbrăcată într-o rochie albă plisată din şifon de mătase, cu bretele lungi din aur şi zale de diamante încrucişate peste corsaj, îşi întâmpină oaspeţii. Avea părul prins în vârful capului, într-o coafură complicată cu codiţe împletite, împodobită cu diamante, perle baroce şi piatra-lunii. Cu rochia fluturând în jurul ei în briza oceanului, părea o zeiţă etruscă. Lângă ea stătea Colin, într-un costum de in alb, parcă puţin obosit.

Uitându-se prin mulțime, Araminta îl întrebă:

— O vezi pe undeva pe verișoara ta Astrid?

— I-am văzut pe frații ei, dar pe ea n-am zărit-o încă, răspunse Colin.

— Anunță-mă dacă o zărești, trebuie să văd cu ce e îmbrăcată în seara asta!

— Am văzut-o coborând de pe al treilea feribot, o anunță Colin.

— *Alamak*, poartă o rochie chinezească! De ce nu și-o fi luat una din rochiile ei superbe haute couture? oftă Araminta.

— Cred că arată minunat, iar rochia aia probabil e cusută manual...

— Dar eu abia *aşteptam* să văd ce designer o să aleagă! Îmi dau atâta osteneală și ea nu face nici măcar un minim efort. Care naiba mai e rostul afurisitei ăsteia de nunți? se plânse Araminta.

Când coborâseră și oaspeții de pe ultimul feribot, fațada cristalină, iluminată, a sălii de bal se coloră brusc într-o nuanță intensă de fucsia. Acorduri tulburătoare de muzică New Age răsunau din pădure și copacii erau scăldați în lumină aurie. Încet, aproape pe nesimțite, corzi aurii coborâră din frunzișul des. Pe acestea erau înfășurați, ca într-un cocon, acrobați cu trupurile pictate în auriu.

— Oh Doamne, cred că sunt Cirque du Soleil! începură să murmure oaspeții entuziasmați.

Acrobații începură să se desfacă și să se rotească pe corzi la fel de ușor ca un lemur și mulțimea izbucni în aplauze frenetice.

Kitty țopăia ca un copil care n-are stare.

— Pari să te distrezi, spuse Oliver, strecurându-se lângă ea și observând că sânii ei nu păreau să salte natural în decolteul rochiei turcoaz de dantelă. Observă de asemenea că avea un strat subțire de sclipici pe piele. *Proastă combinație*, își zise.

— Îmi place la nebunie Cirque du Soleil! Am fost la toate reprezentațiile lor din Hong Kong. Acum, trebuie să-i am și eu la nunta mea.

— Dumnezeule, o să fie foarte scump, spuse Oliver, cu o uimire exagerată.

— Oh, Alistair are de unde, spuse Kitty degajat.

— Crezi? Nu ştiam că Alistair câştigă chiar *aşa* de bine în industria filmului.

— Ehe, nu crezi c-ai lui o să plătească pentru nuntă? spuse Kitty cu privirile aţintite asupra acrobaţilor pictaţi în auriu care tocmai începeau să formeze un arc uman.

— Glumeşti? continuă Oliver, coborându-şi glasul. Ai idee ce zgârcită e maică-sa?

— Serios?

— N-ai văzut apartamentul lor de pe Robinson Road?

— Hm... nu. N-am fost niciodată invitată.

— Probabil pentru că lui Alistair i-a fost prea ruşine să ţi-l arate. E un apartament cu trei dormitoare foarte modest. Alistair a trebuit să stea în aceeaşi cameră cu fratele lui până când a plecat la facultate. Le-am făcut o vizită în 1991 şi în baie erau covoraşe galbene cu flori. Şi, când am fost din nou pe la ei luna trecută, covoraşele erau tot acolo, doar că acum erau de-un galben murdar.

— Serios? întrebă Kitty nevenindu-i să creadă.

— Păi, uită-te la maică-sa. Crezi că poartă rochiile astea vechi din anii '80 dinadins? Le poartă ca să facă economie.

— Dar credeam că tatăl lui Alistair e un chirurg cardiolog celebru, spuse Kitty nedumerită.

Oliver făcu o pauză. Slavă Domnului că nu părea să fie la curent cu imensul portofoliu imobiliar al familiei Cheng.

— Ai idee cât de scumpe sunt asigurările contra malpraxisului mai nou? Doctorii nu câştigă atât de mulţi bani pe cât crezi. Ştii cât te costă să trimiţi trei copii la studii în străinătate? Eddie a fost la Cambridge, Cecilia a fost la UBC[1] şi Alistair – ei bine, ştii cât i-a luat lui până a absolvit Universitatea

1. University of British Columbia din Vancouver, pe care localnicii o numesc adesea „University of a Billion Chinese" (n. a.).

din Sydney. Soţii Cheng şi-au cheltuit aproape toate economiile pe educaţia copiilor.

— Habar n-aveam.

— Şi ştii cum e Malcolm. E un cantonez de modă veche – o să-i lase toţi banii care i-au mai rămas fiului cel mare.

Kitty nu mai zise nimic şi Oliver se rugă să nu fi exagerat prea tare.

— Dar, desigur, ştiu că pe tine nu te interesează lucrurile astea, adăugă. Eşti îndrăgostită şi n-ai cu adevărat nevoie de o reprezentaţie Cirque du Soleil la nuntă, nu-i aşa? Adică, o să vezi în fiecare dimineaţă chipul adorabil de căţeluş al lui Alistair pentru toată viaţa. Asta face cât tot aurul din lume, nu-i aşa?

8

Pulau Samsara

*

LÂNGĂ COASTA DE SUD A INSULEI SINGAPORE

La nouă fix, invitaţii la bal au fost conduşi în sala imensă înconjurată de pădurea tropicală. De-a lungul pereţilor de sud erau arcade care dădeau spre alcovuri asemănătoare unor grote, în timp ce peretele de nord era alcătuit dintr-o perdea de sticlă cu vedere spre o lagună artificială şi o cascadă spectaculoasă care se revărsa peste stânci acoperite de muşchi. De jur-împrejurul lagunei erau o mulţime de plante şi flori exotice care păreau să strălucească în culori iridescente.

— Au construit toate astea doar pentru banchet? întrebă Carol Tai uluită.

— Nu, *lah*! Alde Lee ăştia întotdeauna sunt cu gândul la afaceri – clădirea asta e piesa de rezistenţă a unei noi staţiuni eco de lux pe care o construiesc – o să-i spună Pulau Samsara, îi dezvălui soţul ei.

— Poftim, o să încerce să ne vândă nişte apartamente de lux după ce se serveşte tortul? întrebă Lorena Lim chicotind.

— Pot să-i dea ei un nume nou de fiţe, dar ştiu sigur că insula asta se numea *Pulau Hantu – Insula Fantomelor.* A fost una dintre insulele pe care soldaţii japonezi au dus toţi tinerii chinezi zdraveni şi i-au împuşcat în timpul celui de-al Doilea Război

Mondial. Insula asta e bântuită de fantomele celor care-au murit în timpul războiului, șopti Daisy Foo.

— *Alamak*, Daisy, dacă ai cu adevărat credință în Dumnezeu, nu poți să crezi în fantome și duhuri! o dojeni Carol.

— Ei bine, cum rămâne cu Sfântul Duh, Carol? Nu e și el un duh? replică Daisy.

*

La câteva minute după ce Rachel și Nick se așezaseră, începu să se servească cina cu o precizie ca la armată – un batalion de chelneri intră purtând tăvi cu capace strălucitoare.

Pe cartonașul cu meniul scria, cu litere în relief, că era *Consomé de scoici uriașe din Marea Sudului cu vapori de ginseng din Washington și ciuperci Shiitake*[1], dar Rachel nu prea știu ce să facă atunci când chelnerul cu mănuși albe de lângă ea luă capacul strălucitor de pe vasul din fața ei. Dinaintea ei se afla un bol a cărui suprafață era învelită într-un soi de bulă rozalie, ca o membrană, care tremura și fără s-o atingă.

— Ce trebuie să facem cu chestia asta? întrebă.

— Sparge-o pur și simplu, o încurajă Nick.

Rachel se uită la ea, chicotind.

— Mi-e frică! Am senzația c-o să țâșnească vreo creatură extraterestră din ea.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Mehmet, care stătea în dreapta ei.

— Nu, nu, mă descurc, spuse Rachel curajoasă.

O împunse cu furculița și bula se sparse pe dată, răspândind un miros înțepător de medicamente. Când membrana rozalie intră în contact cu supa, pe suprafața ei se înfiripă un model frumos, marmorat. Rachel văzu acum o scoică uriașă în mijlocul bolului și ciuperci

1. În rândul cunoscătorilor din Asia, ginsengul care provine din statul Washington e mai apreciat decât orice vine din China. Cine să-i înțeleagă? (n. a.).

Shiitake tăiate julien, așezate artistic în jurul ei ca niște raze de soare.

— Hmm. Deduc că bula a fost ginsengul, zise Mehmet. Întotdeauna o iei pe ghicite când ai de-a face cu bucătăria moleculară, cu-atât mai mult când e bucătărie moleculară eclectică din zona Pacificului. Mai zi-mi o dată, cum se numește geniul culinar?

— Nu-mi amintesc exact, dar se pare că a fost elevul lui Chan Yan-tak înainte de a-și face ucenicia la El Bulli, răspunse Nick. E foarte bună supa, într-adevăr, dar, după expresia maică-mii, văd că e gata să facă o criză.

La patru mese distanță de ei, Eleanor se făcea la fel de roșie ca boleroul cu mărgeluțe de coral pe care-l purta peste rochia ei de mătase Fortuny, plisată cu dichis, dar n-avea nimic de-a face cu supa. Era în stare de șoc de când o văzuse pe Rachel pe promenadă purtând colierul cu safire al Marii Ducese Zoya. Oare era posibil ca soacra ei cea cârcotașă să-i fi împrumutat colierul lui Rachel? Sau, și mai greu de închipuit, i-l *dăruise* lui Rachel? Ce farmece făcea Rachel la Tyersall Park?

— Ai de gând să-ți bei supa sau nu? o întrebă Philip, întrerupându-i firul gândurilor. Dacă n-o vrei tu, dă-mi-o mie înainte să se răcească.

— Mi-a pierit pofta de mâncare. Hai să facem schimb de locuri, trebuie să vorbesc o clipă cu sora ta.

Eleanor se așează în locul soțului ei și-i zâmbi suav Victoriei, care șușotea cu vărul ei Dickie.

— Ooh, Victoria, ar trebui să porți mai des bijuterii, îți stă foarte bine cu colierul ăsta cu diamante.

Victoriei îi veni să-și dea ochii peste cap. Eleanor nu-i făcuse niciodată un compliment, în treizeci de ani, și acum, când avea pietroaiele astea de prost-gust la gât, cumnata ei se entuziasmase brusc. Era ca toate celelalte fete din familia Sung, atât de vanitoase și materialiste.

— Da, nu e nostim? Mi le-a dat mămica. A fost binedispusă azi după nuntă și a cadorisit pe toată lumea cu grămezi de bijuterii.

— Ce drăguţ, zise Eleanor pe un ton nonşalant. Şi colierul acela pe care-l poartă Rachel Chu nu e colierul de safire al mămicii?

— Da, nu-i aşa că-i stă *splendid*? Aşa a zis şi mămica, zise Victoria zâmbind.

Ştia foarte bine că acel colier îi fusese dăruit Fionei, care i-l împrumutase lui Rachel (după acea scenă delicioasă de pe scări cu Eddie pe care Ling Cheh i-o reprodusese pe nerăsuflate), dar alesese să nu-i împărtăşească acest amănunt lui Eleanor. Era mult mai amuzant s-o vadă că-şi face sânge rău degeaba.

— *Alamak*, nu-ţi faci câtuşi de puţin griji în legătură cu Rachel? o întrebă Eleanor.

— Griji legat de ce? întrebă Victoria, ştiind foarte bine la ce se referea Eleanor.

— Ei bine, pentru început, legat de originea ei îndoielnică.

— Oh, zău aşa, Eleanor. Nu mai fi aşa demodată. Nimănui nu-i mai pasă de astfel de lucruri. Rachel e o persoană atât de educată şi cu picioarele pe pământ. Şi vorbeşte mandarina impecabil.

Se asigură că menţionase toate calităţile care-i lipseau lui Eleanor.

— Nu ştiam că vorbeşte mandarina impecabil, spuse Eleanor, din ce în ce mai îngrijorată.

— Da, e foarte cultă. Ştii, am avut o conversaţie fascinantă cu ea azi-dimineaţă legată de importanţa microîmprumuturilor în Africa Subsahariană. Ar trebui să zici mersi că Nick are o iubită ca ea şi nu una cheltuitoare ca Araminta Lee. Îţi imaginezi cum s-or simţi cei din familia Khoo acum, în mijlocul acestei jungle pline de ţânţari, mâncând chestiile astea extravagante? M-am săturat la culme de bucătăria asta chinezească *fusion*. Adică, pe meniu scrie că asta e *Raţă Pekin caramelizată cu molé de ciocolată*, dar arată mai curând a nuga cu arahide. Unde-i raţa, te întreb? Unde naiba e raţa?

— Mă scuzi o clipă? spuse Eleanor, ridicându-se brusc de la masă.

Absentă, Francesca era pe punctul să ia prima gură din porţia ei de *Taco hawaiian cu purcel de lapte şi trufe*, dar fu întreruptă de Eleanor.

— Vino cu mine imediat, te rog.

Eleanor o conduse în saloanele uriaşe, ca nişte peşteri, care înconjurau sala de festivităţi. Se trânti pe o canapea îmbrăcată în mohair alb, inspirând adânc. Francesca se aplecă îngrijorată asupra ei, în timp ce volanele de la rochia de bal de un portocaliu-aprins i se învolburau asemenea unor valuri înspumate.

— Te simţi bine, mătuşă Ellie? Arăţi ca şi cum ai avea un atac de panică.

— Cred că şi am unul. Trebuie să iau nişte Xanax. Poţi să-mi aduci puţină apă? Şi te rog stinge toate lumânările alea. Mirosul lor îmi dă o durere de cap.

Francesca se întoarse rapid cu un pahar cu apă. Eleanor înghiţi repede câteva pastile şi oftă.

— E mai rău decât am crezut. Mult mai rău.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut colierul de safire pe care-l poartă fata *aia*?

— Cum putea să-mi scape? Ieri purta o ţinută de la Ann Taylor Loft şi azi poartă o rochie Elie Saab *din sezonul următor* şi colierul ăla cu safire.

— E al soacrei mele. I-a aparţinut Marii Ducese Zoya de Sankt Petersburg şi acum i-a fost dat fetei ăleia. Mai mult, toată familia pare c-o adoră mai nou, până şi scorpia de cumnată-mea, zise Eleanor, aproape sufocându-se.

Francesca adoptă o expresie gravă.

— Nu-ţi face griji, mătuşă Ellie. Ţi-am promis c-o să mă ocup de problemă şi, după seara de azi, Rachel Chu o să-şi dorească să nu fi pus piciorul pe insulă!

*

După ce se servise al şaselea şi ultimul fel de mâncare, luminile din sală scăzură în intensitate şi se auzi o voce răsunătoare:

— Doamnelor şi domnilor, vă prezentăm un oaspete foarte special!

Formaţia se lansă în primele acorduri ale unei melodii şi peretele de sticlă din spatele scenei începu să se desfacă. Apa din lagună căpătă o nuanţă iridescentă de acvamarin, apoi se scurse complet, şi din mijlocul lagunei răsări, ca prin minune, o siluetă feminină. În timp ce păşea încet spre sala de bal, cineva strigă:

— Dumnezeule, e Tracy Kuan!

Vicepremierul Chinei, de obicei foarte serios, sări de pe scaun şi începu să aplaude ca un nebun, în timp ce toată lumea din sală se ridică şi începu să aclame.

— Cine-i persoana? întrebă Rachel, uluită de valul uriaş de entuziasm.

— E Tracy Kuan – e un fel de Barbra Streisand a Asiei. Oh, Doamne, de-acum pot să mor! exclamă Oliver cu vocea întretăiată de emoţie, gata să leşine.

— *Tracy Kuan mai trăieşte?* întrebă Cassandra Shang, întorcându-se uimită spre Jacqueline Ling. Trebuie să aibă cel puţin o sută trei ani şi arată de cel mult patruzeci! Ce Dumnezeu şi-o face?

— Foloseşte vomă de balenă din Noua Zeelandă. Face minuni pentru ten, îi răspunse Jacqueline foarte serioasă.

Tracy Kuan cânta melodia de referinţă a lui Dolly Parton, *I Will Always Love You*, alternând strofele în engleză cu cele în mandarină, în timp ce din laguna din spatele ei ţâşneau jeturi de apă, în ritm cu muzica. Colin o conduse pe Araminta pe ringul de dans şi dansară pe această baladă, acompaniaţi de exclamaţiile de admiraţie ale privitorilor. Când melodia se termină, toate suprafeţele de pe scenă se transformară brusc în panouri luminoase uriaşe, care proiectau secvenţe de videoclip cu stop-cadru, în timp ce Tracy Kuan începu să cânte melodia ei clasică dance *People Like Us*. Mulţimea aclamă încântată şi toată lumea se repezi pe ringul de dans.

Oliver o înşfăcă pe Cecilia Cheng de braţ şi zise:

— Ai ordin din partea bunicii tale să mă ajuţi. O să mă bag între Alistair şi Kitty şi tu trebuie să-i

distragi atenţia frăţiorului tău. N-am nevoie decât de un dans cu Kitty.

Kitty şi Alistair se frecau pătimaş unul de altul când îi întrerupseră Oliver şi Cecilia, iar Alistair se desprinse fără să vrea de Kitty. Cum putea să danseze languros cu propria lui soră?

— Te mişti cel mai bine pe ringul de dans, zbieră Oliver în urechea lui Kitty în timp ce Cecilia îl trăgea pe Alistair mai aproape de scenă.

— Am dansat ca dublură a lui Aaron Kwok. Aşa m-am lansat, zbieră Kitty ca răspuns, continuând să se bâţâie ca nebuna.

— Ştiu! Te-am recunoscut de cum te-am văzut deunăzi. În videoclipul lui Aaron Kwok purtai o perucă blondă platinată, răspunse Oliver, mânând-o abil spre un punct strategic de pe ringul de dans, fără ca ea să-şi dea seama.

— Ooh! Ai o memorie bună, spuse Kitty, simţindu-se flatată.

— Îmi amintesc de tine şi din celălalt videoclip.

— Oh, care?

— Acela cu fete care şi-o trag pe la spate, zise Oliver făcându-i complice cu ochiul.

Kitty nici măcar nu clipi.

— Oh, am auzit de videoclipul acela. Se pare că fata aceea seamănă foarte bine cu mine, îi strigă lui Oliver rânjind.

— Da, da, e sora ta geamănă. Nu-ţi face griji, Kitty, n-o să-ţi dezvălui secretul. Sunt un supravieţuitor, ca şi tine. Şi ştiu că nu ţi-ai muncit din greu fundul apetisant, literalmente aş zice, ca să sfârşeşti măritată cu un băietan din clasa mijlocie ceva mai înstărit, ca vărul meu.

— Te înşeli în privinţa mea, îl iubesc pe Alistair! protestă Kitty.

— Sigur că-l iubeşti. N-am zis că nu, replică Oliver, învârtind-o şi plasând-o chiar lângă Bernard Tai, care dansa cu Lauren Lee.

— Lauren Lee! Dumnezeule, nu te-am mai văzut de la târgul de artă de anul trecut de la Hong Kong.

Pe unde te-ai ascuns? exclamă Oliver, făcând schimb de partenere cu Bernard.

În timp ce Bernard începu să studieze decolteul generos al lui Kitty, Oliver îi şopti la ureche acesteia:

— Tatăl lui Bernard, *Dato'* Tai Toh Lui, are o avere de vreo patru miliarde de dolari. Şi el e unicul fiu.

Kitty continuă să danseze ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

*

Căutând un loc unde să scape de muzica asurzitoare, Astrid ieşi şi urcă pe una din terasele care dădeau spre o boltă de copaci. Charlie o observă ieşind din sală şi îi trebui toată voinţa de care era capabil ca să n-o urmărească. Era mult mai bine s-o admire de la distanţă, ca întotdeauna. Chiar şi când locuiau împreună la Londra, cel mai mult îi plăcea s-o privească fără o vorbă cum păşea dintr-o cameră în alta cu mersul ei inimitabil. Astrid fusese întotdeauna o prezenţă aparte, complet diferită de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată. Mai ales în seara asta, când cele mai elegante femei de pe tot cuprinsul Asiei se gătiseră ca să facă impresie şi erau acoperite de diamante, iar Astrid le întrecea pe toate apărând într-o rochie chinezească de o eleganţă desăvârşită şi purtând o pereche de cercei minunat de simpli cu calcedonii. Îşi dădea seama, după croială şi broderiile complicate cu pene de păun, că rochia era mai mult ca sigur vintage, cel mai probabil una din rochiile bunicii ei. La naiba, nu-l interesa ce-o să zică ea – trebuia s-o vadă din nou de aproape.

— Dă-mi voie să ghicesc: nu eşti un fan de-al lui Tracy Kuan? îl întrebă Astrid când îl văzu urcând scările spre terasă.

— Nu când n-am cu cine dansa.

Astrid zâmbi.

— Aş dansa cu tine, dar ştii că atât le-ar trebui ziariştilor.

— He, he, am apărea noi în locul mirilor pe prima pagină a ziarelor mâine, nu-i așa? râse Charlie.

— Spune-mi, Charlie, pe vremea noastră, eram și noi ca Araminta și Colin? îl întrebă Astrid oftând și scrutând din priviri portul cu șirul de coloane grecești, arătând ca piese de recuzită stinghere, rămase de la filmările pentru *Cleopatra*.

— Mi-ar plăcea să cred că nu. Vreau să zic că puștii din ziua de azi... cheltuiesc banii la un cu totul alt nivel.

— Cheltuiesc banii lui *Ah Gong*[1], cum e vorba aia, glumi Astrid.

— Da. Dar măcar noi ne simțeam un pic vinovați când o făceam. Și cred că pe vremea aia, când locuiam la Londra, cumpăram lucruri care chiar ne plăceau, nu lucruri cu care să ne fălim, spuse Charlie, dus pe gânduri.

— Nimeni din Singapore nu auzise pe-atunci de Martin Margiela, râse Astrid.

— E o lume nouă, Astrid, oftă Charlie.

— Ei bine, sper ca Araminta și Colin să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe, spuse Astrid melancolic.

Rămaseră tăcuți o clipă, savurând foșnetul liniștitor al frunzelor care se împletea cu sunetul înfundat de bas venind dinspre sală. Deodată relativa liniște fu spulberată când tinerii petrecăreți ai Asiei se revărsară în perimetrul central într-o conga gălăgioasă condusă de neobosita Tracy Kuan cântând cea mai bună versiune a ei la *Love Shack* al celor de la B-52.

— Nu pot să te mint, Astrid. Soția mea a fost invitată în seara asta, dar nu e aici pentru că trăim separat. Nu mai stăm împreună de mai bine de doi ani, spuse Charlie deasupra zarvei, trântindu-se pe una din banchetele Lucite.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Astrid, șocată de sinceritatea lui. Ei bine, dacă te consolează cu

1. „Bunic" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

ceva, soţul meu nu e plecat într-o călătorie de afaceri, de fapt. E în Hong Kong cu amanta lui, exclamă, până să se poată cenzura.

Charlie se uită la ea surprins.

— Amanta? Cum ar putea un om cu mintea întreagă să te înşele pe *tine*?

— Asta m-am întrebat şi eu toată noaptea. Toată săptămâna, de fapt. Bănuiam de câteva luni că mă înşală, dar a recunoscut în sfârşit acum o săptămână şi-apoi a plecat de acasă.

— S-a mutat la Hong Kong?

— Nu, nu cred. De fapt, ce tot spun? Habar n-am. Cred că amanta lui locuieşte acolo şi cred că s-a dus acolo tocmai în weekendul ăsta, ca să-mi facă în ciudă. Era singurul weekend în care absenţa lui avea să fie cu siguranţă observată.

— Ticălosul!

— Şi asta nu e tot. Cred că are un copil cu femeia aia, spuse Astrid mâhnită.

Charlie se uită la ea şocat.

— *Crezi?* Sau ştii sigur?

— Nu ştiu de fapt, Charlie. Sunt atâtea lucruri legate de aventura asta pe care nu le pricep deloc.

— Atunci de ce nu te duci şi tu la Hong Kong să afli?

— Cum aş putea? N-am cum să dau fuga la Hong Kong pe cont propriu ca să văd ce face. Ştii cum e – oriunde aş sta, inevitabil mă va recunoaşte cineva şi o să se ducă vorba, spuse Astrid, resemnată în faţa sorţii.

— Ei bine, ce-ar fi să aflăm împreună?

— Cum adică?

— Adică o să-mi sun chiar acum pilotul să încarce rezervorul avionului şi putem să ajungem în Hong Kong în trei ore. Lasă-mă să te ajut. Poţi să stai la mine şi n-o să ştie nimeni că eşti în Hong Kong. Nu e un motiv de fericire, dar, după ce fratele meu a fost răpit acum opt ani, am contactele celor mai buni detectivi particulari din oraş. Hai să aflăm cum stă treaba.

— Oh, Charlie, nu pot să plec pur şi simplu în mijlocul petrecerii.

— De ce naiba n-ai putea? Nu te văd acolo dând din fund pe ritm de conga.

*

Colin şi Nick stăteau lângă unul din alcovuri, privindu-l pe Peter Lee care-şi învârtea fiica pe ringul de dans.

— Parcă tot nu-mi vine să cred că m-am însurat cu fata asta azi, Nicky. Toată ziua a trecut ca un vârtej, spuse Colin pe un ton obosit, oftând.

— Da, a fost o experienţă oarecum ireală, recunoscu Nick.

— Ei bine, mă bucur că mi-ai fost alături în nebunia asta. Ştiu că ţi-am dat bătăi de cap în ultimele zile.

— Hei, nu asta fac prietenii? spuse Nick vesel, cuprinzându-l cu braţul după umeri.

N-avea de gând să-l lase pe Colin să se întristeze în noaptea nunţii lui.

— O să-ţi fac favorul de a *nu* te întreba când o să-ţi vină şi ţie rândul, deşi trebuie să-ţi spun că Rachel arată spectaculos în seara asta, zise Colin, uitându-se la Rachel care făcea piruete pe ringul de dans cu Mehmet.

— Nu-i aşa? rânji Nick.

— În locul tău, i-aş întrerupe. Ştii cât de periculos e prietenul nostru turc, mai ales că dansează tango mai bine ca un jucător de polo argentinian, îl avertiză Colin.

— Oh, Mehmet mi-a mărturisit deja că, după părerea lui, Rachel are cele mai sexy picioare din lume, râse Nick. Ştii că se spune că nunţile sunt molipsitoare. Cred c-am luat şi eu microbul azi, văzându-vă pe tine şi pe Araminta în timpul ceremoniei.

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? întrebă Colin, înviorându-se.

— Cred că da, Colin. Cred că sunt în sfârşit pregătit s-o cer pe Rachel în căsătorie.

— Păi, grăbeşte-te, *lah*! exclamă Colin, bătându-l pe spate. Araminta mi-a zis deja că are de gând să rămână însărcinată în luna de miere, aşa că trebuie să ne prinzi din urmă. Mă bazez pe puştiul tău să-l interneze pe-al meu la dezintoxicare!

*

Era aproape miezul nopţii şi, în timp ce invitaţii mai în vârstă se instalaseră comod pe terasele care dădeau spre promenadă, sorbindu-şi coniacul Rémi Martin sau ceaiul negru afumat lapsang souchong, Rachel stătea cu cele câteva fete rămase în sala de banchet, povestind cu Sophie Khoo. Lauren Lee şi Mandy Lin stăteau de vorbă câteva scaune mai încolo când Francesca se apropie sprinţar de masă.

— Nu-i aşa că meniul a fost o dezamăgire? Cuibul ăla de pasăre semifreddo de la sfârşit... De ce-ai pasa cuibul de pasăre? Secretul unei prăjituri cuib de pasăre e textura şi imbecilul ăla de bucătar a transformat-o într-o chestie vâscoasă şi semiînghe-ţată, se plânse Francesca. Ar trebui să mergem cu toţii să mâncăm ceva după focul de artificii.

— Ce-ar fi să mergem chiar acum? propuse Lauren.

— Nu, trebuie să stăm pentru focul de artificii! Araminta mi-a spus, confidenţial, că de data asta Cai Guo-Qiang a conceput un spectacol pirotehnic încă şi mai spectaculos decât cel pe care l-a creat pentru Jocurile Olimpice de le Beijing. Dar o să luăm primul feribot de îndată ce se termină spectacolul. Acum, unde să mergem?

— Nu mai ştiu care sunt locurile din Singapore. Dac-aş fi în Sydney acum, eu m-aş duce la BBQ King să iau o gustare nocturnă, spuse Sophie.

— Ooooh! BBQ King! Îmi place la nebunie locul ăla! Cred c-au cel mai bun *siew ngarp*[1] din lume! exclamă Lauren.

---

1. „Friptură de raţă" (în cantoneză, în orig.) (n. tr.).

— Vai de mine, la BBQ King totul înoată în grăsime. Toată lumea ştie că cea mai bună friptură de raţă din lume o mănânci la Four Seasons în Londra! o contrazise Mandy.

— Sunt de acord cu Lauren, cred că BBQ câştigă detaşat, spuse Francesca.

— Nu, eu zic că la ei friptura de raţă e prea grasă. Raţa de la Four Seasons e *pefectă*, pentru că sunt raţe crescute la ferma lor organică. Nico ar fi de acord cu mine – mergeam acolo *tot* timpul, adăugă Mandy emfatic.

— De ce-i spui lui Nick „Nico"? întrebă Rachel întorcându-se spre Mandy, neputând să-şi reţină curiozitatea.

— Oh, când eram adolescenţi, am petrecut o vară împreună în Capri. Mătuşa lui, Catherine, cea din Thailanda, şi-a cumpărat o vilă acolo. Mergeam tot timpul după soare – începeam dimineaţa cu o repriză de plajă în apropierea stâncilor Faraglioni, mergeam să înotăm în Grotta Verde după prânz şi încheiau pe plaja Il Faro la apusul soarelui. Ne-am bronzat aşa tare şi lui Nicky îi crescuse aşa tare părul, încât arăta aproape ca un italian! Atunci puştii italieni cu care ne împrieteniserăm au început să-i spună *Nico* şi eu eram *Mandi* a lui. Oooh, a fost o perioadă *superbă*!

— Aşa s-ar zice, spuse Rachel degajat, ignorând tentativa vădită a lui Mandy de-a o face geloasă şi reluându-şi conversaţia cu Sophie.

Francesca se aplecă înspre Mandy şi-i şopti la ureche:

— Zău aşa, Mandy, eu una aş fi putut să storc mult mai bine povestea aia. Mama ta are dreptate – te-ai înmuiat de când stai la New York.

— Du-te naibii, Francesca. Nu te văd descurcându-te mai bine, răspunse Mandy printre dinţii încleştaţi, ridicându-se de la masă.

Se săturase de presiunile din toate părţile şi-şi dorea să nu fi acceptat în veci să se întoarcă. Fetele îşi ridicară privirea când ieşi ca uraganul.

Francesca dădu încet din cap şi-i aruncă o privire lui Rachel.

— Biata Mandy, e tare zbuciumată. Nici ea nu mai ştie ce vrea. Vreau să zic, aia a fost o tentativă patetică de a stârni gelozie, nu-i aşa?

Pentru prima dată, Rachel trebui să-i dea dreptate Francescăi.

— Nu i-a ieşit şi nu înţeleg de ce tot încearcă să mă facă geloasă. Vreau să zic, de ce mi-ar păsa de ce făceau ea şi Nick când erau adolescenţi?

Francesca izbucni în râs.

— Stai aşa, ai crezut că încerca să te facă geloasă pe *tine*?

— Hm... nu asta făcea?

— Nu, scumpo, nici nu te băga în seamă pe tine. Încerca să mă facă geloasă pe *mine*.

— Pe tine? întrebă Rachel intrigată.

Francesca rânji.

— Desigur. De-asta a pomenit toată povestea cu Capri – am fost şi eu acolo în vara aia, ştii. Mandy n-a reuşit niciodată să uite cât de atras era Nick de mine când am făcut-o în trei.

Rachel simţi că-i ia faţa foc. Vru să fugă de-acolo, dar părea că e ţintuită locului.

Sophie şi Lauren se uitau lung la Francesca, cu gura căscată.

Francesca o privi drept în ochi pe Rachel şi continuă pe un ton nonşalant:

— Oh, mai face Nick faza aia cu dosul limbii? Lui Mandy i-a fost prea ruşine să-l lase s-o sărute jos, dar, Dumnezeule, pe mine mă făcea *ore întregi* acolo.

Chiar în clipa aceea, Nick intră în sală.

— Aici eraţi! Ce-i cu voi încremenite ca nişte statui? Trebuie să înceapă focul de artificii!

9

Conduit Road nr. 99

*

HONG KONG

Bătrâna *amah* deschise uşa şi zâmbi larg.

— Vai de mine, Astrid Leong! Chiar tu eşti? exclamă în cantoneză.

— Da, Ah Chee, Astrid va fi musafira noastră câteva zile. Nu spune, te rog, nimănui. Şi nu le spune celorlalte fete cine e – nu vreau să umble cu vorba la cameristele mamei. Trebuie să rămână *strict secret*, OK? decretă Charlie.

— Da, da, sigur, Charlieboy, acum du-te şi spală-te pe mâini, spuse Ah Chee deloc impresionată, continuând să se entuziasmeze de prezenţa lui Astrid. Vai de mine, tot frumoasă eşti, te-am visat de multe ori de-a lungul anilor! Trebuie că sunteţi tare obosiţi şi lihniţi de foame – e trecut de trei dimineaţa. Mă duc să-l trezesc pe bucătar să vă facă ceva de mâncare. Nişte orez cu pui, poate?

— Nu e nevoie, Ah Chee. Venim de la o nuntă, spuse Astrid zâmbind.

Nu-i venea să creadă că doica din copilărie a lui Charlie avea încă grijă de el, după atâţia ani.

— Ei bine, mă duc să vă pregătesc nişte lapte cald cu miere. Sau vrei mai bine o ciocolată caldă? Lui Charlie îi place să bea ciocolată caldă când stă până târziu, zise Ah Chee, pornind-o zorită spre bucătărie.

— Ah Chee e de neoprit, nu-i aşa? zise Astrid râzând. Mă bucur foarte mult că stă în continuare cu tine.

— Nu vrea să plece! exclamă Charlie exasperat. I-am făcut casă în China – la naiba, le-am făcut case tuturor neamurilor ei, am cumpărat o antenă satelit pentru tot satul, toate cele, crezând că va dori să se întoarcă în China după o viaţă de muncă. Dar cred că e mult mai fericită aici, dând ordine cameristelor.

— E foarte drăguţ din partea ta că ai grijă de ea, spuse Astrid.

Trecură într-o cameră de zi imensă care părea o aripă dintr-un muzeu de artă modernă, cu un şir de sculpturi din bronz aşezate ca nişte santinele dinaintea ferestrelor cât peretele.

— De când colecţionezi sculpturi de Brâncuşi? îl întrebă surprinsă.

— De când mi-ai făcut cunoştinţă cu opera lui. Nu mai ţii minte expoziţia aia de la Centrul Pompidou la care m-ai târât?

— Doamne, aproape c-am uitat, spuse Astrid, admirând liniile minimaliste ale uneia din păsările măiestre ale lui Brâncuşi.

— Soţia mea, Isabel, e înnebunită după decoraţiunile în stil provensal, aşa că-mi detestă sculpturile. Abia când m-am mutat aici au văzut din nou lumina zilei. Am transformat apartamentul ăsta într-un soi de refugiu pentru colecţia mea de artă. Isabel şi fetele stau în casa noastră de pe Peak, iar eu stau aici în Mid-Levels. Îmi place pentru că ies pur şi simplu pe uşă, iau scara rulantă până în Central[1] şi ajung la birou în zece minute. Îmi cer scuze că e puţin cam înghesuit, e doar un duplex mic.

— Arată superb, Charlie, şi e mult mai mare decât apartamentul meu.

— Glumeşti, nu?

1. Principalul district financiar din Hong Kong (n. tr.).

— Nu, nu glumesc. Stau într-un apartament cu trei dormitoare pe Clemenceau Avenue. Știi blocul ăla din anii '80 aflat vizavi de Istana?

— De ce naiba stai în dărăpănătura aia?

— E o poveste lungă. Pe scurt, Michael n-a vrut să se simtă îndatorat față de tata. Așa c-am acceptat să locuiesc într-un apartament pe care și l-a putut permite.

— Bănuiesc că e ceva admirabil, deși nu-mi imaginez cum a putut să te oblige să locuiești într-o cutie de chibrituri de dragul mândriei lui, se zbârli Charlie.

— Oh, m-am obișnuit. Și poziția e foarte la îndemână, ca și aici, spuse Astrid.

Charlie nu putu să nu se întrebe ce fel de viață dusese Astrid de când se măritase cu imbecilul ăla.

— Hai să te conduc în cameră, spuse Charlie.

Urcară scara elegantă din metal șlefuit și o conduse într-un dormitor mare, decorat minimalist, cu pereții îmbrăcați în velur bej și lenjerie gri de flanel. Singurul obiect decorativ era o fotografie cu ramă argintie aflată pe noptieră, care reprezenta două fete.

— E dormitorul tău? îl întrebă Astrid.

— Da. Nu-ți face griji. Eu o să dorm în camera fiicelor mele, adăugă imediat Charlie.

— Nu te prosti! O să stau eu în camera fetelor, nu vreau să te oblig să renunți la camera ta pentru mine, începu Astrid.

— Nu, nu, insist. O să te simți mult mai bine aici. Încearcă să dormi un pic, spuse Charlie, închizând încet ușa fără să-i mai lase răgaz să protesteze.

Astrid se schimbă și se întinse în pat. Se întoarse pe o parte și se uită pe fereastra cât peretele care oferea o vedere perfectă a orașului. Clădirile erau îndesate una într-alta în această zonă, cocoțate abrupt pe panta muntelui, sfidând relieful. Își aminti cum, atunci când vizitase prima dată Hong Kongul, în copilărie, mătușa ei Alix îi explicase că *feng shui*-ul orașului era foarte bun, pentru că, oriunde ai fi stat, muntele cu dragon era întotdeauna în spatele tău

și oceanul era întotdeauna în față. Chiar și la această oră târzie, orașul era o beție de lumini, cu nenumărați zgârie-nori iluminați într-o varietate de culori. Încercă să adoarmă, dar era prea agitată după ultimele câteva ore – plecase pe furiș de la nuntă tocmai când începea focul de artificii, dăduse fuga acasă să-și ia câteva lucruri și acum se afla în dormitorul lui Charlie Wu, băiatul căruia îi frânsese inima. Băiatul care, culmea, îi dezvăluise un alt mod de viață.

PARIS, 1995

Astrid sări pe patul uriaș de la Hotelul George V, cufundându-se în salteaua moale de puf.

— Mmmm... trebuie să te întîlnzi, Charlie. Ăsta e cel mai minunat pat în care am dormit vreodată! De ce n-avem paturi ca astea la Calthorpe? Ar trebui să avem, saltelele cu ghemuri de-acolo probabil n-au mai fost schimbate din epoca elisabetană.

— Astrid, putem să lenevim în pat mai târziu, *lah*. Avem doar trei ore la dispoziție până se închid magazinele! Haide, leneșo, n-ai dormit destul în tren? o îmbie Charlie.

De-abia aștepta să-i arate lui Astrid orașul pe care ajunsese să-l știe ca-n palmă. Mama și surorile lui descoperiseră lumea modei de lux în deceniul care trecuse de când tatăl lui își listase compania de tehnologie la Bursă, ceea ce-i purtase aproape peste noapte pe ai lui de la câteva sute de milioane la o avere de ordinul miliardelor. La început, înainte să înceapă să circule cu avioane private, tatăl lui avea obiceiul să cumpere toate locurile de la clasa I la Singapore Airlines și întreaga familie făcea turul capitalelor europene – stăteau la marile hoteluri, mâncau la restaurantele cu cele mai multe stele Michelin și făceau cumpărături după pofta inimii. Din copilărie, Charlie învățase să facă diferența între un ceas Buccellati și unul Boucheron și abia aștepta să-i dezvăluie această lume lui Astrid. Știa că – în ciuda originii ei aristocratice – Astrid crescuse ca

la mânăstire. Familia Leong nu lua masa la restaurante scumpe, mâncau acasă ce le găteau bucătarii familiei. Nu erau adepții hainelor de firmă, preferând să-și facă toate hainele la croitorul familiei. Charlie avea senzația că Astrid fusese crescută într-un mediu prea sufocant – toată viața fusese tratată ca o floare de seră, când ea era de fapt o floare sălbatică, căreia nu i se dăduse niciodată voie să se deschidă complet. Acum, c-aveau optsprezece ani și locuiau împreună la Londra, scăpaseră în sfârșit de restricțiile familiei și avea s-o gătească precum o prințesă, așa cum era, și ea avea să fie a lui pe veci.

Charlie o conduse pe Astrid direct în Marais, un cartier pe care-l descoperise de unul singur după ce se plictisise să se țină după ai lui, care mergeau mereu la aceleași magazine într-un perimetru de trei străzi din jurul Hotelului George V.

În timp ce mergeau agale pe rue Vieille du Temple, Astrid exclamă entuziasmată:

— Vai, e tare plăcut pe-aici! Mult mai îmbietor decât bulevardele alea largi din al optulea arondisment.

— E un magazin anume pe care l-am descoperit întâmplător ultima dată când am fost pe-aici... era așa de fain. Te și văd purtând toate creațiile acestui designer, un tunisian mărunțel. Să vedem, pe ce stradă era oare? mormăi Charlie pentru sine.

După ce cotiră de mai multe ori, ajunseră la magazinașul pe care voia să i-l arate lui Astrid. Vitrinele erau opace, nelăsând să se întrezărească nici una din comorile dinlăuntru.

— Ce-ar fi să intri tu prima și vin și eu într-o clipă? Vreau să mă opresc la o farmacie vizavi să văd dacă au baterii pentru aparatul foto, propuse Charlie.

Astrid păși înăuntru și se trezi purtată într-un univers paralel. Într-o încăpere cu tavane negre, pereți de obsidian și podele de beton turnat, de un cafeniu-închis, în care răsunau acorduri tânguitoare de fado. Din pereți ieșeau cârlige industriale minimaliste

şi hainele erau drapate cu dichis ca nişte sculpturi, luminate de lămpi cu halogen. O vânzătoare cu o coamă de păr roşu, ciufulit, îşi ridică pentru o clipă privirea din spatele biroului oval de sticlă susţinut de colţi de elefant, apoi se reîntoarse la revista mare pe care o răsfoia, pufăind mai departe din ţigară. După câteva minute, când Astrid nu părea c-ar avea de gând să plece, o întrebă pe un ton arogant:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Oh, nu, doar mă uitam. Mulţumesc, răspunse Astrid în franceza ei şcolărească.

Continuă să se învârtă prin magazin şi observă o scară care ducea cu un nivel mai jos.

— Mai aveţi şi jos haine? întrebă.

— Desigur, răspunse vânzătoarea cu vocea ei aspră, ridicându-se fără chef de la birou şi urmând-o pe Astrid jos.

La nivelul inferior era o încăpere în care stăteau aliniate dulăpioare strălucitoare de culoarea coralului în care, din nou, erau expuse artistic doar câte un articol de îmbrăcăminte sau două. Astrid văzu o rochie frumoasă de ocazie cu spatele confecţionat din zale argintii şi se uită după o etichetă cu numărul.

— Ce mărime e rochia aceasta? o întrebă pe femeia care o pândea ca un hultan.

— E *couture*. Înţelegeţi? Totul se face pe comandă, răspunse femeia ca şi cum făcea o glumă, fluturând din mâna în care ţinea ţigara şi împrăştiind scrum peste tot.

— Atunci cât m-ar costa să mi-o faceţi pe măsura mea? întrebă Astrid.

Vânzătoarea o măsură rapid din priviri. Asiaticii foarte rar puneau piciorul în magazin – de obicei se mulţumeau cu magazinele designerilor de pe rue du Faubourg-Saint-Honoré sau avenue Montaigne, unde puteau să inspire parfumuri de la Chanel şi Dior cât pofteau, nefericiţii de ei. Colecţia lui *Monsieur* era de avangardă şi era apreciată doar de cele mai elegante pariziene, new-yorkeze şi câteva cliente

belgiene. Clar, şcolăriţa asta cu pulover pescăresc pe gât, pantaloni bej de pânză şi espadrile nu ştia cu cine are de-a face.

— Uite ce e, *chérie,* totul e *très, très cher*. Şi durează cinci luni până la livrare. Chiar vrei să ştii cât costă? întrebă, trăgând cu sete din ţigară.

— Oh, bănuiesc că nu, spuse Astrid blajin.

În mod vădit dama n-avea de gând s-o ajute. Urcă scara şi o luă glonţ spre uşă, gata să se ciocnească de Charlie.

— Aşa repede? Nu ţi-au plăcut hainele? o întrebă el.

— Ba da. Dar doamna de-aici pare că nu vrea să-mi vândă nimic, aşa că să nu mai pierdem vremea, spuse Astrid.

— Stai aşa, cum adică nu vrea să-ţi vândă nimic? încercă să înţeleagă Charlie. Te-a tratat de sus?

— Mm-hm.

— Hai din nou înăuntru! exclamă Charlie indignat.

— Charlie, hai să mergem pur şi simplu la următorul magazin de pe lista ta.

— Astrid, uneori nu-mi vine să cred că eşti fiica lui Harry Leong. Tatăl tău a cumpărat cel mai exclusivist hotel din Londra atunci când directorul de-acolo a fost măgar cu maică-ta, pentru Dumnezeu! Trebuie să înveţi să pui piciorul în prag!

— Ştiu foarte bine să pun piciorul în prag, dar chiar nu merită să facem scandal pentru nimica toată.

— Ei bine, nu e *nimica toată* pentru mine. Nimeni n-o insultă pe prietena mea! spuse răspicat Charlie, deschizând uşa furtunos.

Astrid intră după el cu inima îndoită, observând că roşcatei i se alăturase între timp un bărbat cu părul blond platinat.

Charlie se apropie de ei şi-l întrebă pe individ în engleză:

— Lucraţi aici?

— *Oui*, răspunse bărbatul.

— Aceasta e iubita mea. Vreau să-i cumpăr o întreagă garderobă. Mă puteţi ajuta?

Bărbatul îşi încrucişă leneş braţele, uşor intrigat de acest adolescent slăbănog cu o acnee nasoală.

— Toate hainele de-aici sunt haute couture, iar preţurile încep de la douăzeci şi cinci de mii de franci. Trebuie, de asemenea, să aşteptaţi opt luni.

— Nici o problemă, răspunse Charlie cu îndrăzneală.

— Hm, plătiţi cash? Cum veţi garanta plata? întrebă femeia într-o engleză cu un pronunţat accent franţuzesc.

Charlie oftă şi-şi scoase telefonul mobil. Formă un număr cu multe cifre şi aşteptă ca persoana să-i răspundă.

— Domnul Oei? Charlie Wu la telefon. Mă scuzaţi că vă deranjez la ora asta târzie. Eu sunt la Paris. Spuneţi-mi, domnule Oei, banca noastră are un reprezentant în Paris? Minunat. Vreţi, vă rog, să-l sunaţi şi să-l rugaţi să sune la magazinul la care sunt – ridicându-şi privirea, Charlie întrebă cum se numeşte şi apoi continuă: Spuneţi-i să îi informeze că sunt aici cu Astrid Leong. *Da, fiica lui Harry.* Da, şi ar putea omul dumneavoastră să le spună că îmi permit să cumpăr orice naiba doresc? Mulţumesc.

Astrid îşi urmărea prietenul în tăcere. Nu-l mai văzuse niciodată comportându-se cu atâta siguranţă de sine. Pe de o parte era stânjenită la culme de aroganţa lui vulgară, pe de altă parte considera acest comportament extrem de atrăgător. Trecură câteva minute interminabile şi într-un final sună telefonul. Roşcata răspunse prompt şi făcu ochii mari în timp ce asculta tirada de la celălalt capăt al firului.

— *Désolée, monsieur, très désolée*, tot repeta la telefon.

Închise şi începu o conversaţie încordată cu colegul ei, fără să-şi dea seama că Astrid înţelegea aproape fiecare cuvânt. Bărbatul se dădu repede jos de pe masa pe care stătea şi se uită la Charlie şi la Astrid cu un elan brusc descoperit.

— Vă rog, *mademoiselle*, permiteţi-mi să vă arăt întreaga colecţie, spuse cu un zâmbet larg.

Între timp, femeia i se adresă zâmbind lui Charlie:

— *Monsieur*, aţi dori un pahar de şampanie? Sau un cappuccino?

— Mă întreb ce le-o fi spus bancherul meu, îi şopti Charlie lui Astrid în timp ce erau conduşi la nivelul inferior, într-o cabină de probă imensă.

— Oh, nu era bancherul. Era însuşi designerul. Le-a zis că o să dea fuga aici să se ocupe personal de probe. Probabil că bancherul tău l-a sunat direct pe *el*, spuse Astrid.

— Bun, vreau să-ţi comanzi zece rochii de la designerul ăsta. Trebuie să cheltuim cel puţin câteva sute de mii de franci acum.

— Zece? Nici măcar nu cred că-mi *doresc* zece chestii de-aici.

— Nu contează. Trebuie să-ţi alegi zece articole. De fapt, alege-ţi mai bine douăzeci. După cum spune mereu mama, singura metodă de a-i învăţa pe *ang mor gau sai* să te respecte e să le dai peste bot cu bănetul tău *dua lan chiao*[1] până când îi pui în genunchi.

În următoarele şapte zile, Charlie o conduse pe Astrid într-un adevărat maraton de cumpărături. Îi cumpără o gamă de valize de la Hermès, zeci de rochii de la toţi designerii de top din sezonul respectiv, şaisprezece perechi de pantofi, patru perechi de cizme, un ceas Patek Philippe încrustat cu diamante (pe care nu l-a purtat nici măcar o dată) şi o lampă restaurată art nouveau de la Didier Aaron. Între reprizele de cumpărături, luau prânzul la Mariage Frères şi Davé, cinau la Le Grand Véfour şi Les Ambassadeurs şi dansau până-n zori în ţinutele lor nou-nouţe la Le Palace şi Le Queen. În săptămâna petrecută la Paris, Astrid şi-a descoperit nu numai gustul pentru haute couture, şi-a descoperit o nouă pasiune. Trăise primii optsprezece ani din viaţă înconjurată de oameni care aveau bani, dar pretindeau

1. „Mădular vânjos" (în hokkien, în orig.) (n. a.).

că n-au, oameni care preferau să-şi transmită lucrurile din generaţie în generaţie în loc să cumpere lucruri noi, oameni care pur şi simplu nu ştiau cum să se bucure de averea pe care-o aveau. Experienţa de a cheltui bani în stilul lui Charlie Wu era de-a dreptul ameţitoare – sincer, era mai tare decât sexul.

10

Tyersall Park

*

SINGAPORE, 3:30 DIMINEAȚA

Rachel nu scoase o vorbă tot drumul de întoarcere după banchet. Îi înapoie colierul cu safire Fionei în hol, mulțumindu-i politicos, și urcă în fugă scările. În dormitor, își scoase valiza din dulapul din perete și începu să-și îndese hainele în ea cât de repede putu. Observă că fetele de la spălătorie îi puseseră foițe de sugativă parfumată între fiecare articol de îmbrăcăminte și începu să le rupă furioasă – nu voia să ia absolut nimic din casa asta.

— Ce faci? o întrebă Nick intrigat când intră în dormitor.

— Ce ți se pare că fac? Mă car de-aici!

— Poftim? De ce? întrebă Nick încruntat.

— Mi s-a luat de toate rahaturile astea! Refuz să mai fiu o țintă pentru toate femeile nebune din viața ta!

— Despre ce Dumnezeu vorbești, Rachel? o întrebă Nick, privind-o nedumerit.

N-o mai văzuse niciodată atât de furioasă.

— Vorbesc despre Mandy și Francesca. Și Dumnezeu mai știe cine-o mai fi, exclamă Rachel, continuând să-și scoată hainele din dulap.

— Nu știu ce-ai auzit, Rachel, dar...

— Oh, așadar negi că s-a întâmplat? Negi c-ai făcut-o în trei cu ele?

Nick o privi şocat. Pentru o clipă, nu ştiu ce să spună:

— Nu neg, dar...

— Ticălosule!

Nick îşi ridică mâinile exasperat.

— Rachel, am treizeci şi doi de ani şi, din câte ştiu, nu ţi-am spus niciodată c-aş fi făcut vreun jurământ de castitate. *Am* o istorie sexuală, dar n-am încercat niciodată să ţi-o ascund.

— Nu e vorba că mi-ai ascuns-o. Mai curând nu mi-ai spus-o niciodată! Ar fi trebuit să-mi spui ceva. Ar fi trebuit să-mi spui că tu şi Francesca aţi avut o relaţie, ca să nu trebuiască să mi-o iau în freză pe neaşteptate. M-am simţit ca o imbecilă, în puii mei.

Nick se aşeză pe marginea şezlongului, îngropându-şi faţa în mâini. Rachel avea perfectă dreptate să fie furioasă – pur şi simplu nu-i trecuse niciodată prin cap să-i pomenească de ceva care se întâmplase când avea pe jumătate vârsta de-acum.

— Îmi pare nespus de rău..., începu.

— O partidă în trei? Cu Mandy şi *Francesca*? *Pe bune?* Tocmai cu ea? spuse Rachel dispreţuitor, în timp ce se chinuia să tragă fermoarul de la geantă.

Nick oftă adânc. Ar fi vrut să-i explice că Francesca era o persoană complet diferită pe-atunci, înainte de atacul cerebral al bunicului ei şi înainte să aibă atâţia bani, dar realiză că nu era cel mai bun moment să-i ia apărarea. Se apropie încet de Rachel şi o cuprinse cu braţele. Ea încercă să-i scape, dar el o cuprinse mai strâns.

— Uită-te la mine, Rachel. *Uită-te la mine*, spuse calm. Eu şi Francesca am avut o aventură pasageră în vara aceea în Capri. Asta a fost tot. Eram doi copii fără minte de şaişpe ani, în care urlau hormonii. S-a întâmplat acum aproape *douăzeci* de ani. Nu mai avusesem nici o relaţie de patru ani când te-am întâlnit şi cred că ştii foarte bine cum au stat lucrurile în ultimii doi ani – viaţa mea se învârte în jurul tău, Rachel. Eşti *centrul absolut*. Ce s-a întâmplat în seara asta? Cine ţi-a spus toate chestiile astea?

În clipa aceea, Rachel clacă şi începu să-i spună pe nerăsuflate toată povestea – tot ce se întâmplase în timpul petrecerii burlăciţelor, aluziile constante ale lui Mandy, faza pe care i-o făcuse Francesca la bal. Nick o ascultă povestind toate mizeriile prin care trecuse şi i se întorcea stomacul pe dos cu cât o asculta mai mult. Şi el care îşi închipuise că ea se distrează de minune. I se rupea sufletul văzând cât de tulburată era, văzând lacrimile care curgeau pe chipul ei frumos.

— Rachel, îmi pare *nespus* de rău. Nici n-am cuvinte să-ţi spun ce rău îmi pare, spuse sincer.

Rachel stătea în faţa ferestrei, ştergându-şi lacrimile. Era furioasă pe ea însăşi pentru că plângea şi era nedumerită de valul de emoţie care o năpădise, dar pur şi simplu nu se putea abţine. Şocul din seara asta şi tensiunea acumulată în zilele care trecuseră o aduseseră în starea asta şi acum se simţea vlăguită.

— Mi-aş dori să-mi fi spus ce s-a întâmplat la petrecerea burlăciţelor, Rachel. Dacă ştiam, aş fi putut să te ocrotesc mai bine. Sincer, habar n-aveam că fetele alea pot fi aşa... aşa de mârşave, spuse Nick, căutând cuvântul potrivit în furia pe care-o simţea. O să am grijă să nu le mai vezi niciodată. Dar, te rog, nu pleca aşa. Mai ales când nici măcar n-am avut ocazia să ne bucurăm de vacanţa noastră împreună. Lasă-mă să-mi răscumpăr greşeala, Rachel. Te rog.

Rachel rămase tăcută. Stătea cu faţa spre fereastră şi, brusc, observă nişte umbre ciudate care se mişcau pe întinderea întunecată de gazon. După o clipă, realiză că erau doar un Gurkha în uniformă care-şi făcea rondul de noapte şi doi dobermani.

— Nu cred că înţelegi, Nick. Sunt în continuare furioasă pe tine. Nu m-ai pregătit pentru toate astea. Am străbătut jumătate de lume cu tine şi nu mi-ai spus o vorbă înainte să plecăm.

— Ce-ar fi trebuit să-ţi spun? întrebă Nick, sincer nedumerit.

— Despre *toate astea*, exclamă Rachel, arătând spre dormitorul opulent în care se aflau. Despre faptul că o armată de Gurkha cu câini o păzesc pe bunica ta noaptea în timp ce doarme, despre faptul c-ai crescut la Downtown Abbey, la naiba, despre faptul că cel mai bun prieten al tău se pregătea să organizeze cea mai scumpă nuntă din istoria omenirii! Ar fi trebuit să-mi spui despre familia ta, despre prietenii tăi, despre viaţa ta de-aici, ca să ştiu măcar în ce mă bag.

Nick se trânti pe şezlong, oftând adânc.

— Astrid a încercat să mă avertizeze c-ar trebui să te pregătesc, dar eram atât de sigur c-o să te simţi ca acasă de cum am ajuns. Vreau să zic, am văzut cum te comporţi în medii diferite, cum reuşeşti să-i vrăjeşti pe toţi – pe studenţii tăi, pe rector şi toţi ştabii de la universitate, chiar şi pe japonezul ăla ţâfnos care vinde sendvişuri pe Thirteenth Street! Şi cred că pur şi simplu n-am ştiut ce să-ţi spun. Cum aş fi putut să-ţi explic toate astea fără să le vezi cu ochii tăi?

— Ei bine, am venit şi-am văzut cu ochii mei şi acum... acum am senzaţia că nu mai ştiu cine e prietenul meu, spuse Rachel mâhnită.

Nick se uită la ea cu gura căscată, iritat de remarca ei.

— Chiar m-am schimbat aşa tare în ultimele câteva săptămâni? Pentru că eu simt că sunt aceeaşi persoană şi sentimentele mele pentru tine cu siguranţă nu s-au schimbat. Ba chiar te iubesc mai mult cu fiecare zi şi încă şi mai mult în momentul ăsta.

— Oh, Nick, oftă Rachel, aşezându-se pe marginea patului. Nu ştiu cum să-ţi explic. E adevărat, tu ai *rămas* neschimbat, dar lumea din jurul tău – lumea asta din jurul nostru – e atât de diferită de orice aş fi cunoscut eu. Şi încerc să-mi dau seama cum aş putea să mă integrez eu în lumea asta.

— Dar nu vezi cât de bine te *integrezi*? Trebuie să realizezi că *toată lumea* te adoră, cu excepţia câtorva fete care nici măcar nu contează. Cei mai

buni prieteni ai mei cred că eşti cea mai tare – ar fi trebuit să auzi cât de entuziasmaţi erau Colin şi Mehmet de tine aseară. Şi părinţii mei te plac, toată familia te place.

Rachel îi aruncă o privire, dar Nick îşi dădu seama că nu-l crede. Se aşeză lângă ea şi observă cum i se încordează aproape imperceptibil umerii. Tânjea să-şi plimbe mâna de-a lungul spatelui ei, liniştitor, cum făcea aproape în fiecare noapte, dar avea mai multă minte decât să încerce s-o atingă acum. Ce putea să facă spre a o linişti în momentul de faţă?

— Rachel, n-am avut niciodată intenţia să te rănesc. Ştii c-aş face orice să te fac fericită, spuse cu o voce blândă.

— Ştiu, spuse Rachel după o pauză.

Oricât de supărată ar fi fost, nu putea să rămână mult timp furioasă pe Nick. Procedase greşit, de bună seamă, dar ştia că nu era el de vină pentru răutatea Francescăi. Asta era exact ce sperase Francesca să obţină – s-o facă să se îndoiască de sine, s-o facă să se supere pe Nick. Oftă, lăsându-şi capul pe umărul lui.

Lui Nick îi apăru brusc o sclipire în ochi.

— Am o idee, ce-ar fi să plecăm mâine? Hai să sărim peste ceremonia ceaiului de la familia Khoo. Oricum nu cred că vrei neapărat să stai să le vezi pe rudele Aramintei încărcând-o cu un munte de bijuterii. Hai să plecăm un pic din Singapore şi să ne limpezim minţile. Ştiu un loc special unde putem merge.

Rachel îl privi.

— Asta o să presupună un alt avion privat şi vreo staţiune de şase stele?

Nick clătină imediat din cap.

— Nu-ţi face griji, mergem cu maşina. Te duc în Malaezia. Te duc la o cabană retrasă din Cameron Highlands, departe de toate astea.

11

Residences at One Cairnhill

*

SINGAPORE

Eleanor tocmai se pregătea să-şi ia obişnuitul mic dejun – pâine prăjită cu şapte cereale, unt degresat şi marmeladă cu mai puţin zahăr, când sună telefonul. Oricând suna telefonul aşa de dimineaţă, ştia că trebuie să fie unul din fraţii ei din America. Era probabil fratele din Seattle, care voia să-i ceară un alt împrumut. Când Consuelo intră în camera de dejun cu telefonul, Eleanor clătină din cap şi schiţă din vârful buzelor „Spune-i că nu m-am trezit".

— Nu, nu, doamnă, nu fratele din Seattle. E doamna Foo.

— Oh, zise Eleanor, luând telefonul în timp ce muşca din pâinea prăjită. Daisy, de ce te-ai trezit aşa devreme? Şi tu ai făcut indigestie după banchetul ăla oribil?

— Nu, nu, Ellie, am o veste de ultimă oră! spuse Daisy entuziasmată.

— Ce-i, ce-i? întrebă Eleanor.

Spuse repede o rugăciune în gând, sperând că Daisy o să-i dea vestea despărţirii tragice dintre Nicky şi Rachel. Francesca îi făcuse cu ochiul în timpul focului de artificii noaptea trecută şi-i şoptise două cuvinte – *Am rezolvat* – şi, în timpul drumului spre casă cu feribotul, Eleanor observase că Rachel arăta ca şi cum ar fi fost lovită cu leuca.

— Ghici cine tocmai s-a trezit din comă? anunță Daisy.

— Oh! Cine? întrebă Eleanor, puțin cam pleoștită.

— Ghicește, *lah*!

— Nu știu... femeia aia, von Bülow?

— Ei na, nu, *lah*! *Sir Ronald Shaw!* Socrul lui Nadine!

— *Alamak!*

Eleanor aproape că scuipă dumicatul de pâine prăjită.

— Credeam că e deja o legumă.

— Ei bine, cum, necum, leguma s-a trezit la viață și poate chiar să vorbească! Verișoara nurorii cameristei mele e asistentă pe tura de noapte la Mount E și, se pare, a suferit cel mai mare șoc din viața ei când pacientul Shaw s-a trezit la patru azi-dimineață și a cerut o cafea Kopi-O.

— De cât timp era în comă? întrebă Eleanor, ridicându-și privirea și observându-l pe Nick intrând în bucătărie. *Hopa! Nick se trezise foarte devreme. Sigur se întâmplase ceva!*

— De șase ani deja. Nadine, Ronnie, Francesca, au dat toți fuga să-l vadă și tocmai încep să apară echipele de reporteri.

— Hm. Crezi c-ar trebui să ne ducem și noi să-l vedem? întrebă Eleanor.

— Cred c-ar fi mai bine să așteptăm. Hai să vedem. Știi, am auzit că uneori persoanele aflate în comă se trezesc chiar înainte să moară.

— Dacă a cerut o Kopi-O, ceva îmi spune că n-o să crape prea curând, aprecie Eleanor.

Își luă la revedere de la Daisy și-și întoarse atenția spre Nick.

— Bunicul Francescăi s-a trezit azi-dimineață din comă, îl anunță, ungând o nouă felie de pâine prăjită cu unt.

— Nici măcar nu știam că mai trăiește, spuse Nick neinteresat.

— Cum de te-ai trezit așa devreme? Vrei să mănânci ceva? Niște pâine prăjită *kaya*?

— Nu, nu, am mâncat deja.

— Unde-i Rachel? îl întrebă Eleanor un pic cam prea curioasă. *Oare a aruncat-o pe fată în miez de noapte, cum ai duce gunoiul?*

— Rachel încă nu s-a trezit. M-am sculat devreme să vin să vorbesc cu tine şi cu tata. El s-a trezit?

— *Alamak*, taică-tău doarme până la zece, dacă nu şi mai mult.

— Ei bine, o să-ţi spun ţie mai întâi. O să plec câteva zile cu Rachel şi, dacă totul merge cum am plănuit, am de gând s-o cer de soţie în timpul călătoriei, spuse Nick.

Eleanor lăsă felia de pâine prăjită din mână şi îi aruncă o privire ce exprima o groază nedisimulată.

— Nick, nu se poate să vorbeşti serios!

— Vorbesc foarte serios, zise Nick, aşezându-se la masă. Ştiu că n-o cunoşti foarte bine, dar e numai şi numai din vina mea – nu v-am oferit ţie şi tatei ocazia s-o întâlniţi până acum. Dar îţi garantez că vei descoperi în curând ce persoană extraordinară este. Va fi o noră minunată pentru tine, mamă.

— De ce te pripeşti cu chestia asta?

— Nu mă pripesc deloc. Avem o relaţie de aproape doi ani. Practic locuim împreună de un an. Aveam de gând s-o cer în căsătorie în octombrie, când împlinim doi ani împreună, dar s-au întâmplat nişte chestii şi trebuie să-i dovedesc cât de mult înseamnă pentru mine, chiar acum.

— Ce *chestii*?

Nick oftă.

— E o poveste lungă, dar câţiva oameni s-au purtat urât cu Rachel de când a venit – în special Francesca.

— Ce-a făcut Francesca? întrebă Eleanor, cu un aer nevinovat.

— Nu contează ce-a făcut. Ce contează e că trebuie să dreg lucrurile.

Mintea lui Eleanor gonea nebuneşte. *Ce naiba s-o fi întâmplat aseară? Imbecila de Francesca!* Alamak, *probabil că planul ei a dat greş.*

— Nu trebuie să te însori cu ea doar ca să dregi lucrurile, Nicky. N-o lăsa pe fata asta să te constrângă, îl imploră Eleanor.

— Nu mă constrânge nimeni. Adevărul e că mă gândesc să mă însor cu Rachel din ziua în care am cunoscut-o. Şi acum, mai mult ca oricând, ştiu că e persoana ideală pentru mine. E atât de inteligentă, mamă, şi e un om aşa de bun.

Eleanor fierbea în sinea ei, dar încercă să vorbească pe un ton calm.

— Sunt sigură că Rachel e o fată foarte drăguţă, dar nu va putea *niciodată* să-ţi devină soţie.

— Şi de ce, mă rog? întrebă Nick, sprijinindu-se de spătarul scaunului, amuzat de cât de absurd sunau spusele maică-sii.

— Pur şi simplu nu e persoana potrivită pentru tine, Nicky. Nu provine din mediul potrivit.

— Nimeni nu va proveni vreodată din „mediul potrivit", din perspectiva ta, râse Nick.

— Nu fac decât să-ţi spun ce gândeşte deja *toată lumea*, Nick. N-ai auzit lucrurile oribile pe care le-am auzit eu. Ştii că familia ei provine din China continentală?

— Încetează, mamă! Mi s-a luat deja de atitudinea asta ridicolă de superioritate pe care o afişaţi tu şi prietenele tale faţă de China continentală. Suntem cu toţii chinezi. Simplul fapt că unii oameni chiar *muncesc* pentru a-şi câştiga existenţa nu înseamnă că-ţi sunt inferiori.

Eleanor clătină din cap şi continuă pe un ton şi mai grav:

— Nicky, nu înţelegi. Nu va fi niciodată acceptată. Şi nu mă refer la mine şi la taică-tău – mă refer la draga ta *Ah Ma* şi la restul familiei. Crede-mă pe cuvânt – deşi sunt căsătorită cu taică-tău de treizeci şi patru de ani, sunt considerată *şi acum* o intrusă. Eu sunt din neamul Song – provin dintr-o familie respectabilă, înstărită, dar, din perspectiva lor, n-am fost niciodată îndeajuns de bună. Vrei s-o vezi pe Rachel suferind un astfel de tratament? Uită-te cum au ostracizat-o pe fata aia, Kitty Pong!

— Cum poţi să te gândeşti s-o compari pe Rachel cu Kitty? Rachel nu e o starletă din seriale siropoase

care umblă de colo-colo îmbrăcată sumar – are un doctorat în economie. Şi toată lumea din familie s-a purtat foarte frumos cu ea.

— Una e să fii politicos cu un oaspete, dar te asigur că, dacă ar crede cu adevărat că e vreo şansă s-o iei de soţie, nu s-ar mai purta aşa frumos.

— Vorbeşti prostii.

— Nu, Nicky, îţi spun *adevărul*, se răsti Eleanor la el. *Ah Ma* nu-ţi va permite în veci să te însori cu Rachel, oricâte calităţi ar avea. Zău aşa, Nick, doar *ştii* asta! Ţi s-a spus de o mie de ori de când erai mic. Faci parte din familia *Young*.

Nick clătină din cap, râzând.

— Toată povestea asta e de-a dreptul medievală. Trăim în secolul al XXI-lea şi Singapore e una din cele mai avansate ţări din lume. Te asigur că *Ah Ma* nu mai are aceleaşi concepţii pe care le avea acum treizeci de ani.

— *Alamak*, o cunosc pe bunica cu mult înaintea ta. Nu ştii cât de importantă e originea cuiva pentru ea.

Nick îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru ea sau pentru tine? N-am studiat arborele genealogic al lui Rachel, dar, dacă e nevoie, sunt sigur că pot găsi vreun împărat răposat din dinastia Ming printre strămoşii ei. În plus, provine dintr-o familie foarte respectabilă. Ba chiar unul dintre verii ei e un celebru regizor de film.

— Nicky, sunt lucruri pe care nu le ştii despre familia lui Rachel.

— Şi cum se face că tu le ştii? A născocit Cassandra vreo poveste despre familia lui Rachel sau ceva de genul ăsta?

Eleanor nu-i răspunse. Îl avertiză doar:

— Cruţă-te pe tine şi cruţ-o pe Rachel de multă suferinţă, Nicky. Trebuie să renunţi la ea acum, înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

— Nu e ceva la care pot *renunţa*, mamă. *O iubesc* şi am de gând să mă însor cu ea. N-am nevoie de aprobarea nimănui, spuse Nick hotărât, ridicându-se de la masă.

— Băiat fără minte! *Ah Ma* te va dezmoşteni!

— Ca şi cum mi-ar păsa de asta.

— Nicky, ascultă-mă. Nu mi-am sacrificat întreaga viaţă pentru tine ca să te văd cum arunci totul de dragul fetei ăsteia, spuse Eleanor îngrijorată.

— *Ţi-ai sacrificat întreagă viaţă?* Nu sunt sigur ce vrei să spui cu asta, când te văd stând aici la masa din bucătărie în apartamentul tău de douăzeci de milioane de dolari, pufni Nick.

— Habar nu ai! Dacă te însori cu Rachel, ne vei distruge vieţile tuturor. Ia-o ca amantă dacă vrei, dar, pentru Dumnezeu, nu-ţi compromite viitorul însurându-te cu ea, îl imploră Eleanor.

Nick pufni dezgustat şi se ridică, trântind scaunul în timp ce ieşea ca uraganul din separeul pentru micul dejun. Eleanor tresări când picioarele de crom ale scaunului zgâriară podeaua de marmură Calacatta. Se uită lung la şirurile de farfurii de porţelan Astier de Villatte, perfect aliniate pe rafturile descoperite din oţel inoxidabil, reflectând asupra discuţiei tensionate pe care trebuise s-o îndure. Toate eforturile pe care le făcuse spre a-şi împiedica fiul să sfârşească în această situaţie dezastruoasă eşuaseră şi acum mai avea o singură opţiune. Eleanor rămase mult timp nemişcată, făcându-şi curaj pentru conversaţia pe care încercase s-o evite atâta timp.

— Consuelo! strigă. Spune-i lui Ahmad să pregătească maşina. Trebuie să plec spre Tyersall Park într-un sfert de oră.

12

Wuthering Towers

*

HONG KONG

Astrid se trezi simțind o rază de soare pe față. Oare cât era ceasul? Se uită la ceasul de pe noptieră și văzu că era trecut de zece. Se întinse și căscă, se dădu jos din pat și merse să se spele pe față. Când intră lipăind în camera de zi, o văzu pe bătrâna doică a lui Charlie așezată într-unul din fotoliile Le Corbusier îmbrăcate în piele de vițel, jucându-se concentrată pe iPad, mormăind în cantoneză: „Păsări afurisite!".

Când o văzu pe Astrid trecând pe lângă ea, se întrerupse și schiță un zâmbet știrb.

— Hei, Astrid, ai dormit bine? Ți-am lăsat micul dejun pe masă, spuse, fără să-și ia ochii de pe ecranul luminos.

O servitoare tânără dădu fuga spre Astrid și-i spuse, arătând spre sufragerie:

— Doamnă, poftiți, aici e micul dejun.

Pe masa rotundă din sticlă o aștepta un adevărat festin: carafe cu cafea, ceai și suc de portocale, alături de care erau înșirate ouă ochiuri cu felii groase de șuncă, pe o plită electrică, omletă cu cârnați de Cumberland, brioșe englezești, friganele, felii de mango cu iaurt grecesc, trei tipuri de cereale, clătite în formă de bănuți cu căpșuni și cremă Chantilly și răsucele prăjite cu terci de

orez și pește. O altă servitoare se postă în spatele lui Astrid, gata să sară s-o servească. Ah Chee intră în sufragerie și zise:

— Nu știam ce-ai vrea la micul dejun, așa că bucătăreasa ți-a pregătit mai multe feluri. Mănâncă, mănâncă. Și apoi te așteaptă șoferul să te conducă la biroul lui Charlieboy de la poalele dealului.

— Asta-i tot ce-mi trebuie, spuse Astrid, apucând bolul cu iaurt, spre dezamăgirea lui Ah Chee.

Se întoarse în dormitor și-și trase pe ea un tricou Rick Owens albastru-închis, combinat cu o pereche de blugi albi. După ce se pieptănă rapid, se hotărî să-l prindă într-o coadă de cal – ceva ce nu făcea niciodată – și, scotocind prin sertarele din baia lui Charlie, găsi o pereche de ochelari de soare cu ramă de baga care-i veneau. Mai incognito de-atât nu se putea. Când ieși din dormitor, una din servitoare veni în fugă în holul de la intrare să-i cheme liftul și o alta îl ținu până când Astrid era gata să urce. Astrid fu ușor amuzată de faptul că o acțiune atât de simplă ca plecarea din casă era coordonată cu o eficiență ca la armată de aceste fete fâșnețe. Era un stil foarte diferit de cel al servitoarelor grațioase, nonșalante, cu care crescuse ea.

În hol, un șofer îmbrăcat într-o uniformă neagră, impecabilă, cu nasturi auriți, o întâmpină cu o plecăciune.

— Unde e biroul domnului Wu? întrebă Astrid.

— La *Wu*thering Towers, pe Charter Road.

Arătă înspre Bentley-ul de un verde-crud parcat în față, dar Astrid spuse:

— Mulțumesc, dar cred c-o să merg pe jos.

Își amintea bine clădirea. Era același loc unde trebuia să meargă Charlie să culeagă plicuri pline cu bani de la secretara tatălui lui de fiecare dată când veneau în Hong Kong pentru un weekend de cumpărături. Până să apuce șoferul să protesteze, Astrid traversă perimetrul, îndreptându-se spre scara rulantă, pășind hotărâtă pe platforma în mișcare care își croia drumul șerpuit de-a lungul pantei abrupte.

La capătul scării rulante, în Queen Street, Astrid inspiră adânc şi plonjă în mijlocul valurilor năvalnice de pietoni. Cartierul central al Hong Kongului avea ceva aparte în timpul zilei, o energie specială, intensă, pe care o emana mulţimea în continuă mişcare, dându-i întotdeauna un puseu de adrenalină lui Astrid. Bancheri în costume elegante în dungi mergeau umăr la umăr cu zilieri cu hainele acoperite de praf şi adolescenţi în uniforme şcolare, în timp ce corporatiste în ţinute şic şi pantofi cu toc cui se amestecau, fără a face notă discordantă, printre doici stafidite şi cerşetori îmbrăcaţi în zdrenţe.

Astrid o coti la stânga pe Pedder Street şi intră în mallul Landmark. Primul lucru pe care-l văzu fu o coadă imensă. Ce se întâmpla aici? Oh, era doar coada pe care o făceau de obicei chinezii de pe continent în faţa magazinului Gucci, aşteptând cu nerăbdare să le vină rândul să intre şi să-şi ia doza. Astrid îşi croi abil drum prin reţeaua de poduri şi pasaje pietonale care legau mallul de clădirile învecinate – urcând cu scara rulantă până la mezaninul Hotelului Mandarin Oriental, trecând prin magazinele din pasajul de la Alexandra House, coborând cele câteva trepte de lângă Cova Café şi iat-o în holul strălucitor de la *Wu*thering Towers.

Biroul de la recepţie părea să fie sculptat dintr-un bloc masiv de malahit şi, când Astrid se apropie de el, un bărbat cu cască într-un costum închis la culoare o interceptă şi-i şopti discret:

— Doamna Teo, lucrez pentru domnul Wu. Vă rog să mă urmaţi.

Îi făcu semn să treacă printr-un punct de securitate şi urcară într-un lift expres care îi conduse rapid până la etajul cincizeci şi cinci. Uşile de la lift se deschiseră, dezvăluind vederii o încăpere liniştită, fără ferestre, cu pereţii albi ca alabastrul încrustaţi cu modele fine, circulare, şi cu o canapea de un albastru-argintiu. Bărbatul o conduse, fără un cuvânt, pe lângă cele trei secretare ale directorilor care stăteau la măsuţe alăturate şi intrară pe două uşi impunătoare, cu plăcuţe de bronz.

Astrid se trezi în biroul gen atriu al lui Charlie, care avea un tavan înalt de sticlă, în formă de piramidă, şi un perete întreg acoperit de televizoare cu ecran plat, pe care se derulau fără sonor transmisiuni de la canalele de ştiri financiare din New York, Londra, Shanghai şi Dubai. Un chinez foarte bronzat într-un costum negru, cu ochelari cu rame subţiri, era aşezat pe canapeaua aflată în apropiere.

— Şoferul meu aproape c-a făcut un atac de panică, îi spuse Charlie, ridicându-se de la birou.

Astrid zâmbi.

— Trebuie s-o laşi mai moale cu angajaţii tăi, Charlie. Te ştiu de frică.

— De fapt, o ştiu de frică pe nevastă-mea, răspunse Charlie rânjind. Dumnealui este domnul Lui, care a reuşit deja să dea de soţul tău, cu ajutorul numărului de telefon mobil pe care mi l-ai dat aseară.

Domnul Lui o salută cu un gest din cap pe Astrid şi începu să vorbească în engleza aparte, cu accent britanic, atât de întâlnită în Hong Kong.

— Orice iPhone are un dispozitiv de identificare GPS, ceea ce ne permite să determinăm cu uşurinţă locul în care se află utilizatorul, îi explică. Soţul dumneavoastră se află începând de aseară într-un apartament din Mong Kok.

Domnul Lui îi înmână lui Astrid laptopul său subţire, pe care se derulară o serie de imagini: Michael ieşind din apartament, Michael ieşind din lift, Michael pe stradă ţinând în mână mai multe pungi de plastic. Ultima fotografie, făcută de undeva de sus, înfăţişa o femeie care-i deschidea uşa apartamentului. Astrid simţi un ghem în stomac. Aceasta era amanta. Studie poza multă vreme, uitându-se lung la femeia desculţă, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi un maiou sumar.

— Se poate mări poza? îl întrebă ea.

În timp ce domnul Lui focaliza pe chipul neclar al femeii din imagine, Astrid se sprijini de spătarul canapelei.

— Femeia asta are un aer foarte cunoscut, spuse, simţind că îi creşte pulsul.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREŞTI

— Cine e? o întrebă Charlie.

— Nu sunt sigură, dar știu c-am mai văzut-o undeva, spuse Astrid, închizând ochii și ducându-și degetele la tâmple.

Apoi îi pică brusc fisa. Simți un nod în gât și nu reuși să scoată o vorbă.

— Te simți bine? o întrebă Charlie, văzând expresia de pe chipul ei.

— Cred că da. Am impresia că fata asta a fost la nunta noastră. Cred că am o poză cu ea într-unul din albumele mele.

— La *nunta* voastră? o întrebă Charlie șocat.

Întorcându-se spre domnul Lui, întrebă:

— Ce-ai aflat despre ea?

— Încă n-am aflat nimic. Apartamentul e pe numele domnului Thomas Ng, răspunse detectivul particular.

— Nu-mi sună cunoscut, spuse Astrid amorțită.

— Adunăm informații, spuse domnul Lui.

O secundă mai târziu primi un mesaj pe telefon și anunță:

— Femeia tocmai a ieșit din apartament cu un băiețel de aproximativ patru ani.

Astrid simți că i se strânge inima.

— Ați reușit să aflați ceva despre băiat?

— Nu. Nici nu știam că au un băiețel cu ei până în clipa de față.

— Așadar, femeia a plecat cu băiatul și soțul meu e singur acum?

— Da. Nu credem că mai e altcineva în apartament.

— Nu credeți? Puteți să vă asigurați că nu mai e altcineva în apartament? Nu puteți să folosiți un senzor de temperatură? întrebă Charlie.

Domnul Lui pufni.

— Zău așa, nu suntem CIA-ul. Desigur, putem oricând să trecem la nivelul următor și să aducem specialiști dacă doriți, dar, pentru cazuri domestice ca acesta, nu recurgem de obicei...

— Vreau să vorbesc cu soțul meu, spuse Astrid calm. Mă puteți conduce la el acum?

— Doamnă Teo, în astfel de situaţii, sincer nu recomandăm..., începu precaut bărbatul.

— Nu mă interesează. Trebuie să vorbesc cu el faţă în faţă, insistă Astrid.

Câteva minute mai târziu, Astrid stătea tăcută pe bancheta din spate a Mercedesului cu geamuri fumurii, în timp ce domnul Lui era aşezat pe locul din dreapta, răcnind ordine în cantoneză la echipa de investigaţii adunată în jurul clădirii din Pak Tin Street nr. 64. Charlie dorise să vină şi el, dar Astrid insistase să meargă neînsoţită.

— Nu-ţi face griji, Charlie, n-o să se întâmple nimic. O să am pur şi simplu o discuţie cu Michael.

Acum în mintea ei se învârteau o sumedenie de gânduri şi era din ce în ce mai agitată pe măsură ce maşina înainta încet prin traficul aglomerat de la amiază din Tsim Sha Tsui.

Pur şi simplu nu ştia ce să mai creadă. Cine era, de fapt, fata asta? Părea că legătura dintre ei data de dinaintea nunţii lor, dar atunci de ce se însurase Michael cu ea? În mod evident n-o făcuse pentru bani – soţul ei insistase întotdeauna cu înverşunare că nu vrea să profite de averea familiei ei. Semnase de bunăvoie, fără să clipească, un contract prenupţial de o sută cincizeci de pagini, precum şi contractul postnupţial pe care avocaţii familiei insistaseră să-l întocmească după naşterea lui Cassian. Banii ei şi banii lui Cassian erau mai bine ocrotiţi decât rezervele Băncii Naţionale a Chinei. Aşadar, ce-l motivase pe Michael să-şi ia o soţie în Singapore şi să ţină o amantă în Hong Kong?

Astrid se uită pe geamul maşinii şi observă o limuzină Rolls-Royce Phantom oprită lângă ei. Pe locul din spate era aşezat un cuplu, la vreo treizeci de ani, îmbrăcaţi amândoi la patru ace. Femeia avea părul scurt, coafat elegant, un machiaj impecabil, şi purta o bluză violet, cu o broşă florală enormă, cu diamante şi smaralde, prinsă pe umărul drept. Bărbatul aşezat lângă ea purta o jachetă de mătase cu fermoar de la Versace şi ochelari de soare în

stilul dictatorilor din America Latină. Oriunde altundeva în lume, cuplul ar fi arătat complet absurd – erau cel puţin cu treizeci de ani prea tineri pentru a fi plimbaţi atât de ostentativ cu limuzina. Dar se aflau în Hong Kong şi, cumva, aici nu era nici o problemă. Astrid se întrebă de unde veneau şi încotro se îndreptau. Probabil mergeau să ia prânzul la club. Ce secrete îşi ascundeau unul altuia? Oare soţul avea o amantă? Oare soţia avea un amant? Aveau copii? Erau fericiţi? Femeia stătea complet nemişcată, uitându-se în gol, în timp ce bărbatul stătea pleoştit la o oarecare distanţă de ea, citind pagina de afaceri din *South China Morning Post*. Traficul se puse din nou în mişcare şi brusc ajunseră în Mong Kwok, cu aglomerarea sa de blocuri înghesuite, apăsătoare, din anii '60, care întunecau cerul.

Până să se dezmeticească, Astrid se trezi condusă din maşină, încadrată de patru bodyguarzi în costume negre. Se uită în jur neliniştită în timp ce o însoţeau spre un bloc vechi şi apoi în liftul micuţ, cu pereţi verzui şi lumină fluorescentă. La etajul zece, ieşiră pe o terasă care ocolea o curte interioară în care erau întinse frânghii de rufe la fiecare fereastră. Trecură pe lângă apartamente în faţa cărora se aflau perechi de papuci şi pantofi şi, în curând, se opriră în faţa uşii cu grilaj metalic de la nr. 10-07B.

Bărbatul mai înalt apăsă o dată pe sonerie şi, o secundă mai târziu, Astrid auzi cum cineva descuia. Uşa se deschise şi iată-l. Soţul ei, stându-i dinainte.

Michael se uită la echipa de protecţie care-o înconjura pe Astrid şi clătină scârbit din cap.

— Lasă-mă să ghicesc, taică-tău a angajat gorilele astea să-mi dea de urmă.

13

Cameron Highlands

*

MALAEZIA

Nick împrumută Jaguarul E-Type din 1963 al tatălui său, din garajul de la Tyersall Park, şi o porni împreună cu Rachel pe Autostrada Pan Island, îndreptându-se spre podul care face legătura între Singapore şi Peninsula Malacca. Din Johor Bahru, merseră până la Autostrada Utara-Selatan, făcând un ocol prin oraşul Malacca, aflat pe coastă, pentru ca Nick să-i arate faţada aparte, roşiatică, a bisericii Christ Church şi casele lipite în stil Peranakan, minunat decorate, înşirate de-a lungul străzii Jalan Tun Tan Cheng Lock.

Apoi, o ţinură o vreme tot înainte pe drumul vechi care mergea de-a lungul coastei în statul Negeri Sembilan. În maşina decapotabilă, simţind pe faţă briza caldă a oceanului, Rachel începu să se simtă mai relaxată decât se simţise de la sosirea în Asia. Tulburarea produsă de ultimele zile începea să se risipească şi simţea, în sfârşit, că erau cu adevărat împreună în vacanţă. Îi plăceau la nebunie aceste drumuri lăturalnice, sălbatice, cătunele rustice de pe malul mării, care păreau în afara timpului, îi plăcea cum îi stătea lui Nick cu un început de barbă de o zi şi cu părul ciufulit de vânt. La câţiva kilometri la nord de Port Dickson, Nick intră pe o potecă acoperită de vegetaţie tropicală şi, uitându-se spre

uscat, Rachel observă o întindere de arbori plantaţi uniform, pe o suprafaţă de kilometri.

— Ce-i cu şirurile astea de copaci aliniaţi la milimetru? întrebă ea.

— Cauciuc – suntem înconjuraţi de plantaţii de cauciuc, îi explică Nick.

Opriră undeva chiar lângă plajă, coborâră din maşină, se descălţară şi porniră la plimbare pe nisipul încins. Câteva familii malaeziene erau răspândite pe plajă luând prânzul. Vălurile viu colorate ale femeilor fluturau în bătaia vântului, iar ele se învârteau în jurul coşurilor cu mâncare, în timp ce copiii păreau dornici mai curând să zburde în valurile de lângă ţărm. Era o zi înnorată şi marea părea o tapiserie marmorată de un verde-intens, presărată cu petice azurii acolo unde soarele reuşea să pătrundă printre nori.

O femeie malaeziană şi fiul acesteia veniră spre ei, trăgând o ladă frigorifică din polistiren. Nick începu să vorbească animat cu femeia, cumpărând două bocceluţe din lada ei, şi aplecându-se apoi să-l întrebe ceva pe băiat. Puştiul încuviinţă energic şi o luă la fugă, în timp ce Nick găsi un loc la umbră, sub ramurile aplecate ale unei mangrove.

Îi întinse lui Rachel un pacheţel cald, înfăşurat în frunze de bananier şi legat cu sfoară.

— Gustă cea mai populară specialitate malaeziană – *nasi lemak*.

Rachel dezlegă pacheţelul şi frunza lucioasă de bananier se desfăcu, lăsând să se vadă o grămăjoară compactă de orez înconjurată de castraveţi tăiaţi felii, peştişori anşoa prăjiţi, alune coapte şi un ou fiert tare.

— Dă-mi o furculiţă, spuse Rachel.

— N-avem furculiţe. Ai ocazia să mănânci precum localnicii – cu unghiuliţa! spuse Nick, râzând.

— Sper că glumeşti!

— Nu, aşa se mănâncă în mod tradiţional. Malaezienii cred că mâncarea chiar are un gust mai bun când o mănânci cu mâna. Îşi folosesc doar mâna

dreaptă, desigur. E mai bine să nu-ţi spun ce fac cu stânga.

— Dar nu m-am spălat pe mâini, Nick. Nu cred că pot să mănânc aşa, spuse Rachel, pe un ton uşor alarmat.

— Haide, domnişoara Obsedată-de-Microbi. Călește-te, o tachină Nick.

Luă puţin orez cu mâna şi începu să mănânce *nasi lemak*-ul cu poftă.

Rachel gustă circumspectă puţin orez, schiţând pe dată un zâmbet.

— Mmmm... e orez cu cocos!

— Da, dar nici măcar n-ai ajuns la partea cea mai bună. Bagă mâna mai adânc!

Rachel băgă mâna în grămăjoara de orez şi descoperi curgând din mijloc un sos de curry cu bucăţi mari de pui.

— Oh, Doamne! exclamă. E aşa bun datorită tuturor mirodeniilor sau pentru că stăm şi-l mâncăm pe plaja asta minunată?

— Oh, poate pentru că-l mănânci cu mâna. Mâinile tale jegoase îi dau un plus de savoare, spuse Nick.

— Sunt pe punctul de a te plesni cu mâinile mele jegoase, pline de curry! se burzului Rachel la el.

Chiar când înghiţea ultima îmbucătură, băieţelul de mai devreme veni în fugă spre ei cu două vase de plastic transparente umplute cu bucăţi de gheaţă şi sirop de trestie de zahăr proaspăt stors. Nick luă băuturile din mâna băiatului şi-i întinse o bancnotă de zece dolari.

— *Kamu anak yang baik*,[1] spuse, bătându-l pe umăr.

Băiatul făcu ochii mari, încântat. Vârî banii în elasticul de la şortul de fotbalist şi dădu fuga să-i spună maică-sii despre câştigul lui fabulos.

— Mă surprinzi tot timpul, Nicholas Young. Cum de n-am ştiut că vorbeşti malaeza?

1. „Bun băiat" (în malaeză, în orig.) (n. a.).

— Ştiu doar câteva expresii elementare – îndeajuns cât să comand ceva de mâncare, răspunse Nick modest.

— Conversaţia pe care ai avut-o mai devreme nu mi s-a părut deloc rudimentară, îl contrazise Rachel, sorbind siropul dulce şi rece ca gheaţa printr-un pai roz vârât în colţul vasului de plastic.

— Crede-mă, sunt sigur că doamna a fost oripilată de gramatica mea, spuse Nick, ridicând din umeri.

— Iar faci chestia aia, Nick, spuse Rachel.

— Ce chestie?

— Obiceiul tău enervant de a te subestima şi a minimaliza lucrurile.

— Nu sunt sigur că ştiu ce vrei să spui.

Rachel oftă exasperată.

— Spui că nu vorbeşti malaeză când te aud turuind ca o morişcă. Spui „Oh, vechitura asta" când stăm într-un palat, la naiba. Minimalizezi absolut *orice*, Nick!

— Nici măcar nu-mi dau seama când o fac.

— De ce? Vreau să zic, îţi minimalizezi realizările în aşa măsură încât părinţii tăi nici măcar nu bănuiesc cât de bine îţi merge la New York.

— Pur şi simplu aşa am fost învăţat, cred.

— Crezi că ai tăi fiind atât de bogaţi ai simţit nevoia să supracompensezi printr-o modestie exagerată? sugeră Rachel.

— N-aş spune chiar aşa. Pur şi simplu am fost învăţat să mă exprim precis şi să nu mă laud niciodată. În plus, nu suntem chiar *atât* de bogaţi.

— Ei bine, cât de bogaţi sunteţi mai exact? Aveţi o avere de ordinul milioanelor sau al miliardelor?

Nick începu să se înroşească, dar Rachel nu se dădu bătută.

— Ştiu că te stânjeneşte discuţia, Nick, dar de-asta insist. Tu-mi spui una, dar apoi aud alţi oameni vorbind ca şi cum întreaga economie a Asiei ar gravita în jurul familiei tale şi tu eşti, cum ar veni, moştenitorul tronului. Sunt economistă, pentru Dumnezeu, şi, dacă tot o să fiu acuzată că umblu după banii tăi,

vreau să știu după cât se presupune că umblu, spuse Rachel fără ocolișuri.

Nick își făcu de lucru stânjenit cu ce mai rămăsese din frunza din bananier. Încă de când își aducea aminte, îi fusese întipărită ideea că n-are voie să vorbească niciodată despre averea familiei. Dar era corect ca Rachel să știe în ce se bagă, mai ales dacă avea de gând să-i ofere (foarte curând) inelul cu diamant galben ascuns în buzunarul din dreapta al pantalonilor lui scurți de pânză.

— Știu că s-ar putea să sune stupid, dar adevărul e că nu știu de fapt cât de bogată e familia mea, începu Nick timid. Acum, părinții mei trăiesc foarte bine, mulțumită, în special, moștenirii pe care a primit-o mama de la părinții ei. Și eu am un venit privat bunicel, datorat în special acțiunilor pe care mi le-a lăsat bunicul. Dar nu avem banii pe care-i are familia lui Colin sau a Aramintei, nici pe departe.

— Dar bunica ta? Vreau să zic, Peik Lin spune că numai terenul de la Tyersall Park valorează probabil sute de milioane de dolari, exclamă Rachel.

— Bunica trăiește dintotdeauna în stilul ăsta, așa că presupun că are o avere substanțială. De trei ori pe an, domnul Tay, un domn în vârstă care lucrează la banca noastră, vine la Tyersall Park în același Peugeot maro pe care-l are de când îl știu, ca să-i facă o vizită bunică-mii. Se întâlnesc între patru ochi și e singura ocazie când le cere doamnelor ei de companie s-o lase singură. Așa că nu mi-a trecut niciodată prin cap s-o întreb ce avere are.

— Și tatăl tău nu ți-a vorbit niciodată despre subiectul ăsta?

— Tata n-a abordat nici măcar o dată subiectul banilor – probabil că știe și mai puțin decât știu eu. Știi, când n-ai dus niciodată lipsa banilor, nu te gândești prea mult la asta.

Rachel încercă să înțeleagă această concepție.

— Atunci de ce crede toată lumea că tu vei moșteni totul?

Nick se zbârli.

— Suntem în Singapore, unde bogătaşii fără ocupaţie pierd vremea bârfind despre averile altora. Cine câţi bani are, cine cât a moştenit, cine şi-a vândut casa şi cât a luat pe ea. Dar tot ce se spune despre familia mea sunt pure speculaţii. Ideea e că n-am pornit niciodată de la premisa că eu voi fi într-o bună zi singurul moştenitor al vreunei averi fabuloase.

— Dar trebuie să fi ştiut că erai diferit de alţi copii, nu? spuse Rachel.

— Ei bine, intuiam că sunt diferit pentru că trăiam într-o casă mare şi veche, cu atâtea ritualuri şi tradiţii, dar nu m-am gândit niciodată că asta avea ceva de-a face cu banii. Când eşti mic, eşti mai interesat de câte tarte cu ananas ai voie să mănânci sau de cel mai bun loc pentru a prinde mormoloci. N-am crescut cu un sentiment de superioritate, ca unii din verii mei. Cel puţin, sper că nu.

— Nici n-aş fi fost atrasă de tine dacă ai fi fost un măgar arogant, spuse Rachel.

În timp ce se întorceau spre maşină, ea îşi strecură braţul în jurul mijlocului lui.

— Mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit lucrurile astea. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să vorbeşti despre ele.

— Vreau să ştii totul despre mine, Rachel. Dintotdeauna am vrut asta, de-asta te-am şi invitat aici de fapt. Îmi pare rău dacă ţi-am dat impresia că nu sunt deschis – pur şi simplu n-am considerat că discuţia asta despre bani avea vreo relevanţă. Vreau să zic, la New York, nimic din lucrurile astea nu influenţează în vreun fel viaţa noastră, nu?

Rachel făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Nu, mai ales acum că înţeleg mai bine cum stă treaba cu familia ta. Trebuia doar să mă asigur că eşti aceeaşi persoană de care m-am îndrăgostit la New York, atâta tot.

— Şi sunt?

— Eşti mult mai atrăgător acum c-am aflat că eşti plin de bani.

Nick râse şi o strânse în braţe, sărutând-o îndelung.

— Eşti gata să schimbăm complet peisajul? o întrebă, sărutând-o pe bărbie şi coborând apoi spre gâtul sensibil.

— Cred că sunt gata să închiriem o cameră undeva. E vreun motel pe-aproape? întrebă Rachel gâfâind, cu degetele în părul lui, dorindu-şi ca el să nu se oprească din ce făcea.

— Nu cred că e vreun motel în care ţi-ai dori să stai. Hai să ajungem cât mai repede la Cameron Heights, înainte să se întunece – mai facem doar vreo trei ore până acolo. Şi apoi putem să reluăm de unde am rămas în cel mai *urieşesc* pat cu baldachin pe care l-ai văzut vreodată.

Rulară bine pe autostrada E1, trecând prin capitala Kuala Lumpur, în drum spre Ipoh. Când ajunseră în oraşul Tapah – poarta de trecere spre Cameron Highlands –, Nick intră pe drumul vechi, pitoresc, şi începură să urce panta. Maşina urca dealul abrupt, condusă abil de Nick pe drumul cu serpentine, claxonând înainte de fiecare curbă cu vizibilitate redusă.

Nick se grăbea să ajungă la cabană înainte de asfinţit. Sunase în prealabil, dându-i instrucţiuni clare lui Rajah, majordomul. Urma să-i aştepte o potecă de lumânărele albe, în punguţe albe de hârtie, care să ducă până la belvederea de la capătul peluzei, şi o măsuţă cu şampanie la rece şi fructe proaspete de mangustan instalată chiar lângă banca sculptată din lemn de pe care puteau să admire priveliştea spectaculoasă. Apoi, chiar în momentul în care soarele avea să înceapă să apună după dealuri şi miile de păsări tropicale vor coborî pe coroanele copacilor, se va lăsa pe un genunchi şi-i va cere lui Rachel să fie a lui pe veci. Se întrebă pe ce genunchi trebuia să se lase? Pe dreptul sau pe stângul?

Rachel, în schimb, se trezi ţinându-se strâns de centura de siguranţă, în timp ce se uita pe geam la pereţii ce coborau abrupt în prăpăstiile ca-n junglă.

— Hm, n-am de gând să mor înainte de vreme, îi spuse îngrijorată.

— N-am decât şaizeci de kilometri la oră. Nu-ţi face griji, pot să parcurg drumul ăsta şi legat la ochi – obişnuiam să vin aproape în fiecare weekend în timpul vacanţelor de vară. În plus, nu crezi c-ar fi un mod minunat de-a muri – rostogolindu-te de pe un drum de munte într-un Jaguar clasic decapotabil? glumi Nick, încercând să destindă atmosfera.

— Dacă nu te superi, aş prefera să mai trăiesc un pic. *Şiiii*, aş prefera să fiu într-un model vechi de Ferrari, ca James Dean, glumi Rachel.

— De fapt, era un Porsche.

— Bine că eşti tu deştept!

Curbele în vârf de ac fură înlocuite în curând de priveliştea ameţitoare a colinelor verzi, domoale, punctate de pete de culoare. În zare, Rachel distingea livezi înflorite cuibărite pe coasta dealurilor şi căsuţe pitoreşti, cochete.

— Aceasta e Valea Bertam, spuse Nick, cu un gest teatral. Suntem deja la o altitudine de două sute de metri deasupra nivelului mării. În perioada colonială, aici veneau ofiţerii britanici ca să scape de căldurile tropicale.

De îndată ce trecură de oraşul Tanah Rata, intrară pe un drum îngust, privat, care urca şerpuit un deal acoperit de o vegetaţie luxuriantă. După încă o curbă, le apăru brusc dinainte un conac impunător în stil Tudor, aflat pe propria sa colină.

— Parcă ziceai că n-o să mă duci la nu-ştiu-ce hotel de lux, spuse Rachel, cu o undă de dojană în glas.

— Nu e un hotel, e cabana de vară a bunicului.

— De ce nu mă mir? spuse Rachel, uitându-se la clădirea superbă.

Cabana nu era nici pe departe atât de mare ca Tyersall Park, dar arăta totuşi impresionant, cu acoperişurile ei triunghiulare şi cu lemnăria în alb şi negru. Se vedeau lumini aprinse la toate ferestrele batante.

— Pare că suntem aşteptaţi, spuse Rachel.

— Păi, i-am sunat înainte să-i anunţ că venim – sunt servitori aici tot timpul anului, răspunse Nick.

Casa era situată la jumătatea unei pante blânde, cu o alee lungă, cu piatră, care ducea până la intrare. Faţada era parţial acoperită de iederă şi ciorchini de glicină, şi de-o parte şi de cealaltă a pantei erau tufe de trandafiri, aproape cât un stat de om.

Rachel oftă, gândindu-se că nu văzuse în viaţa ei un popas montan atât de romantic.

— Ce trandafiri enormi!

— Sunt o specie deosebită de trandafiri de Cameron, care cresc doar în acest climat. Nu-i aşa că au un parfum îmbătător? continuă să sporovăiască Nick emoţionat.

Ştia că-l mai despart doar câteva minute de unul din cele mai importante momente din viaţa lui.

Un tânăr majordom malaezian îmbrăcat într-o cămaşă albă imaculată, vârâtă într-un sarong cu un model gri, le deschise uşa, făcând o plecăciune curtenitoare. Nick se întrebă unde era Rajah, majordomul dintotdeauna. Rachel intră în holul de la intrare şi avu senzaţia că păşise, din nou, într-o altă epocă, în Malaezia colonială dintr-un roman de Somerset Maugham, poate. Băncile de lemn în stil anglo-indian din holul principal erau presărate cu coşuleţe de răchită pline ochi cu camelii proaspăt culese, pe pereţii îmbrăcaţi în lemn de mahon atârnau felinare cu abajururi de sticlă şi un covor mare, decolorat, din mătase de Tianjin îţi atrăgea privirile spre uşile de sticlă şi spre priveliştea spectaculoasă a dealurilor.

— Hm, înainte să-ţi arăt şi restul casei, hai să, hm, admirăm peisajul la asfinţit, spuse Nick, simţindu-şi gâtul uscat de emoţie.

O conduse pe Rachel de-a lungul holului şi întinse mâna spre mânerul uşilor de sticlă care dădeau spre terasă. Apoi se opri brusc. Clipi de câteva ori spre a se asigura că n-are vedenii. La capătul pajiştii largi, foarte îngrijite, stătea Ahmad, şoferul maică-sii, fumând o ţigară.

— Băga-mi-aş! înjură Nick înfundat.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Cred c-avem companie, mormăi Nick posac.

Se întoarse, îndreptându-se spre salonul aflat la capătul holului. De cum se uită înăuntru, i se confirmă bănuiala. După cum se aştepta, maică-sa era cuibărită pe canapeaua îmbrăcată în creton înflorat aflată vizavi de uşă şi-i aruncă o privire triumfătoare când el păşi în cameră. Era pe punctul de a spune ceva când maică-sa anunţă, un pic cam prea entuziastă:

— Uite, mămico, au ajuns Nick şi Rachel!

Rachel se întoarse. Bunica lui Nick era aşezată în fotoliul din faţa şemineului, înfăşurată într-un şal de caşmir, şi una din doamnele de companie thailandeze tocmai îi turna ceaiul.

— *Ah Ma*, ce-i cu tine aici? o întrebă Nick uluit.

— Am primit nişte veşti îngrijorătoare, aşa c-am venit degrabă aici, spuse Su Yi în mandarină, vorbind rar şi hotărât.

Nick se simţea întotdeauna deconcertat când bunica lui i se adresa în mandarină – asocia dialectul cu mustrările din copilărie.

— Ei bine, am auzit c-ai fugit în Malaezia şi că vrei s-o ceri pe fată de soţie, spuse Su Yi, fără a se obosi să se uite la Rachel.

Rachel îşi încreţi buzele, simţindu-se deopotrivă şocată şi entuziasmată.

— Voiam să-i fac o surpriză lui Rachel, dar s-ar părea că acum s-a ales praful de ideea *asta*, se burzului Nick, uitându-se ţintă la maică-sa.

— Nu contează, Nicky, spuse bunica lui zâmbind. *Nu*-ţi dau voie să te însori cu ea. Acum hai să terminăm cu prostiile astea şi să ne întoarcem acasă. Nu vreau să fiu obligată să iau cina aici, când bucătăreasa nu s-a pregătit cum se cuvine pentru venirea mea. Sunt sigură că n-a luat peşte proaspăt azi.

Lui Rachel îi căzu faţa.

— *Ah Ma*, îmi pare rău că n-am binecuvântarea ta, dar asta nu schimbă nimic. Intenţionez să mă căsătoresc cu Rachel, dacă acceptă, spuse Nick calm, uitându-se la Rachel plin de speranţă.

— Nu vorbi prostii. Fata asta nu provine dintr-o familie ca lumea, spuse Su Yi.

Rachel simţi că-i iau obrajii foc.

— Am auzit destul, spuse cu o voce tremurândă, întorcându-se să iasă.

— Nu, Rachel, te rog nu pleca, spuse Nick, apucând-o de braţ. *Trebuie* să auzi asta. *Ah Ma*, nu ştiu ce poveşti ai auzit, dar i-am cunoscut familia lui Rachel şi îmi plac foarte mult. Ei m-au tratat cu siguranţă cu mult mai multă politeţe, căldură, şi mult mai mult *respect* decât i-a arătat familia noastră lui Rachel.

— Normal că te respectă, la urma urmei, faci parte din familia Young, spuse Su Yi.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus asta! gemu Nick.

Eleanor se ridică şi se apropie de Rachel, privind-o în ochi.

— Rachel, sunt sigură că eşti o fată drăguţă. Trebuie să ştii că-ţi fac un serviciu. Cu un trecut ca al tău, vei fi nefericită în familia asta...

— Nu mai insulta familia lui Rachel când nici măcar nu-i cunoşti! se răsti Nick la ea.

Puse mâna pe umărul lui Rachel şi spuse:

— Hai să plecăm de-aici!

— I-ai cunoscut rudele? strigă Eleanor după el.

Nick se întoarse încruntat spre ea.

— Da, am vizitat-o pe mama lui Rachel de multe ori şi de Ziua Recunoştinţei am fost acasă la unchiul ei în California, unde le-am întâlnit pe multe din rudele ei.

— Chiar şi pe tatăl ei? îl întrebă Eleanor, ridicând din sprânceană.

— Tatăl lui Rachel a murit acum mult timp, ştii deja, spuse Nick nervos.

— Ei bine, asta e o poveste foarte convenabilă, nu-i aşa? Dar te asigur că e teafăr şi nevătămat, îi replică Eleanor.

— Poftim? întrebă Rachel confuză.

— Rachel, nu e nevoie să mai joci teatru, *lah*. Ştiu totul despre tatăl tău...

— Poftim?

— Oho, uită-te la ea ce bine joacă teatru! spuse Eleanor, cu o grimasă batjocoritoare. Ştii la fel de bine ca mine că tatăl tău trăieşte!

Rachel se uită la Eleanor ca şi cum vorbea cu o nebună.

— Tatăl meu a murit într-un accident industrial oribil când aveam două luni. De-asta s-a mutat mama în America.

Eleanor o studie o clipă, încercând să-şi dea seama dacă juca teatru sau spunea adevărul.

— Ei bine, îmi pare rău să-ţi dau eu această veste, Rachel. Tatăl tău n-a murit. E într-o închisoare în apropiere de Shenzhen. L-am întâlnit acum câteva săptămâni. Putrezeşte într-o puşcărie prăpădită şi, cu toate astea, a avut tupeul să-mi ceară o zestre imensă!

Eleanor scoase un plic îngălbenit, acelaşi plic pe care i-l înmânase detectivul din Shenzhen. Puse trei hârtii pe masă. Una era o copie a certificatului de naştere original al lui Rachel. A doua era un articol decupat dintr-un ziar din 1992 despre condamnarea la închisoare a unui bărbat pe nume Zhou Fang Min, după ce recomandase măsuri ilegale de reducere a costurilor, care conduseseră la un accident pe un şantier din Shenzhen în care muriseră şaptezeci şi patru de muncitori (titlul cu litere de-o şchioapă era ŞTIRI LEGATE DE TRAGEDIA DE LA REZIDENŢA HUO PENG: MONSTRUL, ÎNCHIS ÎN SFÂRŞIT!). A treia hârtie era un anunţ publicat de familia Zhou, oferind o recompensă pentru recuperarea unei fetiţe pe nume Zhou An Mei, care fusese răpită de mama ei, Kerry Ching, în 1981.

Nick şi Rachel se apropiară de masă şi se uitară uluiţi la hârtii.

— Ce naiba ai făcut, mamă? Ai angajat un detectiv să *investigheze* familia lui Rachel? strigă Nick, răsturnând măsuţa de nervi.

Bunica lui Nick clătină din cap, sorbind din ceai.

— Închipuie-ţi, să vrei să te însori cu o fată dintr-o astfel de familie! Ce ruşine! Zău aşa, Nick, ce-ar spune *Gong Gong* dac-ar mai trăi? Madri, ceaiul ăsta nu e destul de dulce.

Nick se făcu negru de furie.

— *Ah Ma*, mi-a luat vreo douăzeci de ani, dar înţeleg în sfârşit de ce s-a mutat tata la Sydney! Nu suportă să stea în preajma ta!

Su Yi lăsă ceaşca din mână, şocată de spusele nepotului ei preferat.

Rachel îl apucă strâns de mână pe Nick, care n-avea să uite niciodată expresia consternată de pe chipul ei.

— Cred că... am nevoie de aer, murmură, înainte de a cădea, moale, peste măsuţa de ceai.

14

Pak Tin Street nr. 64

*

HONG KONG

Apartamentul nu era cuibuşorul de nebunii pe care şi-l imaginase Astrid – camera de zi era minusculă, cu o canapea verde de vinilin, trei scaune din lemn de sufragerie şi găletuşe de plastic de un albastru intens pline cu jucării care ocupau o parte din cameră. Singurul zgomot care răsuna în încăperea tăcută erau sunetele înfundate ale unui vecin care exersa *Ballade pour Adelina* la orgă. Astrid stătea în mijlocul camerei înghesuite, întrebându-se cum ajunsese viaţa ei în punctul ăsta. Cum ajunsese în punctul în care soţul ei sfârşise prin a se refugia în această cameră de joacă deprimantă?

— Nu-mi vine să cred că i-ai pus pe oamenii tatălui tău să-mi dea de urmă, mormăi Michael cu dispreţ, aşezându-se pe canapea şi întinzându-şi braţele pe spătarul acesteia.

— Tata n-are nimic de-a face cu asta. Ai o părere atât de proastă despre mine, încât nu crezi că am propriile resurse? răspunse Astrid.

— Minunat. Cum spui tu, zise Michael.

— Aşadar aici veneai. Aici locuieşte amanta ta? îndrăzni Astrid să-l întrebe într-un final.

— Da, spuse Michael cu o voce lipsită de expresie.

Astrid rămase tăcută o vreme. Luă un elefăntel de pluş dintr-o găletuşă şi-l apăsă. Elefantul scoase un sunet înfundat.

— Şi astea sunt jucăriile fiului tău?

Michael şovăi o clipă.

— Da, răspunse în cele din urmă.

— TICĂLOSULE! zbieră Astrid, aruncând cu elefănţelul în el cât de tare putu.

Jucăria îl lovi în piept şi Astrid se prăbuşi pe podea, scuturată de hohote de plâns.

— Nu-mi... pasă... cui i-o tragi... dar cum ai putut să-i faci asta... *fiului nostru*? bolborosi printre lacrimi.

Michael se aplecă, îngropându-şi faţa în mâini. Nu suporta s-o vadă aşa. Oricât de tare ar fi vrut să scape din căsnicia asta, nu se mai simţea în stare s-o rănească. Lucrurile îi scăpaseră de sub control şi era momentul să-i spună adevărul. Se ridică de pe canapea şi se ghemui lângă ea.

— Ascultă-mă, Astrid, începu, punându-i mâna pe umăr.

Astrid se trase înapoi, împingându-i mâna la o parte.

— Ascultă-mă. Băiatul nu e fiul meu, Astrid.

Astrid îşi ridică privirea spre el, fără a procesa pe deplin spusele lui.

Michael o privi drept în ochi şi continuă:

— Nu e fiul meu şi nu există nici o amantă.

Astrid se încruntă.

— Cum adică? Ştiu c-a fost o femeie aici. Ba chiar îmi e cunoscută.

— Îţi e cunoscută pentru că e *verişoara* mea, Jasmine Ng – mama ei e mătuşa mea şi băieţelul e fiul ei.

— Atunci... cu cine-ai avut o aventură? întrebă Astrid, mai confuză ca oricând.

— Nu înţelegi? Totul a fost o înscenare, Astrid. Mesajele, cadourile, totul! Totul e o vrăjeală.

— O *vrăjeală*? şopti Astrid şocată.

— Da, am înscenat totul. Mă rog, mai puţin cina la Petrus. Am dus-o pe Jasmine acolo să-i fac cinste – soţul ei lucrează în Dubai şi ei îi e greu să se descurce singură.

— Nu-mi vine să cred..., spuse Astrid, cu vocea înecată de uimire.

— Îmi pare rău, Astrid. A fost o idee stupidă, dar m-am gândit că n-aveam de ales.

— *N-aveai de ales?* Cum adică?

— M-am gândit că era mult mai bine ca *tu* să vrei să mă părăsești decât să intentez eu divorțul. Prefer să fiu etichetat drept ticălosul infidel cu un fiu ilegitim, astfel ca tu... ca reputația familiei tale să nu fie afectată, spuse Michael mâhnit.

Astrid se uită la el, nevenindu-i să creadă. Pentru câteva minute, rămase complet nemișcată, cernând în minte tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni. Într-un final spuse:

— Credeam c-o iau razna... Voiam să cred c-ai o aventură, dar inima îmi spunea că nu mi-ai face niciodată una ca asta. Pur și simplu acela nu era bărbatul cu care mă măritasem. Eram atât de confuză, simțeam atâtea emoții contradictorii, și ăsta era de fapt lucrul cel mai dureros. Aș fi putut înfrunta ideea unei aventuri sau a unei amante, dar altceva nu se potrivea, ceva mă tot rodea. Acum în sfârșit încep să înțeleg.

— N-am vrut niciodată să se întâmple asta, spuse Michael blând.

— Atunci de ce? Ce-am făcut ca să te fac așa nefericit? Ce te-a făcut să-ți dai atâta osteneală spre a înscena o aventură?

Michael oftă adânc. Se ridică de pe podea și se așeză pe unul din scaunele din lemn.

— Pur și simplu n-a mers niciodată, Astrid. Căsnicia noastră. N-a mers încă din prima zi. Ne-am simțit foarte bine cât eram iubiți, dar n-ar fi trebuit niciodată să ne căsătorim. Ne ne potriveam, dar ne-am lăsat amândoi purtați de val – de sex, hai s-o recunoaștem –, așa că, până să mă dezmeticesc, stăteam amândoi în fața pastorului tău. Mi-am zis, ce mama naibii, e cea mai frumoasă femeie pe care-am întâlnit-o vreodată. N-o să mai am niciodată așa un noroc. Dar apoi m-a izbit realitatea... și lucrurile au devenit prea complicate. Pur și simplu mergea din rău în mai rău, de la an la an, și am încercat, sincer am încercat, Astrid, dar nu mai rezist. Habar n-ai

cum e să fii însurat cu Astrid Leong. Nu cu tine, Astrid, ci cu imaginea celorlalți despre tine. N-aș putea niciodată să fiu la înălțimea așteptărilor.

— Ce vrei să spui? *Ești* la înălțimea așteptărilor..., începu Astrid.

— Toată lumea din Singapore crede că te-am luat pentru bani, Astrid.

— Te înșeli, Michael!

— Nu, pur și simplu tu nu observi! Dar eu nu mă simt în stare să mai înfrunt încă o cină în Nassim Road sau la Tyersall Park cu vreun ministru de Finanțe, vreun artist de geniu pe care nu-l înțeleg sau vreun magnat care și-a dat numele unui muzeu, la naiba, simțind că sunt doar o bucată de carne pentru ei. Pentru ei, sunt întotdeauna „soțul lui Astrid". Și oamenii ăia – familia ta, prietenii tăi – mă privesc atât de critic. Cu toții își zic „Ehe, ar fi putut să se mărite cu un prinț, cu un președinte – de ce s-o fi măritat cu *Ah Beng*-ul[1] ăsta din Toa Payoh?"

— Ți se pare, Michael! Toată lumea din familia mea te adoră! protestă Astrid.

— Astea-s vrăjeli și o știi și tu! Taică-tău își tratează băiatul de mingi de la golf mai bine decât pe mine! Știu că părinții mei nu vorbesc o engleză aristocratică, n-am crescut într-o căsoaie din Bukit Timah și n-am terminat ACS – „Americani Care o Sug", cum îi spuneam noi –, dar nu sunt un ratat, Astrid.

— Sigur că nu.

— Știi cum e să fii tratat tot timpul ca și cum ai fi tipul care repară calculatoarele? Știi cum e să trebuiască să mergem în vizită la toate rudele tale de Anul Nou Chinezesc, în casele lor de vis, și apoi să fii silită să mă însoțești în apartamentele minuscule ale rudelor mele din Tampines sau Yishun?

— Nu m-a deranjat niciodată, Michael. Îmi place familia ta.

---

1. Termen depreciativ în hokkien care desemnează un tânăr din pătura inferioară lipsit de educație sau de bun-gust (n. a.).

— Dar nu şi părinţilor tăi. Gândeşte-te... în cinci ani de căsnicie, mama şi tata n-au fost invitaţi niciodată – nici măcar o dată – să ia cina acasă la ai tăi!

Astrid păli. Era adevărat. Cum de nu-şi dăduse seama? Cum de fuseseră ai ei atât de neglijenţi?

— Recunoaşte-o, Astrid, părinţii tăi nu vor avea niciodată acelaşi respect pentru familia mea pe care-l au pentru familiile cumnatelor tale. Nu suntem din măreţul clan Tan, Kah sau Kee – suntem familia Teo. Nu poţi să-i învinovăţeşti pe-ai tăi, de fapt. Aşa s-au născut – pur şi simplu nu sunt programaţi genetic să interacţioneze cu cineva din altă clasă socială, cu cineva care nu s-a născut într-o familie bogată sau aristocratică.

— Dar tu eşti pe cale să ajungi acolo, Michael. Uită-te ce progrese face compania ta, spuse Astrid pe un ton încurajator.

— Compania mea – ha! Vrei să ştii ceva, Astrid? În decembrie anul trecut, când ne-am recuperat în sfârşit investiţia şi ne-am împărţit pentru prima dată profiturile, am primit un cec de două sute treizeci şi opt de mii. Pentru un minut, un minut, am fost aşa de fericit! Nu mai câştigasem niciodată atâţia bani... Şi apoi m-a izbit... am realizat că, oricât aş munci, oricât aş trage din zori şi până-n seară, n-o să câştig toată viaţa cât faci tu într-o lună.

— Nu-i adevărat, Michael, pur şi simplu nu-i adevărat! exclamă Astrid.

— Nu mă trata de sus! strigă Michael furios. Ştiu ce venituri ai. Ştiu cât te costă rochiile pe care ţi le iei de la Paris! Ştii cum m-am simţit când mi-am dat seama că prima mea jalnică de două sute treizeci şi opt de mii de dolari n-ar acoperi nici preţul uneia din rochiile tale? Sau că nu voi fi niciodată în stare să-ţi ofer genul de casă în care ai crescut?

— Sunt fericită în casa în care stăm, Michael. M-am plâns vreodată?

— Ştiu despre proprietăţile tale, Astrid. Despre toate.

— Cine ţi-a spus de ele? îl întrebă Astrid şocată.

— *Fraţii tăi.*

— Fraţii mei?

— Da, scumpii tăi fraţi. Nu ţi-am povestit niciodată ce s-a întâmplat când ne-am logodit. Fraţii tăi m-au sunat într-o zi să mă invite să iau prânzul cu ei şi-au venit toţi în păr. Henry, Alex, a venit chiar şi Peter din Kuala Lumpur. M-au invitat la clubul ăla de fiţe de pe Shenton Way la care sunt toţi membri, m-au condus într-unul din saloanele private şi m-au pus să mă aşez. Apoi mi-au arătat un buletin cu situaţia ta financiară. Unul singur. Mi-au zis „Vrem să vezi o mostră privind situaţia financiară a lui Astrid – ca să-ţi faci o idee despre câţi bani a câştigat anul trecut." Şi apoi Henry mi-a zis – şi n-o să uit niciodată cuvintele lui – „Tot ce deţine Astrid e apărat de cea mai bună echipă de avocaţi din lume. Nimeni din afara familiei Leong nu va profita vreodată de banii ei şi nu va ajunge să aibă controlul asupra lor. Nici dacă divorţează, nici măcar dacă moare. M-am gândit doar c-ar fi cazul să ştii lucrul ăsta, bătrâne."

Astrid fu oripilată.

— Nu-mi vine să cred! De ce nu mi-ai spus?

— Ce folos? spuse Michael cu amărăciune. Nu înţelegi? Încă de la început, familia ta m-a privit cu suspiciune.

— Nu trebuie să mai petreci nici măcar un minut cu familia mea, îţi promit. O să stau de vorbă cu fraţii mei. O să-i fac cu ou şi cu oţet. Şi nimeni n-o să te mai roage niciodată să le recuperezi informaţiile de pe hard sau să le reconfigurezi frigiderele pentru vinuri, îţi promit. Te rog, însă, nu mă părăsi, îl imploră cu obrajii plini de lacrimi.

— Astrid, vorbeşti prostii. N-aş vrea niciodată să te despart de familia ta – viaţa ta se învârte în jurul lor. Ce-ai face dacă n-ai mai merge la partida de mahjong din fiecare miercuri acasă la mătuşa ta Rosemary, la cina de vineri seară la *Ah Ma* sau la film la Pulau Club cu tatăl tău?

— Pot să renunţ. Pot să renunţ la toate astea! exclamă Astrid, lăsându-şi capul în poala lui şi agăţându-se strâns de el.

— Nu ți-aș cere s-o faci. O să fii mai fericită fără mine până la urmă. Te țin pe loc.

— Dar cum rămâne cu Cassian? Cum poți să-l abandonezi așa pe fiul nostru?

— Nu-l abandonez. O să petrec cât de mult timp îmi vei da voie să petrec cu el. Nu înțelegi? Dacă e să plec, acum e momentul ideal – înainte ca el să fie îndeajuns de mare să-l afecteze situația. Voi fi întotdeauna un tată bun pentru el, dar nu mai pot fi soțul tău. Pur și simplu nu vreau să mai trăiesc în lumea ta. Îmi e imposibil să fiu la înălțimea așteptărilor familiei tale și nu vreau să te detest pentru ceea ce ești. Am făcut o greșeală groaznică, Astrid. Te rog, *te rog*, redă-mi libertatea, spuse, cu glasul înecat de lacrimi.

Astrid își ridică privirea spre el, realizând că era prima dată când îl vedea plângând.

15

Villa d'Oro

*

SINGAPORE

Peik Lin bătu încet la uşă.

— Intră, spuse Rachel.

Peik Lin intră cu grijă în dormitor, ducând o tavă aurită pe care era un bol de pământ cu capac.

— Bucătăreasa noastră ţi-a făcut nişte *pei daan zhook*.[1]

— Mulţumeşte-i, te rog, din partea mea, spuse Rachel absentă.

— Poţi să stai aici oricât, Rachel, dar trebuie să mănânci ceva, spuse Peik Lin, uitându-se lung la chipul ei tras şi la cearcănele de sub ochii umflaţi de atâta plâns.

— Ştiu că arăt ca naiba, Peik Lin.

— Nu-i nimic ce nu poate fi dres cu un tratament facial sănătos. Ce-ar fi să te duc la un centru spa? Ştiu un loc minunat în Sentosa unde au...

— Mulţumesc, dar pur şi simplu nu cred că sunt pregătită. Poate mâine?

— OK, mâine, încuviinţă Peik Lin pe un ton vesel.

Rachel repeta acelaşi lucru de o săptămână, dar nu ieşise nici măcar o dată din cameră.

Când Peik Lin ieşi, Rachel luă tava şi o puse lipită de perete, lângă uşă. Nu fusese în stare să

1. „Terci de orez cu ouă conservate" (în cantoneză, în orig.) (n. a.).

mănânce de câteva zile bune, din noaptea în care fugise de la Cameron Highlands. După ce leşinase în salon, în faţa mamei şi a bunicii lui Nick, îngrijirile doamnelor de companie ale lui Shang Su Yi o făcuseră să-şi vină în fire. Când îşi recăpătă cunoştinţa, una din ele îi umezea fruntea cu un prosop, iar cealaltă îi făcea masaj prin presopunctură la picior.

— Nu, nu, vă rog, opriţi-vă, spuse Rachel, încercând să se ridice.

— Nu trebuie să te ridici aşa repede, o auzi pe mama lui Nick spunând.

— Fata are o constituţie foarte fragilă, mormăi bunica lui Nick din celălalt capăt al camerei.

Chipul îngrijorat al lui Nick se aplecă asupra ei.

— Te rog, Nick, hai să plecăm de-aici, îl imploră cu o voce moale.

În viaţa ei nu-şi dorise atât de mult să plece dintr-un loc. Nick o luă în braţe şi o purtă spre ieşire.

— Nu puteţi să plecaţi acum, Nicky! S-a întunecat prea tare ca să conduci pe un drum de munte, *lah*! strigă Eleanor după ei.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te hotărăşti să te joci de-a Dumnezeu cu viaţa lui Rachel, spuse Nick, printre dinţi.

În timp ce străbăteau drumul şerpuit dinspre cabană, Rachel spuse:

— Nu-i nevoie să străbaţi tot drumul de munte acum noaptea. Lasă-mă în oraşul prin care am trecut.

— Putem să mergem oriunde vrei, Rachel. Ce-ar fi să coborâm muntele şi să rămânem peste noapte în Kuala Lumpur? La zece am putea să fim acolo.

— Nu, Nick. Nu vreau să mai merg cu maşina. Am nevoie de un timp doar cu mine. Lasă-mă în oraş.

Nick rămase tăcut o clipă, chibzuindu-şi bine răspunsul.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să mă cazez la un motel şi să mă culc, atâta tot. Vreau doar să nu mai văd pe nimeni.

— Nu sunt sigur că e o idee bună să rămâi singură acum.

— Pentru Dumnezeu, Nick, nu sunt nevrotică, n-am de gând să-mi tai venele sau să iau o supradoză de Seconal. Pur şi simplu am nevoie de un răgaz în care să mă gândesc, îi răspunse Rachel tăios.

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Am nevoie să fiu singură, Nick, sincer.

Ochii ei păreau să privească în gol.

Nick ştia că e în stare de şoc – şi el era şocat, aşa că nu putea decât să-şi închipuie prin ce trecea ea. În acelaşi timp, era chinuit de un sentiment de vinovăţie, simţindu-se responsabil pentru răul produs. Era, din nou, vina lui. Hotărât să găsească un refugiu de linişte şi pace pentru Rachel, o condusese, fără să vrea, în mijlocul unui cuib de viespi. Ba chiar o trăsese de mână, spre a fi înţepată. Afurisita de maică-sa! Poate o noapte singură n-avea să-i dăuneze.

— E un mic han în vale, numit Casa de pe Lac. Ce-ar fi să te duc acolo să te cazezi peste noapte?

— E bine, răspunse ea amorţită.

Merseră în tăcere următoarea jumătate de oră. Nick nu-şi lua ochii de la drumul periculos cu serpentine, în timp ce Rachel fixa, absentă, întunericul prin care goneau. Opriră la han puţin după ora opt. Era o casă cochetă, cu acoperiş de stuf, care părea desprinsă din Cotswolds, dar Rachel era prea amorţită pentru a observa astfel de amănunte.

După ce Nick o cază într-un dormitor decorat cu rafinament, aprinse focul în şemineul din piatră şi o sărută de rămas-bun, promiţându-i că se va întoarce a doua zi la prima oră. Rachel ieşi din cameră şi se îndreptă ţintă spre recepţie.

— Puteţi să nu mai transferaţi suma de pe cartea de credit? îi spuse recepţionerului. Nu mai am nevoie de cameră, dar voi avea nevoie de un taxi.

*

La trei zile după ce sosise acasă la Peik Lin, Rachel se ghemui pe podea în colţul dormitorului şi-şi luă inima-n dinţi s-o sune pe mama ei în Cupertino.

— Vai de mine, de când nu mai am nici o veste de la tine! Probabil că te distrezi de minune! spuse Kerry Chu veselă.

— Pe naiba!

— De ce? Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu Nick? o întrebă Kerry, îngrijorată de tonul bizar al fiicei sale.

— Trebuie să ştiu un lucru, mamă: tata mai trăieşte?

La celălalt capăt al firului urmă o foarte scurtă ezitare.

— Despre ce vorbeşti, fata mea? Tatăl tău a murit când erai mică. Ştii asta.

Rachel îşi înfipse unghiile în covorul gros.

— O să te întreb încă o dată: Tata. Mai. Trăieşte?

— Nu înţeleg. Ce-ai auzit?

— Da sau nu, mamă. Nu mă face să pierd timpul, la naiba!

Kerry tresări, şocată de furia lui Rachel. Avea senzaţia că e în camera alăturată.

— Fata mea, trebuie să te linişteşti,

— Cine e Zhou Fang Min?

Gata. O spusese.

Se lăsă o pauză prelungită, după care mama ei spuse agitată:

— Fata mea, lasă-mă să-ţi explic.

Simţi că-i zvâcnesc tâmplele.

— Deci e adevărat. Trăieşte.

— Da, dar...

— Deci ce mi-ai spus toată viaţa a fost o minciună. O MINCIUNĂ GOGONATĂ, LA NAIBA! strigă Rachel în receptor, ţinându-l departe de ea, cu mâinile tremurânde.

— Nu, Rachel...

— O să închid acum, mamă.

— Nu, nu, nu închide! o imploră Kerry.

— Eşti o mincinoasă! O hoaţă! Mi-ai răpit şansa de a-mi cunoaşte tatăl, adevărata familie. Cum ai *putut* să faci asta, mamă?

— Nu ştii ce persoană oribilă era. Nu înţelegi prin ce-am trecut.

— Nu de asta e vorba, mamă. M-ai mintit. În legătură cu cel mai important lucru din viaţa mea,

spuse Rachel, cutremurându-se și izbucnind în hohote de plâns.

— Nu, nu! Nu înțelegi...

— Poate, dacă nu m-ai fi răpit, n-ar fi făcut toate lucrurile oribile pe care le-a făcut. Poate că n-ar fi în închisoare acum.

Își privi mâna și realiză că smulgea smocuri din covor.

— Nu, fata mea. A trebuit să te salvez de el și de familia lui.

— Nu știu ce să mai cred, mamă. În cine mai pot avea încredere acum? Nici măcar numele meu nu e cel adevărat. CARE E NUMELE MEU ADEVĂRAT?

— Ți-am schimbat numele ca să te apăr!

— Nu mai știu cine sunt, în puii mei!

— Ești fiica mea! Scumpa mea fiică! exclamă Kerry, simțindu-se complet neajutorată în bucătăria ei din California în timp ce undeva în Singapore fiicei ei i se frângea inima.

— Trebuie să închid, mamă.

Închise telefonul și se băgă la loc în pat. Se întinse, lăsându-și capul să atârne pe marginea patului. Poate că sângele care-i venea în cap avea să oprească zumzetul din tâmple, avea să-i alunge durerea.

*

Familia Goh tocmai se pregătea să mănânce *poh piah* când Rachel intră în sufragerie.

— Iat-o! exclamă Wye Mun jovial. V-am spus eu că Jane Ear o să coboare, mai devreme sau mai târziu.

Peik Lin se strâmbă la tatăl ei, în timp ce fratele ei, Peik Wing, zise:

— *Jane Eyre* era dădaca, tată, nu femeia care...

— *Ho lah, ho lah*[1], isteților, înțelegeți voi ce vreau să spun, zise Wye Mun nonșalant.

---

1. Expresie argotică în hokkien însemnând „Merge și-așa" (n. a.).

— Rachel, dacă nu mănânci ceva, o să te tou-peşti! o dojeni Neena. Vrei o *poh piah*?

Rachel se uită la tava rotativă care gemea sub zeci de vase cu mâncăruri care păreau puse complet alandala şi se întrebă de ce fel de mâncare era vorba.

— Sigur, mătuşă Neena. Sunt lihnită de foame!

— Asta vreau să aud, spuse Neena. Haide, haide, lasă-mă să-ţi fac una.

Întinse o clătită subţire din făină de grâu pe o farfurie cu bordura aurită şi-i turnă la mijloc o porţie mare de umplutură cu carne şi legume. Apoi trânti nişte sos Hoisin dulce pe una din marginile clătitei şi se întinse după castronelele mici, presărând deasupra crevete dolofane, carne de crab, omletă prăjită, ceapă verde, coriandru, usturoi pisat, sos de ardei iute şi alune tocate. Încheie cu încă o ploaie de sos Hoisin şi împachetă cu îndemânare clătita, alcătuind un soi de *burrito* uriaş şi îndesat.

— Acum – *ziak*! o somă mama lui Peik Lin.

Rachel atacă hămesită *poh piah*-ul, de-abia simţind gustul de jicama şi cârnat chinezesc din umplutură. Trecuse o săptămână de când mâncase ceva mai consistent.

— Vedeţi? Uitaţi-vă la ea cum zâmbeşte! Nu există nici o problemă pe lume pe care să n-o poată drege mâncarea bună, spuse Wye Mun, luând încă o clătită.

Peik Lin se ridică de pe scaun şi veni în spatele ei s-o îmbrăţişeze.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit, spuse, cu ochii umezi de lacrimi.

— Mulţumesc. De fapt, trebuie să vă mulţumesc tuturor, din inimă, pentru că m-aţi lăsat să stau aici atâta timp, adăugă Rachel.

— Ei, eu mă bucur c-ai început din nou să mănânci! spuse Neena, zâmbind larg. Acum, e momentul pentru îngheţată cu mango!

— Îngheţată! exclamară nepoţelele, încântate.

— Ai trecut prin multe, Rachel Chu. Mă bucur că ţi-am putut fi de ajutor, încuviinţă Wye Mun. Eşti binevenită aici oricât de mult doreşti.

— Nu, nu, am stat deja mai mult decât se cuvine, spuse Rachel, zâmbind stânjenită, întrebându-se cum fusese în stare să zăbovească atâtea zile în camera lor de oaspeți.

— Te-ai gândit ce-o să faci? o întrebă Peik Lin.

— Da. O să mă întorc în State. Dar, mai întâi – făcu o pauză și inspiră adânc –, cred că trebuie să plec în China. M-am hotărât că, oricum ar fi, vreau să-mi cunosc tatăl.

Pentru o clipă se lăsă tăcerea în jurul mesei.

— De ce te grăbești? întrebă Peik Lin blând.

— Sunt deja în partea asta a lumii – de ce n-aș merge să-l cunosc chiar acum? spuse Rachel, încercând să dea impresia că nu era mare lucru.

— O să mergi și cu Nick? o întrebă Wye Mun.

Rachel se întunecă la față.

— Nu, e ultima persoană cu care-aș vrea să merg în China.

— Dar *ai* de gând să-i spui, totuși? întrebă Peik Lin diplomat.

— Poate... Încă nu m-am hotărât. Pur și simplu nu vreau să mă trezesc în *Apocalipsul acum*. O să-mi întâlnesc pentru prima dată tatăl și, în secunda următoare, una din rudele lui Nick va ateriza cu elicopterul în curtea închisorii. O să fiu foarte fericită dacă nu mai văd niciodată de-acum înainte vreun avion privat, vreun iaht sau cine știe ce mașină de fițe, declară vehement.

— În regulă, tată, anulează-ne abonamentul la NetJets, glumi Peik Wing.

Toată lumea izbucni în râs.

— Nick a sunat în fiecare zi, să știi, spuse Peik Lin.

— Sunt sigură.

— E de-a dreptul jalnic, comentă P.T. La început, după ce-ai ajuns aici, suna de patru ori pe zi, apoi a redus-o la un telefon pe zi. A venit de două ori aici, sperând c-o să-i dăm drumul, dar paznicii l-au trimis la plimbare.

Rachel simți că i se strânge inima. Își imagina cum se simțea Nick, dar, în același timp, nu știa

cum să dea ochii cu el. Brusc, devenise o prezență care-i amintea de tot ce o luase razna în viața ei.

— Ar trebui să te vezi cu el, spuse Wye Mun blând.

— Nu sunt de acord, tată, interveni soția lui Peik Wing, Sheryl. Dac-aș fi în locul lui Rachel, n-aș mai vrea să-l văd niciodată pe Nick sau pe oricine altcineva din familia aia malefică. Cine se cred oamenii ăia? Să încerce să distrugă viețile oamenilor așa!

— *Alamak*, de ce să-l pedepsească pe bietul băiat? Nu e vina lui că maică-sa e o *chao chee bye*! exclamă Neena.

Toată lumea izbucni în hohote de râs, cu excepția lui Sheryl, care se strâmbă și le acoperi urechile fetelor.

— Zău așa, Sheryl, sunt prea mici să știe ce înseamnă vorba asta! își liniști Neena nora.

— Ce înseamnă? întrebă Rachel.

— O pizdă afurisită, îi șopti P.T., cu o încântare vădită.

— Nu, nu, o pizdă afurisită și *puturoasă*, îl corectă Wye Mun.

Toată lumea izbucni din nou în râs, inclusiv Rachel.

Venindu-și în fire, Rachel oftă.

— Cred c-ar trebui să dau ochii cu el.

*

Două ore mai târziu, Rachel și Nick erau așezați la o masă cu umbreluță, lângă piscina de la Villa d'Oro, într-o tăcere subliniată de apa ce picura din fântânile aurite. Rachel se uita la apa vălurită în care se reflectau plăcile de mozaic în albastru și auriu. Nu se simțea în stare să se uite la Nick. În mod straniu, chipul care-i fusese cândva cel mai drag din lume devenise unul pe care îi era prea greu să-l privească. Se trezi brusc rămasă fără cuvinte, neștiind cum să înceapă.

Nick înghiți nervos.

— Nici măcar nu știu cum aș putea începe să-ți cer iertare.

— N-ai de ce să-mi ceri iertare. N-a fost vina ta.

— Ba a fost. Am avut o grămadă de timp la dispoziţie să mă gândesc la asta. Te-am pus în situaţii oribile una după alta. Îmi pare nespus de rău, Rachel. Am dat dovadă de-o ignoranţă nesăbuită în privinţa familiei mele – habar n-aveam că mama o va lua razna în halul ăsta. Şi am crezut întotdeauna că bunica îşi doreşte să fiu fericit.

Rachel fixă cu privirea paharul aburit de ceai cu gheaţă din faţa ei, fără să scoată o vorbă.

— Sunt uşurat că te simţi bine. Am fost tare îngrijorat, spuse Nick.

— Familia Goh a avut mare grijă de mine, spuse Rachel simplu.

— Da, i-am cunoscut pe părinţii lui Peik Lin mai devreme. Sunt nişte oameni minunaţi. Neena Goh a insistat să vin la cină. Nu chiar în seara asta, desigur, dar...

O umbră de zâmbet trecu pe chipul lui Rachel.

— Femeii îi place să-i hrănească pe ceilalţi şi tu pari c-ai slăbit.

De fapt, arăta groaznic. Nu-l văzuse niciodată aşa – părea că dormise îmbrăcat şi părul lui îşi pierduse strălucirea.

— N-am mâncat cine ştie ce.

— Bucătăreasa de la Tyersall Park nu ţi-a gătit toate felurile de mâncare preferate? întrebă Rachel, cu o urmă de sarcasm.

Ştia că Nick nu era ţinta potrivită pentru toată furia pe care o acumulase, dar în momentul ăla nu se putea abţine. Realiza că el era o victimă a împrejurărilor, ca şi ea, dar nu putea să vadă dincolo de propria ei durere, nu încă.

— De fapt, nu mai stau la Tyersall Park, spuse Nick.

— Oh?

— N-am vrut să mai văd pe nimeni din noaptea aia în Cameron Highlands, Rachel.

— Te-ai mutat înapoi la Hotelul Kingsford?

— Colin m-a lăsat să stau în casa lui din Sentosa Cove cât e plecat în luna de miere. El şi Araminta şi-au făcut de asemenea griji pentru tine, să ştii.

— Foarte drăguţ din partea lor, spuse Rachel pe un ton neutru, uitându-se dincolo de piscină la reproducerea după Venus din Millo.

Statuia fără braţe a unei fecioare preafrumoase, pe care colecţionarii se bătuseră secole de-a rândul, deşi nu i se confirmase niciodată proveniența. Poate c-ar trebui să-i taie şi ei cineva braţele. Poate aşa s-ar simţi bine.

Nick se întinse şi îşi puse mâna peste a ei.

— Hai să ne întoarcem la New York. Hai să mergem acasă.

— M-am gândit... Trebuie să plec în China. Vreau să-mi cunosc tatăl.

Nick făcu o pauză.

— Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta?

— E cineva pregătit vreodată să-şi întâlnească tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată şi care e în închisoare?

Nick oftă.

— Ei bine, când vrei să plecăm?

— De fapt, o să mă duc cu Peik Lin.

— Oh, spuse Nick, puţin surprins. Pot să vin şi eu? Mi-ar plăcea să fiu acolo cu tine.

— Nu, Nick, asta e ceva ce trebuie să fac pe cont propriu. E destul că Peik Lin a insistat să vină. Dar tatăl ei are prieteni în China care ne ajută cu partea birocratică, aşa că n-am putut s-o refuz. Mă duc şi mă întorc în câteva zile şi-apoi o să fiu gata să plec la New York.

— Ei bine, spune-mi doar când vrei să schimbăm data de întoarcere la biletele de avion. Eu sunt gata să merg acasă oricând, Rachel.

Rachel inspiră adânc, pregătindu-se pentru ce avea să-i spună.

— Nick, trebuie să mă întorc la New York... singură.

— Singură? întrebă Nick surprins.

— Da. Nu vreau să-ţi întrerupi vacanţa de vară şi să te întorci cu mine.

— Nu, nu, mi s-a luat de locul ăsta la fel de mult ca şi ţie! *Vreau* să mă întorc acasă cu tine! insistă Nick.

— Asta-i faza, Nick. Nu cred că pot face faţă situaţiei ăsteia acum.

Nick se uită la ea trist. În mod vădit suferea încă foarte mult.

— Şi, când o să mă întorc la New York, continuă Rachel, cu o voce care începea să tremure, nu cred c-ar trebui să ne vedem.

— Poftim? Ce vrei să spui? întrebă Nick alarmat.

— Ce-ai auzit. O să-mi iau lucrurile din apartamentul tău de îndată ce mă întorc şi apoi, când o să te întorci...

— Rachel, ai înnebunit! spuse Nick, sărind în picioare şi ghemuindu-se lângă ea. De ce-mi spui toate lucrurile astea? Te iubesc. Vreau să fii soţia mea.

— Şi eu te iubesc, strigă Rachel. Dar nu înţelegi? N-o să meargă niciodată.

— Ba sigur c-o să meargă. *Sigur c-o să meargă!* Mă doare în cot de ce gândesc ai mei – vreau să fiu cu tine, Rachel.

Rachel clătină încet din cap.

— Nu e vorba doar de familia ta, Nick. E vorba de prietenii tăi, de prietenii tăi din copilărie – de toată lumea de pe insulă.

— Nu-i adevărat, Rachel. Cei mai buni prieteni ai mei sunt înnebuniţi după tine. Colin, Mehmet, Alistair, şi sunt atâţia prieteni de-ai mei pe care încă n-ai apucat să-i cunoşti. Dar n-are a face. Trăim în New York acum. Prietenii noştri sunt acolo, viaţa noastră e acolo şi totul e minunat. O să fie la fel de minunat odată ce vom lăsa în urmă nebunia asta.

— Nu e aşa de simplu, Nick. Probabil că nici tu nu ţi-ai dat seama, dar ai spus „trăim în New York *acum*". Dar n-o să trăieşti toată viaţa acolo. O să te întorci aici într-o zi, probabil peste câţiva ani. Nu te amăgi – toată familia ta e aici, moştenirea ta e aici.

— Oh, la dracu' cu toate astea! Ştii că nu dau o ceapă degerată pe toate prostiile astea.

— Asta spui acum, dar nu realizezi că lucrurile s-ar putea schimba cu timpul? Nu crezi că s-ar putea să începi să-mi porţi pică peste câţiva ani?

— N-aş putea niciodată să-ţi port pică, Rachel. Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea! Nici nu bănuieşti – am dormit pe sponci, n-am mâncat mai nimic –, ultimele şapte zile au fost iadul pe pământ fără tine.

Rachel oftă, închizând ochii o clipă.

— Ştiu că suferi. Nu vreau să te rănesc, dar cred sincer că aşa e cel mai bine.

— Să ne despărţim? N-are nici o logică ce spui, Rachel. Ştiu cât de mult suferi acum, dar, dacă ne despărţim, asta n-o să-ţi aline durerea. Dă-mi voie să te ajut, Rachel. Dă-mi voie să am grijă de tine, o imploră Nick pătimaş, cu părul atârnându-i peste ochi.

— Şi dacă vom avea copii? Copiii noştri nu vor fi acceptaţi niciodată de familia ta.

— Cui îi pasă de asta? Vom avea familia noastră, vieţile noastre. Nimic din toate astea nu contează.

— Contează pentru mine. M-am gândit şi m-am tot gândit la asta, Nick. Ştii, la început am fost aşa şocată să aflu despre trecutul meu. Am fost distrusă de minciunile mamei, realizând că nici măcar numele meu nu e cel adevărat. Am avut senzaţia că îmi fusese răpită întreaga identitate. Dar apoi am realizat că... nimic din toate astea nu contează. Ce importanţă are un nume, de fapt? Noi, chinezii, suntem atât de obsedaţi de numele de familie. Sunt mândră de numele *meu*. Sunt mândră de cine sunt.

— Şi eu, spuse Nick.

— Aşa că trebuie să înţelegi că, oricât de mult te-aş iubi, Nick, nu vreau să fiu soţia ta. Nu vreau să fac parte dintr-o familie ca a ta. Nu pot să intru, prin căsătorie, într-un clan care se consideră prea bun pentru a mă accepta. Şi nu vreau ca vreunul din copiii mei să aibă vreodată de-a face cu astfel de oameni. Vreau să crească într-un cămin iubitor, sănătos, înconjuraţi de bunici şi mătuşi şi unchi şi veri care-i consideră egalii lor. Pentru că, la urma urmei, asta am eu, Nick. Ai văzut şi tu, când ai venit acasă cu mine anul trecut de Ziua Recunoştinţei. Ai văzut ce relaţie am cu verii mei. E o întrecere între noi,

ne tachinăm fără milă, dar, dincolo de toate, ne susţinem reciproc. Asta îmi doresc pentru copiii mei. Vreau să-şi iubească familia, dar să fie mai mândri de valoarea lor ca indivizi, Nick, nu de câţi bani au, ce nume de familie au sau câte generaţii îi despart de nu ştiu care dinastie. Îmi pare rău, dar mi s-a luat. Mi s-a luat să am de-a face cu asiaticii ăştia bogaţi şi ţicniţi, cu toţi oamenii ăştia a căror viaţă se învârte în jurul ideii de a face bani, a toca bani, a se lăuda cu banii pe care-i au, a-şi compara averile, a-şi ascunde banii, a-i manipula pe alţii prin intermediul banilor şi a-şi distruge vieţile din cauza banilor. Şi, dacă mă căsătoresc cu tine, nu vom avea scăpare, nici dacă locuim în celălalt capăt al globului.

Ochii i se umpluseră de lacrimi şi, oricât ar fi vrut Nick să insiste că se înşela, ştia că nimic din ce i-ar fi spus n-ar fi reuşit s-o convingă de contrariu. În orice parte a lumii ar fi fost, în New York, în Paris sau în Shanghai, era pierdută pentru el.

16

Sentosa Cove

*

SINGAPORE

„O fi fost vreo pasăre sau aşa ceva", îşi zise Nick, trezit din somn de un zgomot. Era o gaiţă albastră prin împrejurimi care obişnuia să bată cu ciocul în peretele de sticlă de lângă bazin în fiecare dimineaţă. Cât timp dormise? Era 7:45, ceea ce înseamnă că băgase cel puţin patru ore şi jumătate de somn. Binişor, având în vedere că nu reuşise să doarmă mai mult de trei ore pe noapte de când Rachel se despărţise de el, în urmă cu o săptămână. Patul era scăldat în lumina care se revărsa prin plafonul de sticlă mobil şi acum era prea multă lumină ca să mai poată adormi. Oare cum reuşea Colin să închidă un ochi în casa asta? Nu era foarte practic să stai într-o casă care consta, în principal, din bazine şi pereţi de sticlă.

Nick se întoarse cu faţa înspre peretele de stuc veneţian, pe care era o fotografie mare semnată de Hiroshi Sugimoto. Era o imagine alb-negru din seria sa cu cinematografe, înfăţişând interiorul unui cinematograf vechi de undeva din Ohio. Sugimoto lăsase diafragma deschisă tot timpul filmului, aşa că ecranul mare devenise un portal dreptunghiular de lumină. Lui Nick i se părea că e poarta spre un univers paralel şi îşi dori să poată dispărea în acel spaţiu alb. Să se întoarcă în timp, poate. În aprilie sau în

mai. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. N-ar fi trebuit niciodată s-o invite pe Rachel să vină cu el fără să-i țină mai întâi un curs rapid despre cum să facă față familiei lui. „Familii de Chinezi Bogați, Privilegiați și fără Simțul Realității – modulul 101." Oare făcea cu adevărat parte din familia asta? Cu cât înainta în vârstă și cu cât petrecea mai mult timp în străinătate, cu-atât mai stingher se simțea între ei. Acum că trecuse de treizeci de ani, așteptările creșteau și regulile se tot schimbau. Nu mai știa cum să țină pasul cu lumea asta. Și, cu toate astea, îi plăcea să se întoarcă acasă. Îi plăceau după-amiezile lungi și ploioase petrecute în casa bunicii în timpul sezonului musonic, îi plăcea să meargă în Chinatown în căutare de *kueh tutu*[1], îi plăceau plimbările prelungite cu tatăl lui pe înserat, dând roată lacului artificial MacRitchie...

Auzi din nou zgomotul acela. De data asta nu mai suna ca ciocănitul gaiței albastre. Adormise fără să seteze alarma și acum era cu siguranță un intrus în casă. Își trase un șort pe el și ieși pe vârfuri din dormitor. În camera de oaspeți se ajungea printr-un pasaj suspendat de sticlă care trecea prin spatele casei și, uitându-se în jos, văzu o reflecție fulgurantă alunecând peste parchetul din lemn de stejar brazilian. Oare cineva venise să dea o spargere? Sentosa Cove era o zonă atât de izolată și oricine citea ziarele de scandal știa că Araminta Lee și Colin Khoo erau plecați în luna lor de miere de vis, într-o croazieră cu iahtul în jurul coastei Dalmației.

Nick căută o armă; tot ce găsi fu un didgeridoo sculptat, sprijinit de peretele băii pentru oaspeți. (Oare chiar ar fi cântat cineva la didgeridoo în timp ce stătea pe budă?) Coborî tiptil scara suspendată din titaniu și o luă încet spre bucătărioara ca de vas, ridicând didgeridoo-ul, gata să lovească intrusul, tocmai când apăru Colin după colț.

---

1. Această prăjiturică în formă de floare, din făină de orez, gătită la abur și umplută cu fulgi de cocos, este un desert tradițional singaporez (n. a.).

— Mama mă-sii! înjură Nick surprins, lăsând arma din mână.

Colin nu păru prea tulburat să-l vadă pe Nick îmbrăcat doar într-un șort de fotbalist, ținând în mână un didgeridoo în toate culorile curcubeului.

— Nu cred c-ar fi o armă prea bună, Nick. Ar fi trebuit să optezi pentru sabia originală de samurai din dormitorul meu.

— Am crezut c-a intrat vreun hoț să dea o spargere!

— Nu se dau spargeri pe-aici. Cartierul e mult prea sigur și hoții nu se obosesc să bată drumul până aici doar ca să fure electrocasnice și mobilă de bucătărie pe comandă.

— Cum de te-ai întors așa de repede din luna de miere? îl întrebă Nick, scărpinându-se în cap.

— Păi, am auzit niște zvonuri îngrijorătoare cum că cel mai bun prieten al meu se usucă de dor în casa mea și e în pragul sinuciderii.

— Mă usuc de dor, dar nu sunt în pragul sinuciderii, gemu Nick.

— Zău așa, Nick, o mulțime de oameni sunt îngrijorați din cauza ta.

— Oh, cum ar fi? Și să nu zici mama.

— Sophie e îngrijorată. Araminta. Chiar și Mandy. M-a sunat când eram în Hvar. Cred că se simte foarte vinovată pentru cum s-a purtat.

— Ei bine, faptul e consumat, spuse Nick posac.

— Ascultă, ce-ar fi să-ți fac repede ceva de mâncare? Arăți ca și cum n-ai mai fi băgat nimic în gură de ani de zile.

— Ar fi grozav.

— Priviți cum Bucătarul cu Mușchi de Oțel încearcă să prăjească niște *hor bao daan*[1].

Nick se cocoță pe un scaun de bar în separeul din bucătărie, înfulecându-și micul dejun. Luă niște ou în furculiță.

---

1. „Ouă ochiuri împăturite", în cantoneză, specialitate asemănătoare cu ouăle ochiuri prăjite pe-o parte sau rumenite ușor pe ambele părți (n. a.).

— Aproape la fel de bun cum îl face Ah Ching.

— Am avut noroc de data asta. De obicei *hor bao daan*-ul meu e mai curând o omletă.

— Ei bine, e cea mai bună chestie pe care am mâncat-o toată săptămâna. De fapt, e singura chestie pe care am mâncat-o. Am zăcut pe canapeaua ta, înecându-mi amarul în bere și uitându-mă la episoade din *Mad Men*. Apropo, ți-am terminat rezerva de Red Stripe.

— Asta e prima dată când ești cu adevărat deprimat, nu-i așa? În sfârșit, frânge-inimi descoperă la rândul lui cum e să-ți fie frântă inima.

— Nu dețin cu adevărat drepturi asupra titlului. Alistair e adevăratul frânge-inimi.

— Stai așa, n-ai auzit? Kitty Pong i-a dat papucii!

— Ce surpriză! remarcă Nick sec.

— Nu, nu știi toată povestea! La ceremonia ceaiului de după nuntă, eu și Araminta tocmai îi turnam ceaiul doamnei Lee Yong Chien – când am auzit niște zgomote bizare de undeva. Sunau ca o combinație între un horcăit și gemetele unui animal care fată. Nimeni n-a reușit să-și dea seama ce însemnau zgomotele alea. Ne-am gândit c-o fi fost vreun liliac care rămăsese blocat pe undeva prin casă. Așa că unii din noi am început să ne uităm tiptil după el și știi cum arată casa în stil colonial a bunicului de pe Belmont Road – sunt o mulțime de dulapuri uriașe în perete peste tot. Ei bine, micuțul Rupert Khoo deschide ușa de sub scara principală și de-acolo se rostogolesc Kitty și Bernard Tai, în fața tuturor invitaților noștri!

— NUUUUUUU! exclamă Nick.

— Și asta nu e tot. Bernard era aplecat în față, cu mâinile întinse și pantalonii-n vine, și Kitty tocmai ținea două degete înfipte în fundul lui când s-a deschis ușa!

Nick izbucni într-un râs isteric, cu lacrimi, bătând cu palmele în blatul de travertin.

— Ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața doamnei Lee Yong Chien! Am crezut că va trebui să-i dau primul ajutor! râse Colin.

— Mulţam pentru că m-ai înveselit, aveam nevoie de asta, oftă Nick, încercând să-şi recapete suflul. Mi-e milă de Alistair.

— Oh, o să-i treacă. Îmi fac mai multe griji pentru tine. Serios vorbind, ce-ai de gând să faci în legătură cu Rachel? Trebuie să te primenim şi să urci din nou în şa pe calul tău alb. Cred că Rachel ar avea nevoie de ajutorul tău acum mai mult ca oricând.

— Ştiu asta, dar e foarte hotărâtă că nu mă mai vrea în viaţa ei. Mi-a spus limpede şi răspicat că nu mai vrea să mă vadă niciodată şi familia Goh a fost foarte eficientă în a-i îndeplini dorinţa, la naiba!

— E încă în stare de şoc, Nick. După tot ce i s-a întâmplat, cum ar putea să mai ştie ce vrea?

— O cunosc, Colin. Când ia o hotărâre, nu mai există cale de întoarcere. Nu e o persoană mânată de emoţii. E foarte pragmatică şi extrem de încăpăţânată. A decis că, din cauza felului de-a fi al familiei mele, relaţia noastră nu are nici un viitor. Poţi s-o învinovăţeşti, după ce i-au făcut? Nu e culmea ironiei? Toată lumea îşi închipuie că e ahtiată după bani, când ea e exact pe dos. S-a despărţit de mine *din cauza* averii mele.

— Ţi-am spus că-mi place de ea din ziua în care am cunoscut-o – e o fată pe cinste, nu-i aşa? observă Colin.

Nick se uită pe geamul care dădea spre golf. Oraşul care se profila prin ceaţa dimineţii aproape că evoca Manhattan-ul.

— Iubeam viaţa noastră împreună la New York, spuse melancolic. Îmi plăcea la nebunie să mă trezesc duminica dimineaţă şi să dau o fugă la Murray's să-i iau sendvişuri cu chifle în formă de colăcel. Îmi plăcea să hoinărim ore întregi prin West Village, să mergem în Washington Square Park să ne uităm la câinii care se jucau în ţarcul pentru câini. Dar am distrus toate astea. Din vina mea, viaţa ei e praf şi pulbere acum.

— Nu e din vina ta, Nicky.

— Colin, *i-am distrus viaţa*. Din cauza mea, nu mai vorbeşte cu mama ei şi erau cele mai bune prietene. Din cauza mea, a descoperit că tatăl ei e puşcăriaş, că tot ce credea despre ea însăşi e o minciună. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-o aduceam aici. Oricât mi-aş dori să cred că o parte din ea încă mă mai iubeşte, suntem prinşi într-o situaţie imposibilă, oftă Nick.

Deodată, în bucătărie răsună un ciocănit, similar unui mesaj în alfabetul Morse.

— Cine-o fi? întrebă Colin, uitându-se în jur. Sper sincer că nu-s iarăşi Kitty şi Bernard.

— Nu, e gaiţa albastră, spuse Nick, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre camera de zi.

— Ce gaiţă albastră?

— Nu ştii? E o gaiţă albastră care vine în fiecare dimineaţă, negreşit, şi timp de zece minute zboară ţintă spre peretele de sticlă, bătând cu ciocul în el.

— Cred că nu mă trezesc niciodată aşa devreme.

Colin intră în camera de zi şi se uită pe geam, fascinat de pasărea de un albastru-cobalt care zbura de colo-colo, lovind un răstimp peretele de sticlă cu cioculeţul ei negru, apoi luându-şi zborul, spre a se întoarce după câteva secunde, ca un pendul minuscul care se izbea de sticlă.

— Mă tot întreb dacă îşi ascute ciocul sau dacă încearcă să intre de fapt, spuse Nick.

— Te-ai gândit să-i deschizi şi să vezi dacă intră? sugeră Colin.

— Hm... nu, spuse Nick, uitându-se la prietenul lui ca şi cum era cea mai strălucită idee pe care o auzise vreodată.

Colin puse mâna pe telecomandă şi apăsă pe un buton. Pereţii de sticlă se despărţiră.

Gaiţa albastră ţâşni în cameră, îndreptându-se glonţ spre tabloul enorm alcătuit din puncte viu colorate de pe peretele opus, unde începu să lovească nemilos cu ciocul unul din punctele galbene, strălucitoare.

— Oh, Doamne, e din cauza tabloului de Damian Hirst! În tot acest timp, o atrăgeau punctele alea strălucitoare! exclamă Nick uimit.

— Eşti sigur că nu e un critic de artă în miniatură? glumi Colin. Uită-te cum atacă tabloul!

Nick se repezi la tablou, fluturând din mâini ca să alunge pasărea.

Colin se tolăni pe bancheta de lemn George Nakashima.

— Ei bine, Nicky, nu-mi place să subliniez ceea ce e evident, dar uită-te la păsăruica asta care încearcă de atâta timp să treacă printr-un perete gros, blindat, de sticlă. O situaţie imposibilă. Îmi spui că a venit aici zi de zi, ciocănind perseverent timp de zece minute. Ei bine, astăzi peretele de sticlă s-a desfăcut.

— Aşadar, îmi spui c-ar trebui să-i redau libertatea păsării? Să renunţ pur şi simplu la Rachel?

Colin îi aruncă o privire exasperată.

— Nu, nătărăule! Dac-o iubeşti aşa mult cum spui, atunci trebuie să joci rolul gaiţei albastre cu ea.

— Bine, şi ce-ar face gaiţa albastră? întrebă Nick.

— Nu s-ar da niciodată bătută. Ar lua o situaţie imposibilă şi ar transforma-o într-una cu posibilităţi *infinite*.

17

Golful Repulse

*

HONG KONG

Bărcuţa cu motor Corsair o luă pe Astrid de pe pontonul aflat pe plaja în formă de semilună şi tăie apele de smarald ale Golfului Repulse. Dând ocol golfului, Astrid văzu apărându-i dinainte o joncă maiestuoasă cu trei catarge, în stilul tradiţional chinezesc, ancorată în Chung Hom Wan, de la prova căreia îi făcea cu mâna Charlie.

— E splendidă! exclamă Astrid, când barca trase în dreptul joncii.

— M-am gândit c-ai nevoie de ceva care să te înveselească, spuse Charlie sfios, ajutând-o să urce pe vas.

O urmărise îngrijorat, fără să intervină, în ultimele câteva săptămâni cum trece prin diversele stadii ale suferinţei – de la şoc la furie şi apoi la disperare –, ascunsă de lume în duplexul lui. Când părea că ajunsese la un fel de resemnare, o invită să petreacă o după-amiază în larg, gândindu-se că o ieşire la aer o să-i facă bine.

Astrid îşi regăsi echilibrul şi-şi netezi pantalonii pescăreşti bleumarin.

— Să mă descalţ?

— Nu, nu. Dac-ai purta pantofi cu toc cui cum porţi de obicei, ar fi una, dar în balerinii ăia eşti în siguranţă, o linişti Charlie.

— Ei bine, n-aş vrea să-ţi stric lemnăria asta superbă, spuse Astrid, admirând suprafeţele lucitoare din lemn de tec brazilian. De cât timp ai jonca asta?

— Practic, aparţine companiei şi se presupune c-ar trebui s-o folosim să ne dăm pe spate clienţii, dar de trei ani încoace o restaurez. Un proiect în timpul liber, ştii.

— Cât este de veche?

— E din secolul al XVIII-lea – o joncă de piraţi folosită pentru a face contrabandă cu opiu între insuliţele de la sud de Canton, exact itinerariul pe care l-am plănuit pentru astăzi, spuse Charlie, dând ordin să se înalţe pânzele. Echipajul înălţă velele uriaşe din pânză de cort, de culoarea pământului ars, ce căpătară o strălucire purpurie în lumina soarelui de la amiază, şi vasul se puse în mişcare.

— În familia noastră circulă legenda că stră-străbunicul meu ar fi făcut negoţ cu opiu, ştii. În stil mare – pe asta s-a clădit de fapt o parte din averea familiei, spuse Astrid, întorcându-se în direcţia din care adia briza, în timp ce jonca începu să prindă viteză.

— Serios? Din ce parte a familiei? întrebă Charlie, ridicând din sprânceană.

— N-ar trebui să-ţi spun. N-avem voie să vorbim despre asta, aşa că sunt sigură că e o poveste adevărată. Se pare că străbunica mea era o opiomană înveterată şi-şi petrecea tot timpul zăcând la orizontală în propriul ei cuibuşor clandestin de fumat opiu.

— Fiica regelui opiului a ajuns opiomană? Asta nu-i o strategie prea bună de afaceri.

— Cred c-a fost karma. La un moment dat, toţi trebuie să plătim pentru excesele noastre, nu-i aşa? spuse Astrid melancolică.

Charlie ştia unde voia să ajungă Astrid.

— Nu începe din nou să-ţi faci procese de conştiinţă. Ţi-am zis de o sută de ori deja – n-ai fi putut să faci nimic să-l împiedici pe Michael să facă ceea ce-şi dorea să facă.

— Ba sigur c-aş fi putut. Simt c-o iau razna gândindu-mă la toate lucrurile pe care aş fi putut să le fac altfel. Aş fi putut să refuz când avocaţii mei au insistat să semneze contractul prenupţial. Aş fi putut să nu mai merg de două ori pe an la Paris şi să nu mai încarc dormitorul de oaspeţi cu rochii haute couture. Aş fi putut să nu-i mai iau cadouri aşa scumpe – ceasul Vacheron pe care i l-am luat când a împlinit treizeci de ani a fost o mare greşeală.

— Pur şi simplu făceai ceea ce-ţi stă în fire şi, pentru oricine în afară de Michael, ar fi fost un lucru perfect normal. Ar fi trebuit să ştie în ce se bagă când s-a însurat cu tine. Nu mai fi atât de aspră cu tine, Astrid, oi avea tu gusturi extravagante, dar asta nu te-a împiedicat niciodată să fii un om bun.

— Nu ştiu cum poţi să spui toate astea despre mine, când m-am purtat aşa urât cu tine, Charlie.

— Eu n-am fost niciodată supărat pe tine, ştii asta. Pe părinţii tăi am fost furios.

Astrid îşi ridică privirea spre cerul senin. Un pescăruş solitar părea că merge în tandem cu corabia, fluturând energic din aripi pentru a nu rămâne în urmă.

— Ei bine, acum ai mei vor regreta cu siguranţă că *nu* m-am măritat cu tine, când vor afla că scumpa lor fiică a fost părăsită de Michael Teo. Şi când te gândeşti că erau cândva atât de îngroziţi de ideea că le-ai putea fi ginere. Strâmbau din nas la averea proaspăt acumulată a tatălui tău, câştigată din *computere*, şi acum familia ta e una dintre cele mai prestigioase din Asia. Acum clanul Leong va trebui să înfrunte ruşinea unui divorţ în familie.

— Nu e nici o ruşine în asta. Divorţul e ceva foarte comun în ziua de azi.

— Dar nu în familii ca ale noastre, Charlie. Ştii asta. Uită-te la propria ta situaţie – soţia ta refuză să-ţi acorde divorţul, mama ta nici nu vrea să audă. Gândeşte-te care va fi reacţia în familia *mea* când vor afla adevărul. Nu vor şti ce i-a lovit.

Doi marinari de punte se apropiară de ei cu o frapieră şi un platou uriaş încărcat cu fructe proaspete de longan şi litchi. Charlie desfăcu sticla de Château d'Yquem şi-i turnă în pahar lui Astrid.

— Lui Michael îi plăceau la nebunie vinurile de Sauternes. Era unul din puţinele lucruri care ne plăceau amândurora, spuse Astrid melancolică, luând o gură de vin. Desigur, eu am învăţat să apreciez fotbalul şi el a învăţat să aprecieze hârtia igienică în patru straturi.

— Dar erai cu adevărat fericită, Astrid? o întrebă Charlie. Vreau să zic, mi se pare c-ai sacrificat mult mai multe lucruri decât el. Nici acum nu reuşesc să mi te imaginez locuind în apartamentul acela micuţ, ascunzându-ţi rochiile în dormitorul de oaspeţi, ca o dependentă.

— *Eram* fericită, Charlie. Şi, încă şi mai important, Cassian era fericit. Acum o să fie crescut de părinţi divorţaţi, plimbat ca o minge de tenis de la o familie la alta. Mi-am dezamăgit fiul.

— Nu l-ai dezamăgit, o dojeni Charlie. După mine, Michael e cel care a abandonat corabia. Pur şi simplu n-a mai făcut faţă presiunii. Chiar dacă-l consider un laş, pe undeva pot să-l şi înţeleg. Familia ta tinde să intimideze. Mie mi-au dat serios de furcă şi până la urmă au câştigat, nu-i aşa?

— Ei bine, nu tu te-ai dat bătut. I-ai înfruntat pe ai mei şi nu te-ai lăsat afectat de vorbele lor. Eu am fost cea care-a cedat, spuse Astrid, cojind cu îndemânare un longan şi băgând în gură fructul.

— Cu toate astea, e mult mai uşor pentru o femeie frumoasă dintr-o familie obişnuită să pătrundă, prin căsătorie, într-o familie ca a ta decât pentru un bărbat care nu provine dintr-o familie bogată sau ilustră. Şi Michael mai avea şi dezavantajul că arată bine – bărbaţii din familia ta probabil că erau invidioşi pe el.

Astrid râse.

— Ei bine, am crezut că poate face faţă provocării. Când l-am întâlnit pe Michael, n-a părut să-i

pese nici cât negru sub unghie de averea sau de familia mea. Dar, până la urmă, s-a dovedit că m-am înşelat. Îi păsa. Îi păsa prea mult.

Vocea lui Astrid se frânse şi Charlie întinse braţele spre ea s-o aline. Plânsul ei mut lăsă loc rapid unor suspine sfâşietoare în timp ce se sprijinea de umărul lui.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, repeta, ruşinată de emoţiile ei dezlănţuite. Nu ştiu de ce, dar pur şi simplu nu mă pot opri din plâns.

— Astrid, eşti cu *mine*. Nu trebuie să-ţi cenzurezi emoţiile când eşti cu mine. Ai aruncat cu vaze şi acvarii după mine, îţi aminteşti? spuse Charlie, încercând să destindă atmosfera.

Astrid schiţă un zâmbet fugar printre lacrimi. Charlie se simţea neajutorat şi, în acelaşi timp, frustrat de ironia situaţiei. Era pe o joncă romantică, cu fosta lui logodnică, al naibii de sexy, şi ea plângea la propriu pe umărul lui după un alt bărbat. N-avea noroc şi pace.

— Chiar îl iubeşti, nu-i aşa? o întrebă blând.

— Da. Sigur că-l iubesc, spuse Astrid, printre hohote de plâns.

Timp de câteva ore, stătură tăcuţi unul lângă altul, lăsându-se scăldaţi de lumina soarelui şi de picăturile de apă sărată în timp ce jonca plutea pe apele line ale Mării Chinei de Sud. Trecură pe lângă insula Lantau, în dreptul căreia Charlie se plecă dinaintea statuii uriaşe a lui Buddha de pe vârful muntelui, şi dădură ocol unor insuliţe pitoreşti, ca Aizhou şi Sanmen, cu stâncile lor colţuroase şi golfuleţe ascunse.

În tot acest răstimp, în mintea lui Charlie mişunau o sumedenie de gânduri. Aproape c-o forţase pe Astrid să-l însoţească în această plimbare pentru că voia să-i facă o mărturisire. Voia să-i spună că nu încetase niciodată s-o iubească, nici măcar o clipă, şi că se aruncase pripit într-o căsătorie, la un an după despărţirea lor, doar ca să-şi ia gândul de la ea. N-o iubise niciodată cu adevărat pe Isabel şi căsnicia lor fusese sortită eşecului de la început, din cauza asta.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar ştia că e prea târziu.

Măcar îl iubise cândva. Măcar avusese patru ani fericiţi alături de fata pe care o iubea neîntrerupt de la vârsta de cincisprezece ani, din noaptea în care o văzuse cântând *Pass It On* pe plajă în timpul unei excursii cu grupul de tineri de la biserică. (Ai lui erau taoişti, dar maică-sa îi obligase pe toţi să meargă la slujbe la First Methodist pentru a socializa cu lumea bună.) Îşi amintea şi acum cum strălucea părul ei lung, ondulat, scăldat în tonuri incredibile de roşu şi auriu de lumina tremurătoare a focului de tabără, cum lumina toată făptura ei, precum *Venus* a lui Botticelli, în timp ce cânta cu o voce duioasă:

E de-ajuns doar o scânteie
spre-a aprinde-o vâlvătaie.
Şi-n curând toţi cei din preajmă
se-ncălzesc la a ei văpaie.
Aşa-i şi-a Domnului iubire,
odată ce-ai simţit-o.
Cântă sufletul în tine,
zvon de primăvară vine,
vrei s-o dai şi tu în dar.

— Pot să-ţi dau un sfat, Astrid? spuse Charlie, în timp ce jonca făcea cale întoarsă pentru a o lăsa din nou în Golful Repulse.

— Ce anume? întrebă Astrid somnoroasă.

— Când ajungi mâine acasă, nu acţiona în nici un fel. Întoarce-te la viaţa ta obişnuită. Nu face nici un anunţ şi nu-i acorda lui Michael divorţul imediat.

— De ce nu?

— Am sentimentul că s-ar putea să se răzgândească.

— Ce te face să crezi că se va întâmpla asta?

— Ei bine, sunt bărbat şi ştiu cum gândesc bărbaţii. În momentul de faţă, Michael a dat cărţile pe faţă şi i s-a luat o piatră de pe inimă. E ceva foarte cathartic în asta, în a recunoaşte ce ai pe suflet.

Acum, dacă-i laşi un răgaz, cred că s-ar putea să fie deschis la ideea unei împăcări după ce trec câteva luni.

Astrid nu părea prea convinsă.

— Serios? Dar era atât de hotărât că vrea să divorţeze.

— Gândeşte-te, Michael s-a obişnuit să creadă c-a fost prins într-o căsnicie fără ieşire în ultimii cinci ani. Dar se întâmplă ceva ciudat când bărbaţii sunt lăsaţi să simtă cu adevărat gustul libertăţii, mai ales dacă s-au obişnuit cu viaţa de familie. Încep să ducă dorul acelei fericiri în familie. Vor s-o recreeze. Uite, ţi-a spus că viaţa voastră sexuală e încă minunată. Ţi-a spus că nu te învinovăţeşte pe tine, cu excepţia faptului că arunci prea mulţi bani pe haine. Instinctul îmi spune că, dacă-l laşi puţin de capul lui, se va întoarce.

— Ei bine, merită să încerc, nu? spuse Astrid cu speranţă în glas.

— Da. Dar trebuie să-mi promiţi două lucruri: în primul rând, trebuie să-ţi trăieşti viaţa aşa cum vrei tu, nu cum crede Michael că ai vrea. Mută-te în casa ta preferată, îmbracă-te cum poftesti. Cred sincer că ce l-a ros pe Michael a fost felul în care te purtai în jurul lui, cu mănuşi, încercând tot timpul să fii altceva decât eşti. Faptul că simţeai nevoia să supracompensezi în preajma lui n-a făcut decât să-i accentueze sentimentul că nu e destul de bun.

— Am înţeles, spuse Astrid, încercând să proceseze spusele lui.

— În al doilea rând, promite-mi că n-o să-i acorzi divorţul timp de cel puţin un an, oricât de tare te-ar ruga. Du-l cu vorba. Odată ce-ai semnat hârtiile, ai pierdut orice şansă de împăcare, spuse Charlie.

— Promit.

De îndată ce Astrid coborî de pe vas pe pontonul din Golful Repulse, Charlie îl sună pe Aaron Shek, directorul financiar de la Wu Microsystems.

— Aaron, la cât au ajuns acţiunile noastre azi?

— Au crescut cu două procente.

— Grozav, grozav. Aaron, vreau să-mi faci un serviciu mai aparte... Vreau să cauţi o companie micuţă de tehnologie digitală cu sediul în Singapore – Cloud Nine Solutions.

— Cloud Nine..., repetă Aaron, tastând numele pe computer. Cu sediul în Jurong?

— Da, aia e. Aaron, vreau să cumperi compania mâine. Începe prin a oferi un preţ mai mic, dar vreau să ajungi la un preţ de cel puţin cincisprezece milioane. De fapt, câţi parteneri sunt?

— Văd că e înregistrată pe numele a două persoane. Michael Teo şi Adrian Balakrishnan.

— OK, oferă-le treizeci de milioane.

— Charlie, glumeşti? Valoarea contabilă netă a companiei e doar de...

— Nu, vorbesc foarte serios, îl întrerupse Charlie. Înscenează un război al ofertelor între companiile pe care le deţinem dacă e nevoie. Acum ascultă-mă cu atenţie. După ce-aţi încheiat contractul, vreau să-i oferi lui Michael Teo, partenerul fondator, opţiunea plăţii în acţiuni clasă A, la care vreau să adaugi compania-pilot din Cupertino pe care am preluat-o luna trecută şi compania de dezvoltare software din Zhongguancun. Apoi, vreau să facem o ofertă publică iniţială la Bursa de Valori din Shanghai luna viitoare.

— *Luna viitoare?*

— Da, trebuie să acţionăm foarte repede. Dă sfară-n ţară, anunţă-ţi contactele de la Bloomberg TV, la naiba, strecoară-i o şopârlă lui Henry Blodget dacă tu crezi că asta va face să crească preţul acţiunilor. Dar, cum necum, vreau ca acţiunile clasă A să ajungă să valoreze *cel puţin* 250 de milioane de dolari. Nu le trece în registrul contabil şi, dacă e nevoie, înfiinţează o companie-fantomă în Lichtenstein. Orice-ai face, asigură-te că nimeni nu va şti vreodată de implicarea mea în povestea asta. Niciodată.

— OK, s-a înţeles.

Aaron era obişnuit cu cererile neobişnuite ale şefului său.

— Mulţumesc, Aaron. Ne vedem duminică la CAA cu puştimea.

Când jonca din secolul al XVIII-lea trase în Portul Aberdeen, în metropola care acoperea ţărmul sudic al insulei Hong Kong tocmai se aprindeau primele luminiţe. Charlie oftă din rărunchi. Dacă n-avea nici o şansă de a o recupera pe Astrid, voia măcar să încerce s-o ajute. Voia ca ea să regăsească dragostea alături de soţul ei. Voia să readucă pe chipul ei bucuria, lumina aceea pe care o răspândea făptura ei cu atâţia ani în urmă în faţa focului de tabără de pe plajă. Voia s-o dea şi el în dar.

18

Villa d'Oro

*

SINGAPORE

Peik Lin coborî scara ţinând în mână o poşetă Bottega Veneta. În urma ei veneau două cameriste indoneziene care duceau două valize Goyard şi o geantă de voiaj.

— Sper că-ţi dai seama c-o să stăm doar o noapte? După câte ţi-ai luat, ai zice că plecăm într-un safari de o lună, spuse Rachel uluită.

— Oh, zău aşa, o fată trebuie să aibă de unde alege, spuse Peik Lin, dându-şi părul pe spate cu un gest comic.

Erau gata să plece spre Shenzhen, unde Rachel aranjase să-şi întâlnească tatăl, închis în Penitenciarul Dongguan. La început nu fusese prea dornică să mai pună piciorul într-un avion privat, dar Peik Lin o convinsese până la urmă.

— Crede-mă, Rachel. Putem să alegem calea uşoară sau calea neplăcută. Calea neplăcută e un zbor de patru ore şi jumătate într-un avion de mâna a şaptea, după care vom ateriza pe Aeroportul Internaţional Bao'an din Shenzhen, care e iadul pe pământ şi unde vom sta la coadă la paşapoarte o zi întreagă cu treizeci de mii de prieteni la cataramă – cei mai mulţi n-au auzit în viaţa lor de deodorant şi n-au aceeaşi concepţie cu privire la spaţiul personal pe care o ai tu. Sau putem să sunăm chiar acum la NetJets şi să călătorim

comod în fotolii făcute din piele de viţel care n-a văzut în viaţa lui garduri de sârmă ghimpată, răsfăţându-ne cu şampanie Veuve Clicquot timp de două ore cât durează zborul până la Shenzhen, unde, de îndată ce vom ateriza, un vameş tânăr şi bine făcut va urca în avion, ne va pune viza în paşapoarte, va flirta cu tine pentru că eşti aşa drăguţă şi o să ne lase să trecem libere ca pasărea cerului. Ştii, călătoria cu un avion privat nu e întotdeauna doar o ocazie de a te da mare. Uneori, e calea mai uşoară şi mai la îndemână. Dar te las pe tine să decizi. Dacă vrei *neapărat* să mergem cu rata, eu îţi fac pe plac.

În dimineaţa asta, însă, văzând chipul palid al lui Rachel, Peik Lin se întrebă dacă era o idee bună să plece aşa curând la drum.

— N-ai dormit prea mult azi-noapte, nu-i aşa?

— Nu mi-am dat seama cât de mult avea să-mi lipsească prezenţa lui Nick lângă mine noaptea, spuse Rachel cu o voce moale.

— Trupul lui mortal, tare ca piatra, adică? comentă Peik Lin, făcându-i cu ochiul. Ei bine, sunt sigură c-ar da fuga aici să se strecoare în pat lângă tine cât ai clipi.

— Nu, nu. N-o să vezi asta. Ştiu că totul s-a terminat. Trebuie să se termine, declară Rachel, cu ochii umeziţi de lacrimi.

Peik Lin deschise gura să zică ceva, dar apoi se opri.

Rachel se uită ţintă la ea.

— Zi ce ai de spus!

Peik Lin lăsă geanta din mână şi se aşeză comod pe canapeaua îmbrăcată în catifea şi brocart din hol.

— Cred c-ar trebui să-ţi laşi un răgaz înainte să iei o decizie definitivă în legătură cu Nick. Vreau să zic, se întâmplă atâtea lucruri în viaţa ta acum.

— S-ar părea că eşti de partea lui, spuse Rachel.

— Rachel, ce mama naibii? Sunt de partea *ta*! Vreau să fii fericită, atâta tot.

Rachel rămase tăcută o clipă. Se aşeză pe scară şi-şi lăsă mâna să alunece de-a lungul treptelor de marmură rece şi netedă.

— Vreau să fiu fericită, dar, de fiecare dată când mă gândesc la Nick, retrăiesc cel mai traumatizant moment din viaţa mea.

Trump, cel mai dolofan dintre pekinezi, veni încetişor şi legănat spre ele. Rachel îl luă în braţe.

— Cred că de-asta simt că trebuie să-mi întâlnesc tatăl. Îmi amintesc c-am văzut o emisiune într-o seară în care nişte copii adoptaţi se regăseau în sfârşit cu părinţii lor biologici. Fiecare dintre aceşti copii – toţi erau deja oameni în toată firea – povestea cum s-a simţit după ce şi-a întâlnit părinţii biologici. Chiar dacă nu s-au înţeles, chiar dacă părinţii lor nu erau deloc cum şi-i imaginaseră, cu toţii s-au simţit cumva mai împliniţi.

— Ei bine, în mai puţin de patru ore, o să stai faţă în faţă cu tatăl tău, spuse Peik Lin.

Rachel se înnegură la faţă.

— Ştii, mă îngrozeşte drumul până acolo. *Penitenciarul Dongguan*. Până şi numele are o rezonanţă de rău augur.

— Nici nu cred c-au vrut să sune ca un soi de Canyon Ranch.

— Cică e o închisoare de securitate medie, aşa că mă întreb dacă vom fi amândoi în aceeaşi încăpere sau dacă va trebui să vorbim printre gratii.

— Eşti sigură că vrei să facem chestia asta? Nu e musai s-o facem chiar azi, să ştii. Pot să anulez pur şi simplu zborul. Nu cred că tatăl tău va pleca de-acolo, spuse Peik Lin.

— Nu, vreau să merg. Vreau să termin cu chestia asta, spuse Rachel hotărâtă.

Mângâie o clipă blana aurie a căţelului şi-apoi se ridică, netezindu-şi fusta.

Se îndreptară spre uşa de la intrare, în faţa căreia le aştepta BMW-ul auriu-metalizat, deja încărcat cu bagajele. Rachel şi Peik Lin urcară pe bancheta din spate şi şoferul ieşi pe aleea în pantă, îndreptându-se spre porţile aurite, automate, ale vilei. Chiar când se deschideau porţile, un SUV opri brusc în faţa lor.

— Cine-o fi dobitocul care ne-a blocat? se burzului Peik Lin.

Rachel se uită prin parbriz şi văzu un Land Rover argintiu cu geamuri fumurii.

— Stai aşa..., începu, având impresia că recunoaşte maşina.

Portiera de pe partea cu volanul se deschise şi Nick coborî din maşină. Rachel oftă, întrebându-se ce figură o să-i mai facă de data asta. Oare avea de gând să insiste să le însoţească la Shenzhen?

Nick se apropie de maşină şi bătu în geamul din spate.

Rachel coborî un pic geamul.

— Nick, trebuie să prindem avionul, spuse exasperată. Îţi sunt recunoscătoare pentru că vrei să mă ajuţi, dar chiar nu vreau să vii cu mine în China.

— N-am de gând să merg în China, Rachel. A venit China la tine, spuse Nick zâmbind.

— Poftiiim? spuse Rachel, aruncând o privire spre Land Rover, cât pe-aci să-şi închipuie un bărbat într-o uniformă portocalie de puşcăriaş, cu cătuşe, ieşind din maşină.

În loc de asta, portiera se deschise şi din maşină coborî o femeie într-un trenci portocaliu-deschis, cu părul negru tuns băieţeşte. Era mama ei.

Rachel deschise portiera şi sări repede din maşină.

— Ce-i cu tine aici? Când ai venit? o întrebă în mandarină, oarecum în defensivă.

— Tocmai am aterizat. Nick mi-a povestit ce s-a întâmplat. I-am spus că trebuie să te împiedicăm să pleci în China, dar el a zis că nu mai vrea să se amestece. Aşa c-am zis că *trebuie* să te prind înainte să încerci să-ţi întâlneşti tatăl şi Nick a închiriat un avion privat care să mă aducă aici, îi explică Kerry.

— Mai bine n-o făcea, gemu Rachel exasperată. *Bogătaşii ăştia şi avioanele lor afurisite!*

— Mă bucur c-a făcut-o. Nick a fost un scump! exclamă Kerry.

— Minunat, organizează o paradă în cinstea lui sau scoate-l în oraş şi fă-i cinste cu stridii! Eu plec spre Shenzhen. Trebuie să-mi întâlnesc tatăl.

— Te rog, nu pleca!

Kerry încercă s-o apuce de braţ, dar Rachel se trase înapoi.

— Din cauza ta, a trebuit să aştept douăzeci şi nouă de ani până să-mi cunosc tatăl. Nu mai aştept nici măcar un minut! strigă Rachel.

— Fata mea, ştiu că nu voiai să mă vezi, dar trebuia să-ţi spun lucrul ăsta personal: *Zhou Fang Min nu e tatăl tău!*

— Nu te mai ascult, mamă. M-am săturat de atâtea minciuni. Am citit articolele despre răpirea mea şi avocaţii din China ai domnului Goh au luat deja legătura cu tata. Abia aşteaptă să mă cunoască, declară Rachel hotărâtă.

Kerry o privi în ochi, cu un aer rugător.

— Te rog să mă crezi, nu vrei să-l întâlneşti. Tatăl tău nu e bărbatul închis în Penitenciarul Dongguan. Tatăl tău e altcineva, cineva pe care l-am iubit cu adevărat.

— Oh, minunat, acum îmi spui că sunt *fiica nelegitimă* a unui alt tip?

Rachel simţi că-i urcă sângele la cap şi avu senzaţia că era din nou în salonul acela de coşmar din Cameron Highlands. Tocmai când lucrurile începeau să se aşeze în mintea ei, lumea se întorcea iar cu fundu-n sus. Rachel se întoarse spre Peik Lin, aruncându-i o privire confuză.

— Pot să-l rogi pe şoferul tău să apese pe acceleraţie şi să mă calce în secunda asta? Spune-i să mă omoare cât mai rapid.

19

Casa Star Trek

*

SINGAPORE

Daisy Foo o sunase pe Eleanor panicată, spunându-i să vină repede, dar, chiar şi-aşa, lui Eleanor nu-i veni a crede ochilor când intră în camera de zi din reşedinţa lui Carol Tai, cea pe care toată lumea o numea „Casa Star Trek". Sora Gracie, femeia-pastor penticostal născută în Taiwan şi stabilită la Houston, care tocmai aterizase aici, la rugămintea lui Carol, se învârtea ca-n transă prin încăperea decorată fastuos, spărgând mobilierul şi porţelanurile antice chineze şti, în timp ce Carol şi soţul ei stăteau în mijlocul camerei, pe canapeaua învelită în mătase ţesută manual, privind dezastrul în stare de şoc, în timp ce două din ucenicele Surorii Gracie se rugau asupra lor. Un alai de servitori se ţinea după femeia mărunţică, cu părul cărunt făcut permanent, unii ajutând-o să spargă obiectele spre care arăta cu bastonul ei din lemn de trandafir, alţii măturând în grabă cioburile şi adunându-le în saci negri de gunoi.

— Idoli falşi! Obiecte diavoleşti! Părăsiţi această casă a păcii, striga Sora Gracie, cu o voce care reverbera în încăperea vastă.

Vaze nepreţuite din vremea dinastiei Ming erau făcute ţăndări, suluri de caligrafie din vremea dinastiei Qing erau sfâşiate şi statuete aurite ale lui Buddha erau trântite pe podea fiindcă sora Gracie decreta

că orice obiect pe care era reprezentat un animal sau un chip era o lucrare diavolească. Bufniţele erau diavoleşti. Broaştele erau diavoleşti. Lăcustele erau diavoleşti. Florile de lotus, deşi nu erau animale şi n-aveau chip, au fost şi ele declarate o lucrare diavolească pentru că erau asociate cu reprezentarea lui Buddha. Dar dragonul diavolesc era mai malefic decât toate.

— Ştiţi de ce tragedia a lovit această casă? Ştiţi de ce primul vostru născut, Bernard, v-a călcat în picioare voinţa şi a fugit în Las Vegas să se însoare cu o târfă borţoasă care joacă în seriale şi pretinde c-ar fi din Taiwan? E din cauza acestor idoli! Uitaţi-vă la dragonul din lapislazuli de pe acest paravan imperial! Ochii lui malefici de rubin s-au aţintit asupra fiului vostru. A fost înconjurat de simboluri ale păcatului în fiecare zi a vieţii lui. Ce altceva vă aşteptaţi de la el decât să cadă în păcat?

— Ce aiureli îndrugă? Bernard nu mai stă în casa asta de ani de zile, şopti Lorena Lim.

Dar Carol se uita la Sora Gracie ca şi cum primea un mesaj de la Iisus Hristos în persoană şi nu încercă să întrerupă devastarea la grămadă a unor antichităţi care ar fi făcut orice custode de muzeu să plângă de necaz.

— O ţine aşa de câteva ore bune. Au început în biroul lui *dato'*, le şopti Daisy.

Eleanor tresări când Sora Gracie se împiedică de o urnă funerară Qianlong aflată în dreptul ei.

— Şerpii de pe urna aia! Şerpii ăia sunt coborâţi direct din Grădina Edenului, zbieră Sora Gracie.

— *Alamak*, Elle, Lorena, veniţi să mă ajutaţi să salvăm câte ceva din dormitorul lui Carol înainte să apuce Sora Gracie să ajungă acolo. Dacă vede sculptura aceea de fildeş a lui Quan Yin, zeiţa milei, o să facă spume la gură! Statuia aia datează din secolul al XII-lea, dar n-o să aibă nici o şansă să supravieţuiască secolului ăsta, le şopti Daisy pe furiş.

Toate trei ieşiră încet, mergând cu spatele, din camera de zi şi se îndreptară glonţ spre dormitorul lui Carol.

Începură să alerge de colo-colo, înfăşurând în prosoape şi feţe de pernă orice obiect decorativ care-ar fi putut fi în pericol şi îndesându-le în poşete şi în pungi de cumpărături rătăcite.

— Papagalii de jad! Luaţi papagalii de jad! le îndemnă Daisy.

— Oare bivolul e considerat un animal diavolesc? se întrebă Lorena, ridicând o sculptură delicată din corn.

— Haide, nu mai sta să te zgâieşti! Ia tot! Bagă-le pe toate în poşetă! O să i le înapoiem pe toate lui Carol când o să-şi vină în fire, se răsti Daisy la ea.

— Mi-aş dori să-mi fi luat geanta Birkin azi în locul poşetei Kelly, se plânse Lorena în timp ce încerca să îndese bivolul în poşeta ei ţeapănă de piele.

— În regulă, şoferul meu a parcat maşina chiar în dreptul uşii de la bucătărie. Daţi-mi primele pungi de cumpărături şi dau fuga să le duc la maşină, spuse Eleanor.

În timp ce lua primele două pungi de cumpărături de la Daisy, o servitoare intră în dormitor. Eleanor ştia că trebuie să treacă pe lângă ea cu pungile de cumpărături îndesate, care băteau la ochi.

— Hei, fetiţo, adu-mi un ceai cu gheaţă şi lămâie, spuse, pe tonul ei cel mai autoritar.

— *Alamak*, Elle, sunt eu, Nadine!

Eleanor fu cât pe-aci să scape pungile din mână de uimire. Nadine era de nerecunoscut. Era îmbrăcată în trening, iar machiajul ca o mască, părul tapat şi bijuteriile ostentative dispăruseră fără urmă.

— Oh, Dumnezeule, Nadine, ce-i cu tine? Am crezut că eşti una din fetele-n casă! exclamă Eleanor.

— Nadine, îmi place la nebunie noul tău look! Ooh, acum văd că Francesca îţi semăna leit, înainte să-şi pună implanturile pentru pometi, exclamă Daisy.

Nadine zâmbi, trântindu-se pe patul Huangli al lui Carol.

— Socru-meu s-a trezit din comă, după cum ştiţi. Ne-am bucurat cu toţii foarte tare şi, când l-au externat, l-am condus cu maşina acasă, unde-i pregătisem

o petrecere-surpriză. Era tot neamul Shaw acolo. Dar am uitat că bătrânul nu fusese niciodată în casa nouă – am cumpărat casa din Leedon Road după ce intrase în comă. Moşul a făcut o criză când şi-a dat seama că asta era casa noastră nouă. A zis „Văleu, dar cine vă credeţi, să locuiţi în ditamai casa, cu atâtea maşini şi atâţia servitori?". Apoi, când a intrat în casă şi-a văzut-o pe Francesca gătită, a dat în bâlbâială. A început să zbiere că arată ca o prostituată din Geylang[1]. Zău aşa, purta o rochie haute couture special pentru bunicul ei! E vina ei că sezonul ăsta sunt la modă rochiile scurte? Chiar în dimineaţa următoare, şi-a pus avocaţii să preia din nou controlul asupra Shaw Foods. L-a exclus pe bietul meu Ronnie din consiliul director şi ne-a blocat toate conturile bancare, tot. Acum ne-a somat să-i dăm înapoi fiecare bănuţ pe care l-am cheltuit în ultimii şase ani, dacă nu, ameninţă să ne dezmoştenească şi să-şi lase toată averea Fundaţiei Shaw!

— Doamne, Nadine. Cum faci faţă situaţiei? întrebă Lorena, sincer îngrijorată.

Nadine era unul din cei mai importanţi clienţi ai L'Oreal Jewelry şi nenorocirea care-o lovise avea să le afecteze cu siguranţă profitul trimestrial.

— Ei bine, doar vezi cum arăt. Deocamdată, încercăm cu toţii să ne purtăm *kwai kwai*. Vreau să zic, cât mai poate să trăiască bătrânul? O să aibă un alt accident vascular cât de curând. Mă descurc eu – am trăit ani întregi cu el în casa aia înghesuită, cu magazinul la parter, mai ştiţi? Am scos la vânzare casa de pe Leedon Road, dar problema e Francesca. Nu vrea să se mute înapoi într-o casă mică. E aşa *malu* pentru ea. Chiar suferă. Francesca a fost întotdeauna preferata bunicului şi acum i-a tăiat alocaţia lunară. Cum poate să trăiască din salariul ei de avocat? Wandi Meggaharto şi Parker Yeo i-au dat papucii şi a trebuit să se retragă din toate comitetele

1. Cartierul cu felinare roşii din Singapore (din păcate, nu la fel de pitoresc ca acela din Amsterdam) (n. a.).

caritabile. Pur și simplu nu-și mai permite toaletele pe care-ar trebui să le poarte. Ne învinovățește pe mine și pe Ronnie. Vine în fiecare seară în dormitorul nostru și zbiară la noi. Zice c-ar fi trebuit să-l deconectăm pe bătrân de la aparate când am avut ocazia. Vă vine să credeți? Nu mi-am dat seama niciodată că propria mea fiică ar putea spune așa ceva!

— Îmi pare rău că spun asta, Nadine, dar așa se întâmplă când încerci să le faci toate poftele copiilor, comentă Daisy cu înțelepciune. Uită-te ce s-a întâmplat cu Bernard. De când era mic, știam deja că e ca o bombă cu ceas. *Dato'* i-a căutat mereu în coarne și nu i-a refuzat niciodată nimic. Și s-a crezut așa deștept când i-a pus la dispoziție băiatului renta aia viageră babană odată ce-a împlinit optsprezece ani. Acum uite ce s-a întâmplat. S-au ales cu Kitty Pong ca noră. Pot să spargă câte antichități vor, faptul e consumat.

Lorena chicoti.

— Biata Carol, a fost mereu așa o bună creștină, dar acum trebuie să se împace cu gândul c-o are pe drăcușorul de Kitty în viața ei!

Izbucniră toate în râs.

— Ei bine, măcar am reușit s-o împiedicăm pe acea Rachel Chu să pună gheara pe Nicky, comentă Nadine.

Eleanor clătină amărâtă din cap.

— Ce mai contează? Nicky al meu nici nu mai vorbește cu mine. Habar n-am pe unde-o fi – nu mai comunică nici măcar cu bunică-sa. Am încercat s-o sun pe Astrid, să-i dea de urmă, dar a dispărut și ea. *Sum toong, ah.* Îți iubești așa mult copiii, faci tot ce-ți stă în puteri încercând să-i ocrotești și ei nici măcar nu-ți sunt recunoscători pentru asta.

— Ei bine, chiar dacă nu vrea să te vadă acum, măcar ai reușit să-l salvezi de fata aia, spuse Lorena, încercând s-o încurajeze.

— Da, dar Nicky nu-și dă seama în ce hal și-a periclitat relația cu bunică-sa. L-am învățat să n-o jignească niciodată, dar a rănit-o foarte adânc în

Cameron Highlands. Ar fi trebuit s-o vedeţi pe bătrână – n-a scos o vorbă tot drumul de întoarcere. Şi, credeţi-mă pe cuvânt, femeia aia nu iartă niciodată. Acum toate sacrificiile pe care le-am făcut se vor dovedi zadarnice, spuse Eleanor tristă, cu o voce uşor tremurată.

— Ce vrei să spui? o întrebă Nadine. Ce sacrificii ai făcut tu pentru Nicky?

Eleanor oftă.

— Oof, Nadine, mi-am petrecut toată viaţa apărându-l în familia soţului meu, făcând astfel încât să fie nepotul preferat. Ştiu că soacra mea n-a fost niciodată de acord cu căsătoria noastră, în sinea ei, aşa că m-am dat la o parte. M-am mutat de la Tyersall Park ca să nu fie două doamne Young. Am lăsat-o întotdeauna să ocupe primul loc în viaţa lui Nicky şi, din cauza asta, a fost mai apropiat de ea. Dar m-am resemnat cu asta. Era pentru binele lui. Merită să fie moştenitorul averii, moştenitorul de la Tyersall Park, dar lui nu pare să-i mai pese de asta. Preferă să fie profesor de istorie, la naiba. Vai, am ştiut dintotdeauna că n-ar fi trebuit să-l trimitem în Anglia. Oare de ce noi, chinezii, nu ne învăţăm niciodată minte? De fiecare dată când avem de-a face cu occidentalii, se alege praful de tot.

Chiar în clipa aceea, Sora Gracie apăru pe aleea care ducea la foişorul cu dormitorul, urmată de Carol şi soţul ei. Strigă cu o voce răsunătoare:

— Acum, oare ce demoni ne pândesc şi aici? Căci stă scris în Ieşirea 20:3-6: „Să nu ai alţi Dumnezei în afară de Mine! Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos."

Daisy le aruncă o privire celorlalte doamne şi spuse repede:

— Înhăţaţi fiecare câte-o pungă de cumpărături şi luaţi-o la fugă spre ieşire. Nu vă uitaţi la ei şi ţineţi-o tot înainte!

20

Villa d'Oro

*

SINGAPORE

Peik Lin le lăsă pe Rachel şi Kerry în bibliotecă, închizând bine uşile lambrisate în urma ei. Se îndreptă apoi spre barul de pe terasă, cu vedere spre piscină, şi începu să pregătească cocktailuri *margarita* pentru ea şi Nick.

— Cred că amândoi meritäm vreo zece din astea, nu-i aşa? zise, întinzându-i un pahar înalt, aburit.

Înconjurată de rafturile de bibliotecă, pe care tronau tomuri legate în piele cu lucrătură aurită, Rachel se cocoţă pe pernuţa din bovindou, uitându-se furioasă la grădina de trandafiri. Tot ce-şi dorea era să se îmbarce în avionul acela spre China, dar, din nou, Nick îi spulberase planurile. Kerry trase unul din fotoliile din piele verde-închis de lângă birou şi-l întoarse ca să se aşeze cu faţa la fiica ei. Deşi Rachel nu voia să se uite la ea, inspiră adânc şi începu să-i spună povestea pentru care bătuse atâta drum să i-o spună.

— Fata mea, n-am mai spus nimănui povestea asta şi e o poveste de care mi-am dorit întotdeauna să te cruţ. Sper că nu mă vei judeca şi că mă vei asculta cu mintea şi cu inima deschise. Când aveam şaptesprezece ani, m-am îndrăgostit de un bărbat cu şase ani mai mare ca mine. Da, era Zhou Fang Min. Familia lui era din Xiamen, din Provincia Fujian.

Era una din „beizadelele comuniste" şi provenea dintr-o familie bogată – cel puţin, pentru perioada aia, erau consideraţi bogaţi. Tatăl lui era directorul unei întreprinderi de construcţii de stat. Avea o poziţie bună în Partidul Comunist şi unul din fraţii lui mai mari era secretar de partid în Provincia Guangdong. Aşa că familia Zhou a obţinut proiectul de construcţie a şcolii noi din satul nostru, iar Fang Min a fost trimis să supravegheze lucrările. Era activitatea lui pe timpul verii. Pe vremea aceea, eu eram în ultimul an de liceu şi seara lucram ca ospătăriţă la singurul bar din sat şi aşa l-am întâlnit. Până în momentul ăla, îmi petrecusem toată viaţa în acel sătuc din apropiere de Zhuhai. Nici măcar nu ieşisem vreodată din Fujian, aşa că trebuie să-ţi imaginezi ce impresie a făcut asupra mea acest bărbat de douăzeci şi trei de ani, cu părul negru şi lucios, când a intrat în bar îmbrăcat în haine occidentale – îmi amintesc că purta numai cămăşi Sergio Tacchini şi Fred Perry şi avea un ceas de aur Rolex. Mai mult, Fang Min avea o motocicletă scumpă şi fuma întruna ţigări Kent pe care le aducea unul din verii lui pe sub mână, se lăuda cu ce casă mare are familia lui şi cu maşina lor japoneză şi îmi povestea despre vacanţele lui la Shanghai, Beijing şi Xi'an. Era cel mai chipeş şi mai sofisticat bărbat pe care-l întâlnisem vreodată şi m-am îndrăgostit până peste urechi. Desigur, pe-atunci aveam părul foarte lung şi-o piele albă, aşa că i-am trezit interesul lui Fang Min.

Când părinţii mei au auzit că acest bărbat cu bani venea în fiecare seară la bar şi era interesat de mine, au încercat să pună capăt idilei. Părinţii mei nu erau ca părinţii altor fete – nu le păsa că Fang Min provenea dintr-o familie bogată; voiau să mă concentrez asupra studiilor, ca să pot intra la facultate. Era foarte greu să intri la facultate pe-atunci, mai ales dacă erai fată, şi ăsta era singurul vis al părinţilor mei – să aibă o fată care-a intrat la facultate. Dar, după atâţia ani în care fusesem fiica perfectă şi în care nu făcusem altceva decât să învăţ, m-am răzvrătit. Fără ştirea alor mei, Fang Min a

început să mă ia cu motocicleta la Guangzhou, cel mai mare oraş din provincie, şi acolo am descoperit o lume complet diferită. Nu bănuisem că exista o întreagă categorie de oameni ca Fang Min – copiii altor membri de partid sus-puşi, cărora li se permitea să ia cina la restaurante speciale şi să facă cumpărături din magazine speciale. Fang Min mă răsfăţa cu mese în restaurante scumpe şi haine de lux. Lumea asta mi-a luat minţile şi părinţii mei au observat că, încetul cu încetul, am început să mă schimb. Când au descoperit că mă luase la Guangzhou, mi-au interzis să-l mai văd, ceea ce, desigur, m-a făcut să-mi doresc şi mai mult să fiu cu el. Eram ca Romeo şi Julieta. Noaptea târziu ieşeam pe furiş din casă ca să mă întâlnesc cu el, eram prinsă şi pedepsită, iar, după câteva zile, repetam figura.

Apoi, după câteva luni, când proiectul de construcţie s-a încheiat şi Fang Min se întorcea la Xiamen, am plănuit să fugim împreună. De-asta n-am terminat şcoala. Am fugit la Xiamen şi ne-am căsătorit în grabă. Părinţii mei au fost distruşi, dar eu credeam că toate visele mi s-au împlinit. Trăiam în ditamai casa, cu părinţii lui bogaţi şi bine-văzuţi, mă plimbam într-o limuzină Nissan cu perdeluţe albe la geam. Vezi, Rachel, nu eşti singura care-a trăit experienţa unei relaţii cu un băiat înstărit. Dar iluziile mele s-au spulberat rapid. Curând, am descoperit ce familie oribilă avea. Mama lui era o femeie foarte tradiţionalistă şi era originară din nordul Chinei, din Henan. Aşa că era foarte snoabă şi îmi amintea tot timpul că eram doar o ţărăncuţă care avusese un noroc chior din cauză că arăta bine. În acelaşi timp, trebuia să îndeplinesc o mie şi una de îndatoriri care-i revin unei nurori, cum ar fi să-i pregătesc ceaiul în fiecare dimineaţă, să-i citesc ziarul, să-i masez umerii şi picioarele în fiecare seară după cină. Din fată cu şcoală ajunsesem servitoare. Apoi au început să mă bată la cap să rămân gravidă, dar nu reuşeam. Asta o necăjea foarte tare pe soacra mea – îşi dorea neapărat un nepot. La ce e bună o noră dacă nu-ţi dăruieşte un nepot? Părinţii lui Fang Min au început

să fie foarte nemulțumiți că nu rămâneam gravidă și am început să avem certuri foarte urâte.

Nu știu cum am reușit, dar l-am convins pe Fang Min să ne mutăm în propriul nostru apartament. Și atunci viața mea s-a transformat într-un coșmar. Odată ce nu mai locuiam sub același acoperiș cu părinții lui, care să-l țină din scurt, soțul meu a început, brusc, să nu mai fie interesat de persoana mea. Ieșea în fiecare seară la băute și la jocuri de noroc și a început să mă înșele. Se purta ca și cum n-ar fi fost însurat. Ajungea acasă noaptea târziu, beat mort, și uneori voia să facem sex, dar alteori nu voia altceva decât să mă snopească în bătaie. Îl excita chestia asta. Apoi a început să vină acasă cu femei cu care se culca în patul nostru și mă obliga să am relații cu ele. A fost groaznic.

Rachel clătină din cap, șocată, întâlnind pentru prima dată privirea maică-sii.

— Nu înțeleg cum de-ai suportat toate astea.

— Ei, aveam doar optsprezece ani! Eram atât de naivă și mi-era teamă de soțul meu mai experimentat și, mai ales, mi-era prea rușine să le mărturisesc părinților mei ce greșeală făcusem. La urma urmei, fugisem de-acasă și-i părăsisem ca să mă mărit cu băiatul ăsta înstărit, așa că acum trebuia să mă resemnez în fața sorții. În apartamentul de sub noi locuia o familie care avea un băiat. Se numea Kao Wei și era cu un an mai mic decât mine. Întâmplător, dormitorul meu era chiar deasupra camerei lui, așa că auzea tot ce se petrecea noapteà la mine. Într-o noapte, Fang Min a venit acasă turbat. Nu știu sigur ce l-a înfuriat așa de tare în noaptea aia – poate că pierduse bani la jocurile de noroc, poate că vreuna din drăguțele lui se supărase pe el. Oricum, a decis să-și descarce furia pe mine. A început să distrugă toată mobila din apartament și, când a rupt un scaun și a început să mă alerge cu piciorul de lemn, am fugit din apartament. Eram îngrozită c-ar putea să mă omoare din greșeală în furia lui de bețiv. Kao Wei m-a auzit ieșind, așa că, atunci când fugeam pe scări, a deschis ușa și m-a tras în apartamentul

lui, în timp ce Fang Min a ieşit în fugă din bloc şi-a început să zbiere în mijlocul străzii. Aşa ne-am cunoscut eu şi Kao Wei.

În următoarele luni, Kao Wei mă alina după fiecare scandal şi m-a ajutat chiar să pun la cale metode de a-l fenta pe soţul meu. Cumpăram somnifere, le pisam şi i le strecuram în vin ca să adoarmă înainte de a deveni violent. Îi invitam pe prietenii lui la cină şi îi reţineam cât de mult puteam, lăsându-l să bea până-şi pierdea cunoştinţa. Kao Wei a pus o broască mai puternică la uşa de la baie, astfel încât lui Fang Min îi era mai greu s-o spargă. Încet, dar sigur, eu şi Kao Wei ne-am îndrăgostit. Era singurul meu prieten din bloc, din tot oraşul, de fapt. Şi, da, am avut o aventură împreună. Dar, într-o zi, a fost cât pe-aici să fim prinşi şi mi-am impus să pun capăt relaţiei, de dragul lui Kao Wei, pentru că mă temeam că Fang Min l-ar fi omorât dacă ar fi aflat vreodată. După câteva săptămâni, mi-am dat seama că sunt gravidă cu tine şi am ştiut că tatăl era Kao Wei.

— Stai aşa. Cum de-ai ştiut sigur că el era tatăl? o întrebă Rachel, desfăcându-şi braţele şi sprijinindu-se cu spatele de fereastră.

— Crede-mă, Rachel, am ştiut.

— Dar cum? Asta se întâmpla cu mult înainte să apară testele de paternitate.

Kerry se foi stânjenită în fotoliu, căutând cuvintele potrivite prin care să-i explice.

— Unul din motivele pentru care nu reuşeam să rămân însărcinată era faptul că Fang Min avea deprinderi neobişnuite, Rachel. Din cauză că bea, nu reuşea să aibă erecţie şi, când era excitat, îi plăcea să facă doar un anumit tip de sex şi ştiam că aşa nu pot rămâne gravidă.

— Oh... *ooh*, spuse Rachel, înroşindu-se ca focul când înţelese la ce se referea maică-sa.

— Oricum, semeni aşa mult cu Kao Wei, încât n-am nici o îndoială că el e tatăl tău. Kao Wei avea trăsături frumoase, ascuţite, exact ca tine. Şi i-ai moştenit buzele frumos modelate.

— Atunci, dacă erai îndrăgostită de Kao Wei, de ce n-ai divorţat pur şi simplu de Fang Min şi nu te-ai căsătorit cu el? De ce-a trebuit să mă răpeşti?

Rachel se aplecase în faţă acum, cu bărbia în palmă, complet fascinată de povestea tulburătoare a mamei ei.

— Lasă-mă să termin de povestit, Rachel, şi o să înţelegi. Aşadar, iată-mă, la optsprezece ani, măritată cu acest beţiv violent şi purtând în pântece copilul unui alt bărbat. Mi-era atât de teamă că Fang Min îşi va da seama, cumva, că pruncul pe care-l port nu-i al lui şi o să ne omoare pe mine şi pe Kao Wei, încât am încercat să-mi ascund sarcina cât de mult am putut. Dar soacra mea cea de modă veche a recunoscut semnele care mă dădeau de gol şi ea mi-a declarat, după câteva săptămâni, că părea să fiu gravidă. La început, am fost îngrozită, dar ştii ce? S-a întâmplat un lucru complet neaşteptat. Socrii mei erau în culmea fericirii că vor avea în sfârşit primul lor nepot. Soacra mea de coşmar s-a transformat brusc în cea mai grijulie persoană cu putinţă. A insistat să mă mut din nou în casa mare, ca servitorii să mă poată îngriji cum se cuvine. M-am simţit atât de uşurată, ca şi cum aş fi fost salvată din infern. Deşi nu era cu adevărat nevoie, m-a silit să stau la pat aproape toată durata sarcinii şi să beau tot soiul de fierturi tradiţionale ca să am un copil sănătos. Trebuia să iau trei feluri de ginseng pe zi şi să mănânc supe de pui. Sunt convinsă că de-asta ai fost un copil aşa sănătos, Rachel – nu te-ai îmbolnăvit niciodată, ca alţi copii. N-ai făcut otită, n-ai făcut temperatură, absolut nimic. Pe vremea aceea, încă n-aveau ecograf în Xiamen, aşa că soacra mea a invitat o ghicitoare faimoasă pe la noi, care i-a prezis c-o să nasc un băiat care va ajunge un mare politician. Asta i-a entuziasmat şi mai tare pe socrii mei. Au angajat o doică să aibă grijă de mine, o fată cu ochii mari şi pleoape duble naturale, pentru că soacra mea credea că, dacă mă uit toată ziua la fata aia, copilul meu va avea la rândul său ochii mari şi pleoape duble naturale. Asta îşi dorea orice

mamă din China pe-atunci – copii cu ochii mari ca ai occidentalilor. Au zugrăvit o cameră în albastru şi au umplut-o cu mobilă pentru copii şi o mulţime de hăinuţe şi jucării de băiat. Au cumpărat avioane şi trenuleţe şi soldăţei – nu văzusem în viaţa mea atâtea jucării.

Într-o noapte, mi s-a rupt apa şi am intrat în travaliu. M-au dus repede la spital şi, după câteva ore, te-ai născut tu. A fost o naştere uşoară – ţi-am spus întotdeauna asta – şi la început mi-am făcut griji că vor observa că nu semeni deloc cu fiul lor, dar asta s-a dovedit cea mai măruntă problemă. Erai fată şi socrii mei au fost extrem de şocaţi. Au fost furioşi pe ghicitoare, dar au fost şi mai furioşi pe mine. Îi dezamăgisem. Nu-mi făcusem datoria. Fang Min a fost şi el foarte supărat şi, dacă n-aş fi stat cu socrii mei, sunt convinsă că m-ar fi snopit în bătaie. Acum, din cauza politicii copilului unic, nici un cuplu n-avea dreptul la un al doilea copil. Conform legii, nu puteam să mai am un copil, dar socrii mei îşi doreau cu disperare un băiat, un moştenitor care să ducă mai departe numele de familie. Dacă am fi stat la ţară, ar fi putut pur şi simplu să abandoneze sau să înece fetiţa – nu te uita aşa şocată la mine, Rachel, chestia asta se întâmpla frecvent –, dar noi stăteam la Xiamen şi familia Zhou ocupa o poziţie importantă pe plan local. Oamenii ştiau deja că născusem o fetiţă şi s-ar fi făcut de ruşine dacă te respingeau. Totuşi, exista o portiţă în legea privind copilul unic: dacă aveai un copil cu handicap, aveai dreptul să mai faci unul. Nu ştiam asta, dar, încă dinainte să mă întorc acasă de la maternitate, socrii mei malefici deja cloceau un plan. Soacra mea hotărâse că cea mai bună metodă era să-ţi arunce acid în ochi...

— POFTIIIM? zbieră Rachel.

Kerry făcu o pauză, simţind un nod în gât, apoi continuă.

— Da, voiau să te facă să nu mai vezi cu un ochi şi, dacă făceau asta imediat, putea să pară că e un defect din naştere.

— Dumnezeule! exclamă Rachel, ducându-şi îngrozită mâna la gură.

— Aşa c-a început să pună la cale un plan cu câteva din servitoarele mai în vârstă, care-i erau foarte devotate, dar doica pe care o angajaseră să aibă grijă de mine cât fusesem gravidă nu împărtăşea aceeaşi loialitate oarbă. Ne împrieteniserăm şi, când a auzit de planul lor, mi-a povestit despre el de cum m-am întors acasă de la maternitate. Am fost atât de şocată – nu-mi venea să cred că cineva se putea gândi să te răpească astfel, cu atât mai puţin propriii tăi bunici! Eram furioasă la culme şi mă simţeam încă slăbită după naştere, dar am hotărât că nu voi lăsa pe nimeni să te orbească, să te răpească. Erai fetiţa mea frumoasă, fiica bărbatului care mă salvase. A bărbatului pe care-l iubeam cu adevărat. Aşa că, după vreo două zile, în timpul prânzului, m-am ridicat de la masă şi-am spus că trebuie să mă duc la baie. Am străbătut holul, îndreptându-mă spre baia de la parter, care era peste drum de camera servitorilor, unde erai ţinută într-un pătuţ în timpul meselor. Servitorii mâncau şi ei în bucătăria lor, aşa c-am intrat în camera lor, te-am luat în braţe şi m-am îndreptat glonţ spre uşa din spate. Am mers fără să mă opresc până ce-am ajuns în staţia de autobuz şi m-am urcat în primul autobuz. Nu ştiam traseul nici unui autobuz, nu ştiam nimic – voiam doar să fug cât mai departe de casa familiei Zhou. Când am considerat că ajunsesem destul de departe, am coborât din autobuz şi am găsit un telefon public de unde l-am sunat pe Kao Wei. I-am spus că tocmai născusem o fetiţă şi fugeam de soţul meu şi el mi-a venit imediat în ajutor. A luat un taxi – pe-atunci era foarte scump să iei un taxi, dar cumva a reuşit – şi a venit să mă ia de-acolo.

În timpul ăsta, deja concepea un plan ca să mă ajute să scap din Xiamen. Ştia că socrii mei anunţaseră, probabil, poliţia de îndată ce descoperiseră că fetiţa dispăruse şi că poliţia avea să caute o femeie cu un copil. Aşa c-a insistat să mă însoţească, ca să trecem drept un cuplu. Am cumpărat două bilete

pentru trenul de şase, care era cel mai aglomerat, şi am stat în cel mai aglomerat vagon, încercând să ne amestecăm printre celelalte familii. Slavă Domnului că n-a urcat nici un miliţian în tren. Kao Wei m-a condus tot drumul până în satul meu natal din provincia Guangdong şi s-a încredinţat că eram în siguranţă, alături de ai mei, înainte să plece. Asta era firea lui. O să fiu întotdeauna recunoscătoare pentru faptul că tatăl tău adevărat a fost cel care ne-a salvat şi că a avut măcar ocazia să petreacă un scurt răstimp cu tine.

— Dar nu i-a părut rău să se despartă de mine? întrebă Rachel, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştia că eşti fiica lui, Rachel.

Rachel se uită şocată la maică-sa.

— De ce nu i-ai spus?

Kerry oftă.

— Îl implicasem deja prea mult pe Kao Wei în problemele mele – problemele soţiei altcuiva. Nu voiam să-l împovărez spunându-i că eşti fiica lui. Ştiam că era genul de bărbat care va dori să facă ceea ce se cuvine, să aibă grijă de noi cumva. Dar el avea un viitor luminos dinainte. Era foarte inteligent şi avea note bune la materiile exacte. Ştiam c-o să intre la facultate şi n-am vrut să-i distrug viitorul.

— Nu crezi c-a bănuit că era tatăl meu?

— Nu cred. Nu uita c-avea doar optsprezece ani şi cred că, la vârsta aia, ultimul lucru la care se gândeşte un băiat e c-ar putea deveni tată. Şi, pe deasupra, acum eram o infractoare, acuzată de răpire. Aşa că era mai îngrijorat c-am putea fi prinşi decât de orice altceva. Fang Min şi socrii mei au profitat de ocazie ca să dea vina pe mine pentru tot şi numele meu apărea în toate ziarele. Nu cred că le păsa cu adevărat de tine – au zis „mersi" că scăpaseră de fetiţă –, dar voiau să mă pedepsească pe mine. De obicei poliţia nu se implica în astfel de probleme de familie, dar unchiul lui Fang Min, politicianul sus-pus, a făcut presiuni asupra lor şi au venit să mă caute în satul părinţilor mei.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Ei bine, sărmanii mei părinți au fost supuși arestului la domiciliu și interogați săptămâni în șir. Între timp, eu eram deja la adăpost. Bunicii tăi m-au trimis la o verișoară îndepărtată de-a lor din Shenzhen, din familia Chu, și, prin intermediul ei, mi s-a oferit ocazia să vin cu tine în America. Un alt văr din familia Chu stabilit în California – unchiul tău Walt – auzise de situația mea și s-a oferit să ne plătească drumul ca să putem veni în America. El a fost cel care ne-a sponsorizat și așa am ajuns să adopt numele de familie Chu.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi? Cu bunicii mei adevărați? Mai trăiesc? întrebă Rachel emoționată, nu foarte sigură că dorea să audă răspunsul.

— Nu, au murit amândoi relativ tineri – în jur de șaizeci de ani. Familia Zhou s-a folosit de relațiile sale pentru a distruge cariera bunicului tău și asta i-a distrus sănătatea, din câte am auzit. N-am reușit să-i mai revăd vreodată, pentru că n-am avut niciodată curajul să mă întorc în China sau să încerc să iau legătura cu ei. Dacă ai fi plecat spre China în dimineața asta ca să-l întâlnești pe Zhou Fang Min, n-aș fi avut curajul să vin după tine. De-asta, când Nick a aflat de planurile tale de a merge în China și m-a anunțat, am venit direct aici.

— Și ce s-a întâmplat cu Kao Wei?

Kerry se înnegură la față.

— Habar n-am ce s-a întâmplat cu Kao Wei. În primii ani, îi trimiteam cât de des puteam scrisori și vederi din America, din toate orașele și orășelele în care am locuit. Semnam întotdeauna cu un nume secret pe care-l inventasem împreună, dar n-am primit niciodată răspuns. Nu știu dacă a primit vreuna din scrisorile de la mine.

— Nu te tentează să-l găsești? o întrebă Rachel, cu emoție în glas.

— Am încercat din răsputeri să nu privesc în urmă, fata mea. Când am urcat cu tine în avionul spre America, am știut că trebuia să las trecutul în urmă.

Rachel se întoarse spre fereastră, scuturată de suspine involuntare. Kerry se ridică de pe scaun şi se apropie încet de ea. Întinse mâna spre umărul ei, dar, până s-o atingă, Rachel sări s-o îmbrăţişeze.

— Oh, mamă, spuse Rachel printre lacrimi, îmi pare nespus de rău. Îmi pare rău pentru tot... pentru toate lucrurile oribile pe care ţi le-am spus la telefon.

— Ştiu, Rachel.

— N-am ştiut... nu mi-aş fi putut închipui în veci prin ce-ai trecut.

Kerry îşi privi fiica drăgăstos, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată adevărul. Îmi doream aşa de mult să nu te împovărez cu greşelile mele.

— Oh, mamă! exclamă Rachel printre hohote de plâns, strângând-o şi mai tare în braţe.

*

Când Rachel ieşi în grădină, la braţ cu mama ei, soarele apunea peste dealul Bukit Timah. Îndreptându-se agale spre barul de lângă piscină, făcură un ocol, dând roată piscinei, ca mama ei să poată admira toate statuile aurite.

— S-ar părea că mama şi fiica s-au împăcat, nu crezi? îi spuse Peik Lin lui Nick.

— Aşa se pare. Nu văd urme de sânge sau haine sfâşiate.

— Asta ar mai lipsi. Rochia pe care o poartă Rachel e de la Lanvin. M-a costat vreo şapte mii.

— Ei bine, mă bucur că nu sunt singurul care o răsfaţă. Nu mai poate să dea vina doar pe mine, spuse Nick.

— Să-ţi spun un secret, Nick. Oricât ar protesta o fată, n-o să dai niciodată greş dacă-i cumperi o rochie couture sau o pereche de pantofi mortali.

— O să încerc să ţin minte, spuse Nick zâmbind. Dar cred c-ar fi mai bine s-o şterg.

— Oh, încetează, Nick! Sunt sigură că Rachel ar vrea să te vadă. Şi nu mori de curiozitate să afli ce-au vorbit atâta amar de vreme?

Rachel şi mama ei se apropiară de bar.

— Peik Lin, eşti foarte drăgălaşă cum stai acolo la bar! Poţi să-mi faci un cocktail Singapore Sling, te rog? o întrebă Kerry.

Peik Lin zâmbi, uşor stânjenită.

— Hm, nu ştiu cum se face, n-am băut în viaţa mea.

— Cum? Nu e cea mai populară băutură pe-aici? o întrebă Kerry surprinsă.

— Păi, poate dacă eşti turist.

— Eu *sunt* turistă.

— Ei bine, atunci, doamnă Chu, ce-ar fi să vă scot în oraş să beţi un Singapore Sling?

— Sigur, de ce nu? spuse Kerry încântată.

Îi puse o mână pe umăr lui Nick.

— Vii şi tu, Nick?

— Hm, nu ştiu, doamnă Chu..., începu Nick, uitându-se încurcat la Rachel.

Rachel şovăi o clipă înainte de a răspunde:

— Vino, hai să mergem cu toţii.

Nick se lumină la faţă.

— Serios? Ştiu un loc bun unde-am putea merge.

În curând erau toţi patru în maşina lui Nick, apropiindu-se de cel mai reprezentativ monument arhitectonic din oraş.

— Ooh, ce clădire incredibilă! exclamă Kerry Chu, uitându-se impresionată la cele trei turnuri înalte unite la vârf de ceea ce părea a fi un parc uriaş.

— Acolo mergem. În vârf e cel mai înalt parc artificial – la cincizeci şi şapte de nivele deasupra solului, spuse Nick.

— Sper că n-ai *cu adevărat* de gând să ne duci la SkyBar, în Marina Bay Sands? se strâmbă Peik Lin.

— De ce nu? întrebă Nick.

— Credeam că mergem la Hotelul Raffles, unde-a fost inventat cocktailul Singapore Sling.

— Raffles e pentru turişti.

— Şi locul ăsta nu e? O să vezi, e plin de turişti europeni şi chinezi de pe continent.

— Crede-mă, barmanul e genial, declară Nick pe un ton autoritar.

Zece minute mai târziu, toţi patru erau aşezaţi într-un foişor alb şi graţios în mijocul unei terase de un hectar, suspendate printre nori. În jurul lor răsunau acorduri de samba şi la câţiva metri distanţă se întindea un bazin imens, pe toată lungimea parcului.

— În cinstea lui Nick! toastă mama lui Rachel. Mulţumim că ne-ai adus aici.

— Mă bucur că vă place, doamnă Chu, spuse Nick, uitându-se la cele trei doamne.

— Ei bine, trebuie să recunosc, cocktailul ăsta e mai bun decât mi-am închipuit, spuse Peik Lin, gustând din nou din băutura înspumată, de un roşu-aprins.

— Aşadar, n-o să te strâmbi data viitoare când un *turist* aşezat lângă tine comandă unul? întrebă Nick, făcându-i cu ochiul.

— Depinde cum e îmbrăcat, îi dădu replica Peik Lin.

Timp de câteva minute, rămaseră tăcuţi, admirând priveliştea. Dincolo de golf se lăsa seara şi nenumăraţii zgârie-nori care înconjurau portul păreau să sclipească, parcă acoperiţi de o bură, în aerul înmiresmat. Nick se întoarse spre Rachel, căutându-i privirea. Ea nu-i adresase nici un cuvânt de când plecaseră de-acasă de la Peik Lin. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, dar Rachel se întoarse imediat.

Nick sări de pe scaunul de bar şi coborî câteva trepte spre bazin. În timp ce se plimba pe marginea bazinului, o siluetă profilată limpede pe cerul care începea să se întunece, femeile îl studiară în tăcere.

— E un băiat bun, Nick ăsta, îi spuse Kerry într-un final fiicei sale.

— Ştiu, spuse Rachel încet.

— Mă bucur c-a venit să mă vadă, zise Kerry.

— A venit să te vadă? repetă Rachel nedumerită.

— Desigur. M-am trezit cu el la uşă, în Cupertino, acum două zile.

Rachel se uită țintă la maică-sa, cu ochii mari. Apoi sări brusc de pe scaun și o porni glonț spre Nick. Tocmai când se apropia de el, Nick se întoarse spre ea. Rachel încetini pasul, întorcându-se să se uite la câțiva înotători care făceau ture de bazin.

— Ai impresia că înotătorii ăștia atârnă suspendați la linia orizontului, gata să cadă, spuse.

— Da, chiar așa pare.

Rachel trase aer în piept.

— Îți mulțumesc c-ai adus-o pe mama aici.

— N-ai pentru ce, avea nevoie să bea ceva.

— Aici, în Singapore, vreau să spun.

— Oh, măcar atât puteam să fac.

Rachel îl privi tandru.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta. Nu-mi vine să cred c-ai străbătut jumătate de glob, dus-întors, în două zile, pentru mine. Ce ți-a venit să faci așa o nebunie?

Nick schiță același zâmbet dintotdeauna.

— Ei bine, poți să-i mulțumești unei păsăruici pentru asta.

— Unei păsăruici?

— Da, o gaiță albastră care detestă picturile lui Damien Hirst.

La bar, Kerry ronțăia bucata de ananas de la cel de-al treilea cocktail, în timp ce Peik Lin îi șoptea entuziasmată:

— Doamnă Chu, nu vă întoarceți, dar tocmai îl văd pe Nick sărutând-o cu nesaț pe Rachel!

Kerry se întoarse încântată și oftă:

— Vaaai, ce romantiiic!

— *Alamak, nu vă uitați!* V-am zis să nu vă uitați! o mustră Peik Lin.

Când Nick și Rachel se întoarseră, Kerry îl măsură pe Nick din cap până-n picioare pentru o clipă și trase de cămașa lui șifonată de in.

— Vai de mine, tare mult ai slăbit. Ești supt la față. Hai să te îngrășăm un pic. Putem să mergem la una din piețele alea cu mâncare în aer liber pentru care e așa renumit Singapore? Vreau să mănânc o sută de frigărui cu *satay* cât sunt aici.

— OK, haideţi să mergem la piaţa cu specialităţi din Chinatown, pe Smith Street, spuse Nick zâmbind larg.

— *Alamak*, Nick, pe Smith Street e o aglomeraţie infernală vinerea seara şi nu găseşti niciodată un loc unde să te aşezi, se plânse Peik Lin. Ce-ar fi să mergem la Gluttons Bay?

— *Ştiam* eu c-o să propui locul ăla. Vouă, prinţeselor, vă place la nebunie să mergeţi acolo!

— Nu, nu, pur şi simplu cred că acolo au cel mai bun *satay*, spuse Peik Lin în defensivă.

— Aiurea! *Satay*-ul e la fel oriunde am merge. Cred că mama lui Rachel ar considera că piaţa de pe Smith Street e mai autentică şi mai plină de culoare, o contrazise Nick.

— Autentică pe naiba, *lah*! Dacă vrei cu adevărat ceva autentic..., începu Peik Lin.

Rachel îi aruncă o privire mamei sale.

— Ei pot să se certe cât vor, noi o să ne relaxăm şi-o să mâncăm.

— Dar de ce se ceartă aşa aprig pe tema asta? întrebă Kerry uimită.

Rachel îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi.

— Lasă-i în pace, mamă. Lasă-i în pace. E felul lor de-a fi.

Colecția

CHIC

„Kevin Kwan pare că știe cum bogătașii din Singapore, Hong Kong și Shanghai își etalează viața opulentă și luxul. Romanul său este o imagine cum nu se poate mai strălucitoare a plăcerilor vinovate, a replicilor indecente, a excesului în toate."

The New York Times

„Pentru cei ce citesc acest roman, e ca și cum ar primi un loc în primele rânduri la un teatru în care se joacă o piesă despre *high life*-ul mondial, despre relațiile înfloritoare și de cele mai multe ori neconvenționale ale oamenilor bogați."

The Boston Globe

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-4200-7

www.polirom.ro

Pe copertă: © iStockphoto.com/filitova